HRVATSKA
GOSPODARSKA
KOMORA

JOSIP KOS

ZBIRKA ODLUKA SUDA ČASTI PRI HRVATSKOJ GOSPODARSKOJ Kkomori

SUD ČASTI
PRI HGK

HRVATSKA
GOSPODARSKA
KOMORA

HRVATSKA GOSPODARSKA KOMORA - HGK
SUD ČASTI PRI HGK

ZBIRKA ODLUKA SUDA ČASTI PRI HRVATSKOJ GOSPODARSKOJ KOMORI

donesenih od kraja 2009. do kraja 2011. godine i dijela nagodbi sklopljenih pred tim sudom - dalje: Zbirka 2012.

Autor: mr. sc. Josip Kos – predsjednik Suda časti pri HGK

Zagreb, rujan 2012.

Izdavač:
Hrvatska gospodarska komora

Za izdavača:
Nadan Vidošević

Kontakt:
Sud časti pri HGK
Nova cesta 3-7
10000 ZAGREB
Tel.: +385 (0)1 4848-624
Fax: +385 (0)1 4848-624
E-mail: zkezele@hgk.hr

Pripremio:
mr. sc. Josip Kos, predsjednik Suda časti

Grafička priprema:
GENS '94, Zagreb

Tisak:
INTERGRAFIKA, Zagreb

Naklada:
700 primjeraka

Zagreb, rujan 2012.

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 819469

ISBN: 978-953-7622-38-1

Sadržaj

Uvodna riječ Nadana Vidoševića,
predsjednika Hrvatske gospodarske komore 5

Uvodne napomene autora Zbirke 2012.
Josipa Kosa, predsjednika Suda časti pri HGK 6

1 ABECEDNO kazalo bitnih pojmova iz Zbirke 2012. 9

2 Numeričko kazalo slučajeva Zbirke 2012. 17

3 Tekst Zbirke 2012 33

4 Nagodbe 347

5 Primjeri nagodbi sklopljenih pred Sudom časti pri HGK 353

Uvodna riječ Nadana Vidoševića, predsjednika Hrvatske gospodarske komore

Općeprihvaćeni društveni moral i povjerenje u njegovu vrijednost osnova su uspjeha svakog zdravog društva, i zato je Sud časti važan.

Sud je osnovan s ciljem:

- promicanja i jačanja savjesnosti i poštenja te pravila morala
- edukacije i etičkog razvitka članica - upućivanjem na ponašanja koja su protivna dobrim poslovnim običajima i temeljnim načelima obveznog prava te pravilima koja vrijede u njihovu poslovanju
- zaštite članica i potrošača
- unapređivanja gospodarstva i komorskog sustava u cjelini.

Svojim djelovanjem Sud pridonosi rasterećenju redovnih i specijaliziranih sudova, bržem rješavanju sporova i promicanju politike zaštite potrošača. Osobito u slučajevima kada se spor riješi mirnim putem, u prethodnom postupku mirenja, pa prijavitelj ostvari svoj imovinskopravni zahtjev ili pak ima potrebu samo za moralnom satisfakcijom, koju ostvaruje utvrđivanjem odgovornosti prijavljenoga trgovačkog društva i izricanjem mjere društvene stege.

Naše društvo mora dosegnuti civilizacijsku razinu koja se zasniva na uspješnoj komunikaciji, prihvaćanju iznošenja stavova čak i kad su suprotstavljeni. Tu vidim nezaobilaznu društvenu ulogu Suda časti.

Predsjednik Hrvatske gospodarske komore
Nadan Vidošević

Uvodne napomene autora Zbirke 2012. Josipa Kosa, predsjednika Suda časti pri HGK

Zbirka odluka Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori donesenih od kraja 2009. do kraja 2011. godine i dijela nagodbi sklopljenih pred tim sudom (dalje: **Zbirka 2012.)**

nastavak je *Zbirke odluka* *suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori* (dalje: HGK) *donesenih od 2006. do 2009. godine* ***i temeljnih propisa*** *iz područja zaštite kupaca, potrošača i korisnika usluga* (dalje: Zbirka) koja je izdana u travnju 2010. godine.

Dakle, Zbirka 2012. nastavak je prikazivanja potencijalnim čitateljima - fizičkim i pravnim osobama, kupcima i potrošačima, proizvođačima i davateljima usluga – odluka Suda časti pri HGK, kao i tekstova nekih nagodbi koje su stranke sklopile pred tim sudom.

Ove, 2012. godine, HGK obilježava 160. obljetnicu svoga osnutka i djelovanja te 23. obljetnicu osnutka i djelovanja Suda časti pri HGK.

Sud časti pri HGK osnovan je 19. travnja 1989. godine. Skupština tadašnje Privredne komore Hrvatske prihvatila je 28. lipnja 1989. godine prvu listu sudaca (za prvostupanjska i drugostupanjska vijeća) toga suda i imenovala prvog predsjednika i dva zamjenika predsjednika suda.

Sud časti, kao zasebno i nezavisno tijelo HGK, po prijavama kupaca i potrošača proizvoda i usluga, sudi o odgovornosti članica HGK zbog povreda pravila poslovnog morala (dobrih poslovnih običaja) koje one učine u svojem poslovanju na štetu prijavitelja.

Svaka osuđujuća presuda Suda časti pri HGK primjer je nepoštivanja pravila poslovnog morala (načela: obveznih odnosa, zaštite potrošača, temeljnih pravila pojedinih struka, prirode stvari pojedinoga konkretnog odnosa ili pravila općeljudskog morala), a oslobađajuća presuda primjer je poštivanja tih pravila ili pak nedostatka dokaza o postojanju dotične povrede. Dakle, svaka je takva presuda slika morala hrvatskih poduzetnika koja se pokazuje u odnosima s kupcima, potrošačima i korisnicima usluga. Moralna pak dobra slika svakog poduzetnika bitan je element njegove konkurentske sposobnosti na tržištu. Svatko radije posluje s časnim nego s nečasnim partnerom.

Poslovni je moral i bitan element poslovne filozofije, pravne i društvene nadgradnje svake proizvodnje i obavljanja usluga radi prohodnosti njihovih proizvoda i usluga na putu do kupaca, potrošača i korisnika usluga. Naime, tehnički i oblikovno najidealniji proizvod neće imati uspješan životni put na

tržištu ako nije usklađen s prisilnim propisima i pravilima morala (npr. o zaštiti okolice, tehničkim normama za zaštitu zdravlja i života pri uporabi...) i općeprihvaćenim društvenim normama poslovnoga ponašanja.

Osim toga, po prirodi stvari, ovdje je riječ o korelacijskim odnosima: trgovac – kupac ili potrošač; davatelj usluge – korisnik usluge; davatelj kredita – korisnik kredita. Ne postoji trgovac bez kupca, odnosno potrošača itd. Zato jednoj i drugoj strani takva odnosa interes druge strane mora biti svetinja i moraju se izjednačavati vrijednosti međusobnih davanja.

Bene (Benedikt) Kotruljević Dubrovčanin još 1458. godine u knjizi **O trgovini i o savršenom trgovcu** kaže*: Trgovina je vještina ili skup pravila po kojima se legitimne (vlasne) osobe pravično vladaju u trgovačkim stvarima, radi očuvanja ljudskog roda s nadom u dobitak... budući da je trgovac toliko ugledan, udomaćen i potreban u svakom društvu, potrebno je da nužno bude i čestit. Protivno je od čestitosti biti ništarija, lakoumnik i nepostojan čovjek...*

Iz objavljenih odluka (izreka i obrazloženja) vidi se što sud smatra moralnim (*pravičnim*, kako kaže Kotruljević), a što nemoralnim, a što nedokazanim. Tako se izgrađuje sudska praksa i poučni slučajevi po kojima se stranke mogu ravnati ubuduće u svojim poslovnim odnosima.

Sud časti ponajprije pokušava pomiriti stranke u prethodnome postupku mirenja i omogućiti im da pred njime sklope nagodbu kojom rješavaju svoje međusobne zahtjeve, a tek nakon neuspješnog mirenja sud provodi redoviti postupak pokrenut prijavama, a ti postupci završavaju osuđujućim ili oslobađajućim presudama, koje jednakom snagom pokazuju smjer očekivanog dužnog ponašanja gospodarstvenika.

Na opisani način Sud časti pomaže i stvaranju poslovnog ugleda članica Komore i stvaranju takve filozofije, odnosno način poslovanja, u kojem će pošteno i korektno zadovoljavati potrebe svojih kupaca, potrošača ili korisnika usluga.

Ponovno, autor ove zbirke iskreno zahvaljuje predsjedniku HGK gospodinu Nadanu Vidoševiću na brizi o radu i o unapređivanju rada Suda časti, kao i potpredsjednici HGK gospođi Jasminki Trzun, dipl. iur., na svakovremenskoj podršci i brizi o funkcioniranju Suda časti. Posebna zahvala tajnici Suda časti Zdravki Kezele-Kokorić, dipl. iur., i Blanši Ažić Manevski, administratorici, na velikoj tehničkoj pomoći pri svrstavanju odluka Suda časti.

Predsjednik suda časti pri HGK
mr. sc. Josip Kos

Moralno društvo i posveta Zbirke

Moralno društvo je tako organizirano društvo u kojem pošteni ljudi rade i ubiru plodove svoga rada i zadovoljavaju svoje i društvene potrebe, a istovremeno se mogu zakonitim sredstvima uspješno braniti od onih nečasnih ljudi koji ih potkradaju i tako nezakonito jedu ili pokušavaju jesti iz tuđeg tanjura.

Zbirku 2012. posvećujem svim sucima - prvostupanjskih i drugostupanjskih vijeća te tajnici Suda časti pri HGK, koji su dali svoj doprinos u donošenju odluka i mirnom rješavanju sporova u prethodnom postupku mirenja, a posebno predsjednicima vijeća koji su odluke pisali i obrazlagali. Svi su ti ljudi časno obavili svoje dužnosti na ponos i čast HGK, Suda časti i svojih poslodavaca ili udruga, kao i hrvatskog društva. Svi su suci dali vrijedan doprinos moralnosti hrvatskog društva.

Josip Kos

1

ABECEDNO kazalo bitnih pojmova iz Zbirke 2012.

A

aktivna legitimacija – nepostojanje ovlasti za pokretanje i vođenje postupka, Slučaj 35

B

bankarski poslovi
- **smrt vlasnika tekućeg računa** – banka je dužna nasljedniku podnijeti izvješće o stanju tekućeg računa ako on to zatraži, Slučaj 63
- **ugovor o kreditu** sa zakonskom presumpcijom po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno (posebno) pregovaralo – jednostrano povećanje kamatne stope te povećanje tečaja CHF – sve na teret korisnika kredita – potrošača, Slučaj 61

D

dimnjačarske usluge – odnos dimnjačara i korisnika njegovih usluga, Slučaj 47

dokazivanje bitnih činjenica – teret dokaza, Slučajevi 8, 13, 16, 22 i 56

G

graditeljstvo – nekvalitetno izvedeni radovi – načelo savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a) i pažnja dobrog stručnjaka (čl. 10. st. 2. ZOO-a), Slučaj 24

H

homologacija opreme i dijelova motornih vozila – potvrda kao dokaz, Slučaj 17

I

isprave koje obvezno prate određene proizvode u prometu, Slučaj 17

ispunjenje obveze – odgovornost za zakonito ispunjenje po ZZP-u i ZOO-u, Slučajevi 39 i 61

izdavanja specifikacije radova i ugrađenih dijelova – obveza i odgovornost**,** Slučaj 31

jamstvo – garancija
- obveze i prava iz jamstva proizlaze iz zakonskih odredbi i nisu dispozitivne prirode**,** Slučaj 55

K

klauzula „viđeno – kupljeno“ – ne otklanja prijavljenikovu odgovornost za materijalne nedostatke na vozilu ako je prijavljenik znao da su na vozilu posto-

jala oštećenja i da o tome nije obavijestio prijavitelja – kupca, Slučaj 15

kredit s nezaštićenom valutnom klauzulom
- **bankarski ugovor o kreditu** s klauzulom koja je zakonska presumpcija po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno (posebno) pregovaralo – jednostrano povećanje kamatne stope te povećanja tečaja CHF – **sve na teret korisnika kredita** – **potrošača**, Slučaj 61

N

načela obveznih odnosa
- načelo savjesnosti i poštenja – opis pojma – primjena u trgovačkim i potrošačkim odnosima (primjena ZOO-a i ZZP-a), Slučaj 58
- načelo savjesnosti i poštenja, Slučajevi 7, 32 i 40
- povreda načela savjesnosti i poštenja ujedno je i povreda pravila morala – dobrih poslovnih običaja, Slučaj 40

nagodbe - napomene autora Zbirke:
- o pravnim temeljima nagodbe u postupku pred sudovima časti u Republici Hrvatskoj i
- o pravnom učinku – ovršnosti takve nagodbe, poslije Slučaja 63
- **primjeri nekih nagodbi** sklopljenih pred Sudom časti pri HGK, Slučajevi 64 do 74

nedostaci stvari ili usluge – odgovornost trgovca**,** Slučaj 55

nedostatak proizvoda ili usluge – neprihvaćanje prigovora, Slučaj 4

nekretnine - utvrđivanje tržišne vrijednosti, Slučaj 1

novacija ugovora i rokovi zastare za podnošenje prijave, Slučaj 32

O

obvezan obrazloženi odgovor na potrošačev prigovor zbog nedostatka, Slučaj 36

obveze po ZOO-u: dužnost ispunjenja i odgovornost za ispunjenje, Slučaj 5

odgovornost trgovca za nedostatke stvari ili usluge
- obveze i prava iz jamstva proizlaze iz zakonskih odredbi i ona nisu dispozitivne prirode**,** Slučaj 55

odgovornost za zakonito ispunjenje obveze po ZZP-u i ZOO-u, Slučajevi 39 i 61

odgovornosti za nedostatke stvari ili usluge – teret dokaza, Slučaj 21

odgovornost za skrivene nedostatke rabljenog vozila s jamstvom, Slučaj 37

opomena zbog nečinidbe – neplaćanja
- odvjetnička opomena zbog nečinidbe – nije povreda pravila morala, Slučaj 63

osiguranje
- **dužnost osiguratelja** - obveza isplate nespornog dijela štete bez odugovlačenja, Slučaj 11
- **odgovornost za štetu** po obveznom osiguranju od odgovornosti u prometu – odnos osiguratelja, osiguranika i oštećenika, Slučaj 19
- **procjena štete** po ovlaštenom procjenitelju – značaj u odnosu osiguratelja i oštećenika, odnosno osiguranika – primjena *Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike*, Slučaj 46
- **ugovorno osiguranje** stambenih objekata – koje rizike pokriva **– r**izik od štetnog izlijevanja vode, Slučaj 42

P

pasivna legitimacija d.o.o. koji je osnovala fizička osoba koja je obavila posao kao bivši obrtnik, Slučaj 22

pažnja dobrog stručnjaka – pravila struke, Slučajevi 1 i 24

poslovna praksa *i* **nepoštena poslovna praksa** po Zakonu o zaštiti potrošača**,** Slučaj 57

poslovna sposobnost fizičke osobe – prodaja mobitela maloljetniku, Slučaj 12

postupak pred Sudom časti pri HGK
- **dostava podneska** – osobna dostava, Slučaj 48
- **neispravna i nepotpuna prijava** – odbačaj, Slučaj 51
- **nepravovremena prijava –** odbačaj, Slučajevi 49, 50, 52, 54 i 59
- **nepravovremena prijava –** odbačaj zbog prekoračenja subjektivnog roka, Slučaj 53
- **odbačaj prijave** zbog nepravovremenosti ili zbog nenadležnosti Suda časti pri HGK, Slučaj 60
- **sadržaj izreke presude**, Slučaj 38
- **predmnijeva o povlačenju prijave**, Slučajevi 28 i 51
- **teret dokaza** – dokazivanje bitnih činjenica, Slučajevi 8, 13, 16, 22 i 56

potrošački ili trgovački ugovor
- **značaj razlikovanja** radi utvrđivanja prava i obveza ugovornih strana u povodu prigovora zbog nedostataka stvari ili usluge, Slučajevi 33 i 36

potrošački ugovor – odnosi: **trgovac – potrošač**
- **obveze trgovca** u povodu prigovora kvaliteti proizvoda ili usluge, Slučajevi 44 i 62
- **prava potrošača** – koji kupi proizvod s nedostatkom – po čl. 410. i 412. ZOO-a i po čl. 5. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača, Slučajevi 10 i 33
- ***nepoštena poslovna praksa*** po Zakonu o zaštiti potrošača, slučaj 57
- ***poslovna praksa*** po Zakonu o zaštiti potrošača**,** Slučaj 57
- **ugovor o kreditu** s klauzulom koja je zakonska presumpcija po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno (posebno) pregovaralo, Slučaj 61

pravila struke – postupanje *pažnjom dobrog stručnjaka,* Slučajevi 24, 34 i 45

pravni lijekovi pred državnim sudovima nisu povrede pravila morala, Slučaj 43

pravo potrošača na obrazloženi odgovor na njegov prigovor zbog nedostatka, Slučaj 36

presuda
- obvezan sadržaj izreke presude, Slučaj 38

pričuva stambene zgrade – upravljanje pričuvom, Slučaj 3

prigovor zbog nedostatka stvari ili usluge, Slučajevi 33 i 36

prijava kojom se pokreće postupak pred Sudom časti pri HGK
- nepravovremena prijava – odbačaj, Slučajevi 49, 54 i 59
- nepravovremena prijava – odbačaj zbog prekoračenja subjektivnog roka, Slučaj 53
- odbačaj zbog nepravovremenosti ili zbog nenadležnosti Suda časti pri HGK, Slučaj 60
- predaja ispravka prijave nenadležnom sudu časti, Slučaj 25
- predmnijeva (presumpcija) o povlačenju prijave, Slučajevi 28 i 51

prodaja nekvalitetne garniture (namještaja), Slučaj 9

profesionalna pažnja – vidjeti *pravila struke,* Slučajevi 34 i 45

R

račun za prodanu stvar ili obavljenu uslugu
- obveza izdavanja, oblik i sadržaj (čl. 12. Zakona o zaštiti potrošača), Slučaj 16

raskid ugovora – učinak raskida – obveza povrata uplaćene cijene, Slučaj 2

rokovi
- za podnošenje prijave i žalbe, slučajevi 26 i 32
- zasnivanje internetskog pretplatničkog odnosa i korištenje interneta – rokovi za prijavu, Slučaj 52

S

sadržaj (obvezan) **izreke presude**, Slučaj 38

servisiranje vozila – izdavanja specifikacije radova i ugrađenih dijelova – obveza i odgovornost, Slučaj 31

skriveni nedostaci stvari
- **o**dgovornost za skrivene nedostatke prodanog rabljenog vozila s jamstvom, Slučaj 37

stambene zgrade – upravljanje pričuvom, Slučaj 3

stranačka sposobnost za nastupanje pred Sudom časti pri HGK, Slučaj 27

struka
- **pravila struke –** postupanje po pravilima struke tj. *pažnjom dobrog stručnjaka,* Slučaj 34

T

tekući račun
- **obveze banke prema nasljedniku** ostavitelja kao vlasnika računa, Slučaj 63

telekomunikacijske usluge
- načelo savjesnosti i poštenja, Slučaj 23
- obveze davatelja telekomunikacijske usluge, Slučaj 20

teret dokaza - dokazivanje bitnih činjenica, Slučajevi 8, 13, 16, 22 i 56

toplinska energija
- obračun isporučene toplinske energije – odgovornost isporučitelja, slučaj 41
- odnos distributera i korisnika topline, Slučaj 38

trgovački ili potrošački ugovor – značaj razlikovanja radi utvrđivanja prava i obveza u povodu prigovora zbog nedostataka stvari ili usluge, Slučaj 33

turistička putovanja – odgovornost organizatora turističkog putovanja, Slučajevi 14 i 18

U

ugovori: sklapanje i izvršavanje te odgovornost za moralno ponašanje

- **ugovor o kreditu** s klauzulom koja je zakonska presumpcija po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno (posebno) pregovaralo – jednostrano povećanje kamatne stope te cjelokupno povećanje tečaja CHF **na teret korisnika kredita** – **potrošača: suprotno je pravilima morala – dobrim poslovnim običajima**, Slučaj 61

usluga čišćenja - profesionalna pažnja (pažnja dobrog stručnjaka) u obavljanju registrirane djelatnosti, Slučaj 45

usluge putničke agencije – nedokumentirani prigovor kakvoći usluge, Slučajevi 14 i 8

V

valutna klauzula

- **bankarski ugovor o kreditu** s klauzulom koja je zakonska presumpcija po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno (posebno) pregovaralo – **povećanje tečaja CHF – samo na teret korisnika kredita** – **potrošača**, Slučaj 61

„viđeno – kupljeno“ – ova klauzula ne otklanja prijavljenikovu odgovornost za materijalne nedostatke na vozilu ako je prijavljenik znao da su na vozilu postojala oštećenja i da o tome nije obavijestio prijavitelja – kupca, Slučaj 15

vodoopskrbna djelatnost – izdavanje posebnih uvjeta – za lokacijsku dozvolu i uvjete gradnje, Slučaj 30

Z

zadužnica

– dostava zadužnice banci na naplatu nakon prestanka tražbine za čije je osiguranje izdana, Slučaj 6

zavaravajuća poslovna praksa – zabranjena po članku 110. ZZP-a, Slučaj 15

NUMERIČKO kazalo slučajeva Zbirke 2012.

2

Slučaj 1
- **utvrđivanje tržišne vrijednosti nekretnina**
- ispunjenje obveze iz profesionalne djelatnosti – pažnja dobrog stručnjaka (čl. 10., stavak 2. ZOO-a)
- naručenu uslugu prijavljenik nije izvršio u cijelosti u skladu s pravilima struke i dobrim poslovnim običajima
- prvostupanjska presuda broj G-I-11/09 od 16. listopada 2009.

Slučaj 2
- **tiskanje reklamnog oglasa**
- raskid ugovora – učinak raskida – obveza povrata uplaćene cijene (čl. 368. ZOO-a)
- prvostupanjska presuda broj G-I-13/09 od 29. rujna 2009.

Slučaj 3
- **pričuva stambene zgrade**
- upravljanje pričuvom spada u dvostrani obveznopravni odnos između upravitelja i suvlasnika nekretnine (čl. 93. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima)
- prvostupanjska presuda broj G-I-2/09 od 14. rujna 2009.

Slučaj 4
- prigovor o nedostatku kupljenih cipela – neprihvaćanje osnovanoga prigovora
- presuda broj G-I-25/09 od 23. travnja 2010.

Slučaj 5
- **obveze po ZOO-u – dužnost ispunjenja i odgovornost za ispunjenje**
- svaka je strana u obveznopravnom odnosu dužna postupati s povjerenjem i obzirima prema osobi i interesima druge strane, pa tako i pri ostvarivanju i ispunjenju ugovorom preuzetih obveza
- prema odredbi čl. 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) sudionik je u obveznim odnosima dužan ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje
- presuda broj G-I-26/09 od 25. veljače 2010.

Slučaj 6
- **zadužnica** – dostava banci na naplatu nakon prestanka tražbine za čije je osiguranje izdana (čl. 183., st. 1. i 3. Ovršnog zakona, Narodne novine br. 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08)
- prvostupanjska presuda broj G-I-29/09 od 3. svibnja 2010.

Slučaj 7
- **isporuka proizvoda loše kvalitete**
- načelo savjesnosti i poštenja u obveznim odnosima (čl. 4. ZOO-a) – povreda toga načela suprotna je pravilima morala

- prijavljenik nije postupio u skladu s načelom savjesnosti i poštenja jer je prodao (isporučio) proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete
- presuda i rješenje broj P-I-20/09 od 22. listopada 2010.

Slučaj 8
- **dokazivanje bitnih činjenica – teret dokaza**
- teret dokaza osnovanosti prijave je na prijavitelju (čl. 219., st. 1. u vezi s čl. 221.a ZPP-a)
- presuda broj P-I-27/09 od 17. srpnja 2009.

Slučaj 9
- **prodaja nekvalitetne garniture (namještaja)**
- prijavljenik je prodao prijavitelju proizvod loše kvalitete pod vidom dobre, čime je povrijedio dobre poslovne običaje i pravila morala
- prvostupanjska presuda broj P-I-12/09 od 13. studenoga 2009.

Slučaj 10
- **proizvod s nedostatkom**
- prava potrošača – koji kupi proizvod s nedostatkom – po čl. 410. i 412. ZOO-a i po čl. 5., st. 2. Zakona o zaštiti potrošača
- presuda broj P-I-28/09 od 25. kolovoza 2009.

Slučaj 11
- **dužnost osiguratelja** po članku 919., st. 3. Zakona o obveznim odnosima (ZOO) i po članku 3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike
- obveza isplate nespornog dijela štete bez odugovlačenja
- prvostupanjska presuda broj P-I-32/09 od 26. listopada 2009.

Slučaj 12
- **prodaja mobitela maloljetniku**
- **poslovna sposobnost fizičke osobe** stječe se s danom punoljetnosti
- **ništetan ugovor** – obveza vraćanja primljene kupovnine (po čl. 323., stavku 1. ZOO-a u vezi s čl. 18. i čl. 276., st. 1. ZOO-a)
- presuda broj P-I-34/09 od 2. lipnja 2009.

Slučaj 13
- **dokazivanje prijavljenikove povrede pravila morala – teret dokaza**
- presuda broj P-I-36/09 od 13. srpnja 2009.

Slučaj 14
- **odgovornost organizatora turističkog putovanja**
- organizator turističkog putovanja odgovara za ispunjenje ugovorne obveze prema prodanom programu, a ne odgovara prema dojmu pojedinog turista
- prvostupanjska presuda broj P-I-38/09 od 16. rujna 2009.

- drugostupanjska presuda broj Pž-II-28/09 od 21. prosinca 2009.

Slučaj 15
- **Zavaravajuća poslovna praksa**
- zavaravajuća poslovna praksa je zabranjena – članak 110. Zakona o zaštiti potrošača
- ugovorna klauzula „viđeno – kupljeno“ ne otklanja prijavljenikovu odgovornost za materijalne nedostatke na vozilu osobito zato što je prijavljenik znao da su na vozilu postojala oštećenja i da o tome nije obavijestio prijavitelja
- prvostupanjska presuda broj P-I-39/09 od 31. ožujka 2010.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-11/10 od 6. listopada 2010.

Slučaj 16
- **izdavanje - ispostava račune** za prodanu stvar ili obavljenu uslugu – teret dokaza da je račun izdan
- račun – koji je trgovac ili davatellj usluge dužan izdati korisniku usluge mora biti: *točan, neizbrisiv, jasan, vidljiv i čitljiv u papirnatom ili elektroničkom obliku* (čl. 12. Zakona o zaštiti potrošača)
- presuda broj P-I-46/09 od 9. srpnja 2010.

Slučaj 17
- **isprave koje obvezno prate određene proizvode u prometu**
- **potvrda o homologaciji** opreme i dijelova motornih vozila čl. 2. Pravilnika o homologaciji vozila, Narodne novine broj 105/04
- presuda broj P-I-49/09 od 29. rujna 2009.

Slučaj 18
- **nedokumentirani prigovor kakvoći usluge putničke agencije**
- obveza davanja pisanog odgovora (u propisanome roku) odnosi se samo na dokumentirani prigovor kakvoći usluge putničke agencije
- prvostupanjska presuda broj P-I-50/09 od 26. studenoga 2009.
- drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-3/10 24. ožujka 2010.

Slučaj 19
- **odgovornost za štetu na temelju obveznog osiguranja od odgovornosti u prometu**
- odnos osiguratelja, osiguranika i oštećenika
- štetnik čini povredu pravila morala ako svojom krivnjom (radnjom ili propustom) otežа oštećeniku dokazivanje nastanka štete
- prvostupanjska presuda broj P-I-57/09 od 14. listopada 2009.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-30/09 od 21. prosinca 2009.

Slučaj 20
- **telekomunikacijske usluge**
- obveze davatelja telekomunikacijske usluge

- davatelj telekomunikacijske usluge - pretplate dužan je, na primjeren način, pretplatnika upoznati sa zaštitom od mogućih zlouporaba i prijevara u javnoj telekomunikacijskoj mreži
- presuda broj P-I-69/09 od 16. kolovoza 2010.

Slučaj 21
- **odgovornosti za nedostatke**
- teret dokaza – o činjenicama odlučnima za prijavljenikovu odgovornost – je na prijavitelju
- presuda broj P-I-73/09 26. studenoga 2009.

Slučaj 22
- **klimatizacijski uređaj**
- teret dokaza o vrsti i prirodi kvara na montiranom klimatizacijskom uređaju
- **pasivna legitimacija** d.o.o. koji je osnovala fizička osoba koja je obavila posao kao bivši obrtnik
- presuda broj P-I-79/09 od 24. svibnja 2010.

Slučaj 23
- **telekomunikacijske usluge**
- ugovor o telekomunikacijskom uslugama – načelo savjesnosti i poštenja
- presuda broj P-I-81/09 od 31. ožujka 2010.

Slučaj 24
- **nekvalitetno izvedeni radovi**
- načelo savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a) i pažnja dobrog stručnjaka (čl. 10., st. 2. ZOO-a)
- presuda broj P-I-53/09 od 23. travnja 2010.

Slučaj 25
- predaja ispravka prijave nenadležnome sudu časti
- predajom ispravljene prijave nenadležnome sudu časti prijavitelj je udovoljio pozivu nadležnog suda časti da ispravi prijavu, ako je ispravak predao nenadležnom sudu u roku određenom u pozivu
- prvostupanjsko rješenje broj P-I-9/09 od 2. ožujka 2009.
- drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-5/09 od 23. travnja 2009.
- druga prvostupanjska presuda i rješenje broj P-I-42/09 od 26. listopada 2009.

Slučaj 26
- **rokovi za podnošenje prijave i žalbe**
- odbačaj nepravovremene prijave
- odbačaj nepravovremene žalbe
- prvo prvostupanjsko rješenje broj G-I-16/09 od 22. rujna 2009.

- drugo prvostupanjsko rješenje broj G-I-16/09 od 25. studenoga 2009.
- drugostupanjsko rješenje broj GŽ-II-9/09 od 24. ožujka 2010.

Slučaj 27
- **stranačka sposobnost za nastupanje pred Sudom časti HGK**
- pravne pretpostavke za prijavljenikovu stranačku sposobnost nastupanja pred Sudom časti pri HGK jesu a) da je on pravna osoba i b) da je član (članica) Hrvatske gospodarske komore. Te se pretpostavke moraju ispuniti kumulativno
- rješenje broj P-I-4/09 od 25. veljače 2009.

Slučaj 28
- **prijava – postupanje s prijavom**
- povlačenje prijave – propisana predmnijeva (presumpcija)
- nepotpuna prijava – ako prijavitelj ne ispravi nepotpunu ili nerazumljivu prijavu u roku određenom u pozivu za ispravak – sud će rješenjem utvrditi da je prijavitelj povukao prijavu
- rješenje broj P-I-40/09 od 13. srpnja 2009.

Slučaj 29
- **toplinska energija – obračun naknade**
- obračun naknade za toplinsku energiju na temelju zakupljene obračunske snage
- prijavljenikovo postupanje po propisima ne može se okvalificirati kao povreda pravila morala
- presuda broj P-I-72/10. od 10. lipnja 2011.

Slučaj 30
- **vodoopskrbna djelatnost**
- izdavanje posebnih uvjeta – za lokacijsku dozvolu i uvjete gradnje
- prijava - neosnovana
- prijava nije osnovana ako je prijavljenik postupao po pravilima svoje struke
- presuda broj G-I-4/10 od 20. srpnja 2010.

Slučaj 31
- **izdavanje specifikacije radova i ugrađenih dijelova – obveza i odgovornost**
- izdavanje potvrde sa specifikacijom obavljenih radova i ugrađenih dijelova obveza je osobe koja obavlja servisiranje, a ne prodavatelja motornog vozila
- prvostupanjska presuda broj G-I-5/10 od 9. veljače 2011.
- drugostupanjska presuda broj GŽ-II-2/11 od 20. svibnja 2011.

Slučaj 32
- **rokovi - za podnošenje prijave**
- novacija ugovora i rokovi zastare za podnošenje prijave
- ponovno preuzeta obveza u vezi s popravkom (prema dopisu od 28. srpnja 2010.) ima novacijski karakter tako da opravdava prijavu s obzirom na rokove iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, a na koje rokove Sud pazi po službenoj dužnosti
- **načela obveznih odnosa:** u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja, načela dužnosti suradnje i načela zabrane zlouporabe prava iz članaka 4., 5. i 6. Zakona o obveznim odnosima, što podrazumijeva takvo ponašanje da jedna strana poštuje i čuva interese druge strane, a osobito da se izbjegnu štete drugoj strani.
- presuda broj G-I-19/10 od 6. listopada 2010.

Slučaj 33
- **prigovor zbog nedostatka stvari ili usluge**
- potrošački ili trgovački ugovor – značaj razlikovanja radi utvrđivanja prava i obveza u povodu prigovora zbog nedostataka stvari ili usluge
- po članku 3., stavku 1., podstavku 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07,125/07,79/09, 89/09,133/09) »*potrošač« je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja,* a
- po članku 402., stavku 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05,41/08, dalje: ZOO), *potrošački ugovor* je ugovor koji fizička osoba kao kupac sklapa izvan svoje gospodarske ili profesionalne djelatnosti s fizičkom ili pravnom osobom koja kao prodavatelj djeluje u sklopu svoje gospodarske ili profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor)
- po članku 14. Zakona o obveznim odnosima trgovački ugovor je ugovor koji sklope trgovci među sobom u obavljanju djelatnosti koje čine predmet poslovanja barem jednoga od njih ili su u vezi s obavljanjem tih djelatnosti
- prvostupanjska presuda broj G-I-21/10 od 20. prosinca 2010.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-17/10 od 20. svibnja 2011.

Slučaj 34
- **pravila struke – postupanje *pažnjom dobrog stručnjaka***
- po članku 10., stavku 2. ZOO-a (citat): (*2) Sudionik u obveznom odnosu dužan je u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka)*.
- presuda broj G-I-22/10 od 9. prosinca 2010.

Slučaj 35
- aktivna legitimacija – nepostojanje ovlasti za pokretanje i vođenje postupka

- za podnošenje prijave aktivno može biti legitimirana ona osoba koja je bila u obveznom odnosu s prijavljenikom
- presuda broj P-I-6/11 od 14. ožujka 2011.

Slučaj 36
- prigovor zbog nedostatka stvari ili usluge – pravo kupca – potrošača na obrazloženi odgovor
- svrha prava potrošača da podnose prigovore zbog nedostataka nije ostvarena ako iz odgovora i odluka nadležnog tijela na te prigovore i reklamacije nije razvidno zašto su odbijeni
- prva prvostupanjska presuda broj P-I-9/10 od 23. travnja 2010.
- drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-7/10 od 8. srpnja. 2010.
- druga prvostupanjska presuda broj P-I-43/10 od 7. veljače 2011.
- druga drugostupanjska presuda broj PŽ-II-5/11 od 20. svibnja 2011.

Slučaj 37
- **prodaja rabljenog vozila – skriveni nedostaci**
- odgovornost za skrivene nedostatke prodanog rabljenog vozila s jamstvom
- prijavljenik odgovara i za skrivene nedostatke koji su otkriveni naknadno jer pravila o jamstvu za ispravnost prodane stvari ne isključuju primjenu pravila o odgovornosti prodavatelja za nedostatke stvari (čl. 423., st. 2. ZOO-a)
- presuda broj P-I-10/10 od 29. ožujka 2010.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-9/10 od 6. listopada 2010.

Slučaj 38
- **toplinska energija – odnos distributera i korisnika topline**
- prijavljenik koji poštuje zakonske i podzakonske propise u odnosu s prijaviteljem – ne može time učiniti povredu pravila morala
- obvezan sadržaj izreke presude: u skladu s odredbom čl. 34., st. 5. Pravilnika prvostupanjski sud mora u izreci svoje presude, osim utvrđenja je li prijavljeni odgovoran ili se oslobađa od odgovornosti, navesti činjenični opis povrede, mjesto, vrijeme i način kako je ili nije povreda učinjena...
- prva prvostupanjska presuda broj P-I-24/10 od 9. srpnja 2010.
- drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-10/10 od 6. listopada 2010.
- druga prvostupanjska presuda broj P-I-65/10 od 10. veljače 2011.
- druga drugostupanjska odluka (presuda) broj PŽ-II-2/11 od 20. svibnja 2011.

Slučaj 39
- **ispunjenje obveze – odgovornost za ispunjenje po ZZP-u i ZOO-u**
- po članku 5., st. 1. Zakona o zaštiti potrošača trgovac je dužan potrošaču ispuniti ugovor u skladu s odredbama ovoga Zakona i propisima obveznog prava
- po članku 9. Zakona o obveznim sudionik u obveznim odnosima dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje
- presuda broj P-I-36/10 od 27. rujna 2010.

Slučaj 40
- **načelo savjesnosti i poštenja** u obveznim odnosima
- povreda načela savjesnosti i poštenja ujedno je i povreda pravila morala – dobrih poslovnih običaja
- presuda broj P-I-37/10 od 7. prosinca 2010.

Slučaj 41
- **obračun isporučene toplinske energije** – odgovornost isporučitelja
- po čl. 38. Odluke o opskrbi toplinskom energijom iz Toplane na području Grada Zagreba (Službeni glasnik Grada Zagreba br. 5/92. od 8. 4. 1992. godine) osnovni element za obračun naknade za toplinsku energiju je površina stambenog prostora, a ne grijanje ili korištenje toplinske energije putem ogrjevnih tijela ili drugih instalacija jer se količina toplinske energije, utvrđena mjerenjem, raspoređuje na korisnike u skladu s čl. 6., st. 1. i 2. Odluke o načinu plaćanja komunalnih usluga.
- prvostupanjska presuda broj P-I-40/10 od 6. listopada 2010.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-15/10 od 17. prosinca 2010.

Slučaj 42
- **ugovorno osiguranje stambenih objekata – koje rizike pokriva**
- rizik od štetnog izlijevanja vode
- sud časti nije ovlašten ocjenjivati je li zahtjev za naknadu štete (isplatu pokrivene svote) podnositelja prijave osnovano odbijen, već je samo ovlašten ocijeniti je li prijavljenikovo ponašanje prema prijavitelju bilo sukladno ili suprotno pravilima morala (dobrim poslovnim običajima) u području osiguranja imovine
- prvostupanjska presuda broj P-I-52/10 od 25. listopada 2010.
- rješenje o ispravku prethodne presude broj P-I-52/10 od 25. ožujka 2011.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-17/10 od 20. svibnja 2011.

Slučaj 43
- **pravni lijekovi pred državnim sudovima i povrede pravila morala**
- nije povreda pravila morala prijavljenikovo podnošenje propisanih redovitih ili izvanrednih pravnih lijekova u parničnom ili ovršnom postupka
- presuda broj P-I-53/10 od 31. svibnja 2011.

Slučaj 44
- **potrošački ugovor**
- **obveze trgovca** po članku 5., stavku 3. Zakona o zaštiti potrošača i po čl. 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO).
- presuda broj P-I-54/10 od 11. veljače 2011.

Slučaj 45
- usluga čišćenja
- **profesionalna pa**žnja (pažnja dobrog stručnjaka) u obavljanju registrirane djelatnosti
- prijavljenik nije upotrijebio potrebnu profesionalnu pažnju koja se razumno očekuje od pravne osobe – jer je u okviru izvršenja svoje obveze poslao ženu s malim djetetom, koje nije bilo adekvatno zbrinuto, nije smjelo biti na mjestu obavljanja preuzetog posla
- presuda broj P-I-55/10 od 29. studenoga 2010.

Slučaj 46
- **osiguruteljska djelatnost**
- procjena štete po ovlaštenom procjenitelju – značaj u odnosu osiguratelja i oštećenika, odnosno osiguranika
- osiguravateljsko društvo mora uvažiti procijenjenu štetu po ovlaštenom procjenitelju i uzeti istinitim ono što ovlašteni procjenitelj na temelju svojeg ovlaštenja u ispravi o procjeni utvrđuje, a ako posumnja u istinitost isprave, zatražiti da se o tome izjasni tijelo, odnosno ovlašteni procjenitelj koji je tu ispravu izdao
- **primjena odgovarajućih propisa**: Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike, u vezi s čl. 57. – 61. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07 i 79/09), čl. 5. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05 i 41/08) jer osiguravateljsko društvo u svojem postupanju mora osigurati ravnopravnost stranaka i jednak odnos prema svim strankama, a navedena obveza proizlazi i iz Zakona o osiguranju (Narodne novine 151/05, 87/08, 82/09.) i Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine 151/05, 36/09, 75/09).
- presuda broj P-I-63/10 od 24. siječnja 2011.

Slučaj 47
- **dimnjačarske usluge – odnos dimnjačara i korisnika njegovih usluga**
- člankom 6. Odluke o organizaciji i radu dimnjačarske službe određeno je, među ostalim, da su vlasnici objekata i poslovnih prostorija, stanari i ostali korisnici stambenih poslovnih prostorija dužni omogućiti redovno čišćenje i kontrolu dimovodnih objekata
- članak 6., stavak 5. Odluke određuje da je obavezno jednom godišnje pregledati dimnjak izvan upotrebe
- člankom 20. Odluke predviđeno je da koncesionar - davatelj dimnjačarske usluge, ima pravo na naknadu za izgubljeno vrijeme i stvarne druge troškove, u slučaju kada korisnik dimovodnog objekta odbije dopustiti dimnjačaru čišćenje, odnosno pregled dimovodnog objekta
- presuda broj P-I-79/10 od 25. ožujka 2011.

Slučaj 48
- **dostava podneska – osobna dostava**
- za podnesak (poziv - nalog) kojim sud nalaže stranci da ispravi odnosno

dopuni prijavu (tužbu) nije propisna osobna dostava (članak 109. ZPP-a)
- prijavitelj nije postupio po zahtjevu tajnika Suda jer prijavu nije ispravio, odnosno dopunio
- rješenje broj P-I-4/11 od 14. ožujka 2011.

Slučaj 49
- **nepravovremena prijava - odbačaj**
- člankom 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena
- rješenje broj P-I-14/10 od 8. travnja 2010.
- drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-6/10 od 8. srpnja 2010.

Slučaj 50
- **prijava nepravovremena - odbačaj**
- rješenje broj P-I-16/10 od 24. ožujka 2011.

Slučaj 51
- **neispravna i nepotpuna prijava - odbačaj**
- u skladu s člankom 20. Pravilnika ako prijavitelj ne ispravi ili ne dopuni prijavu na zahtjev tajnika suda, smatra se da je povukao prijavu, o čemu će sudac pojedinac donijeti rješenje
- rješenje broj P-I-30/11 od 26. svibnja 2011.

Slučaj 52
- **prijava nepravovremena - odbačaj**
- zasnivanje internetskoga pretplatničkog odnosa i korištenje interneta – rokovi za prijavu
- rješenje broj P-I-48/10 od 27. siječnja 2011.

Slučaj 53
- **nepravovremena prijava – odbačaj zbog prekoračenja subjektivnog roka**
- po članku 21. i 22. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori prijava se može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena, a na rokove Sud pazi po službenoj dužnosti
- rješenje broj P-I-60/10 od 25. listopada 2010.

Slučaj 54
- **prijava nepravovremena - odbačaj**
- iz navoda i dokaza koje je prijavitelj dostavio u spis proizlazi da je povreda u vezi s povišenjem rente mogla biti učinjena najkasnije kada je prijavljenik pozvao prijavljenog na povišenje rente podnošenjem tužbe

nadležnome sudu 4. 3. 2009. godine (jer prijavitelj povredu zbog koje je podnio predmetnu prijavu nalazi u postupanju prijavljenoga pri pokretanju sudskoga postupka zbog povišenja rente) budući da u razdoblju od 24 mjeseca prijavljeni nije postupio u skladu sa svojim obvezama iz čl. 12., st. 1. i 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, kao niti u skladu s odredbama Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike. Prijava je podnesena 2. svibnja 2011. godine, dakle, nakon proteka objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda učinjena, zbog čega ju je Sud odbacio na temelju odredbe iz čl. 23., st. 1., t. 4. Pravilnika

- rješenje broj P-I-34/011 od 26. svibnja 2011.

Slučaj 55

- **nedostaci stvari ili usluge – odgovornost trgovca**
- trgovac – prodavatelj, proizvođač ili davatelj usluge mora poštivati potrošačko pravo da kupljena stvar ili usluga nema nedostataka i da ima svoja redovna uporabna svojstva, odnosno mora biti spreman otkloniti (popraviti) nedostatke, tj. poduzeti sve što je po zakonu dužan napraviti da bi stvar ili usluga koju je isporučio kupcu imala ta svojstva, a nije dužan tumačiti potrošaču po kojim je propisima postupao
- prava iz jamstva proizlaze iz zakonskih odredbi i ona nisu dispozitivne pravne prirode
- prvostupanjski – presuda i rješenje broj P-I-3/10 od 14. ožujka 2011.

Slučaj 56

- **dokazivanje činjenica – teret dokaza**
- **iz obrazloženja druge prvostupanjske presude** broj P-I-89/09 od 4. siječnja 2011.: *Prema odredbi čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza (članak 8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. To nadalje znači da prijavitelj mora svoju prijavu potkrijepiti odgovarajućim dokazima, jer će u suprotnom prijavljeni biti oslobođen od odgovornosti.*
- **prva prvostupanjska presuda** broj P-I-7/09 od 10. rujna 2009.
- drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-25/09 od 21. prosinca 2009.
- druga prvostupanjska presuda broj P-I-89/09 od 24. siječnja 2011.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-7/11 od 5. rujna 2011.

Slučaj 57

- **potrošački ugovor - primjena zakona o zaštiti potrošača (ZZP)**
- **poslovna praksa - nepoštena poslovna praksa**
- članak 3., stavak 3. ZZP-a glasi: – ***»poslovna praksa trgovca prema potrošaču«*** (u daljnjem tekstu: poslovna praksa) ***je svaka radnja, propuštanje, način ponašanja ili predstavljanja, poslovna komunikacija, uključujući oglašavanje i stavljanje proizvoda na tržište, koju je poduzeo trgovac, a izravno je povezana s promidžbom, prodajom ili isporukom proizvoda potrošaču***

- **članak 107. ZZP-a upućuje na odredbe ZZP-a o nepoštenoj poslovnoj praksi** kako je ona određena **člancima od 109. do 115. toga Zakona**, a koju trgovac koristi prije, u vrijeme i nakon sklapanja pravnog posla u vezi s određenim proizvodom.
  Prijavljenik je koristio nedopuštenu poslovnu praksu radi znatnog umanjenja sposobnosti potrošača, ovdje prijavitelja, da donese odluku utemeljenu na potpunoj obavijesti pri isporuci proizvoda iz njihova pravnog posla.
- **informiranje potrošača - zavaravajuće se propuštanje** sastoji u skrivanju obavijesti koje je trgovac morao dati potrošaču
- presuda broj P-I-77/10 od 25. ožujka 2011.

Slučaj 58
- **načelo savjesnosti i poštenja – primjena u trgovačkim i potrošačkim odnosima** (primjena ZOO-a i ZZP-a)
- pod načelom savjesnosti i poštenja razumijeva se otvorenost, iskrenost i pouzdanost jedne ugovorne strane u vrijeme zasnivanja određenog obveznopravnog odnosa i njenu spremnost na valjano i potpuno ispunjenje ugovorom preuzetih obveza, uz istovremeno očekivanje istog ponašanja i od strane sukontrahenta
- prodaja robe s popustom ili greškom – činjenica da se određena roba prodaje s popustom, ne znači ujedno i kupčev pristanak na kupnju robe s oštećenjem
- prvostupanjska presuda broj P-I-76/10 od 14. ožujka 2011.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-14/11 od 7. listopada 2011.

Slučaj 59
- **prijava nepravovremena**
- prijava podnesena nakon proteka i subjektivnog roka od šest mjeseci od saznanja i objektivnog roka od godine dana od dana kada je učinjena povreda zbog koje je prijavitelj podnio prijavu
- prvostupanjsko rješenje broj G-I-12/11 od 3. svibnja 2011.
- drugostupanjsko rješenje broj GŽ-II-4/11 od 7. listopada 2011.

Slučaj 60
- **prijava – odbačaj zbog nepravovremenosti ili zbog nenadležnosti**
- prvostupanjsko rješenje broj P-I-68/10 od 18. veljače 2011.
- drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-6/11 od 20. svibnja 2011.

Slučaj 61
- **potrošački ugovor - ugovor o kreditu**
- **ugovor o kreditu** sa zakonskom presumpcijom po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno (posebno) pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81. ZZP-a Narodne novine broj 96/03)

- u razdoblju od 31. kolovoza 2007. do 31. listopada 2010. godine prijavljena banka je mijenjala šest puta ugovorenu kamatnu stopu, što prosječno iznosi 36,04 posto u odnosu na početnu ugovorenu kamatnu stopu od 4,60 posto, odnosno unatoč činjenici što je tečaj CHF-a u odnosu na dan odobravanja kredita porastao za više od 19 posto, prijavljenica je u istom razdoblju jednostrano povećala ugovorenu kamatnu stopu za više od 36 posto, što dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu prijavitelja.
- Dakle, posljedica je takva ponašanja da je **prijavljena sve tržišne (opravdane i moguće neopravdane) rizike** (zbog nepostojanja ugovorene referentne kamatne stope) **prevalila na prijavitelja, a da ga o tome pri zaključenju ugovora nije obavijestila.**
- prvostupanjska presuda broj P-I-50/10 od 25. ožujka 2011.
- drugostupanjska presuda broj PŽ-II-13/11 od 7. listopada 2011.

Slučaj 62
- **obveze trgovca u povodu prigovora kvaliteti proizvoda ili usluge**
- **prigovor zbog nedostatka kupljene stvari ili obavljene usluge – obveze trgovca**
- presuda broj P-I-9/11 od 25. ožujka 2011.

Slučaj 63
- **tekući račun – obveze banke prema nasljedniku vlasnika računa (ostavitelja)**
- banka je dužna nasljedniku podnijeti izvješće o stanju tekućeg računa ako on to zatraži
- odvjetnička opomena zbog nečinidbe – nije povreda pravila morala
- presuda broj P-I-15/11 od 14. ožujka 2011.

Nagodbe

Napomena autora Zbirke o pravnim temeljima nagodbe u postupku pred sudovima časti u Republici Hrvatskoj:

A) **Pravilnik o Sudu** časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, dalje: Pravilnik

a)Bitne odredbe Pravilnika o prethodnom postupku mirenja i nagodbi

b) Prethodni postupak mirenja

B) **Pojam nagodbe** - po odredbama članaka 150. do 159. Zakona o obveznim odnosima - ZOO

C) **Ovršnost nagodbe** - po odgovarajućim odredbama Ovršnog zakona – OZ

D) **Izvor i dokaz** (citati): OVRŠNI ZAKON - OZ

E) Autorovo obrazloženje

F) Stupanje na snagu citiranih odredbi po čl. 340. OZ-a

Primjeri nekih nagodbi sklopljenih pred Sudom časti pri HGK, slučajevi: od 64. do 74.

Tekst Zbirke 2012.

3

Slučaj 1

Ispunjenje obveze iz profesionalne djelatnosti – pažnja dobrog stručnjaka (čl. 10., stavak 2. ZOO-a)
Naručenu uslugu prijavljenik nije izvršio u cijelosti u skladu s pravilima struke i dobrim poslovnim običajima.

Prvostupanjska presuda broj G-I-11/09 od 16. listopada 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud)..... u povodu prijave prijavitelja R.I. d.o.o. iz... protiv prijavljenog C. d.o.o. iz ... kojeg zastupaju... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave 16. listopada 2009.

presudio je: Prijavljeni: "C... " d.o.o....

odgovoran je: *što je postupajući po ugovoru o djelu sklopljenim s prijaviteljem, radi utvrđenja tržišne vrijednosti zemljišta koje se nalazi u Vukovaru, Trg drvena pijaca, k.č.br. 7161/2, k.o. Vukovar, u veljači 2009. godine, izradio Nalaz i mišljenje loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete,*

***čime je** postupio protivno odredbama čl. 5., al. 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori**, izriče

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je 25. svibnja 2009. godine protiv prijavljenog podnio prijavu navodeći da je 24. veljače 2009. godine primio i prihvatio njegovu ponudu za procjenu vrijednosti zemljišta koje se nalazi u Vukovaru. Prema navodima iz prijave, prijavljeni je izradio nalaz i mišljenje od svega nekoliko rečenica te ga dostavio prijavitelju 26. veljače 2009. godine. Prijavitelj je telefonski kontaktirao s gospođom M. S., autoricom spornog nalaza i mišljenja, koja je tada bila izrazito neugodna i drska. Nakon toga pismeno je zamolio gospođu S. da plaćenu uslugu izvrši u potpunosti ili da mu vrati uplaćeni novac, ona mu je pismeno odgovorila, a njezin odgovor prijavitelj dostavlja uz prijavu, ocjenjujući ga neprihvatljivim budući da ne predstavlja dobru poslovnu praksu.

Prijavljeni je u cijelosti osporio navode iz prijave navodeći da je naručenu uslugu izvršio u cijelosti i u skladu s pravilima struke i dobrim poslovnim običajima. Činjenica da prijavitelj nije zadovoljan obujmom nalaza i mišljenja ne predstavlja kršenje dobrih poslovnih običaja. Navodi da je postupio savjesno i ažurno te da je uz nalaz i mišljenje priložio svu potrebnu dokumentaciju. Za

prijaviteljevo nezadovoljstvo s načinom komunikacije ističe da ne predstavlja povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u prijavljenikovu ponudu od 24. veljače 2009. godine, Nalaz i mišljenje što ga je prijavljeni izradio u veljači 2009. godine, Elaborat procjene tržišne vrijednosti građevinskog zemljišta u Vukovaru, što ga je izradilo društvo Rudimentum d.o.o., Zagreb, prijaviteljev podnesak upućen prijavljenom od 28. veljače 2009. i prijavljenikov odgovor na taj podnesak od 7. ožujka 2009., kao i prijaviteljev podnesak od 31. ožujka 2009. godine.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, Sud je utvrdio da među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu na temelju ugovora o djelu prema kojem se prijavljeni za cijenu od 1.500,00 kn (uvećano za 22% PDV-a) obvezao u roku od 24 sata utvrditi tržišnu vrijednost zemljišta koje se nalazi u Vukovaru, k.č.br. 7161/2, k.o. Vukovar. Također, među strankama je nesporno da je prijavljeni izradio nalaz i mišljenje, dok je sporna njegova kvaliteta.

Uvidom u sporni nalaz i mišljenje koje je izradila gospođa M. S., prijavljenikova direktorica, Sud je utvrdio da se nalaz i mišljenje sastoji od ukupno šest stranica. Prva stranica spornog nalaza i mišljenja izrađena je na prijavljenikovom poslovnom papiru i ona predstavlja naslovnu stranicu na kojoj je naznačeno da je riječ o nalazu i mišljenju građevinskog vještaka nastalog u Vinkovcima u veljači 2009. godine, s potpisom gospođe M. S. Na drugoj je stranici napisano ukupno osam rečenica kojima se opisuje zadatak vještaka, radnje koje je vještak poduzeo, konstatacija da se na predmetnom zemljištu nalazi benzinska pumpa koja nije legalno izgrađena tako da ona neće biti predmet procjene, tvrdnja da je vlasnik nekretnine CROBENZ d.d., Zagreb, kao i tvrdnja da se ona nalazi unutar građevinske zone i da je na njoj predviđen trg-cesta. Na trećoj stranici, u četiri retka, napisana je formula po kojoj je izračunata vrijednost nekretnine u kunama i eurima. Na četvrtoj stranici nalazi se fotografija nekretnine, a na petoj i šestoj je neslužbena kopija izvatka iz zk. uloška k.o. Vukovar broj 1378 te izvadak iz katastarskog plana.

Imajući u vidu navedeno, ne ulazeći u točnost izračuna vrijednosti nekretnine, Sud je utvrdio da je prijavljeni radi utvrđenja tržišne vrijednosti zemljišta koje se nalazi u Vukovaru, k.č.br. 7161/2, k.o. Vukovar, izradio nalaz i mišljenje loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete.

Naime, iako je prijavljeni ažurno izračunao vrijednost predmetne nekretnine, Sud je utvrdio da naručenu uslugu nije izvršio u cijelosti u skladu s pravilima struke i dobrim poslovnim običajima, pri čemu obujam nalaza i mišljenja nije od važnosti za ovaj spor. Takvo utvrđenje Sud temelji na činjenici da se iz nalaza i mišljenja ne može niti naslutiti koje je sve parametre prijavljeni uzeo pri obračunu tržišne vrijednosti nekretnine. Odnosno, iz spornog nalaza i mišljenja Sud jedino može utvrditi da je prijavljeni pri izračunu vrijednosti samoga zemljišta (dakle, bez ilegalno sagrađene benzinske pumpe) vrijednost četvornog metra računao po cijeni od 20,00 eura. Kako je došao do te cijene,

prijavljeni nije obrazložio tako da je prijavitelj osnovano nezadovoljan, a sam nalaz i mišljenje nisu kvalitetno izrađeni.

Kod odlučivanja odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, ali i njegov odnos prema prijavitelju i počinjenom djelu te je prijavljenom izrekao mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Izricanje javne opomene uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore Sud smatra nužnim zbog odnosa i načina na koji se prijavljeni odnosi prema prijavitelju i počinjenom djelu, što proizlazi iz prijavljenikovog odgovora od 7. ožujka 2009. godine. Izričaji da je prijavitelj u naravi „zaslužio mnogo žešću retoriku" i da ostavlja „dojam vrlo smiješnog privrednog subjekta" pa da mu u tom tonu treba slikovito objasniti jer da će tada „možda shvatiti" neprimjereni su za bilo koji poslovni odnos i gospodarstvenik (profesionalac, stručnjak) si ne smije dopustiti takav način komunikacije. U ovoj pravnoj stvari, neprimjerenu komunikaciju Sud nije cijenio kao posebnu povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) već ju je uzeo kao otegotnu okolnost kod odlučivanja o vrsti kazne koju je izrekao prijavljenom.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj GŽ-II-10/09 od 24. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u drugostupanjskom vijeću ... u predmetu prijavitelja R... I... d.o.o. iz protiv prijavljenog C... d.o.o. za građevinarstvo i usluge V... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) odlučujući o žalbi prijavljenog protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj: G-I-11/09 od 16. listopada 2009. godine, na sjednici vijeća 24. ožujka 2010.

presudio je: Prijavljeni: C... d.o.o. V...

odgovoran je: *što je postupajući po ugovoru o djelu sklopljenom s prijavljenim, radi utvrđenja tržišne vrijednosti zemljišta koje se nalazi u Vukovaru, Trg drvena pijaca, k.č.br. 7161/2 k.o. Vukovar u veljači 2009. godine, izradio nalaz i mišljenje loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete,*

***Čime je** postupio protivno odredbama članka 5., alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju članka 36., stavka 1., alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, **izriče mjera O P O M E N A

Obrazloženje

Pobijanom presudom prijavljeni C... društvo s ograničenom odgovornošću za građevinarstvo i usluge V... proglašen je odgovornim što je postupajući po ugovoru o djelu sklopljenom s prijaviteljem radi utvrđenja tržišne vrijedno-

sti zemljišta koje se nalazi u Vukovaru... k.č.br. 7161/2 k.o. Vukovar, u veljači 2009. godine, izradio nalaz i mišljenje loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, te mu je izrečena mjera javne opomene uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je sud zauzeo takvo stajalište jer je utvrdio:

- da među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu na temelju ugovora o djelu prema kojem se prijavljeni za cijenu od 1.500,00 kuna uvećanu za iznos PDV-a obvezao u roku od 24 sata utvrditi tržišnu vrijednost zemljišta koje se nalazi u Vukovaru k.č.br. 7161/2 k.o. Vukovar
- da među strankama nije sporno da je prijavljeni izradio nalaz i mišljenje, već je sporna njegova kvalitete
- da je prijavljeni, radi utvrđivanja tržišne vrijednosti zemljišta, koje se nalazi u Vukovaru..., k.č.br. 7161/2 k.o. Vukovar, izradio nalaz i mišljenje loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete
- da prijavljeni, unatoč ažurno izračunatoj vrijednosti predmetne nekretnine, naručenu uslugu nije izvršio u cijelosti u skladu s pravilima struke i dobrim poslovnim običajima, jer se iz nalaza i mišljenja ne može niti naslutiti koje je sve parametre prijavljeni uzeo u obzir pri obračunu tržišne vrijednosti nekretnine, pri čemu obujam nalaza i mišljenja nisu od važnosti za ovaj spor.

Nadalje iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je kod odlučivanja o odgovornosti prijavljenog sud uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je prijavljeni počinio, ali i njegov odnos prema prijavitelju i počinjenom djelu, te je prijavljenom izrekao mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svrhu i utjecati na prijavljenog da više ne čini ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri čemu neprimjerenu komunikaciju prijavljenog prema prijavitelju sud nije cijenio kao posebnu povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) već ju je uzeo kao otegotnu okolnost kod odlučivanja o vrsti kazne koju je izrekao prijavljenom.

Protiv prvostupanjskog rješenja žali se prijavljeni C... društvo s ograničenom odgovornošću za građevinarstvo i usluge Vinkovci...

U žalbi u bitnome navodi da sud pri odlučivanju nije cijenio da je prijavljeni bio u obvezi nalaz i mišljenje sačiniti i predati u roku od 24 sata, da je sud vezan prijavom prijavitelja u odnosu na osnovi prijave te da nije ovlašten utvrđivati nikakvu drugu eventualnu povredu, da je izrečena mjera prestrogo odmjerena s obzirom na vrijednost predmeta spora te da bi i mjera opomene iz članka 36., stavka 1., točke 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) (u daljnjem tekstu: Pravilnika) u dovoljnoj mjeri utjecala na prijavljenog tako kako to navodi sud u pobijanoj presudi i da u konkretnom slučaju uistinu ne postoje okolnosti koje bi opravdale izricanje najteže mjere kada se uzmu u obzir okolnosti i uvjeti u kojima se odvijao odnos stranaka ovog spora.

Stoga predlaže da sud drugog stupnja pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje ili da ju preinači te donese presudu kojom se prijavljenog oslobađa od odgovornosti, a podredno da preinači presudu prvostupanjskog suda u odnosu na izrečenu mjeru društvene

stege i izrekne mjeru iz članka 36., stavka 1., točke 1. Pravilnika.

Ispitujući pobijanu presudu ovaj sud nalazi da nisu ostvareni žalbeni razlozi koji se odnose na utvrđivanje činjeničnog stanja, kao i na prekoračenje zahtjeva prijavitelja.

Navodi prijavljenog iz žalbe da sud prilikom odlučivanja nije cijenio da je prijavljeni bio u obvezi nalaz i mišljenje sačiniti i predati u roku od 24 sata, kao i da je sud prekoračio prijavu prijavitelja, ne proizlaze iz presude i stanja spisa. Naime, prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude izričito navodi da je među strankama nesporna činjenica da je prijavljeni bio u obvezi nalaz i mišljenje sačiniti i predati u roku od 24 sata. Što se tiče prekoračenja prijave prijavitelja, prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude izričito navodi da neprimjerenu komunikaciju prijavljenog prema prijavitelju sud nije cijenio kao posebnu povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) već ju je uzeo kao otegotnu okolnost pri odlučivanju o vrsti kazne koju je izrekao prijavljenom.

Žalba je osnovana u dijelu koji se odnosi na izrečenu mjeru društvene stege.

Ispitujući pobijanu presudu u odnosu na izrečenu mjeru društvene stege ovaj sud nalazi da su ostvareni žalbeni razlozi, ali težina povrede nije takva da bi trebalo izreći mjeru javne opomene. Naime, rok za izradu elaborata bio je vrlo kratak, pa nije bilo realno očekivati da će sadržavati sve elemente koje je naručitelj odnosno prijavitelj očekivao.

Međutim, ovaj sud smatra da je povreda ipak učinjena i da se ona sastoji u tome što je prijavljeni izradio nalaz i mišljenje loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, kao i u tome što prijavljeni, unatoč ažurno izračunatoj vrijednosti predmetne nekretnine, naručenu uslugu nije izvršio u cijelosti u skladu s pravilima struke i dobrim poslovnim običajima.

Imajući na umu učinjenu povredu, težinu učinjene povrede, okolnosti pod kojima je povreda učinjena i svrhu izricanja mjera društvene stege, u konkretnom slučaju primjereno je izreći mjeru opomene.

U skladu s navedenim te na temelju odredbe članka 40. i 41. u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj: 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08), kao i u vezi s odredbom članka 373. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/08), valjao je odlučiti kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća...

Slučaj 2

Raskid ugovora – učinak raskida – obveza povrata uplaćene cijene (čl. 368. ZOO-a)

Prvostupanjska presuda broj G-I-13/09 od 29. rujna 2009.

Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja N...K... vl. obrta PC C... iz... protiv prijavljenog P... A... d.o.o. Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 21. rujna 2009. godine u prisutnosti prijavitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog prijavljenog, dana 29. rujna 2009.

presudio je: *Prijavljeni P... A... d.o.o. Z...*

odgovoran je: *što prijavitelju nije vratio novčana sredstva uplaćena na ime tiskanja oglasa u Obrtničkim novinama*

***čime je** počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori,(Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik),*

pa mu se** na temelj čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je u prijavi naveo kako je od prijavljenog naručio tiskanje oglasa u Obrtničkim novinama te je za tu uslugu platio iznos od 5.400,00 kn. Istaknuo je kako je oglas tiskan u navedenim novinama ali s greškom od strane prijavljenog, koji je reklamaciju priznao i pristao je oglas tiskati u sljedećem broju Obrtničkih novina. Nadalje, prijavitelj je naveo da je u međuvremenu odustao od ponovnog tiskanja, što je prijavljeni prihvatio ali nije vratio uplaćena sredstva. Prijavitelj je predložio da se prijavljenom izrekne javna opomena uz objavu u tisku i web stranicama Hrvatske gospodarske komore.

Prijavljeni nije pristupio na prethodni postupak mirenja niti na ročište za glavnu raspravu, a do zaključenja glavne rasprave nije se očitovao o navodima iz predmetne prijave.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: račun broj 2009-03-39, e-mail prepisku između prijavitelja i prijavljenog.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da je prijavljeni odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Naime, stranke su u konkretnom slučaju bile u ugovornom odnosu prema

kojem se prijavljeni obvezao tiskati oglas u Obrtničkim novinama, a prijavitelj se obvezao da mu za to plati naknadu.

Iz priložene dokumentacije proizlazi da je prijavitelj uplatio prijavljeniku iznos od 5.400,00 kn i da je oglas s pogreškom tiskan u Obrtničkim novinama, što je prijavitelj reklamirao prijavljenom, koji je pristao ispraviti pogrešku u sljedećem broju Obrtničkih novina.

Nadalje, iz e-maila od 4. svibnja 2009. godine koji je prijavitelj uputio prijavljenom, zapravo, proizlazi da je prijavitelj jednostrano raskinuo predmetni ugovor.

Imajući u vidu odredbu čl. 368. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05) o pravnim posljedicama raskida ugovora, potrebno je istaknuti da u slučaju kada je jedna strana potpuno ili djelomice ispunila svoju ugovornu obvezu, onda ta strana raskidom ugovora stječe pravo da joj se vrati ono što je dala, a također, postoji mogućnost da su obje strane u određenoj mjeri ispunile svoju ugovornu obvezu pa u tom slučaju obje strane imaju pravo tražiti vraćanje danog. S obzirom na to da je prijavitelj ispunio svoju obvezu iz ugovora, tj. platio je naknadu, i neovisno o tome je li i druga strana u određenoj mjeri ispunila svoju ugovornu obvezu ili je pak nije ispunila, prijavitelj u svakom slučaju, bilo da se radi o jednostranoj ili obostranoj restituciji, ima pravo zahtijevati vraćanje danog. Budući da prijavljeni nije postupio u skladu s čl. 368. ZOO-a, ovaj sud smatra da je na taj način prijavljeni svojim ponašanjem činjenično opisanim u izreci ove presude počinio povredu morala predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Kod odlučivanja o odgovornosti prijavljenoga sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale prijavitelju, pa je izrekao mjeru za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da više ne čini takve ili slične povrede morala. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom, ovaj sud nije našao otegotnih niti olakotnih okolnosti koje bi upućivale na izricanje blaže ili pak strože sankcije. Predsjednik vijeća...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj GŽ-II-6/09 od 21. prosinca 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud, ... u povodu prijave prijavitelja N...K... vl. Obrta PC C..., Z..... protiv prijavljenog P... A... d.o.o. Z...zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavljenog protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj G-I-13/09 od 29. rujna 2009. godine, na sjednici vijeća održanoj 21. prosinca 2009.

presudio je: ***Preinačuje se*** *presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj G-I-13/09 od 29. rujna 2009. godine*

i sudi*: Prijavljeni P... A... d.o.o. Z...*

odgovoran je *što prijavitelju nije vratio novčana sredstva uplaćena na ime tiskanja oglasa u Obrtničkim novinama,*

čime je počinio povredu pravila morala *i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi članka 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – u daljnjem tekstu: Pravilnik)*

pa mu se *na temelju članka 36., točke 3. Pravilnika* ***izriče mjera društvene zaštite OPOMENA.***

Obrazloženje

Prvostupanjsko vijeće Suda je pobijanom presudom presudilo da je prijavljeni P...A... d.o.o. Z... odgovoran što prijavitelju nije vratio novčana sredstva uplaćena na ime tiskanja oglasa u Obrtničkim novinama, čime je počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi članka 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, te mu je izrečena mjera javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Iz obrazloženja pobijane presude razvidno je:

- da su prijavitelj i prijavljeni bili u ugovornom odnosu prema kojem se prijavljeni obvezao tiskati oglas u Obrtničkim novinama, a prijavitelj se obvezao platiti naknadu za tiskanje

- da je prijavitelj ispunio svoju obvezu uplatom naknade od 5.400,00 kn, a prijavljeni svoju obvezu nije ispunio u skladu s ugovornim odnosom (oglas je tiskan s pogreškom), nakon čega je prijavljeni podnio reklamaciju

- da je prijavitelj 4. svibnja 2009. godine poslao prijavljenom e-mail poruku koja predstavlja raskid predmetnog ugovora

Na temelju navedenoga i u skladu s člankom 368. Zakona o obveznim odnosima, prvostupanjsko vijeće Suda smatra da je prijavljeni bio dužan vratiti prijavitelju uplaćeni novac jer oglas nije objavljen u skladu s ugovornim odnosom.

Pri odlučivanju o vrsti mjere, prvostupanjsko vijeće Suda navelo je da nije našlo otegotnih niti olakotnih okolnosti koje bi upućivale na izricanje blaže ili strože sankcije te da će se izrečenom mjerom u cijelosti ostvariti svrha i utjecati na prijavljenoga da više ne čini takve ili slične povrede morala.

Protiv presude prvostupanjskog vijeća Suda prijavitelj je pravodobno podnio žalbu.

Prijavljeni u žalbi navodi da su neprijeporne činjenice: postojanje ugovornog odnosa s prijaviteljem, raskid ugovornog odnosa od prijavitelja, postojanje greške u objavi oglasa (tipična tiskarska greška) te primjena odredbe članka 368. Zakona o obveznim odnosima po kojem stranke imaju pravu zahtijevati vraćanje danog. U skladu s navedenim prijavljeni prihvaća obvezu da izvrši povrat uplaćenih sredstava od prijavitelja u novčanom iznosu od 5.490,00 kn.

Osim navedenog, Prijavljeni u žalbi navodi da je prijavitelj obavijestio prijavljenog o odustajanju od prijave (raskid ugovornog odnosa) samo dan prije tiska novina kada su kompletne novine bile gotove i spremne za tisak.

Zbog takvog postupanja prijavitelja prijavljeni je o vlastitom trošku napravio novu pripremu novina bez njegova oglasa, čime je prijavljeni uz dodatni trošak pripreme izgubio i prihod od prodaje komercijalnog oglasa koji je mogao biti na mjestu oglasa prijavitelja, da je prijavitelj pravodobno obavijestio prijavljenog o odustajanju od oglasa. S obzirom na navedeno, prijavljeni smatra da je prijavitelj dužan naknaditi prijavljenom novčani iznos od 15.400,00 kn (bez PDV-a) prema specifikaciji stavaka navedenoj u žalbi.

U prilogu žalbe prijavljeni dostavlja Sudu cjelokupnu pismenu kronološku korespondenciju s prijaviteljem.

Na žalbu nije odgovoreno.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 112/99., 117/03, 88/05, 02/07 i 123/08 – u daljnjem tekstu: ZPP) u vezi s člankom 8. i 40. Pravilnika, ovaj Sud drži da je prvostupanjsko vijeća Suda donijelo pogrešnu odluku o mjeri iz članka 36. Pravilnika.

Neprijeporno je da prijavljeni nije objavio oglas u novom broju Obrtničkih novina, niti je tijekom postupka do donošenja presude iskazao spremnost da vrati prijavitelju uplaćena novčana sredstva, na temelju čega je drugostupanjsko vijeće Suda u ponašanju prijavljenog našlo povredu morala opisanu u članku 5. Pravilnika.

Međutim, prvostupanjsko je vijeće Suda pri odlučivanju o vrsti kazne moralo ocijeniti činjenice koje upućuju na spremnost prijavljenog da se nastali spor riješi na obostrano zadovoljstvo, što proizlazi iz cjelokupne pismene kronološke korespondencije prijavitelja i prijavljenog te žalbenih navoda prijavljenog, i to:

- pismena je korespondencija putem elektroničke pošte u vezi s objavom oglasa u Obrtničkim novinama bila učestala (oko 20 e-mail poruka od 27. veljače do 4. svibnja 2009. godine) i vrlo korektna
- prijavljeni se odmah ispričao za grešku koja se dogodila pri grafičkoj pripremi, iskazao spremnost da se u sljedećem broju Obrtničkih novina ponovo objavi oglas u ispravnom formatu te dostavio prijavitelju stranicu Obrtničkih novina na kojoj će oglas biti ponovno objavljen s ispravkom
- prijavljeni je bio spreman za suradnju odnosno za novu objavu oglasa i na sam dan tiskanja novog broja Obrtničkih novina (br. 106.) jer je izvijestio prijavitelja da je udovoljeno zahtjevu da se oglas repozicionira te da još postoji mogućnost izmjene unutar postojećeg formata
- prihvaćanje prijavljenog da su neprijeporne činjenice: postojanje ugovornog odnosa s prijaviteljem, raskid ugovornog odnosa od prijavitelja, postojanje greške u objavi oglasa (tipična tiskarska greška) te obveza povrata uplaćenog novca u iznosu od 5.490,00 kn u skladu s odredbom članka 368. Zakona o obveznim odnosima, bez obzira na činjenicu što je prijavljeni oštećen takvim razvojem situacije.

S obzirom na navedeno te ponašanje prijavljenog prije i za vrijeme postupka, valjalo je izreći blažu mjeru od one izrečene prvostupanjskom presudom, imajući pri tome u vidu da će izrečena mjera društvene zaštite poučno djelovati i na sve druge sudionike u gospodarskom poslovanju, sve radi

razvoja profesionalizma u obavljanju djelatnosti, što se s pravom očekuje u današnje vrijeme.

Slijedom navedenog i na temelju članka 41., točke 4. Pravilnika i članka 373., točke 3. ZPP-a valjalo je odlučiti kao u izreci.

Predsjednica vijeća ...

Slučaj 3

Pričuva stambene zgrade
Upravljanje pričuvom spada u dvostrani obveznopravni odnos između upravitelja i suvlasnika nekretnine (čl. 93. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima)

Prijavljeni upravitelj je isplatom cijene za radove što su obavile treće osobe koje je on angažirao bez znanja većine suvlasnika, a nakon što su se suvlasnici stambene zgrade već zadužili kod prijavitelja, prijavitelju svjesno prouzročio štetu.

Prvostupanjska presuda broj G-I-2/09 od 14. rujna 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću...u povodu prijave prijavitelja M... d.o.o. Z... protiv prijavljenog Z...H... d.o.o., Podružnica G.S.K.G.... Z. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), dana 14. rujna 2009. godine nakon održane i zaključene glavne rasprave,

presudio je: Prijavljeni Z...H... d.o.o., Podružnica G.S.K.G.... Z.

I. odgovoran je: *što je zastupajući suvlasnike zgrade na adresi u Zagrebu, Kozarčeva 29, 9. listopada 2008. godine izvođaču radova kojeg je sâm angažirao, isplatio naknadu za obavljene radove u iznosu od 4.990,45 kn, iako je znao da su osobe koje zastupa obvezne isplatiti prijavitelju preostali dio ranije preuzete obveze, zbog čega su potrošena sredstva iz zajedničke pričuve pa se prijavitelj nije mogao naplatiti po dospijeću svoje tražbine,*

***čime je** postupio protivno odredbama čl. 5., al. 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 2 Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, **izriče

O P O M E N A uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

II. OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI *da bi, zastupajući suvlasnike zgrade na adresi u Zagrebu, Kozarčeva 29, 11. lipnja 2008. i 29. srpnja 2008. godine, izvođačima radova koje je sâm angažirao, isplatio naknadu za obavljene radove u iznosu od 148,35 kn, odnosno 9.900,23 kn.*

Obrazloženje

Prijavitelj je 6. veljače 2009. godine podnio prijavu navodeći da je počet-

kom svibnja 2008. godine, uz suglasnost 51% suvlasnika, obavio radove na dijelu fasade stambene zgrade u Kozarčevoj 29. Prema postignutom dogovoru, 50% cijene radova isplaćeno mu je po završetku radova, dok je preostali dio cijene trebao biti isplaćen u prosincu 2008. godine. Tijekom srpnja i rujna ili listopada prijavljeni je u istoj stambenoj zgradi obavio radove uređenja kupaonice u iznosu od 4.990,45 kn te promjenu gumica na slavini u iznosu od 148,35 kn. Računi za to opravdani su kao hitne intervencije, dok je osiguranje pokrilo naknadu štete u iznosu od 1.453,42 kn, što je i realna vrijednost hitnih intervencija. Navedeni radovi isplaćeni su iz sredstva zajedničke pričuve bez žiga i potpisa predstavnika stanara.

Osim navedenog, iako je znao da stambena zgrada u K... duguje prijavitelju za radove na dijelu fasade, prijavljeni je platio svojem „podobnom" izvođaču sanaciju dijela krova u iznosu od 9.900,23 kn bez prethodne ponude, kao i bez znanja, potpisa i žiga predstavnika stanara. Zbog toga je stambena zgrada dovedena u financijski minus od 9.712,69 kn, a prijavitelju prouzročena šteta budući da mu stambena zgrada više nije u mogućnosti iz zajedničke pričuve platiti ostatak cijene za radove na dijelu fasade koje je obavio.

Prijavljeni je u cijelosti osporio navode iz prijave istaknuvši prigovor promašene pasivne legitimacije navodeći da su radovi koje je prijavitelj obavio na stambenoj zgradi u Kozarčevoj 29. naručeni i realizirani bez njegova znanja.

U dokaznom postupku su izvedeni dokazi saslušanjem svjedoka te uvidom u račun broj 8/08 od 14. svibnja 2008. godine i analitički pregled knjigovodstvenog stanja za stambenu zgradu u Zagrebu, Kozarčeva 29.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, Sud je utvrdio da među strankama nije sporno da je prijavitelj bez posredovanja prijavljenoga dogovorio i obavio radove na dijelu fasade u stambenoj zgradi u Zagrebu, Kozarčeva 29. Suvlasnici zgrade su za obavljene radove na dijelu fasade trebali u prosincu 2008. godine prijavitelju isplatiti preostalih 50% cijene radova, što nisu učinili jer na računu (zajedničkoj pričuvi) nije bilo dovoljno novaca, i to stoga što je prijavljeni trećim osobama (izvođačima) isplatio cijenu za radove za koje ih je angažirao u srpnju i rujnu ili listopadu 2008. godine.

Među strankama je predmet spora to je li prijavljeni isplatom cijene za radove što su obavile treće osobe koje je on angažirao, a nakon što su se suvlasnici stambene zgrade već zadužili kod prijavitelja, prijavitelju svjesno prouzročio štetu.

Iz iskaza svjedoka Milana Bućana, koji Sud nema razloga ne prihvatiti kao istinit, proizlazi da je prijavljeni pri angažiranju trećih osoba (izvođača) radi otklanjanja nedostataka na stambenoj zgradi u Zagrebu, Kozarčeva 29, znao da su suvlasnici zgrade dužni isplatiti prijavitelju preostalih 50% cijene radova što ih je prijavitelj prethodno obavio. Iz računa broj 8/08 od 14. svibnja 2008. godine proizlazi da preostalih 50% cijene radova što ih je prijavitelj prethodno obavio iznosi 8.393,60 kn. Navedeno proizlazi i iz analitičkog pregleda knjigovodstvenog stanja za stambenu zgradu u Zagrebu, Kozarčeva 29, u kojem

stoji da je prijavitelju 16. lipnja 2008. godine za radove na pročelju isplaćen iznos od 8.393,60 kn.

Iznos od 148,35 kn za koji prijavitelj tvrdi da je plaćen za promjenu gumica na slavini nije relevantan u ovome sporu budući da je on plaćen 11. lipnja 2008. godine, dakle prije nego što je prijaviteljeva prva rata dospjela na naplatu, tako da u odnosu na isplatu tog iznosa prijavljeni nije prijavitelju svjesno prouzročio štetu.

Iz izvedenih dokaza Sud je utvrdio da su se radovi za koje je prijavljeni angažirao treće osobu u srpnju 2008. godine odnosili na sanaciju krova, odnosno ravne terase. Za te radove prijavitelj nije dokazao da ne bi bila riječ o hitnim radovima. Štoviše, iz iskaza svjedokinje Snježane Čoh, kao i iz iskaza svjedoka Vladimir Marinela proizlazi da je riječ o hitnim radovima. Naime, svjedokinja Snježana Čoh je tvrdila da je zbog obilnih oborina jednome od stanara procurila voda u stan te da se sjeća tragova curenja niz dimnjak. U tom smislu je iskaz dao i svjedok Vladimir Marinelo koji je, iako nije bio u stanu stanara koji je zatražio hitnu intervenciju, bio obaviješten o potrebi hitne intervencije te zamoljen obaviti pregled terase (ravnog krova) i dati svoje odobrenje. Okolnost da je svjedok svoje odobrenje dao na bjanko papiru zato što mu se žurilo pa je htio ubrzati postupak, pod pretpostavkom da je potpis dao na bjanko papiru, ne bi umanjila značaj njegovog potpisa s obzirom na to da iz okolnosti slučaja proizlazi da je znao i morao znati za što se traži njegov potpis.

S druge strane, iz izjave svjedoka Vladimira Marinela, Sud je utvrdio da intervencija na sanaciji kupaonice gospođe Gero (iz analitičkog pregleda knjigovodstvenog stanja za stambenu zgradu u Zagrebu, Kozarčeva 29, proizlazi da je naknada u iznosu od 4.990,45 kn za te radove isplaćena u listopadu 2009.) nije bila hitna intervencija. Navedeno uvjerenje Sud je stekao iz iskaza svjedoka Vladimira Marinela u dijelu u kojem svjedok iskazuje da se „sjeća da je riječ o sobi, desno od ulaza, te da iz pričanja gospođe Gero zna da je riječ o mrlji koja se pojavljuje kod tuširanja, odnosno, prilikom odvodnje vode“. Za tu intervenciju nije mu se obratio nitko od strane prijavljenog niti je za nju išta potpisao. Nadalje, iz iskaza svjedoka Vladimira Marinela proizlazi i to da je svjedok osobno vidio da su fakturirani radovi za postavljanje kade, pločica i da je ugrađeno više od dvadeset koljena, kao i to da je vidio kako piše da je kada kupljena iz sredstava suvlasnika.

Imajući u vidu navedeno, Sud smatra da intervencija za koju je prijavljeni angažirao treću osobu u rujnu ili listopadu 2008. godine, a za koju je 9. listopada 2008. godine isplaćena naknada u iznosu od 4.990,45 kn, nije bila hitna pa je nije trebalo niti poduzimati, odnosno ako je već poduzeta, nije trebala biti plaćena prije ranije preuzetih obveza. Ovo stoga što i iz iskaza svjedoka Milana Bućana, voditelja prijavljenikove područne službe i samim time stručne osobe za hitne intervencije, proizlazi da montaža i demontaža pojedinih ugrađenih elemenata mogu biti potrebni radovi kod hitnih intervencija, ali da izmjena tih elemenata (u konkretnom slučaju izmjena kade) nije hitna intervencija.

Odredbom iz čl. 93., st. 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine broj 91/96, 68/98, 137/99-Odluka USRH-a, 22/00-Odluka USRH-a, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08 i 38/09) propisano je

da se upraviteljev odnos sa suvlasnicima glede njegova upravljanja nekretninom ravna po općim pravilima o zastupanju i posebnim pravilima o upravitelju kojega postavljaju suvlasnici, ako što drugo ne proizlazi iz položaja koji upravitelju nekretnine daju odredbe glave 4. trećega dijela tog zakona.

Slijedom toga, budući da je prijavljeni znao da su suvlasnici zgrade u Zagrebu, Kozarčeva 29, bili dužni prijavitelju isplatiti preostalih 50% cijene radova što ih je prijavitelj prethodno obavio, kao i da je prijavljeni (kao zastupnik) stanara bio dužan voditi računa da obveze stanara (suvlasnika) budu uredno ispunjene, pa makar i ako su suvlasnici obvezu preuzeli bez sudjelovanja prijavljenog, Sud je utvrdio da je prijavljeni svjesno postupio na prijavljenikovu štetu, što je protivno odredbama čl. 5., al. 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori te se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

Iz navedenog razloga prijavljenikov prigovor promašene pasivne legitimacije nije osnovan.

Kod odlučivanja odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti posebnih otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

U odnosu na radnje zastupanja koje je prijavljeni poduzeo u lipnju i srpnju 2008. godine kada je izvođačima radova koje je sâm angažirao isplatio naknadu za obavljene radove u iznosu od 148,35 kn, odnosno 9.900,23 kn, iz ranije navedenih razloga, Sud je utvrdio da prijavljeni nije povrijedio pravila morala (dobre poslovne običaje) pa ga je u odnosu na taj dio prijave oslobodio odgovornosti.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj GŽ-II-8/09 od 21. prosinca 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud, ... u povodu prijave prijavitelja M... d.o.o. Zagreb... protiv prijavljenog Z...H... d.o.o., Podružnica G.S.K.G.... Z. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavljenog protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj G-I-2/09 od 14. rujna 2009. godine, na sjednici vijeća održanoj 21. prosinca 2009.

presudio je: *Odbija se žalba prijavljenog kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj G-I-2/09 od 14. rujna 2009. godine.*

Obrazloženje

Prvostupanjsko vijeće Suda je pobijanom presudom presudilo da je prijavljeni odgovoran što je zastupajući suvlasnike zgrade na adresi u Zagrebu, Kozarčeva 29, dana 9. listopada 2008. godine, izvođaču radova kojeg je sam angažirao isplatio naknadu za obavljene radove u iznosu od 4.990,45 kn, iako je znao da su osobe koje zastupa obvezne isplatiti prijavitelju preostali dio ranije preuzete obveze, zbog čega su potrošena sredstva iz zajedničke pričuve pa se prijavitelj nije mogao naplatiti po dospijeću svoje tražbine, čime je postupio protivno odredbama čl. 5., al. 6. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, te mu je izrečena mjera Opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Pobijanom presudom prijavljeni je oslobođen odgovornosti što je zastupajući suvlasnike zgrade na adresi u Zagrebu, Kozarčeva 29, dana 11. lipnja 2008. i dana 29. srpnja 2008. godine izvođačima radova koje je sam angažirao isplatio naknadu za obavljene radove u iznosu od 148,35 i 9.900,23 kn.

Protiv presude prvostupanjskog vijeća Suda prijavljeni je pravodobno podnio žalbu.

Prijavljeni u žalbi navodi da je predmetni postupak riješen mirnim putem tako da je prijavitelju nekoliko dana prije završetka zadnje rasprave s računa zgrade Kozarčeva 29 isplaćen iznos od 8.393,60 kn, o čemu dostavlja dokaze uz žalbu (presliku računa br. 12/09 od 23. rujna 2009. godine, presliku uplate navedenog iznosa od 28. rujna 2009. godine te presliku podneska prijavitelja od 2. studenoga 2009. godine kojim prijavitelj izvješćuje Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori da je došlo do namirenja dugovanja odnosno plaćanja iznosa od 8.393,60 kn). Osim navedenog, prijavljeni u žalbi ističe prigovor promašene pasivne legitimacije budući da su predmetni radovi naručeni i realizirani bez posredovanja prijavljenog.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba nije osnovana.

Neprijeporno je da je predmet ovog spora je li prijavljeni isplatom cijene za radove što su obavile treće osobe koje je on angažirao, a nakon što su se suvlasnici stambene zgrade već zadužili kod prijavitelja, prijavitelju svjesno prouzročio štetu.

Na temelju uvida u provedene dokaze (svjedoci, isprave) i utvrđene činjenice u ovom postupku, drugostupanjsko vijeće Suda je u svjesnom postupanju prijavljenog na štetu prijavitelja našlo povredu morala opisanu u članku 5., al. 6. Pravilnika. Neprijeporno je stajalište prvostupanjskog vijeća Suda da je prijavljeni znao da su suvlasnici zgrade u Zagrebu, Kozarčeva 29, bili dužni prijavitelju isplatiti preostalih 50% cijene radova što ih je prijavitelj prethodno obavio, kao i da je prijavljeni (kao zastupnik stanara) bio dužan voditi računa da obveze stanara (suvlasnika) budu uredno ispunjene, bez obzira na to jesu li suvlasnici preuzeli obvezu bez sudjelovanja prijavljenog. Mirnim rješenjem ovog spora bez posredovanja ovog Suda isplatom u cijelosti duga prema prijavitelju, prijavljeni indirektno priznaje svoju odgovornost u ovom postupku.

Podnošenje prigovora promašene pasivne legitimacije u žalbi prijavljenog

drugostupanjsko vijeće Suda smatra vrlo neodgovornim postupkom prijavljenog.

Prijavljeni bi morao znati da postojanje procesne legitimacije znači da su stranke u sporu „prave stranke“; da imaju pravni interes za vođenje postupka, a što su i same potvrdile upuštanjem u raspravu u prethodnom postupku mirenja u kojem su postigli i sporazum prema kojem se prijavljeni obvezuje pronaći rješenje u svrhu podmirenja duga prijavitelja. Sudjelovanjem u cijelom tijeku postupka te izjavljivanjem žalbe protiv pobijane presude za prijavitelja neprijeporna je neosnovanost podnesenog prigovora promašene pasivne legitimacije. No unatoč tome, a što je gotovo nezabilježeno u sudskoj praksi, prijavljeni u žalbi podnosi prigovor promašene pasivne legitimacije.

S obzirom na to da ne postoje razlozi zbog kojih se pobija presuda prvostupanjskog vijeća Suda broj G-I-2/09 od 14. rujna 2009. godine, drugostupanjsko vijeće Suda je na temelju članka 41., stavka 1., točke 2. Pravilnika i članka 368., stavka 1. Zakona o parničnom postupku, a u vezi s člankom 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, odlučilo kao u izreci.

Predsjednica vijeća...

Slučaj 4

Prigovor o nedostatku kupljenih cipela – neprihvaćanje osnovanog prigovora

Vještak je pregledom obuće utvrdio da nije iznošena i istrošena, kako tvrdi prijavljenik - prodavatelj, već da je do pucanja potplata upravo na pregibu došlo zbog toga što se radi o lošem i krutom materijalu koji bi trebao biti savitljiv upravo na tome mjestu.

Presuda broj G-I-25/09 od 23. travnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja R... iz ... protiv prijavljenog P... d.o.o. Z...zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane glavne rasprave dana 23. travnja 2010. godine u prisutnosti zastupnika prijavitelja Marije Astić Rutar, a u odsutnosti prijavljenog

presudi je: ***Prijavljeni*** *P... d.o.o. Z...*

odgovoran je: *što je dana 16. listopada 2008. godine prodao prijavitelju žensku obuću GEOX s debelim gumenim potplatom za 949,00 kn, a nakon kraćeg vremena nije prihvatio reklamaciju prijavitelja jer su na obje cipele puknuli potplati po cijeloj širini cipele, te kad je u veljači 2009. godine prijavitelj to reklamirao, onda mu je prijavljeni u travnju 2009. godine obećao da će mu poslati pisani odgovor, te je to i učinio tek 19. rujna 2009. godine navodeći da je na cipelama došlo do mehaničkog oštećenja i odbio udovoljiti reklamaciji,*

čime je *postupio protivno odredbama članka 12 Zakona o obveznim odnosima, a što se ujedno smatra povredom pravila morala u uobičajenom prometu,*

pa mu se *na temelju čl. 36., stav. 1., t. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori* ***izriče mjera***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj traži zaštitu ovog suda protiv prijavljenog navodeći da mu je prijavljeni prodao obuću loše kvalitete s debelim gumenim potplatom, a da su ti potplati popucali nakon kraćeg razdoblja nošenje te iste obuće pa je reklamirao navedene nedostatke kod prijavljenog ali mu je ovaj odbio reklamaciju navodeći da je došlo do mehaničkog oštećenja na obući.

Prijavljeni se nije odazvao pozivima suda, niti je pisanim putem odgovorio

na navode prijave pa je sud odlučio provesti i dovršiti postupak bez prisutnosti prijavljenog.

Sud je proveo dokaze čitanjem prijave od 28. listopada 2009. godine te računa od 16. listopada 2008. godine i proveo dokaz vještačenjem po MIRTA KONTROL d.o.o. iz Zagreba te saslušao vještaka Marijana Povodnika. Nakon što je ocijenio ove dokaze i navode prijavitelja utvrdio je da je prijavljeni prodao prijavitelju 16. listopada 2008. godine obuću koja je nošena kraće vrijeme pa je došlo do pucanja potplata zbog loše kvalitete materijala od kojeg je potplat načinjen. Vještak je pregledom obuće utvrdio da nije iznošena i istrošena, već da je do pucanja potplata upravo na pregibu došlo zbog toga što se radi o lošem i krutom materijalu koji bi trebao biti savitljiv upravo na tome mjestu.

Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je prijavljeni postupio protivno odredbama čl. 4. i 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08.) jer je prodao prijavitelju obuću loše kvalitete pod obuću dobre kvalitete, a onda nije udovoljio prigovorima i reklamacijama prijavitelja pa ga je sud zato proglasio odgovornim na temelju čl. 35., stav. 2. istog Pravilnika.

S obzirom na sve navedeno, sud je prijavljenome na temelju čl. 36. navedenog Pravilnika izrekao mjeru društvene stege, i to mjeru javne opomene uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore koju drži primjerenom.

Odlučujući o odgovornosti prijavljenog sud mu je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu povrede koju je počinio te štetu koja je nastupila prijavitelju pa mu je zato izrekao ovakvu mjeru jer smatra da će ta mjera djelovati na prijavljenog da više ne čini ovakve ili slične povrede pravila morala.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: *Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.*

Slučaj 5

Ispunjenje obveze
Svaka strana u obveznopravnom odnosu dužna je postupati s povjerenjem i obzirima prema osobi i interesima druge strane pa tako i pri ostvarivanju i ispunjenju ugovorom preuzetih obveza.
Prema odredbi čl. 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) sudionik u obveznim odnosima dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje.

Presuda broj G-I-26/09 od 25. veljače 2010.

Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja F.V. vl. AUTOMEHANIKA-AUTOLIMARIJA, trgovina i usluge, Z... protiv prijavljenog A... d.o.o., O... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 25. veljače 2010. godine u prisutnosti prijavitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog prijavljenog, dana 22. ožujka 2010. godine

presudio je: Prijavljeni A... d.o.o., O...

odgovoran je: *što je počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) jer nije u cijelosti ispunio obvezu iz ugovora o kupoprodaji od 14. kolovoza 2008. godine,*

pa mu se** na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera
JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici skupštine
Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je u prijavi naveo kako je na temelju ugovora o kupoprodaji od 14. kolovoza 2008. godine prodao prijavljenom stroj za razminiranje HYDREMA M 900, broj šasije 01245, registracije ZG 6135 E te da se prijavljeni tim ugovorom obvezao platiti prijavitelju iznos od 50.000,00 kn (avansno) i još 12 jednakih mjesečnih rata po 27.000,00 kn. Prijavitelj je istaknuo da mu je prijavljeni platio osam rata, a devetu ni naredne nije platio pa mu je ostao dužan iznos od 149.000,00 kn.

Naveo je kako mu je prijavljeni stalno obećavao da će mu platiti navedeni iznos, a sada mu prijavljeni više ne odgovora na telefonske pozive i ne preuzima preporučene pošiljke. Osim navedenog, dodao je kako je, imajući u vidu

činjenicu da stroj još nije otplaćen, tražio od prijavljenog da mu javi gdje se stroj nalazi kako bi taj stroj vratio, međutim, i to je također ostalo bez uspjeha. Prijavitelj je predložio da se prijavljenom izrekne jedna od mjera iz čl. 36. Pravilnika.

Prijavljeni nije pristupio na prethodni postupak mirenja niti na ročište za glavnu raspravu, a do zaključenja glavne rasprave nije se očitovao o navodima iz predmetne prijave.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: ugovora o kupoprodaji od 14. kolovoza 2008., računa br. 49/2008, dopisa od 16. ožujka 2009., računa br. 46/2008, računa br. 52/2008, računa br. 55/2008, računa broj 29/2009, dopisa od 1. rujna 2009., dopisa od 2. rujna 2009., dopisa od 18. kolovoza 2009., dopisa od 25. kolovoza 2009., dopisa od 21. listopada 2009. te dopisa od 29. kolovoza 2009. godine.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da je prijavljeni odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Iz čl. 1. Ugovora o kupoprodaji od 14. kolovoza 2008. proizlazi da prijavitelj kao prodavatelj prodaje, a prijavljeni kao kupac kupuje rabljeni stroj za razminiranje, oklopljeni bager HYDREMA M 900, broj stroja 0145, registriran ZG 6135 E. Prema čl. 2. Ugovora vrijednost stroja je 350.000,00 kn, a po čl. 3. Ugovora kupac plaća odmah po potpisu ugovora avans u iznosu od 50.000,00 kn i ostatak vrijednosti kupac se obvezuje isplatiti u 12 jednakih mjesečnih rata, s tim da svaka rata dospijeva na naplatu do 30. u tekućem mjesecu te vrijednost jedne rate iznosi 27.000,00 kn.

Nadalje, iz priložene dokumentacije proizlazi da je prijavljeni ispunio samo dio obveze iz navedenog ugovora odnosno platio je dio cijene za predmetni stroj za razminiranje.

Svaka strana u obveznopravnom odnosu dužna je postupati s povjerenjem i obzirima prema osobi i interesima druge strane pa tako i pri ostvarivanju i ispunjenju ugovorom preuzetih obveza.

Prema odredbi čl. 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) sudionik u obveznim odnosima dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje.

Imajući u vidu navedeno, iako ga je prijavitelj pozivao da ispuni ugovornu obvezu u cijelosti, prijavljeni to nije učinio, čime je povrijedio dobre poslovne običaje, zbog čega je ovaj sud utvrdio da postoji odgovornost prijavljenoga.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Kod odlučivanja odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelje, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra

da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaset) dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 6

Zadužnica – dostava banci na naplatu nakon prestanka tražbine za čije osiguranje je izdana (čl. 183., st. 1. i 3. Ovršnog zakona)

Prvostupanjska presuda broj G-I-29/09 od 3. svibnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u ...u povodu prijave prijavitelja W... d.o.o. iz... protiv prijavljenoga B...C... d.o.o. iz ..., zbog povrede pravila morala, nakon rasprave održane i zaključene 3. svibnja 2010., u prisutnosti zastupnika po zakonu prijavitelja i punomoćnika prijavljenoga,

presudio je: *Prijavljeni B...C... d.o.o. iz ...*

odgovoran je: *što je dostavio zadužnicu banci na naplatu iako je znao da je prestala tražbina za čije je osiguranje plaćanja zadužnica izdana, čime je postupio protivno odredbama čl. 183., st. 1. i 3. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08, dalje: OZ), što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07, 8/08)* ***izriče

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore, nakon pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

Prijavitelj je 30. prosinca 2009. godine podnio prijavu zbog povrede morala (dobrih poslovnih običaja) protiv prijavljenoga navodeći da mu je 4. studenoga 2009. blokiran račun zadužnicom na 50.000,00 kn s objašnjenjem naplate po Ugovoru o franchisingu iako prijavitelj nikada nije imao sklopljen ugovor o franchisingu s prijavljenim već je navedeni ugovor sklopljen između Tanje Winter i prijavljenoga. Osim toga, zadužnica je dana od strane prijavitelja kao jamstvo za plaćanje franšiznog paketa i pokretanje obuke te je franšizni paket, uključujući i sprave za rad plaćen investicijskim kreditom Hrvatske poštanske banke d.d. i djelomičnim plaćanjem na račun prijavljenoga od strane Tanje Winter osobno. Posljednji je zahtjev za povrat zadužnice s prilogom e-maila u kojem je direktorica prijavljenoga gđa Ljiljana Kukec jasno specificirala zbog čega su potrebne zadužnice, poslan 8. lipnja 2009. godine s rokom povrata zadužnica od osam dana od primitka, primljen i potpisan od strane prijavljenoga 10. lipnja 2009. godine pa je, budući da se nitko nije očitovao o zahtjevu, Ugovor o franchisingu raskinut 10. srpnja 2009. Nakon toga je gđa Kukec pozvana da preuzme svoje oznake koje su po raskidu Ugovora odmah uklonjene da

deinstalira softver i vrati zadužnicu prijavitelju te se 1. kolovoza 2009. godine i pojavila kao što je dogovoreno, pri čemu joj je pokazano da je sve s oznakama prijavljenoga spremno za otpremu, ali da ne može dobiti ništa dok ne vrati zadužnicu. Drži da je prema svemu gore navedenom gđa Kukec u zastupanju prijavljenoga napravila namjernu zlouporabu zadužnice danu u točne svrhe i s dobrom vjerom potpisnika te blokadom računa na duže vrijeme zaustavila rad društva prijavitelja.

Prijavljenik u odgovoru na prijavu upućuje na to da je čl. 2., t. 2. spornog Ugovora predviđeno da primatelj franšize vodi posao kao jedna neovisna pravna osoba ili obrtnik te da je djelatnost za koju je ustupljena franšiza gđa Winter vodila putem društva prijavitelja, kao i da je u skladu s čl. 4. Ugovora prijavljeni zadržao jednu bjanko zadužnicu budući da su u izvršenju Ugovora za gđu Winter odnosno za pravnu osobu preko koje je ona iskorištavala franšizu i dalje nastajale obveze plaćanja određenih naknada. Točno je da je prijavitelj 10. srpnja 2009. godine jednostrano raskinuo Ugovor o franchisingu, međutim, za njega su bez obzira na taj jednostrani čin nastale određene obveze koje mora podmiriti, npr. neplaćenih 11.174,05 kn koje je davatelj franšize platio za korištenje marketinških usluga te prefakturirao prijavitelju. Štoviše, ističe kako po izdanoj zadužnici nisu naplaćena sva njegova potraživanja po izdanom računu tako da mu je na dan 23. ožujka 2010. godine prijavitelj i dalje dužan 5.337,58 kn.

Nesporno je između stranaka da:

- su prijavljeni i T. W. 30. travnja 2008. godine sklopili Ugovor o franchisingu (priložen u spisu kao prilog 1/1, s tim da je tim Ugovorom određeno da "primatelj franšize (odnosno T. W.) vodi posao kao jedna neovisna pravna osoba ili obrtnik) koji je 10. srpnja 2009. raskinuo prijavitelj,

- je prijavitelj (kao pravna osoba preko koje je T. W. iskorištavala franšizu) nakon sklapanja tog Ugovora izdao tri zadužnice prijavljenom, od kojih su dvije vraćene, a jednu na iznos od 50.000,00 kn prijavljeni je zadržao i zatim je 4. studenoga 2009. dostavio banci na naplatu

- je primateljica franšize platila franšizni paket, uključujući i pokretanje obuke te sprave za rad (naime, prijavljeni navedeno nije osporavao niti u jednom trenutku tijekom trajanja ovog postupka, a tome u prilog uostalom idu i isprave priložene u spis kao prilozi 1/12 i 1/13).

Sporno je:

- (ali ne i od odlučnog značaja) je li prijavljeni ili T. W. u trenutku dostave zadužnice banci na naplatu imala tražbinu spram prijavitelja s osnove čl. 4. spornog Ugovora o franchisingu,

- (i odlučno) u svrhu osiguranja plaćanja koje tražbine je zadužnica izdana i je li navedena tražbina postojala u trenutku dostave zadužnice banci na naplatu.

Naime, prvonavedena činjenica nije od odlučnog značaja jer i u situaciji u kojoj bi se radilo i o tražbini treće osobe, konkretno Tanje Winter (kao osobe koja je sklopila sporni Ugovor o franchisingu), prijavljeni bi imao pravo dostaviti predmetnu zadužnicu na naplatu ako je navedena tražbina postojala u trenutku dostave zadužnice banci na naplatu, i to zato što je izdavanjem

zadužnice prijavljenomu svjesno jamčio za plaćanje obveze te treće osobe. Zato je jedino odlučno za donošenje konačne odluke u predmetnoj pravnoj stvari je li predmetna tražbina u svrhu osiguranja plaćanja tražbine za "franšizni paket, uključujući i pokretanje obuke te sprave za rad" odnosno tražbine s osnove čl. 3. spornog Ugovora o franchisingu, koja je u trenutku dostave zadužnice banci na naplatu nesporno bila prestala ili u svrhu osiguranja tražbine s osnove čl. 4. spornog Ugovora o franchisingu (na postojanje koje tražbine, u trenutku dostave zadužnice banci na naplatu, ukazuje tuženik) pa je ovaj sud, na ročištu glavne rasprave održanom 3. svibnja 2010. godine odlučio izvesti dokaz uvidom u sve isprave priložene spisu radi utvrđivanja navedene činjenice.

Uvidom u dopisivanje e-mailom od 25. kolovoza 2008. godine priloženo u spis kao prilog 1/9, ovaj sud je nedvojbeno utvrdio da je predmetna zadužnica izdana u svrhu osiguranja plaćanja tražbine za "franšizni paket, uključujući i pokretanje obuke te sprave za rad' odnosno osnovne tražbine s osnove čl. 3. spornog Ugovora o franchisingu "za ustupanje franšize", koja je nakon izdavanja i predaje zadužnice prijavljenomu (još tijekom 2008. godine) odnosno znatno prije dostave zadužnice banci na naplatu, nesporno bila prestala. Naime, pošiljatelj navedenog e-maila, čiju vjerodostojnost prijavljeni nije osporio, je bila zastupnica po zakonu prijavljenoga Ljiljana Kukec te se iz njegova sadržaja, posebice dijela"…da se izda zadužnica za ostatak iznosa do ukupnog iznosa franšize (43500 minus 25000 ostaje 18500 € ili otprilike 135500 kuna) s obzirom na to da ćemo mi na tebe prenijeti cijelo znanje prije nego bude do kraja isplaćena franšiza moramo tražiti osiguranje plaćanja." može nedvojbeno utvrditi navedena sporna i odlučna činjenica. Dakle, predmetna zadužnica je doista bila dana radi osiguranja plaćanja točno određene tražbine (kako to tijekom postupka tvrdi prijavitelj) pa prijavljeni nije imao pravo dostaviti zadužnicu banci radi naplate neke druge, prema tvrdnjama prijavljenoga, postojeće tražbine nego je, štoviše, bio dužan nakon prestanka tražbine u svrhu čijeg mu je osiguranja plaćanja zadužnica bila dana, zadužnicu vratiti prijavitelju (arg. iz odredbe čl. 182., st. 1. Zakona o obveznim odnosima – Narodne novine broj 35/05, 41/08). Slijedom svega navedenoga, prijavljeni je postupio protupravno kada je prijaviteljevu zadužnicu dostavio banci na naplatu i na taj način povrijedio pravila morala (dobre poslovne običaje).

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenomu izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se odredbi čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Kod odlučivanja o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koja su počinjena, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenomu izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da više ne čini ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenomu ovaj sud nije našao ni otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Zato je odlučeno kao u izreci.

Predsjednik vijeća R. V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj GŽ-II-6/10 od 17. prosinca 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud..., u predmetu prijavitelja W...S... d.o.o., R... protiv prijavljenika B...C... d.o.o., Z... kojeg zastupa punomoćnik Pavle Fellner, odvjetnik u Zagrebu, Jurišićeva 1a, zbog povrede pravila morala, odlučujući o prijavljenikovoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj G-I-29/09 od 3. svibnja 2010., na sjednici vijeća održanoj 17. prosinca 2010. godine,

presudio je: *Odbija se žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj G-I-29/09 od 3. svibnja 2010.*

Obrazloženje

Presudom broj G-I-29/09 od 3. svibnja 2010. godine prvostupanjski je sud prijavljenika oglasio odgovornim zato što je dostavio zadužnicu banci na naplatu, iako je znao da je prestala tražbina za čije je osiguranje plaćanja zadužnica izdana, čime je postupio protivno odredbama članka 183., stavaka 1. i 3. Ovršnog zakona, što se ujedno smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja), te mu kao mjeru izrekao javnu opomenu uz objavu na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore, nakon pravomoćnosti navedene presude.

Protiv navedene presude prijavljenik je podnio žalbu, iz čijeg sadržaja proizlazi da je podnesena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te je predložio preinačiti ili ukinuti pobijanu presudu.

Prijavitelj nije odgovorio na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu na osnovi odredbe članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08, dalje: ZPP) u vezi s člankom 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik), ovaj sud smatra da je pravilna i zakonita.

Pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od bitnih povreda postupovnih odredaba na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, a u obrazloženju pobijane presude dao je jasne i razumljive razloge za odluku o prijavljenikovoj odgovornosti, koja je zasnovana na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

U postupku je utvrđeno da su prijavljenik kao davatelj franšize i T. W. kao primateljica franšize 30. travnja 2008. godine sklopili Ugovor o franšizingu. Tim je Ugovorom propisana obveza primateljice franšize da „vodi posao kao

jedna neovisna pravna osoba ili obrtnik“. Utvrđeno je da je primateljica franšize, u skladu s ugovornom obvezom, platila „franšizni paket, uključujući i pokretanje obuke te sprave za rad“. Nije sporno da je navedeni Ugovor raskinut. Također nije sporno da je prijavitelj, kao pravna osoba preko koje je primateljica franšize T. W. iskorištavala primljenu franšizu (bila je jedini osnivač i član uprave trgovačkog društva Winter Stil d.o.o.) izdao prijavljeniku tri zadužnice, od kojih je dvije prijavljenik vratio, a treću je, na iznos od 50.000,00 kn, zadržao te ju 4. studenoga 2009. godine dostavio banci radi naplate.

Jedina među strankama sporna činjenica jest ta u koju svrhu osiguranja, odnosno radi osiguranja koje ugovorne obveze je izdana zadužnica koju je prijavljenik dao banci na naplatu. Konkretno, sporno je je li sporna zadužnica izdana radi osiguranja prijavljenikove tražbine za „franšizni paket, uključujući i pokretanje obuke te sprave za rad“ iz članka 3. Ugovora, ili radi osiguranja tražbine iz članka 4. Ugovora (za troškove reklame i promidžbe).

Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio činjenicu da je sporna zadužnica izdana radi osiguranja plaćanja obveze primateljice franšize za „franšizni paket uključujući i pokretanje obuke te sprave za rad“. To proizlazi iz dopisivanja, konkretno iz navoda prijavljenikove zastupnice po zakonu, prema kojem se traži od primateljice franšize „da se izda zadužnica za ostatak iznosa do ukupnog iznosa franšize…s obzirom na to da ćemo mi na tebe prenijeti cijelo znanje, prije nego bude do kraja isplaćena franšiza moramo tražiti osiguranje plaćanja“. Međutim, tražbina za samo ustupanje franšize je nesporno bila plaćena prije nego što je prijavljenik spornu zadužnicu dostavio banci radi naplate. Kako je, dakle, sporna zadužnica izdana radi naplate točno određene tražbine, prijavljenik je nije smio banci predati radi naplate neke druge tražbine, koju navodno ima prema primateljici franšize.

Dakle, neosnovanim se ukazuje žalbeni navod prema kojem je zadužnica izdana tako da se njome nije osiguravala određena obveza iz Ugovora.

S obzirom na navedeno, osnovano je prvostupanjski sud ocijenio da je načinom na koji je postupio prijavljenik povrijedio odredbe članka 183. stavaka 1. i 3. Ovršnog zakona (Narodne novine br. 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08), kojima je propisana svrha izdavanja zadužnice i postupak njene naplate, te je na taj način u odnosu na prijavitelja povrijedio pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz članka 5. Pravilnika, svjesno postupivši na način kojim se drugome može prouzročiti šteta. Odluka o izricanju mjere društvene stege pravilno je zasnovana na odredbi članka 36. Pravilnika.

S obzirom na navedeno, valjalo je na osnovi odredbe članka 368., stavka 1. ZPP-a u vezi s člankom 8. Pravilnika odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu.

Predsjednica vijeća Branka Stilinović-Petrović.

Slučaj 7

Načelo savjesnosti i poštenja u obveznim odnosima (čl. 4. ZOO-a) – povreda toga načela je suprotna pravilima morala

Prijavljenik nije postupio u skladu s načelom savjesnosti i poštenja jer je prodao (isporučio) proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete

Presuda i rješenje broj P-I-20/09 od 22. listopada 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (u daljnjem tekstu: Sud), ... u povodu prijave 1. prijavitelja: I.M., I...p... d.o.o., i 3. prijavitelja SUVLASNIKA STAMBENE ZGRADE... koje zastupa 1. prijavitelj I.M. kao predstavnik suvlasnika, protiv prijavljenog GIP P... d.o.o., Z...zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave, dana 22. listopada 2010. godine,

presudio je: Prijavljeni GIP P... d.o.o., Z...

odgovoran je: *što je, kao izvođač i prodavatelj nekretnine – trosobnog stana broj A32, IV. kat, površine 70,16 m2, u stambenoj zgradi u Zagrebu,... (objekt A), pojedine radove potrebne za izgradnju i uporabu građevine izveo s nedostacima, na koje ga je 2. prijavljeni I... P... d.o.o., Zagreb, ... upozorio 20. kolovoza 2008., 18. prosinca 2008. i 7. svibnja 2009. istovremeno ga pozivajući da ih otkloniti, te zato što te nedostatke nije otklonio,*

***čime je postupio protivno odredbi**:*

članka 5., alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, dakle, prodao (isporučio) proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, i

članka 631. u vezi s člankom 608., stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08), dakle, nije otklonio nedostatke po zahtjevu naručitelja, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),

pa mu se** na temelju članka 36., stavka 1., točke 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori **izriče

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore.

riješio je: *Utvrđuje se da su tužbu povukli 1. prijavitelj I.M. i... i 3. prijavitelji SUVLASNICI STAMBENE ZGRADE, Objekt A, u Z... koje bez punomoći zastupa 1. prijavitelj I.M. kao predstavnik suvlasnika.*

Obrazloženje

Protiv prijavljenog su 20. veljače 2009. godine prijavu podnijeli prijavitelji navodeći da je 1. prijavitelj I.M. u listopadu 2007. godine uplatio kupovninu za stan na adresi u Zagrebu, ..., da bi u srpnju 2008. odustao od kupnje stanja i uplaćeni iznos prenio na 2. prijavitelja I...p... d.o.o., koji je taj isti stan kupio od prijavljenog. Sporni stan je predan 2. prijavljenom I...p... d.o.o. 31. srpnja 2008. godine, kada su zapisnički konstatirani uočeni nedostaci. S obzirom na to da se prijavljeni obvezao otkloniti nedostatke u roku od 15 dana od pisane prijave korisnika stana, 1. prijavitelj ... nije otišao na more već je s jedinim prijavljenikovom radnikom pokušao otkloniti prijavljene nedostatke. Međutim, budući da jedan prijavljenikov radnik nije uspio otkloniti prijavljene nedostatke, 2. prijavljeni .... obratio se prijavljenom dopisima od 20. kolovoza 2008. i 18. prosinca 2008. godine. Gospodin I.M. se kao predstavnik suvlasnika zgrade obratio prijavljenom i dopisima od 8. prosinca 2008., 18. prosinca 2008. i 24. siječnja 2009. godine.

Prijavitelji u prijavi navode i to da im je prijavljeni zamjerio što su se usudili uputiti primjedbe u pisanom obliku, kao i to da je dio nedostataka prijavljeni otklonio ali tek nakon što su „stotinu puta“ nazivali i molili da se nedostaci otklone.

I...p... d.o.o., kao 2. prijavitelj u ovom postupku, je podneskom od 30. lipnja 2009. godine podnio novu prijavu protiv prijavljenog u kojoj navodi da je prijavljenikovom radniku dopisom od 7. svibnja 2009. predao popis nedostataka u stanu, a na što se prijavljeni oglušio zbog čega je predložio da se ta prijava spoji na ovaj predmet. Prijava 2. prijavitelja ... d.o.o. zaprimljena je pod poslovnim brojem ovog predmeta.

Podneskom od 30. lipnja 2009. godine 1. prijavitelj I.M. je povukao prijavu. Također, prije početka glavne rasprave na ročištu 16. lipnja 2009. godine, gospodin I.M. je povukao prijavu koju je podnio kao predstavnik suvlasnika u ime 3. prijavitelja SUVLASNIKA STAMBENE ZGRADE,...

Prijavljenik u odgovoru na prijavu navodi da iz prijave nisu vidljive činjenice i razlozi na kojima je prijava utemeljena, kao ni vrijeme kada su povrede nastale. Prijavu osporava u cijelosti, dok za dio prijave, prema kojem se supruga direktora 2. prijavitelja IKAIR PROMET d.o.o. porezala na nečistoći zalijepljenoj na jednoj od kvaka u stanu, navodi da ne proizlazi uzročno-posljedična veza između nastale ozljede i eventualnog njegova propusta.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u zapisnik o primopredaji stana od 31. srpnja 2008. godine, podneske 2. prijavitelja ... d.o.o. upućene prijavljenom od 20. kolovoza 2008., 18. prosinca 2008. i 7. svibnja 2009. godine, povijest bolesti gđe Katice Abramović izdanu 4. kolovoza 2009. na Klinici za traumatologiju Zagreb, sedam fotografija koje je 2. prijavitelj ... d.o.o. predao na ročištu od 10. veljače 2010. i fotografija koju je predao uz podnesak od 24. rujna 2010. godine, Ugovora o kupoprodaji broj 244/2008 od 18. srpnja 2008., tehničkog opisa stana u stambenoj građevini oznake B u ulici ..., saslušanjem svjedoka Katice Abramović i Vladimira Poljaka, kao i saslušanjem direktora 2. prijavitelja I...p... d.o.o. i prijavljenika kao svjedoka.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog do-

kaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, Sud je utvrdio da među strankama nije sporno da je 2. prijavitelj I...P... d.o.o. od prijavljenog kupio stan u stambenoj zgradi u Zagrebu...(objekt A), kao i da je na stanu bilo određenih nedostataka koje je prijavljeni otklonio. Među strankama su sporni nedostaci na stanu koje prijavljeni nije otklonio.

Prve je nedostatke 2. prijavitelj ... prijavio prijavljenom pri primopredaji stana, a ti su nedostaci konstatirani u zapisniku o primopredaji stana koji su obje stranke potpisale. Stranke su primopredajnim zapisnikom konstatirale da treba: popraviti radijator u dnevnom boravku; priključak u kuhinji (obraditi fugu); ulaz u stan (vrata); pločice na kadi (pad); nabaviti veći umivaonik u WC-u; te okrenuti vrata na spremištu. Tijekom postupka prijavljeni je osporavao nedostatak u vezi s veličinom umivaonika u WC-u tvrdeći da je on standardne i primjerene veličine za WC u kojem je postavljen. Međutim, s obzirom na to da je prijavljeni primopredajnim zapisnikom preuzeo obvezu nabaviti veći umivaonik, iako veličinu spornog umivaonika ne smatra nedostatkom, Sud je utvrdio da prijavljeni nije ispunio tu preuzetu obvezu.

Jednako vrijedi i za vrata na spremištu (izbi) koja se, prema 2. prijaviteljevom priznanju (podnesak od 20. kolovoza 2008.) otvaraju kao prema projektu, ali koja treba okrenuti tako da se otvaraju na vanjsku stranu jer je u suprotnom spremište (izba) neupotrebljiva budući da se u nju ne mogu staviti police. Dakle, iako su vrata na izbi napravljena u skladu s projektom, prijavljeni je preuzeo obvezi okrenuti ih, što tijekom postupka nije dokazao da bi učinio.

Nadalje, primopredajnim zapisnikom stranke su potvrdile da se prijavljeni obvezuje pristupiti otklanjanju uočenih nedostataka odmah po useljenju, kao i da će otkloniti sve nedostatke uočene u garantnom roku od dvije godine, 15 dana od pisane prijave korisnika stana. Iz dopisa 2. prijavitelja ... od 20. kolovoza 2008. godine proizlazi da većinu nedostatka uočenih pri primopredaji stana (31. srpnja 2008.) prijavljeni nije otklonio, a prijavljeni nije dokazao drugačije iako je teret dokazivanja bio na njemu.

U dopisu od 20. kolovoza 2008. godine 2. prijavitelj ... navodi daljnje nedostatke koje je uočio na stanu: nakošen pregradni zidić u hodniku; „nabijeni" bojler za plin kod ulaznih vrata; neugrađene plafonijere, tj. električne žice koje slobodno vise; nedostatak sigurnosnog ventila na završnoj plinskoj cijevi za kuhinjski štednjak; te nepoštivanje minimalnih građevinskih standarda zbog sudopera i slavine koji nisu ugrađeni.

U dopisu od 18. prosinca 2008. godine 2. prijavitelj ... navodi: nedostatak službe za reklamacije i nejavljanje na pozive; preusmjeravanje reklamacija na podizvođače; nekvalitetno žbukanje zida; nužnost ponovnog ličenja hodnika i silikoniziranja dijela letvice (lajsne) na vratima kupaonice; nužnosti zamjene vrata dnevnog boravka i letvice (lajsne) iznad tih vrata, nužnost zamjene okvira za staklo i stakla na kuhinjskim vratima te vratima dnevnog boravka; nužnost popravka brave na vratima dnevnog boravka; nužnost popravka vrata na jednoj od manjih soba; nužnost popravka kvake na vratima druge sobe na kojoj je supruga direktora 2. prijavitelja porezala prst; nedostatak TV utičnice; neravnine na stropu dnevne sobe i jedne od manjih soba; te otkloniti problem s grijanjem i toplom vodom.

U dopisu od 7. svibnja 2009. godine, na kojem je 2. prijavitelj IKAIR PROMET utemeljio novu prijavu od 30. lipnja 2009. protiv prijavljenog, a koja je na ovom Sudu zaprimljena pod ovim poslovnim brojem, 2. prijavitelj poziva prijavljenog otkloniti ranije navedene nedostatke koje nadopunjuje daljnjim nedostacima: puknutim ili oštećenim pločicama u kupaonici, kuhinji, hodniku i WC-u; nepodešenim krilima vanjske stolarije; te ogrebenim staklima na dva prozora vanjske stolarije. Navedenu je dopunu prijave 2. prijavitelj IKAIR PROMET d.o.o. podnio početka glavne rasprave u ovoj pravnoj stvari, a prijavljeni se upustio u raspravljanje.

Na prvom ročištu za glavnu raspravu prijavljeni je osporio tvrdnju 2. prijavitelja ... u vezi s oštećenjem na kvaki na kojoj je supruga direktora 2. prijavitelja porezala prst pogrešno držeći da je riječ o novoj nadopuni prijave. Ovo stoga što oštećenje na kvaki proizlazi iz prijave od 20. veljače 2009. godine, odnosno iz dopisa 2. prijavitelja ... od 18. prosinca 2008. koji je sastavni dio te prijave.

Iz iskaza svjedokinje Katice Abramović, čiji iskaz Sud ocjenjuje istinitim i u skladu s ostalim izvedenim dokazima, utvrđeno je da je u sporni stan u prosincu 2008. godine procurila voda s nekog od gornjih katova; da je prijavljeni otklonio neke oštećene pločice, ali da je umjesto do tada 4 oštećene pločice u stanu bilo 8 oštećenih pločica; da su vrata kuhinje i boravka puna točkica koje se ne daju otkloniti; te da je svjedokinja više puta porezala ruku na jednoj od kvaka na sobnim vratima.

Iz fotografija koje je na ročištu 10. veljače 2010. godine priložio 2. prijavitelj utvrđeno je da pri zamjeni pločice nije navučen silikonski kit; spaljena vrata; da postoji oštećenje na jednim vratima, oštećenje dovratka, razlika u boji dovratka i vrata te razlika u pritisku tople i hladne vode.

Iz iskaza svjedoka Vladimira Poljaka, čiji iskaz sud ocjenjuje istinitim, Sud je utvrdio da su u trenutku sastavljanja primopredajnog zapisnika postojali i drugi nedostaci koji nisu konstatirani; da je dio nedostataka prijavitelj otklanjao dok dio 2. prijaviteljevih primjedbi poput onih koje se odnosne na postavljanje sigurnosnog plinskog ventila, rasvjetnih tijela, veličine umivaonika i vrata na izbi zapravo nisu nedostaci; da je na pozive 2. prijavitelja ... odgovarao kada je bio u prilici javiti se s obzirom na to da je počeo raditi na drugom gradilištu; te da je prijavljeni objavio popis podizvođača kojima su se stanari mogli obratiti radi otklanjanja nedostataka, a sve zbog korištenja godišnjih odmora.

Iz iskaza direktora prijavljenika, koji je na upit smatra li da su prosljeđivanjem primjedbi svojem punomoćniku otklonjeni uočeni nedostaci odgovorio da je prijavitelj izabrao pravni put za svoju zaštitu, Sud je zaključio da prijavljeni odbija otkloniti nedostatke na stanu na koje je upozoreno, slijedom čega nije bilo potrebe za daljnjim izvođenjem dokaza.

Tvrdnje 2. prijavitelja ... da mu prijavljeni nije ugradio plafonijere, tj. da električne žice slobodno vise; nedostatak sigurnosnog ventila na završnoj plinskoj cijevi za kuhinjski štednjak; te nepoštivanje minimalnih građevinskih standarda zbog sudopera i slavine koji nisu ugrađeni, ovaj Sud nije uzeo kao nedostatak na stanu jer ih 2. prijavitelj nije dokazao. S druge strane, prijavljeni

je dostavio tehnički opis stana za stanove u stambenoj građevini oznake B u ulici ... u Zagrebu (dakle, tehnički opis stana u susjednoj zgradi), iz kojih proizlazi da prijavljeni u toj zgradi nije bio dužan ugraditi rasvjetna tijela, plinski sigurnosni ventil, sudoper i slavinu u kuhinji. Stoga, ako su stranke eventualno dogovorile drugačije uvjete (standarde) izgradnje za stambenu zgradu A u kojoj je 2. prijavljeni ... kupio stan, teret dokazivanja tih okolnosti bio je na 2. prijavitelju ...

Također, dio primjedbi koje je 2. prijavitelj IKAIR PROMET d.o.o. naveo na ročištu 22. rujna 2010. godine, a koji proizlaze iz popisa s nadnevkom od 31. srpnja 2010. („bježi slika“ na portafonu; maske glava vijaka na WC školjki u WC-u i kupaonici ispucane; popucani zidovi u boravku, srednjoj sobi i kuhinji; nedostatak plastičnog čepa na radijatoru u boravku, nekvalitetan parket u boravku; te ventilator u ostavi koji ne radi) nisu uzete u obzir pri odlučivanju o odgovornosti prijavljenog. Navedeno stoga što je riječ o primjedba koje su, ili iznesene prvi put – dakle izvan subjektivnog roka od šest mjeseci ali i objektivnog od 1 godine (nedostatak plastičnog čepa na radijatoru u boravku, nekvalitetan parket u boravku), ili je riječ o nedostacima za koje 2. prijavitelj IKAIR PROMET d.o.o. nije predložio izvođenje dokaza iz kojih bi se utvrdilo kada su nedostaci nastali („bježi slika“ na portafonu; maske glava vijaka na WC školjki u WC-u i kupaonici ispucane; popucani zidovi u boravku, srednjoj sobi i kuhinji; ventilator u ostavi koji ne radi).

Stoga, budući da prijavljeni nije postupio u skladu s načelom savjesnosti i poštenja jer je prodao (isporučio) proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, što je protivno odredbi članka 5., alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, i jer ne želi otkloniti nedostatke na koje je 2. prijavitelj IKAIR PROMET d.o.o. upozorio, što je protivno odredbama o otklanjanju materijalnih nedostataka propisanih Zakonom o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08), Sud je prijavitelja utvrdio odgovornim kao u izreci ove presude.

Kod odlučivanja o stupnju odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj je sud **kao otegotnu okolnost uzeo to što, umjesto da kao profesionalna i odgovorna osoba prizna i pokuša otkloniti nedostatke u poslu koji je obavio, odbija postupiti profesionalno i odgovorno zato što je prijavitelj „izabrao pravni put za svoju zaštitu“.**

Odredbom iz članka 23.a Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) propisano je da će, ako prijavitelj nakon podnošenja prijave ili tijekom postupka mirenja u roku određenom za daljnje pregovore odustane od prijave, sudac pojedinac o tome donijeti rješenje.

S obzirom na to da su 1. prijavitelj ... i 3. prijavitelj SUVLASNICI STAMBENE ZGRADE... koje bez punomoći zastupa 1. prijavitelj kao predstavnik suvlasnika, povukli svoje prijave, odlučeno je kao u izreci ovog rješenja, na

temelju odredbe iz članka 23.a Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Predsjednik vijeća I. V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda i rješenje broj PŽ-II-1/11 od 20. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću ... u predmetu podnositelja prijave 1. prijavitelja: I.M., I...p... d.o.o., i 3. prijavitelja SUVLASNIKA STAMBENE ZGRADE... koje zastupa 1. prijavitelj I.M. kao predstavnik suvlasnika, protiv prijavljenog GIP P... d.o.o., Z...zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavitelja protiv presude i rješenja Suda časti broj P-I-20/09 od 22. listopada 2010. godine, na sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2011.

presudio je: *Odbija se žalba prijavljenog kao neosnovana i potvrđuje se presuda Suda časti broj P-I-20/09 od 22. listopada 2010. godine.*

riješio je: *Odbija se žalba prijavljenog protiv rješenja sadržanog u presudi Suda časti broj P-I-20/09 od 22. listopada 2010. godine kao neosnovana i predmetno rješenje potvrđuje.*

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je utvrdio kako je prijavljeni odgovoran što je (– vidjeti prvostupanjsku presudu) time je postupio protivno odredbi članka 5. alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori tako da je prodao (isporučio) proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, i odredbe članka 631. u vezi s člankom 608., stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima jer nije otklonio nedostatke po zahtjevu naručitelja, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja), pa mu je na temelju odredbe članka 36., stavka 1., točke 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori izrečena javna opomena uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Pobijanim rješenjem predmetnog suda utvrđeno je da su 1. prijavitelj i 3. prijavitelj povukli tužbu (pravilno prijavu).

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je u prvostupanjskom postupku vijeće izvelo dokaze uvidom u sve spisu priložene dokaze te dokaz saslušanjem svjedoka Katice Abramović, Vladimira Poljaka, direktora 2. prijavitelja Ivice Mršića i direktora prijavljenog Ranka Predovića.

Na temelju tako provedenih dokaza prvostupanjski sud je u svom obrazloženju utvrdio kao neprijepornu činjenicu da je 2. prijavitelj d.o.o. ...kupio stan u stambenoj zgradi u Zagrebu, (objekt A) koji je gradio i prodavao prijavljenik te da je na stanu bilo određenih nedostataka koje je prijavljeni otklonio, ali da su među strankama prijeporni nedostaci koje prijavljeni nije otklonio. U primopredajnom zapisniku od dana 31. srpnja 2008. godine utvrđeni su nedosta-

ci, i to: popravak radijatora u dnevnom boravku, priključak u kuhinji (obrada fuge), ulaz u stan (vrata), pločice na kadi (pad), nabava većeg umivaonika u WC-u, te okrenuti vrata na spremištu.

Na temelju uvida u dopis 2. prijavitelja prijavljenom od 20. kolovoza 2008. godine, prvostupanjski sud je utvrdio da većinu nedostataka uočenih pri primopredaji stana, tj. 31. srpnja 2008. godine, prijavljeni nije otklonio te su na temelju istog dopisa utvrđeni i daljnji nedostaci na predmetnom stanu, i to: nakošen pregradni zidić u hodniku, i „nabijeni" bojler za plin kod ulaznih vrata, dok neugrađene plafonijere, tj. električne žice koje slobodno vise, nedostatak sigurnosnog ventila na završnoj plinskoj cijevi za kuhinjski štednjak te nepoštivanje minimalnih građevinskih standarda zbog sudopera i slavine koji nisu ugrađeni, prvostupanjski sud ih nije uzeo kao nedostatak jer ih prijavitelj nije dokazao.

Nadalje iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je na temelju ostalih provedenih dokaza prvostupanjski sud utvrdio nedostatke na predmetnom stanu koji su pobliže navedeni dopisom 2. prijavitelja od 18. prosinca 2008. godine te nedostatke pobliže navedene novom prijavom 2. prijavitelja od 30. lipnja 2009.

godine.

Protiv navedene presude žalbu je podnio prijavljeni zbog svih zakonom propisanih razloga, i to zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

Prijavljeni u svojoj žalbi prvenstveno ističe da je izreka pobijane presude nerazumljiva i nejasna zato što je odrediva, a ne određena budući da je u njoj navedeno, cit.: „u stambenoj zgradi u Zagrebu, Zrinke Kunc 3d (objekt A), pojedine radove potrebne za izgradnju i uporabu građevine izveo s nedostacima, a na koje mu je 2. prijavitelj ukazao 20." Prijavljeni smatra da je prvostupanjski sud donoseći pobijanu presudu s navedenom odredivom, a ne određenom izrekom počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 1., a u vezi s odredbom čl. 186., st. 1. ZPP-a.

Prijavljeni u svojoj žalbi nadalje navodi da predmetna prijava nije bila podobna za raspravljanje u predmetnom postupku jer prvostupanjski sud nije nikada pozvao prijavitelja da ju uredi, unatoč prigovoru prijavljenog da ona nije sačinjena u skladu s odredbom čl. 16. Pravilnika i u odnosu na činjenice i razloge na kojima prijavitelj temelji tvrdnju da su povrijeđena pravila morala i na podatke o vremenu kada se povreda dogodila. Prvostupanjski sud je, po mišljenju prijavljenog, sam formulirao zahtjev koji je trebala sadržavati predmetna prijava te je takvim postupanjem počinio apsolutno bitnu povredu odredaba ZPP-a iz čl. 354., st. 2., t. 12. jer je presudom prekoračen tužbeni zahtjev.

Nadalje u svojoj žalbi tvrdi da je 2. prijavitelj tijekom postupka preinačio prijavu, čemu se prijavljeni protivio, ali prvostupanjski sud o preinakama nije odlučio tijekom postupka, čime je prvostupanjski sud počinio relativno bitnu povredu odredaba ZPP-a iz čl. 354., st. 1.

Prijavljenik također u žalbi navodi da je prvostupanjski sud cijeneći provedene dokaze i utvrđujući osnovanost dijela zahtjeva 2. prijavitelja u obra-

složenju svoje odluke naveo da ih nije uzeo u obzir pri odlučivanju o odgovornosti prijavljenog te da je pravilnom primjenom odredbe čl. 2., st. 2. ZPP-a o njima trebao meritorno odlučiti, tj. taj dio zahtjeva odbiti, što predstavlja relativno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 1. ZPP-a, a u vezi s odredbom čl. 2., st. 2. ZPP-a. Nadalje navodi da sve navedeno čini izreku presude proturječnom razlozima presude, a da u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno oni su nejasni i proturječni, te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika i samih tih isprava i zapisnika, čime je po mišljenju prijavljenog prvostupanjski sud počinio apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 11. ZPP-a, pa je uslijed istog postupanja i pogrešno primijenio materijalno pravo.

Također, prijavljenik u žalbi prigovara i pravilnosti utvrđivanja činjeničnog stanja u smislu odredbe čl. 300. i čl. 338., st. 4. ZPP-a, te ističe da mu je prvostupanjski sud neosnovano odbio njegov dokazni prijedlog za provođenje dokaza za saslušanjem svjedoka Vladimira Poljaka, a da odbijanje istog dokaznog prijedloga prvostupanjski sud nije ni na koji način obrazložio, niti ga je uopće spomenuo u obrazloženju pobijane presude. Po mišljenju prijavljenog, prvostupanjski je sud na taj način počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka jer je prijavljenom uskraćena mogućnost da raspravlja pred sudom, odnosno da se izvedu dokazi koje je predložio prijavljeni ravnopravno s dokazima koje je predložio 2. prijavitelj u predmetnom postupku, pa je na taj način prvostupanjski sud počinio apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 6. ZPP-a.

Prijavljenik u žalbi ističe da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, a u vezi s odredbom čl. 22. istog Pravilnika, kao i da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio i materijalno pravo, i to odredbu čl. 5., alineje 1. Pravilnika, i odredbu čl. 631. u vezi s odredbom čl. 608. ZOO-a.

Prijavljeni u svojoj žalbi u konačnici navodi da iz navedenog slijedi da je prvostupanjski sud nepotpuno odnosno pogrešno utvrdio činjenično stanje, pa na tako pogrešno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo, što je za posljedicu imalo apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 11. ZPP-a, budući da u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno postoji proturječnost između razloga o onome što se u obrazloženju presude navodi o zapisnicima i ispravama i sadržaja samih tih isprava i Zapisnika.

Zbog navedenog prijavljeni predlaže pobijanu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno postupanje, i to drugom raspravnom vijeću.

U odnosu na pobijano rješenje, prijavljeni predlaže rješenje preinačiti i odbaciti prijavu 3. prijavitelja.

U svom odgovoru na žalbu prijavljenog protiv prvostupanjske presude, 2. prijavitelj predlaže žalbu prijavljenog u cijelosti odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku odluku u cijelosti.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe iz čl. 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., Ispravak 123/08.; u daljnjem tekstu: ZPP) u vezi s odredbom iz čl. 8. i 41. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08., u daljnjem tekstu: Pravilnik) ovaj sud je utvrdio da prvostupanjski sud pri donošenju pobijane presude nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka te je na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Nisu osnovani žalbeni navodi prijavljenog da prvostupanjski sud u izreci presude nije naveo sve nedostatke koje prijavljeni nije popravio te da je na taj način počinio relativno bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

U konkretnom predmetu 2. prijavitelj podnio je protiv prijavljenog prijavu zato što mu prijavljeni nije isporučio stan u onoj kvaliteti u kojoj je prema pravilima struke bio dužan isporučiti jer nije otklonio sve nedostatke koje je bio dužan otkloniti i na koje se obvezao, a postojali su i nedostaci koji se uopće nisu dali otkloniti. Prema stavu ovog suda bit djela koja je opisana u izreci prvostupanjske presude dovoljno je određena da je ovaj sud mogao donijeti odluku. Stoga je po mišljenu ovog suda prvostupanjski sud u izreci presude dao točnu definiciju počinjenog djela - prodaja proizvoda loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete te na taj način nije počinio povredu odredaba parničnog postupka.

Nisu osnovani ni žalbeni navodi prijavljenog koji se odnose na preinaku prijave 2. prijavljenog tijekom postupka, kojima se prijavljeni protivio, a prvostupanjski sud da nije o njima odlučio tijekom postupka, čime da je prvostupanjski sud počinio relativno bitnu povredu odredaba ZPP-a iz čl. 354., st. 1. Valja reći da ovo drugostupanjsko vijeće stajalište prvostupanjskog suda glede preinake prijave smatra pravilnim jer se isto temelji na odredbi čl. 190., st. 2. i 3. ZPP-a te je isto i obrazloženo (s tim da je očitom omaškom sud propustio u na str. 3, st. 5, red 6 – iza riječi podnio – ispustio navesti riječ – prije -,) a koja proizlazi iz smisla obrazloženja.

Nije osnovan ni žalbeni navod prijavljenog glede proteka subjektivnog roka iz odredbe članka 21. Pravilnika. Naime, na temelju Zapisnika o primopredaji stana od dana 31. srpnja 2008. godine, a koji je sastavljen u skladu s odredbama članka 11., 12. i 13. Ugovora o kupoprodaji predmetnog stana (dana 18. srpnja 2008. godine), pri primopredaji predmetnog stana utvrđeni nedostaci (pobliže nabrojeni u Zapisniku) koje je prijavitelj bio dužan otkloniti u garantnom roku (2 godine po primopredaji) u roku od 15 dana od pismene prijave korisnika stana. Kako iz dopisa 2. prijavitelja od dana 20. kolovoza 2008. godine proizlazi da prijavljeni nije u cijelosti otklonio nedostatke na predmetnom stanu navedene u primopredajnom zapisniku, to je 2. prijavitelj, po mišljenju ovog drugostupanjskog vijeća, dana 20. kolovoza 2008. godine saznao za učinjenu povredu i učinioca pa slijedom toga podnošenjem svoje prijave dana 20. veljače 2009. godine nije propustio subjektivni rok iz odredbe članka 21. Pravilnika.

Također nije osnovan žalbeni razlog prijavljenog da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 6.

ZPP-a time što svjedok Vladimir Poljak nije saslušan jer je saslušan na ročištu održanom dana 22. rujna 2010. godine, a sud se u obrazloženju presude na njegov iskaz poziva na to da njegov iskaz ocjenjuje istinitim u vezi s utvrđivanjem relevantnog činjeničnog stanja.

Valja reći da je prvostupanjski sud nakon provedenog dokaznog postupka pravilno utvrdio činjenično stanje tako što je 2. prijavitelj dokazao da su njegovi navodi istiniti, jer prijavljeni tijekom postupka nije dokazao suprotno, pa prvostupanjski sud po mišljenju ovog drugostupanjskog vijeća nije počinio povredu odredaba parničnog postupka.

Pravilno je stoga prvostupanjski sud zaključio da prijavljeni nije prijavitelju prodao stan onakve kvalitete kao što je to bilo ugovoreno, zbog čega mu je pravilnom primjenom materijalnog prava i opravdano izrekao, po mišljenju ovog drugostupanjskog vijeća, navedenu mjeru.

U odnosu na prvostupanjsko rješenje:

Nije osnovan žalbeni navod da je prvostupanjski sud trebao prijavu 3. prijavitelja odbaciti jer je ona podnesena bez valjane punomoći. Naime, na temelju činjenice da je 3. prijavljeni tijekom postupka svoju prijavu povukao, prvostupanjski sud je primijenio odredbu čl. 23.a Pravilnika i pravilno donio pobijano rješenje kojim je prijavu odbio, a ne odbacio.

Iz navedenih je razloga valjalo na temelju čl. 368., st. 1. i čl. 380., toč. 2. ZPP-a u vezi s čl. 8. i 41. Pravilnika odlučiti kao u izreci.

Predsjednik vijeća ...

Slučaj 8

Dokazivanje bitnih činjenica – teret dokaza
Teret dokaza osnovanosti prijave je na prijavitelju (čl. 219., st. 1. u vezi s čl. 221.a ZPP-a)

Presuda broj P-I-27/09 od 17. srpnja 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ..., odlučujući o prijavi prijavitelja Z.S. iz... protiv prijavljenog H.P.B. d.d., Z... zastupanog po punomoćnici Mirjani Hrvol Bekina zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane i zaključene 28. travnja 2009. godine u prisutnosti prijavitelja i punomoćnika prijavljenoga, dana 17. srpnja 2009.

presudio je: *Prijavljeni H.P.B. d.d., Z...*

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI: *da je s tekućeg računa prijavitelja skinuo iznos za tri mirovine za 11. mjesec 2008. godine, koji je u to vrijeme već bio podmiren,*

čime bi *počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 64/01 - u daljnjem tekstu: Pravilnik).*

Obrazloženje

Prijavitelj u prijavi navodi da je prijavljeni s njegova tekućeg računa skinuo iznos za tri mirovine za 11. mjesec 2008. godine koji je u to vrijeme bio već podmiren, što znači da nije bilo potrebe za učinjenim. Zato želi da mu prijavljeni vrati sve rate na njegov račun. Predlaže da se prijavljenome izrekne jedna od mjera iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti.

U odgovoru na prijavu prijavljeni navodi da je prijavitelj vlasnik dva računa (po štednoj knjižici i tekućeg računa otvorenog 18. rujna 2007. godine na koji danas prima mirovinu) te korisnik dva kredita, od kojih je prvi broj 5301579283 od 2. studenoga 2005. u iznosu od 8.000,00 kn zatvoren 20. rujna 2007. godine dijelom drugog nenamjenskog kredita broj 5302006998 od 18. rujna 2007. puštenog u tečaj 20. rujna 2007. godine, koji je odobren u iznosu od 15.000,00 kn. Dakle, 1. kredit podmiren je dana 20. rujna 2007. godine dijelom sredstava drugog kredita u iznosu od 3.387,00 kn. Prijavitelj je dana 6. veljače 2008. godine podnio zahtjev za izvršavanje trajnog naloga Z-15 radi otplate kredita prijenosom iznosa u visini rate kredita u iznosu od 369,37 kn s tekućeg računa. Jedini je preduvjet za provođenje trajnog naloga postojanje dostatnih sredstava na partiji tekućeg računa s kojeg se vrši prijenos zatraženog iznosa radi podmirenja kredita. Budući da na računu nije bilo sredstava, prijavljeni je, a po ovlaštenju samog prijavitelja, aktivirao izjavu o suglasnosti za zapljenu od 18. rujna 2007. godine. Budući da je nejasno iz same prijave čemu to točno prijavitelj prigovara, a prijavljeni je postupao po njegovu nalo-

gu, ugovoru o kreditu i izjavama o suglasnosti za zapljenu, te je, što je vidljivo iz prometa tekućeg računa s danom 2. studenoga 2007. godine, knjižio između ostalih i uplatu u iznosu od 370,00 kn. Nije točna tvrdnja prijavitelja da nisu vidljive sve izvršene uplate, pa tako nije točna niti tvrdnja o „skidanju" iznosa tri mirovine za 11. mjesec 2008. godine jer je dinamika postupanja po partiji tekućeg računa vidljiva iz samog ispisa za navedenu partiju. Slijedom navedenog, prijavljeni smatra da niti u jednom trenutku nije postupio nesavjesno i neprofesionalno.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: promet tekućeg računa za partiju 3210750366 u razdoblju od 1. siječnja 2008. do 1. prosinca 2008. godine, presliku štedne knjižice, nalog za uplatu Z-04 od 2. studenoga 2007., obavijest o mirovini od 1. siječnja 2008., potvrda o visini mirovine od 18. rujna 2007., zahtjev za kredit od 18. rujna 2007., odluka o odobrenju kredita od 18. rujna 2007., otplatna tablica od 18. rujna 2007., izjava o suglasnosti za zapljenu broj 5302006998 od 1. rujna 2007., izjavu o zapljeni računa, ugovor o nenamjenskom kreditu od 18. rujna 2007., odluka o odobrenju kredita od 24. listopada 2005., otplatna tablica od 31. listopada 2005., ugovor o nenamjenskom kreditu od 2. studenoga 2005., lista prometa kredita od 30. ožujka 2009. te prometi tekućeg računa za partiju 3210750366 po datumu knjiženja od 1. siječnja 2008. do 28. ožujka 2009.

Na temelju cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da prijava prijavitelj nije osnovana.

Prijavitelj u prijavi navodi da mu je prijavljeni s tekućeg računa skinuo iznos za tri mirovine za 11. mjesec 2008. godine koji je u to vrijeme već bio podmiren.

U skladu s čl. 219., st. 1. u vezi s čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH-a i 84/08 – u daljnjem tekstu: ZPP), čije se odredbe na odgovarajući način primjenjuju u postupku pred Sudom časti Hrvatske gospodarske komore na temelju čl. 8. Pravilnika, teret dokaza osnovanosti prijave je na prijavitelju. Tako prema odredbi čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. To nadalje znači da prijavitelj mora svoju prijavu potkrijepiti odgovarajućim dokazima jer će u suprotnom prijavljeni biti oslobođen odgovornosti.

U ovom postupku prijavitelj nije dokazao osnovanost činjeničnih navoda iz prijave o povredi pravila morala i dobrih poslovnih običaja iz čl. 9. Pravilnika.

U prilog svojih tvrdnji prijavitelj je u spis dostavio nalog za uplatu Z-04 od 2. studenoga 2007., nalog za upis u štednu knjižicu od 1. siječnja 2008., promet tekućeg računa za partiju 3210750366 po datumu knjiženja od 1. siječnja 2008. do 1. prosinca 2008. te obavijest o neizvršenom trajnom nalogu od 25. studenoga 2008.

Iz prometa tekućeg računa za partiju 3210750366 vidljivo je da je na prijaviteljev tekući račun dana 1. listopada 2008. godine uplaćena mirovina u

iznosu od 611,28 kn, da je u tom trenutku prijavitelj bio u minusu 376,80 kn, da je po izvršenim ustegama u tom mjesecu račun prijavitelja bio u minusu ukupno 1.024,44 kn, da mu tog mjeseca nije izvršena ustega anuiteta kredita po trajnom nalogu u iznosu od 369,37 kn (dospijeće 1. listopada 2008. godine). Niti u sljedećem mjesecu (studenome 2008. godine) nije izvršena ustega po trajnom nalogu za iznos anuiteta kredita koji je dospio na naplatu 1. studenoga 2008. godine, već je 3. studenoga 2008. godine na ime duga po kreditu s tekućeg računa ustegnut iznos od 548,12 kn. U tom mjesecu, s prijaviteljevog tekućeg računa ustegnut je i iznos od 25,00 kn za naknadu za trajni nalog, iznos od 7,00 kn za naknadu 1108 i iznos od 8,42 za negat. kamatu. Ustega sljedećeg anuiteta dospjelog 1. prosinca 2008. godine putem trajnog naloga izvršena je na dan dospijeća (dakle, 1. prosinca 2008.) u iznosu od 369,37 kn. Prema tome, netočan je navod prijavitelja da mu je s tekućeg računa skinut iznos za tri mirovine za 11. mjesec 2008. godine.

Da se iznos od 548,12 kn odnosi na dug po kreditu, vidljivo je i iz liste prometa kredita od 30. ožujka 2009. (list 5/7 spisa). Iz opširne dokumentacije u spisu ovaj sud ne može sa sigurnošću utvrditi je li navedeni dug od 548,12 kn u vrijeme ustege s tekućeg računa bio već podmiren, budući da je za utvrđivanje takve činjenice potrebno stručno znanje kojim ovaj sud ne raspolaže. Prijavitelj u tom smjeru nije predložio provedbu vještačenja po vještaku financijske struke koji takvim stručnim znanjem raspolaže i čije je troškove dužna snositi sama stranka, pa je ta činjenica, u skladu s pravilom o teretu dokaza, ostala neutvrđena.

Zbog navedenog, ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća K.K.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 9

Prodaja nekvalitetne garniture (namještaja)
Prijavljenik je prodao prijavitelju proizvod loše kvalitete pod vidom dobre, čime je povrijedio dobre poslovne običaje i pravila morala. Zato je pravodobna prijava prijavitelja u cijelosti osnovana.

Prvostupanjska presuda broj P-I-12/09 od 13. studenoga 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja E.S. iz... protiv prijavljenog P...C... d.o.o., S... zastupanog po Robertu Kučiniću, punomoćniku po zaposlenju, zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 13. studenoga 2009. godine u prisutnosti prijavitelja osobno i punomoćnika prijavljenog, 13. studenoga 2009.

presudio je: Prijavljeni P...C... d.o.o., S...

odgovoran je: *Što je prijavitelju 28. siječnja 2008. godine prodao i tijekom veljače 2008. godine isporučio kožnu garnituru „ELEGANCE 333" (trosjed, dvosjed i fotelja C439 koža bijela) ident. 508013, 508014 i 508015 loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete,*

***- čime je počinio povredu pravila morala** i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 1144/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori),*

- pa mu se** na temelju čl. 36., t. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori **izriče mjera

JAVNA OPOMENA UZ OBJAVLJIVANJE U TISKU i NA WEB STRANICI

HRVATSKE GOSPODARSKE KOMORE.

Obrazloženje

Prijavitelj u prijavi navodi da je spornu garnituru „ELEGANCE 333" u vrijednosti 11.700,00 kn (plaćeno gotovinom) kupio kod prijavljenoga 28. siječnja 2008. godine u prodajnom salonu prijavljenoga u Slavonskom Brodu, koja mu je isporučena nakon 14 dana, dakle, u veljači 2008. godine. Garnitura je napravljena kombinacijom prirodne i eko kože. Pri kupnji prijavljeni mu nije predao deklaraciju o sastavu proizvoda. Oštećenja u vidu puknuća fotelje po šavu i guljenja kože na rukohvatu trosjeda uočena su nakon tri mjeseca, točnije krajem svibnja 2008. godine. Usmenu reklamaciju uputio je prijavljenome 3. rujna 2008., a potom i pismeno 10. rujna 2008. godine, koju mu prijavljeni nije uvažio. Garnitura je održavana prema naputku prijavljenoga – mlijekom

za kožu marke Erdal. Budući da prijavljeni nije postupio u skladu s reklamacijom, prijavitelj ustaje s prijavom ovom sudu.

U odgovoru na prijavu danom na ročištu održanom 28. svibnja 2009. godine prijavljeni odbacuje svaku odgovornost za nastala oštećenja na predmetnoj sjedećoj garnituri. U prilog tome upućuje na već iznesene razloge u Odgovoru na reklamaciju od 22. rujna 2008. godine. U tom odgovoru prijavljeni navodi kako je pri ispitivanju kvalitete takvih proizvoda na Šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, Zavodu za konstrukciju i tehnologiju proizvoda od drva, ustanovljeno da proizvodi zadovoljavaju uvjete propisane Pravilnikom o obvezatnom ispitivanju namještaja i dijelova za namještaj, te je slijedom toga ustanovljeno da kakvoća tih proizvoda odgovora uvjetu kakvoće Q1 (posebno visoki uvjeti kakvoće). Zato prijavljeni smatra da je do oštećenja kože došlo zbog nepravilnog održavanja, odnosno uporabom agresivnih sredstava za čišćenje, koji nisu namijenjeni za čišćenje kože.

S obzirom na prigovore prijavljenoga u vezi s kvalitetom prodane stvari, prijavitelj je predložio provedbu vještačenja, koji dokazni prijedlog je i sud prihvatio (prijavljeni se tome nije protivio), te odredio vještačenje po vještaku mr. sc. Ivanu Grgesini, dipl. ing., stalnom sudskom vještaku i procjenitelju iz Osijeka, Sjenjak 50.

U svom nalazu od 14. listopada 2009. godine imenovani vještak navodi da je vještačenje provedeno na temelju uviđaja na adresi prijavitelja kojem su prisustvovali prijavljeni osobno i Nenad Pejovski i Danijel Maraguš, predstavnici prijavljenoga. Pregledom je zaključeno kako fotelja, tamo pobliže označena, ima vidljivo oštećenje kože, puknuće uz šav, u donjem desnom uglu. Kod dvosjeda je vidljivo površinsko oštećenje na lijevom jastuku od rukohvata – došlo je do ljuštenja prvog vanjskog sloja eko kože. Posebno ružno izgledaju preostali nabori koji još nisu otpali. Kod trosjeda je na desnom jastuku od rukohvata vidljivo površinsko oštećenje - došlo je do ljuštenja prvog vanjskog sloja eko kože. Izvršen je i uvid u preostalo sredstvo za održavanje – ERDAL LEATHER CARE LOTION - mlijeko za kožu. Prema deklariranom sastavu u njemu nema komponenti koje bi mogle izazvati opisana oštećenja. U primjedbi uz navedeni nalaz vještak navodi kako je iz priloženog Skupnog izvješća o ispitivanju Šumarskog fakulteta u Zagrebu vidljivo da su od uvjeta kakvoće ispitivani samo izdržljivost – trajnost i kakvoća materijala i da imaju ocjenu samo „VISOKI Q2“, a ne kako prijavljeni tvrdi „POSEBNO VISOKI Q1“. U citiranom Skupnom izvješću manjka analiza trećeg uvjeta kakvoće, koji je obvezan u takvim nalazima, dakle, nisu se izvršila testiranja i na OTPORNOST POVRŠINE, a u ovom je predmetu baš ta osobina bitna jer se eko kože upravo rangiraju po otpornosti površine.

U Zaključku imenovani vještak navodi kako opisana oštećenja na ojastučenoj kožnoj garnituri „ELEGANCE 333“ koja se sastoji od fotelje, dvosjeda i trosjeda, nisu nastala pri uobičajenoj upotrebi namještaja u prijavljenom roku od pola godine. Nema vidljivih ni mehaničkih ni kemijskih oštećenja od prijavitelja. Zaključuje da je reklamacija prijavitelja na okolnost loše kvalitete kože, kojom je ojastučen namještaj, opravdana. U promet je stavljena roba s greškom.

Sastavni je dio nalaza i mišljenja i fotoelaborat predmetnih oštećenja.

Na predmetni nalaz i mišljenje imenovanog vještaka prijavitelj nije imao primjedbi, dok je prijavljeni naveo da su nalaz i mišljenje sporni, s obzirom na to da je predmetna roba zadovoljila sva propisana testiranja te da kod istih primjeraka nije bilo reklamacija kupaca. U odnosu na prigovor, vještak je sudu dostavio dopunsko očitovanje u kojem je naveo da i ako nije bilo drugih reklamacija na uvezenu seriju namještaja iz Kine, to automatski ne znači da predmetna reklamacija nije utemeljena. Niti pozivanje na Izvješće o ispitivanju nema uporišta u neuvažavanju reklamacije. To stoga što je razvidno da je prijavljeni izbjegao da se za navedenu seriju namještaja napravi i test za OTPORNOST POVRŠINE, koji je bitan za kvalitetu kožnih presvlaka, a sve kako je već naveo u svom Nalazu. Iz jednog drugog, uz očitovanje priloženog Izvješća, da je vidljivo da se uobičajeno radi i uvjet kakvoće: otpornost površine.

Savjesnom i brižljivom analizom provedenih dokaza (vještačenjem i čitanjem isprava u spisu), kao i na temelju cjelokupno provedenog postupka, sud utvrđuje da je prijavljeni prodao prijavitelju proizvod loše kvalitete pod vidom dobre, čime je povrijedio dobre poslovne običaje i pravila morala. Zato je pravodobna prijava prijavitelja u cijelosti osnovana.

Ovakvu odluku sud temelji prvenstveno na provedenom vještačenju stalnog sudskog vještaka mr. sc. Ivana Grgesina, dipl. ing. iz Osijeka, imenovanog po ovom sudu. Vještačenjem su otklonjeni svi prigovori prijavljenoga, kako je to u citiranom nalazu i mišljenju već navedeno, stoga se bez nepotrebnog ponavljanja upućuje na sadržaj istog.

Ovaj sud drži provedeno vještačenje objektivnim i u skladu s pravilima struke. Rezultati vještačenja nisu u suprotnosti s drugim dokazima, štoviše, vještak potvrđuje navode iz Potvrde o ispravnosti artikla „ERDAL LEATHER CARE LOTION - mlijeko za kožu“ uvoznika RATEX d.o.o. Zagreb, u kojoj se navodi da predmetni proizvod ne sadrži sastojke koji oštećuju proizvode od kože ili eko kože. Imenovani vještak u svom vještačenju jasno i nedvojbeno zaključuje kako je prijavljeni prodao prijavitelju robu s greškom, dakle, proizvod loše kvalitete. Kako su i u dopunskom Očitovanju otklonjeni svi prigovori prijavljenog, ovaj sud nije imao razloga ne prihvatiti provedeno vještačenje.

Zbog navedenog, ovaj sud smatra da je prijavljeni prodajom proizvoda loše kvalitete počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Budući da niti nakon provedenog postupka prijavljeni nije uvažio očito osnovanu reklamaciju prijavitelja i zamijenio proizvod loše kvalitete (s materijalnim nedostatkom) novim, odgovarajuće kvalitete (bez nedostataka), valjalo je usvojiti prijavu prijavitelja činjenično opisanu kao u izreci ove presude.

Kod odlučivanja o odgovornosti prijavljenoga sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, štetne posljedice koje su nastale prijavitelju, pa je izrekao mjeru za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da više ne čini ovakve ili slične povrede.

Predsjednica vijeća K.K.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-36/09 od 24. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u drugostupanjskom vijeću ... u predmetu prijavitelja E.S. iz... protiv prijavljenog P...C... d.o.o. S. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) odlučujući o žalbi prijavljenog protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj: P-I-12/09 od 13. studenog 2009. na sjednici vijeća dana 24. ožujka 2010.

presudio je: *Odbija se žalba prijavljenog PHOENIX CAPITIS d.o.o. Sesvete, Ljudevita Posavskog 3, kao neosnovana te se potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj: P-I-12/09 od 13. studenoga 2009. godine.*

Obrazloženje

Pobijanom presudom prijavljeni P...C... d.o.o. proglašen je odgovornim što je prijavitelju E:S: dana 28. siječnja 2008. godine prodao i tijekom veljače 2008. godine isporučio kožnu garnituru „ELEGANCE 333“ loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, te mu je izrečena mjera javne opomene uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je sud zauzeo takvo stajalište jer je utvrdio:

- da oštećenja na prodanoj i isporučenoj kožnoj garnituri „ELEGANCE 333“ nisu nastala pri uobičajenoj upotrebi namještaja u prijavljenom roku od pola godine,
- da na pobliže navedenoj garnituri nema vidljivih mehaničkih ni kemijskih oštećenja od prijavitelja,
- da je reklamacija prijavitelja na okolnost loše kvalitete opravdana,
- da je u promet stavljena roba s greškom,
- da su provedenim vještačenjem stalnog sudskog vještaka mr. sc. Ivana Grgesina, dipl. ing. iz Osijeka, otklonjeni svi prigovori prijavljenog te
- da je osobito otklonjeno pozivanje prijavljenog na Izviješće o ispitivanju broj: 0076-09 od 2. 2. 2009. Šumarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Zavoda za namještaj i drvne proizvode, i to zato što je iz pobliže navedenog Izviješća razvidno da je prijavljeni izbjegao da se za navedenu seriju namještaja napravi test na OTPORNOST POVRŠINE, koji je bitan za kvalitetu kožnih presvlaka.

Nadalje iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je pri odlučivanju o odgovornosti prijavljenog sud uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je prijavljeni počinio i štetne posljedice koje su nastale prijavitelju, pa da je izrekao mjeru za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svrhu i utjecati na prijavljenog da više ne čini ovakve ili slične povrede.

Protiv prvostupanjske presude žali se prijavljeni P...C... d.o.o.

U žalbi u bitnome navodi da je sud pogrešno uzeo za istinite tvrdnje an-

gažiranog vještaka, koje su u najmanju ruku dvojbene i dvosmislene. Navodi kako je očigledno da se nakon odgovora i primjedbi prijavljenog na vještaštvo stalnog sudskog vještaka mr. sc. Ivana Grgesina, dipl. ing. iz Osijeka, vještak smatrao povrijeđenim, pa da je dakako potvrdio svoje navode, ničim potkrijepivši svoje tvrdnje, čime da je vještak postao pristran. Nadalje navodi da sud ne može donositi zaključke na temelju pristranog vještaka i da se radi o očiglednom propustu pri donošenju presude u prvom stupnju.

Stoga predlaže da se postupak vrati na ponovno odlučivanje uz angažiranje neovisnog vještaka.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu ovaj sud nalazi da nisu ostvareni žalbeni razlozi iz žalbe.

Prijavljeni svoj navod iz žalbe da su tvrdnje vještaka dvosmislene ne obrazlaže tako da kaže koje su to tvrdnje vještaka dvosmislene i u čemu se sastoji dvosmislenost tvrdnji vještaka, niti za svoje navode predlaže bilo kakve dokaze.

Navod prijavljenog iz žalbe da vještak ničim ne potkrepljuje svoje tvrdnje, pa da je time nepristran, potpuno je neutemeljen jer iz nalaza vještaka od 14. listopada 2009. godine nedvojbeno proizlazi da vještak svoje tvrdnje temelji:

- na uviđaju provedenom 1. listopada 2009. godine na adresi prijavitelja u nazočnosti prijavitelja i predstavnika prijavljenog Nenada Pejovskog i Danijela Maraguša kada je pregledana kožna garnitura „ELEGANCE 333“ i izvršen uvid u preostalo sredstvo za održavanje garniture ERDAL LEATHER CARE LOTION – mlijeko za kožu i

- na Izvješću o ispitivanju broj: 0076-09 od 2. 2. 2009. koje je provedeno na Šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, Zavodu za namještaj i drvne proizvode, kao neovisnoj instituciji i na čije se izvješće poziva sam prijavljeni i dostavlja ga u spis.

Na uviđaju je zaključeno:

- da garnitura ima vidljiva oštećenja kože, a

- da prema deklariranom sastavu sredstva za održavanje garniture u njemu nema komponenti koje bi mogle izazvati oštećenja kože.

Iako prijavljeni u žalbi ističe pristranost vještaka, on ničim ne osporava točnost vještakove interpretacije Izvješća o ispitivanju kvalitete, niti bilo čime dokazuje da bi za navedenu seriju namještaja bio napravljen test za otpornost površine.

Nadalje, prijavljeni je i u prvostupanjskom postupku imao mogućnost predlagati provedbu vještačenja još po nekom vještaku, ali se tim svojim pravom nije koristio. Naime, stranke su na raspravi održanoj dana 13. studenoga 2009. godine iskazale da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga.

Ovaj sud ne nalazi da je nalaz i mišljenje vještaka pristrano, već da objektivno i realno utvrđuje činjenično stanje na temelju provedenog dokaznog postupka i da je dano u skladu s pravilima struke. Stoga prvostupanjski sud nije napravio nikakav propust donošenjem odluke na temelju provedenog vještačenja.

Iz svega navedenog proizlazi da žalba prijavljenog P...C... d.o.o. nije osno-

vana, pa ju je valjalo odbiti, te na temelju odredbe članka 40. i 41. u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj: 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) presuditi kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća ...

Slučaj 10

Proizvod s nedostatkom
Prava potrošača - koji kupi proizvod s nedostatkom - po čl. 410. i 412. ZOO-a i po čl. 5., st. 2. Zakona o zaštiti potrošača, po izboru potrošača - na:

- zamjenu s ispravnim proizvodom;
- povrat plaćene cijene;
- sniženje cijene ili na
- otklanjanje nedostatka na proizvodu

kao i pravo na raskid ugovora i na povrat uplaćene cijene.

Presuda broj P-I-28/09 od 25. kolovoza 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ..., odlučujući o prijavi prijaviteljice N. D.B. iz... protiv prijavljenog D.&M. d.o.o. S...zbog povrede pravila morala, dana 25. kolovoza 2009.

presudio je: prijavljeni D.&M. d.o.o. S...

odgovoran je: *što nije ispunio obveze preuzete ugovorom o kupoprodaji namještaja koji je dana 25. travnja 2008. godine sklopio s prijaviteljicom, tako što nije isporučio namještaj u ugovorenom roku, što je postupajući po reklamaciji prijaviteljice suprotno zahtjevima sadržanim u reklamacijama ponovno isporučio namještaj s materijalnim nedostacima dana 23. kolovoza 2008. godine i dana 14. veljače 2009. godine te što unatoč tome nije prihvatio zahtjev prijaviteljice za raskid ugovora i povrat uplaćenog novca,*

čime je postupio suprotno odredbama čl. 410. *Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/05 i 41/08)* ***i čl. 5.*** *Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07), što se smatra povredom morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se *na temelju čl. 35., st. 1., t. 2. i čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/2006., 114/2006. ispravak, 129/2007. i 8/08. - ispravak)* ***izriče mjera***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijaviteljica je u prijavi i tijekom raspravljanja u bitnom navela da je kod prijavljenog dana 25. travnja 2008. godine kupila namještaj koji joj je isporučen sa zakašnjenjem i s nedostacima. Na njene stalne pozive i zahtjeve da joj

isporuče ispravan namještaj prijavljeni je 23. kolovoza 2008. godine isporučio traženi namještaj, ali opet s nedostacima što je odmah reklamirala i ponovno zatražila isporuku ispravnog namještaja. Kako prijavljeni nije reagirao na njene zahtjeve, prijaviteljica je predmetni slučaj prijavila nadležnom državnom inspektoratu koji je naložio prijavljenom da isporuči novi namještaj s atestom o njegovoj ispravnosti.

Međutim, dana 14. veljače 2009. godine prijavljeni je opet dovezao namještaj s nedostacima i bez atesta koji prijaviteljica nije htjela primiti, već je zatražila raskid ugovora i povrat novca. Prijavljeni nije prihvatio taj zahtjev prijaviteljice već je samo ponudio plaćanje zateznih kamata na plaćenu cijenu za vrijeme od uplate do isporuke namještaja.

Prijavljeni nije pristupio na prethodni postupak mirenja, nije dostavio odgovor na prijavu prijavitelja i nije pristupio na raspravu pred prvostupanjskim vijećem.

Izvedeni su dokazi pregledom računa predračuna br. KSM2/RM1/0389 od 25. travnja 2008., dopisa prijaviteljice od 4. studenoga 2008., 13. studenoga 2008., 29. siječnja 2009., 16. veljače 2009., dopisa prijavljenog od 4. studenoga 2008., 13. studenoga 2008., 20. siječnja 2009., 20 veljače 2009., pisanog odgovora Državnog inspektorata, Područne jedinice Split, Odsjeka za nadzor u prometu robe i usluga od 11. prosinca 2008. te ispisa poziva za telefonski broj 021/ 652-377 za mjesece lipanj-kolovoz 2008.

Pregledom predračuna br. KSM2/RM1/0389/0389 od 25. travnja 2008. godine utvrđeno je da je prijaviteljica u prodavaonici prijavljenog u Stobreču kupila jedan stol oznake NF-WALKER OV-T, šest stolica oznake NF WALKER-STT i platno oznake B-51675, da je platila u cijelosti kupoprodajnu cijenu u iznosu od 5.824,80 kn, da je rok isporuke kupljenog namještaja 30 dana te da se reklamacije rješavaju u roku od 45 dana.

Pregledom navedenih dopisa utvrđeno je:

- dana 14. lipnja 2008. godine prijavljeni je isporučio namještaj prijaviteljici, ali s nedostacima jer roba nije odgovarala dezenom,
- dana 23. kolovoza 2008. godine prijaviteljici je dostavljen novi namještaj, međutim prijaviteljica je ponovno istakla reklamaciju zbog materijalnih nedostataka, te je prema pozivu prijavljenog donijela jednu stolicu 22. listopada 2008. godine kada je i sastavljen reklamacijski zapisnik u kojem su navedeni materijalni nedostaci te izjava da se reklamacija uvažava te da će joj biti dostavljene nove stolice,
- dana 4. studenoga 2008. godine prijaviteljica je podnijela zahtjev za zamjenu kupljenog namještaja, a na isti je prijavljeni svojim dopisom od 4. studenoga 2008. godine obavijestio prijaviteljicu da je dana 22. listopada 2008. godine zaprimio i uvažio njenu reklamaciju, a reklamirani artikli naručeni od dobavljača,
- dana 20. siječnja 2009. godine prijavljeni je pozvao prijaviteljicu da dođe provjeriti ispravnost namještaja i istim se obvezuje da je spreman dostaviti namještaj i uz njega priložiti ateste i izvješća o ispitivanju iz kojih je vidljivo da je namještaj ispravan i u skladu s hrvatskim normama,
- dana 14. veljače 2009. godine prijavljeni je pokušao isporučiti novi na-

mještaj, ali ga je prijaviteljica odbila primiti navodeći da opet ima nedostatke te da nisu priloženi atesti i izvješća o ispravnosti,

- dana 16. veljače 2009. godine prijaviteljica je izjavila da raskida Ugovor i traži povrat novca s odgovarajućim kamatama,

- prijavljeni je u svom dopisu odgovorio da je ispunio Ugovor navodeći da je dostavom namještaja na adresu prijaviteljice ispunio svoje obveze, ali da prijaviteljica nije htjela primiti predmetni namještaj.

Nisu prihvaćeni navodi prijavljenoga iz dopisa od 20. veljače 2009. godine da je dana 14. veljače 2009. godine isporučio ispravnu robu budući da takve navode nije ničim dokazao. Uz to, prijavljeni se obvezao dostaviti prijaviteljici ateste i uvjerenja o ispravnosti namještaja pri isporuci zakazanoj za 14. veljače 2009. godine, ali očito je da njima nije raspolagao niti ih je pribavio s obzirom na to da se na njih ne poziva u svom dopisu od 20. veljače 2009. godine.

Slijedom navedenog, nedvojbeno je utvrđeno da je prijavljeni prodao prijaviteljici predmetni namještaj, ali da je zakasnio s isporukom tako što je namještaj isporučio nakon 50 dana umjesto u ugovorenom roku od 30 dana, i to s materijalnim nedostacima. Nadalje, po izjavljenim reklamacijama prijaviteljice prijavljeni je isporučio novi namještaj 23. kolovoza 2008. godine te potom 14. veljače 2009. godine ali u oba navrata s materijalnim nedostatcima.

Prema odredbama čl. 410. i 412. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/05 i 41/08), kupac koji je pravodobno i uredno obavijestio prodavatelja o nedostatku može po svom izboru izjaviti da raskida ugovor ako je prethodno dao prodavatelju naknadni primjereni rok za ispunjenje ugovora.

Prema odredbi čl. 5., st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07) trgovac je dužan, na zahtjev i prema izboru potrošača, proizvod koji ima nedostatak zamijeniti novim ispravnim proizvodom ili mu vratiti iznos plaćen za taj proizvod, odnosno sniziti cijenu ili, uz suglasnost potrošača, otkloniti nedostatak na proizvodu.

Dakle, prijaviteljica je u konkretnom slučaju imala pravo zahtijevati raskid ugovora o kupoprodaji budući da prijavljeni nije, niti u razdoblju od šest mjeseci koje je imao na raspolaganju i koje mu je prijaviteljica ostavila za ispunjenje ugovora, isporučio prijaviteljici namještaj bez materijalnih nedostataka.

Prema tome, kako je prijavljeni u opisanoj situaciji odbio prihvatiti osnovan zahtjev prijaviteljice za raskid ugovora i povrat novca, prijavljeni je postupio suprotno citiranim zakonskim odredbama, pa je odgovoran za povredu pravila morala dobrih poslovnih običaja u smislu članka 5. Pravilnika o sudu časti pri HGK.

Po članku 36., st. 1., toč. 3. citiranog Pravilnika Sud mu je za opisane povrede izrekao mjeru javne opomene uz objavljivanje u tisku i web stranicama HGK koja je primjerena učinjenoj povredi, posebno imajući u vidu vrstu, značaj, težinu djela, štetne posljedice, kao i ponašanje prijavljenoga.

Pri izricanju mjere Sud je cijenio sve okolnosti koje idu u korist prijavljenog i na njegovu štetu, pa je ocijenio da će se izrečenom mjerom postići svrha i prijavljenog poučiti da ubuduće ne čini ovakve i slične povrede.

Predsjednik vijeća B.M.

Uputa o pravnom lieku: Protiv ove Presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 11

Odšteta u području osiguranja od odgovornosti, imovine i osoba – obveza isplate nespornog dijela štete bez odugovlačenja

Prema odredbi čl. 919., st. 3. ZOO-a ako iznos osiguravateljeve obveze ne bude utvrđen u roku određenom u prvom stavku ovog članka, osiguratelj je dužan na zahtjev ovlaštene osobe isplatiti iznos nespornog dijela svoje obveze na ime predujma.

Odredbom čl. 3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike, među ostalim, propisano je da su u postupku obrade i naknade štete te isplate osigurane svote društva dužna postupati stručno, učinkovito i pravično, izbjegavajući poglavito svako odugovlačenje i/ili neisplatu neprijepornog dijela štete.

Prvostupanjska presuda broj P-I-32/09 od 26. listopada 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u ... u povodu prijave prijaviteljice S.S.S. iz ... protiv prijavljenoga C.O. d.d., Z... kojeg zastupa punomoćnica Marina Gusak, dipl. pravnica, zbog povrede pravila morala, nakon glavne rasprave održane 26. listopada 2009. u odsutnosti uredno pozvanih stranaka,

presudio je: Prijavljeni C.O. d.d., Z...

odgovoran je: *što prijaviteljici nije u propisanom roku isplatio neprijeporni dio štete kao predujam,*

čime je postupio protivno odredbi čl. 3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike i čl. 919., st. 3. Zakona o obveznim odnosima *(Narodne novine broj 51/91, 73/91, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, dalje u tekstu ZOO), što se smatra povredom dobrih poslovnih običaja,*

pa mu se *na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori,* ***izriče***

JAVNA OPOMENA UZ OBJAVLJIVANJE NA SJEDNICI SKUPŠTINE HRVATSKE GOSPODARSKE KOMORE.

Obrazloženje

Prijaviteljica je u prijavi navela da je 3. svibnja 2005. godine nastradala u prometnoj nesreći te da joj je prijavljeni u nekoliko navrata nudio izvansudsku nagodbu, i to 7. travnja 2006. u iznosu od 156.000,00 kn, zatim 6. srpnja 2006.

godine u iznosu od 161.000,00 kn, nakon čega je odlučila pokrenuti sudski postupak pred redovnim sudom protiv prijavljenog. Nadalje, navela je da joj je prijavljeni 18. prosinca 2008. godine ponovno ponudio iznos od 161.000,00 kn, te se o toj ponudi očitovala njena odvjetnica, koja je tvrdila da taj iznos ne predstavlja pravičnu i potpunu naknadu štete te je molila isplatu navedenog iznosa kao nespornog dijela štete, a prijavljeni je odbio taj zahtjev za isplatu. Konačno, 26. ožujka 2009. godine ponuđen joj je iznos od 188.300,00 kn, koji je također znatno niži od realnog iznosa štete. S obzirom na to da prijavljeni nije isplatio iznos nesporne štete, prijaviteljica smatra da je na taj način prijavljeni povrijedio Kodeks osiguravateljne etike te je predložila izricanje sankcije, javne opomene uz objavljivanje u tisku i web stranici HGK.

Prijavljenik se očitovao o prijavi te je u tom očitovanju naveo kako je točno da je prijavljena nastradala 3. svibnja 2005. godine kao pješak kada je na nju naletjelo teretno vozilo, koje je na dan štetnog događaja bilo osigurano kod prijavljenog te da se prijaviteljica obratila prijavljenom sa zahtjevom za naknadu štete u mirnom postupku. Prijavljeni je istaknuo da je s prijaviteljicom pokušao riješiti spor na temelju dokumentacije kojom je raspolagao te da prijaviteljica nije bila zadovoljna ponuđenim novčanim iznosima na ime naknade predmetne štete pa zbog toga nije došlo do sklapanja izvansudske nagodbe. Upozorio je na to da je u vrijeme štetnog događaja bio na snazi Zakon o obveznim odnosima, prema kojem nije bio u obvezi isplatiti nesporni iznos naknade štete. Nadalje, prijavljeni je naveo da je prijaviteljici 18. svibnja 2009. godine isplatio nesporni dio štete u iznosu od 188.300,00 kn, i to na temelju dokumentacije s kojom je raspolagao te je dodao da je u više navrata tražio od prijaviteljičine punomoćnice odvjetnice Andreje Kogej dostavu medicinske dokumentacije i da se nije oglušio na dopis prijaviteljice od 28. siječnja 2009. godine. Uz navedeno, prijavljeni smatra da je pogrešno stajalište prijaviteljice da on odugovlači sudski postupak jer je prijaviteljica u tom postupku ravnopravna stranka koja raspolaže procesnim ovlaštenjima. Prijavljeni drži da svojim ponašanjem nije povrijedio Kodeks poslovne osiguravateljne etike niti bilo koju drugu povredu iz čl. 4. i 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

U dokaznom postupku, na glavnoj raspravi održanoj pred ovim sudom, izvedeni su dokazi uvidom u prijedlog za zaključenje izvansudske nagodbe od 18. prosinca 2008., dopis od 28. siječnja 2009., zahtjev za naknadu imovinske i neimovinske štete od 6. veljače 2006., prijedlog za izvansudsku nagodbu od 5. travnja 2006., očitovanje prijavljenog od 29. svibnja 2006. na zahtjev za naknadu štete od 6. veljače 2006., očitovanje prijaviteljice od 7. lipnja 2006. na prijedlog prijavljenog od 5. travnja 2006., prijedlog za nagodbu od 6. srpnja 2006., dopis prijavljenog od 8. kolovoza 2006., očitovanje prijavljene od 21. kolovoza 2008. na dopis prijavljenoga od 8. kolovoza 2006., tužbu koju je prijaviteljica podnijela Općinskom sudu u Puli protiv prijavljenoga, rješenje Općinskog suda u Puli poslovni broj P-3253/06 od 13. studenoga 2006., podnesak prijavljenoga od 3. studenoga 2006., žalbu prijaviteljice protiv rješenja Općinskog suda u Puli poslovni broj P-3253/06., dopis predsjedniku Županijskog suda u Puli, očitovanje predsjednika Županijskog suda u Puli, rješenje

Županijskog suda u Puli poslovni broj GŽ-105/07 od 9. veljače 2009., prijedlog za sklapanje izvansudske nagodbe od 18. prosinca 2008., očitovanje prijaviteljičine punomoćnice od 28. siječnja 2009. o prijedlogu za izvansudsku nagodbu od 18. prosinca 2008., prijedlog za sklapanje izvansudske nagodbe od 26. ožujka 2009., očitovanje prijaviteljičine punomoćnice od 30. ožujka 2009. o prijedlogu za izvansudsku nagodbu od 26. ožujka 2009., nalog za doznaku po šteti AOP 736 2006/1, odluku pravobraniteljstva za djelatnost osiguranja pri Hrvatskom uredu za osiguranje poslovni broj PB-25/2009 od 27. travnja 2009., izvadak iz sudskog registra za društvo ISTRA-AGENT d.o.o., rješenje Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga klasa: UP/I-453-06/06-03/243 ur. broj: 326-112-3 od 23. studenoga 2006., rješenje direkcije za nadzor društva za osiguranje klasa: 453-06/00-79/01, ur. broj: 567-01/00-1 od 2. svibnja 2000., dopis od 5. travnja 2006., e-mail od 27. veljače 2006., dopis od 17. veljače 2006. te medicinsku dokumentaciju.

Iz dokumentacije priložene spisu proizlazi da je prijaviteljica 3. svibnja 2005. godine nastradala u prometnoj nezgodi u kojoj je sudjelovao osiguranik prijavljenoga, zatim da je prijaviteljica podnijela prijavljenom zahtjev za naknadu štete te da je prijavljeni u nekoliko navrata nudio izvansudsku nagodbu prijeviteljici, koja je zahtijevala da joj se isplati nesporni dio štete i koja je pokrenula sudski postupak pred redovnim sudom radi naknade štete. Konačno, prijavljeni je 18. svibnja 2009. godine isplatio prijaviteljici nesporni dio štete u iznosu od 188.300,00 kn.

Prema odredbi čl. 919., st. 3. ZOO-a ako iznos osiguravateljeve obveze ne bude utvrđen u roku određenom u prvom stavku ovog članka, osiguratelj je dužan, na zahtjev ovlaštene osobe, isplatiti iznos nespornog dijela svoje obveze na ime predujma.

Odredbom čl. 3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike, među ostalim, propisano je da su u postupku obrade i naknade štete te isplate osigurane svote društva dužna postupati stručno, učinkovito i pravično, izbjegavajući poglavito svako odugovlačenje i/ili neisplatu neprijepornog dijela štete.

S obzirom na to da je prijavljeni od 5. travnja 2006. godine nudio sklapanje izvansudske nagodbe za različite iznose (156.000,00 kn, 161.000,00 kn i 188.300,00 kn) te je prijaviteljičina punomoćnica u svojim očitovanjima tvrdila da ti iznosi ne predstavljaju realne iznose štete ali je zatražila da se ti iznosi isplate prijaviteljici, i to kao nesporni dio štete te je konačno prijavljeni 18. svibnja 2009., nakon tri godine, isplatio iznos od 188.300,00 kn kao nesporni dio štete, ovaj sud smatra da prijavljeni nije u primjerenom roku uvažio zahtjev prijaviteljice da joj se isplati neprijeporni dio štete. Takvim ponašanjem prijavljeni je povrijedio citirane odredbe, što se smatra povredom dobrih poslovnih običaja.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o stupnju odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelje, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mi izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uuta o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-2/10 od 24. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski ...u predmetu podnositeljice prijave S.S.S. iz... protiv prijavljenika C.O. d.d. Z... kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Goropić, dipl.pravnik, zbog povrede morala (dobrih poslovnih običaja) odlučujući o žalbi prijavljenika protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori br. P-I-32/09. od 26. listopada 2009. godine, na sjednici vijeća održanoj 24. ožujka 2010.

presudio je: *Odbija se prijavljenikova žalba kao neosnovana i potvrđuje se presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori br. P-I-32/09. od 26. listopada 2009.*

Obrazloženje

Presudom Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori br. P-I-32/09. od 26. listopada 2009. presuđeno je da je prijavljenik ... odgovoran zato što nije prijaviteljici ... u propisanom roku isplatio neprijeporni dio štete kao predujam, čime je postupio protivno odredbi čl.3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike i čl. 919. st. 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 51/91, 73/91, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01, dalje u tekstu: ZOO), što se smatra povredom dobrih poslovnih običaja, pa mu je na temelju odredbe iz čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori izrečena javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Tako je prvostupanjski sud odlučio nakon provedenog dokaznog postupka u kojem je utvrdio da je:

- prijaviteljica nastradala u prometnoj nezgodi 3. svibnja 2005.
- u prometnoj nezgodi sudjelovao osiguranik prijavljenika
- prijaviteljica podnijela prijavljeniku zahtjev za naknadu štete
- prijavljenik je u nekoliko navrata nudio prijaviteljici izvansudsku nagodbu, i to:
- 7. 4. 2006. u iznosu od 156.000,00 kn
- 6. 7. 2006. u iznosu od 161.000,00 kn
- 18. 12. 2006. u iznosu od 161.000,00 kn
- 26. 3. 2009. u iznosu od 188.300,00 kn

• prijaviteljica tvrdila da ti iznosi ne predstavljaju realne iznose pretrpljene štete i

• pokrenula sudski postupak pred redovnim sudom protiv prijavljenika

• prijaviteljica preko svoje punomoćnice tražila od prijavljenika isplatu nespornog dijela štete, što je prijavljenik odbio učiniti, sve do 18. 5. 2009. kada joj je isplatio nespornih 188.300,00 kn.

Postupanje prijavljenika kojim je isplatio prijaviteljici nesporni dio štete nakon tri godine sud je ocijenio kao povredu dobrih poslovnih običaja, budući da je takvo postupanje protivno odredbi iz čl. 919., st. 3. ZOO-a i čl. 3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike.

Odlučujući o mjeri društvene stege za učinjenu povredu, Sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu počinjenog djela, kao i štetne posljedice nastale za prijaviteljicu, smatrajući da će izrečena mjera ostvariti svoju svrhu i da će utjecati na prijavljenoga da ubuduće ne čini ovakve ili slične povrede.

Protiv ove presude žalbu je pravoremeno izjavio prijavljenik zbog pogrešne primjene materijalnog prava navodeći da se prvostupanjski sud pogrešno poziva na odredbu iz čl. 919., st. 3. ZOO-a, i to stoga što je ZOO-om regulirano pitanje ugovornog osiguranja, dok se u konkretnom slučaju radi o pravu na naknadu štete po osnovi izvanugovorne odgovornosti za štetu. Prijaviteljica je u okviru ugovornog odnosa osiguratelja i ugovaratelja osiguranja treća osoba, pa bi se u konkretnom slučaju imao primijeniti Zakon o osiguranju (NN br.46/97, 116/99 i 11/02). Odredbe ovog zakona ne predviđaju dužnost osiguratelja isplatiti nesporan dio štete ako nije u mogućnosti u cijelosti utvrditi svoju obvezu.

Žalitelj ističe da je u konačnici izvršio isplate nespornih iznosa, pa smatra da je izrečena mjera društvene stege prestroga, pa stoga predlaže da drugostupanjski sud preinači pobijanu presudu.

U dogovoru na žalbu prijaviteljica navodi da su žalbeni razlozi na koje se poziva žalitelj nebitni za ovaj postupak te da je odgovornost za štetu regulirana upravo odredbama ZOO-a. Ističe da žalitelj ne spominje odredbe Kodeksa poslovne osiguravateljne etike na koje se također poziva sud u svojoj odluci i da se prijava i presuda temelje upravo na kršenju odredaba toga Kodeska. Smatra da se prijavljenik tijekom cijelog postupka ponašao tako da je prijaviteljicu kao oštećenu stranu, teško narušenog zdravlja nakon prometne nezgode te u nezavidnoj materijalnoj situaciji, i ucjenjivao koristeći svoj povoljniji ekonomski i pravni položaj. Postupanje prijavljenika ocjenjuje krajnje nekorektnim, nehumanim i neljudskim, pa je izrečena mjera niža od zaslužene. Predlaže žalbu odbiti i prvostupanjsku presudu potvrditi.

Žalba nije osnovana.

Pazeći po službenoj dužnosti na povrede odredaba iz čl. 354., st. 2., toč. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a Sud je utvrdio da nisu učinjene bitne povrede parničnog postupka.

Činjenično stanje je u potpunosti utvrđeno i na njega ispravno primijenjeno materijalno pravo.

Odredbom iz čl. 4. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj ko-

mori (dalje: Pravilnik) propisano je da ovaj sud odlučuje o povredama pravila morala, tj. dobrih poslovnih običaja u obavljanju gospodarskih djelatnosti i prometa robe i usluga.

Odredbom čl. 5. Pravilnika navedeno je što se naročito smatra povredom pravila morala, tj. dobrih poslovnih običaja, pa je u toj odredbi navedeno da se takvom povredom smatraju i povrede odredbi strukovnih kodeksa.

Predmetna presuda se poziva prvenstveno na primjenu odredbi iz čl. 3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i neosiguravateljne etike. U toj je odredbi strukovnoga kodeksa propisano da su u postupku obrade i naknade štete te isplate osigurane svote osiguravajuća društva dužna postupati stručno, učinkovito i pravično, izbjegavajući poglavito svako odugovlačenje i/ili neisplatu neprimjernog djela štete.

Kako je nesporno da je prijavljenik nakon 3 godine od prve ponude za sklapanje izvansudske nagode isplatio prijaviteljici neprijeporni dio štete, prvostupanjski sud je ispravno zaključio da je prijavljenik odugovlačio s isplatom, čime je postupio protivno dobrim poslovnim običajima.

Pitanje radi li se u konkretnom slučaju o ugovornoj ili izvanugovornoj šteti nije od značaja za ovaj postupak. O tome će odlučivati redovni sud.

Prvostupanjski sud se ispravno pozvao na odredbu iz čl. 919., st. 3. ZOO-a (NN br. 51/91, 73/91, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO). To je odredba koja govori o obvezi osiguratelja kad se dogodi osigurani slučaj, a obveza osiguratelja je da na zahtjev ovlaštene osobe isplati iznos neprijepornog dijela svoje obveze na ime predujma. U konkretnom slučaju prijaviteljica je ovlaštena osoba kojoj je prijavljenik bio dužan isplatiti neprijeporni iznos svoje obveze.

Prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo u konkretnom slučaju.

Izrečena mjera društvene stege je primjerena težini učinjene povrede i štetnim posljedicama koje su nastale prijaviteljici, i ovaj sud smatra da će se njome ostvariti svrha da prijavljenik u budućnosti ne čini takve i slične povrede morala.

Ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostupanjska presuda pobija, kao niti razlozi na koje sud pazi po službenoj dužnosti, pa je na temelju odredbe iz čl. 368., st. 1 ZPP-a u vezi s odredbom iz čl. 8. Pravilnika odlučeno kao u izreci presude.

Predsjednica vijeća ...

Slučaj 12

Poslovna sposobnost fizičke osobe stječe se s danom punoljetnosti
Ništetan ugovor – obveza vraćanja primljene kupovnine (po čl. 323., stavku 1. ZOO-a u vezi s čl. 18. i čl. 276. st., 1. ZOO-a)

Prijavljenik je sklopio ugovor o prodaji mobitela s maloljetnim prijaviteljevim sinom i odbio vratiti primljenu kupovninu (uplaćeni iznos cijene mobitela)

Presuda broj P-I-34/09 od 2. lipnja 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, ... u povodu prijave prijavitelja P.G. iz... protiv prijavljenoga H...T... d.d., sa sjedištem u ... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon rasprave održane i zaključene dana 22. svibnja 2009. u prisutnosti stranaka,

presudio je: ***Prijavljeni*** *H...T... d.d., sa sjedištem u...*

odgovoran je: *što je, unatoč tome što je znao da je ugovor o kupoprodaji mobilnog uređaja LG KC550 u Simpa paketu sklopio s poslovno nesposobnom osobom, odbio vratiti kupovninu u iznosu od 1.198,00 kn i preuzeti mobilni uređaj i Simpa paket te povrat novca i preuzimanje stvari uvjetuje povratom originalnog pakiranja (kutije), uređaja koji nije korišten i cjelokupne dokumentacije, iako je obaviješten da prijavitelj ne posjeduje originalno pakiranje (kutiju) i ne zna je li njegovo dijete koristilo uređaj,*

čime postupa protivno odredbi *iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),* ***pa mu se*** *na temelju čl. 36., stav. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori,* ***izriče***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore, nakon pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome sudu 23. ožujka 2009. godine podnio prijavu protiv prijavljenog navodeći da je prijavljeni njegovu sinu od dvanaest godina, bez njegova znanja, prodao mobilni uređaj LG KC550 i Simpa paket šifra 71269 po cijeni od 1.198,00 kn. Objasnio je da je njegov sin kriomice uzeo novac iz kućne blagajne i 24. siječnja 2009. godine na prijavljenikovu prodajnome mjestu... kupio navedeni mobitel. Prijavljenom je 11. veljače 2009. godine podnio zahtjev da preuzme mobitel i Simpa paket te da mu vrati kupovninu, držeći posao trgovanja nevažećim. Prijavljenik je njegov zahtjev odbio.

U odgovoru na prijavu prijavljeni je naveo da je, iako ne postoji njegova odgovornost, spreman spor riješiti mirnim putem tako da prijavitelj vrati mobilni uređaj u originalnom pakiranju, ako uređaj nije korišten, uz cjelokupnu dokumentaciju. Istovremeno, prijavljeni je priznao da je obaviješten da prijavitelj ne posjeduje originalno pakiranje (kutiju) i da ne zna je li njegovo dijete telefoniralo. Iznio je mišljenje da je postupio po proceduri, da Simpa paket može kupiti bilo koja osoba i da pri tome prodavač nije dužan utvrditi njenu dob, podrijetlo novca ili tražiti odobrenje roditelja – skrbnika. Dodao je i to da za kupnju Simpa paketa nije potrebna poslovna sposobnost odnosno punoljetnost kupca budući da njegova kupnja ne podliježe zaključivanju ugovora.

Među strankama nije bilo sporno da je sin prijavitelja od dvanaest godina kupio Simpa paket kod prijavljenog.

Odredbom iz čl. 276., st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08, dalje u tekstu: ZOO) propisano je da je za sklapanje pravovaljanog ugovora potrebno da ugovaratelj ima poslovnu sposobnost koja se zahtijeva za sklapanje tog ugovora.

Prema odredbama iz čl. 18. ZOO-a poslovnu sposobnost fizička osoba stječe punoljetnošću, a pravna danom nastanka, ako zakonom nije drukčije određeno (st. 2.), dok će umjesto osobe koja nema poslovnu sposobnost očitovat svoju volju njezin zakonski zastupnik ili skrbnik (st. 4.).

Imajući u vidu navedeno, ugovor koji je prijavljeni sklopio sa sinom prijavitelja nije pravovaljan. Dakle, riječ je o ništetnom ugovoru koji ne proizvodi nikakve pravne učinke, što ima za posljedicu da je svaka strana dužna vratiti drugoj sve što je primila po osnovi takvog ugovora (čl. 323. ZOO-a).

Pritom treba reći i to da prijavljeni neosnovano drži da za kupnju Simpa paketa nije potrebna poslovna sposobnost odnosno punoljetnost kupca budući da njegova kupnja ne podliježe zaključivanju ugovora. Naime, svako suglasno očitovanje dviju stranka koje stoje jedna nasuprot drugoj jest dvostrani pravni posao, tj. ugovor, pri čemu je samo za određene ugovore bitno da su sklopljeni u pisanom obliku. U tom smislu, bez obzira na to što kupnjom Simpa paketa stranke ne sklapaju ugovor u pisanom obliku, one ga sklapaju usmeno te takav ugovor proizvodi pravne učinke, pod uvjetom da nije ništetan.

S obzirom na to da je u konkretnom slučaju ugovor koje je sklopio prijavljeni sa sinom prijavitelja ništetan, prijavljeni neosnovano odbija vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, čime postupa protivno odredbi iz čl. 323., st. 1. ZOO-a. Umjesto toga, prijavljeni povrat stvari u prijašnje stanje uvjetuje vraćanjem originalnog pakiranja (kutije), uređaja koji nije korišten i cjelokupne dokumentacije iako je obaviješten da prijavitelj ne može ispuniti taj uvjet.

Slijedom toga, prema ocjeni ovoga suda prijavljeni svjesno postupa protivno odredbi iz čl. 323., st. 1. ZOO-a, čime prijavitelju uzrokuje štetu i postupa protivno odredbama čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

Zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se obja-

viti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti posebnih otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka, a protiv rješenja u roku od 8 dana od njegova primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-18/09 od 16. listopada 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, kao drugostupanjski sud u vijeću ... u predmetu podnositelja prijave PP.G. iz... protiv prijavljenog H…T… d.d. sa sjedištem u… zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, odlučujući o žalbi podnositelja prijave i prijavljenika protiv prvostupanjske presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori od 22. svibnja 2009. broj P-I-34/08, nakon održane sjednice vijeća dana 16. listopada 2009.,

presudio je: ***Odbija se žalba prijavljenog*** *H…T… d.d. sa sjedištem u… kao neosnovana*

i prihvaća se žalba prijavitelja *P.G.* ***te se preinačuje*** *presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-34/08 od 22. svibnja 2009. u odnosu na izrečenu mjeru i prijavljenom H…T… d.d. sa sjedištem u…*

pa mu se *na temelju čl. 36., st. 1., t. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (NN, br. 66/06, 129/07 i 8/08- ispravak)* ***izriče***

JAVNA OPOMENA UZ OBJAVLJIVANJE U TISKU i NA WEB STRANICI HRVATSKE GOSPODARSKE KOMORE

Obrazloženje

Odlukom navedenom u izreci presude prvostupanjski Sud časti pri HGK je o prijavi P.G. prijavljenika proglasio odgovornim što je unatoč tome što zna da je ugovor o kupoprodaji mobilnog uređaja LG KC550 u Simpa paketu sklopio s poslovno nesposobnom osobom, malodobnom osobom, odbija vratiti kupovinu u iznosu od 1.198,00 kn i preuzeti mobilni uređaj i Simpa paket već povrat novca i preuzimanje stvari uvjetuje povratom originalnog pakiranja (kutije), uređaja koji nije korišten i cjelokupne dokumentacije, iako je obaviješten da prijavitelj ne posjeduje originalno pakiranje (kutiju) i ne zna je li njegovo dijete koristilo uređaj.

Time je prijavljeni povrijedio pravila morala (dobrih poslovnih običaja)

u obavljanju prometa robe i usluga te mu je na temelju članka 36., st. 1., t. 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori Sud časti izrekao javnu opomenu uz objavljivanje na sjednici Skupštine HGK.

Protiv navedene odluke podnio je žalbu prijavljeni zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i prijavitelj zbog odluke o mjeri. Prijavitelj je podnio i odgovor na žalbu navevši da ga ne zanima nikakva kazna osim vraćanja mobitela i povrata novca.

Žalba prijavljenog nije osnovana, dok je žalba prijavitelja osnovana.

U odnosu na žalbu prijavljenoga

Prijavljeni u žalbi navodi da prodavatelj nije mogao znati da malodobni kupac nema za kupnju odobrenje svojih zakonskih zastupnika (roditelja) odnosno da ga je doveo u zabludu kako ima za to odobrenje, a također nije mogao znati ni za podrijetlo novca. Poziva se na Zakon o obveznim odnosima prema kojem u slučaju ništavosti ugovora svaka stranka mora vratiti ono što je primila tako da vraćanje proizvede posljedice kao da ugovor nije zaključen. Traži da prijavitelj vrati mobitel u originalnom pakiranju kao bi ga ponovno mogli staviti u promet jer u protivnom ne udovoljava uvjetima za prodaju iz čl. 13., 14., 17. i 18. Zakona o potrošačima. Predlaže da se presuda preinači da se prijavitelja oslobodi odgovornosti.

Iz postupka prijavljenoga u odnosu na prijavitelja, drugostupanjsko vijeće također nalazi da je prijavljeni u načinu postupanja pri zaključenju pravnog posla postupio protivno dobrim poslovnim običajima, odnosno da je njegovo postupanje, promatrano sa stajališta moralnih okvira unutar kojih bi trebali postupati sudionici u pravnom prometu, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Prijavljeni je prekršio odredbe čl. 18., 276., st. 1. i 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08, dalje u tekstu: ZOO) u vezi sa sklapanjem pravovaljanog ugovora i poslovne sposobnosti, te se time radi o ništetnom ugovoru koji ne proizvodi nikakve pravne učinke. Iako se prijavljeni poziva da mu prijavitelj vrati mobitel u originalnoj ambalaži, prijavitelj gubi iz vida odredbu čl. 14., st. 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN, br. 79/07) prema kojoj „Trgovac mora na zahtjev potrošača zadržati ambalažu prodanog proizvoda".

Prvostupanjski sud pravilno ističe da svako suglasno očitovanje dviju stranka koje stoje jedna nasuprot drugoj jest dvostrani pravni posao, tj. ugovor, te kupnjom Simpa paketa stranke ne sklapaju ugovor u pisanom obliku već usmeno te takav ugovor proizvodi pravne učinke, pod uvjetom da nije ništetan. Prijavitelj je s obzirom na to da se radi o kupnji mobitela vrijednog 1.198,00 kuna trebao uputiti malodobnog kupca od 12 godina da dođe s roditeljem te bi tada znao radi li se o kupnji uz odobrenje roditelja ili ne. Time je prijavitelju prouzrokovao štetu i postupio protivno odredbama čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

To što mobitel bez originalnog pakovanja prijavljeni ne može nikome prodati, isti trošak može regresirati od prodavatelja koji je nesavjesno postupao u službi prodavši mobitel malodobnoj poslovno nesposobnoj osobi, što će biti opomena i ostalim prodavateljima da tako ne postupaju.

Drugostupanjsko vijeće smatra da je, kod nesporno utvrđenog činjeničnog stanja, prvostupanjskom presudom pravilno primijenjeno pravo i donesena pravilna presuda kojom je odlučeno o povredi dobrih poslovnih običaja, te ovo vijeće u cijelosti prihvaća obrazloženje prvostupanjske presude osim u odnosu na izrečenu mjeru.

Pri tome je također bitno istaknuti da predmet ovog postupka nije naknada štete za premetni mobitel niti ovaj Sud časti može o tome odlučiti, već povreda dobrih poslovnih običaja i pravila morala. Za proglašenje pravnog posla ništetnim i naknadu štete prijavitelj se mora obratiti nadležnom redovnom građanskom sudu.

U odnosu na žalbu prijavitelja i izrečenu mjeru

S druge strane prijavitelj u svojoj žalbi predlaže da se prijavljenom izreče stroža mjera, te je u pravu prijavitelj kada navodi da je izrečena mjera javne opomene s objavom na sjednici Skupštine HGK preblaga.

U odnosu na izrečenu mjeru prijavljeni uporno negira svoj propust kako bi otklonio odgovornost pa time još više ustrajava u neposlovnom odnosu prema prijavitelju kao kupcu svojih usluga.

Kod odlučivanja o izrečenoj mjeri prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio prijavljeni, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenom izrekao preblagu mjeru koja ne bi u cijelosti ostvarila svoju svrhu i utjecala na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o vrsti mjere koju će izreći prijavljenom drugostupanjski sud je našao kao posebne otegotne okolnosti da se prijavljeni HT često nalazi u svojstvu prijavljenog pred Sudom časti pri HGK, te mu je do sada izrečeno više mjera pred istim sudom koje na njega nisu pozitivno utjecale, a također da nije ni pokušao riješiti spor mirnim putem.

Drugostupanjsko vijeće Suda časti je stoga u povodu žalbe prijavitelja preinačilo presudu u odnosu na izrečenu mjeru te prijavljenom izrekao najstrožu mjeru javnu opomenu uz objavu u tisku i web stranici HGK zbog povrede pravila morala.

Imajući u vidu navedene razloge, drugostupanjsko vijeće smatra da je žalba prijavljenog neosnovana, a žalba prijavitelja osnovana te je na temelju odredbe čl. 368. i 373. Zakona o parničnom postupku, u vezi s čl. 8. i 41., st. 1., al. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori odlučilo kao u izreci.

Predsjednica vijeća ...

NAPOMENA: Odluka drugostupanjskog vijeća Suda je konačna s danom donošenja odluke drugostupanjskog vijeća i protiv nje nije dopušten pravni lijek.

Slučaj 13

Dokazivanje prijavljenikove povrede pravila morala – teret dokaza
Kad Sud časti ocijeni da u dokaznom postupku nije pouzdano dokazano da je prijavljenik učinio povredu pravila morala, koju mu prijavitelj stavlja na teret, oslobodit će ga od odgovornosti

Presuda broj P-I-36/09 od 13. srpnja 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću ... u povodu prijave prijaviteljice M.H.G. iz ... protiv prijavljenoga L... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon rasprave održane i zaključene dana 15. lipnja 2009.

presudio je: *Prijavljeni L... d.o.o., Z...*

oslobađa se odgovornosti *da je prijaviteljici pružio uslugu kemijskog čišćenja loše kvalitete.*

Obrazloženje

Prijaviteljica je 1. travnja 2009. godine ovome Sudu podnijela prijavu protiv prijavljenog navodeći da je 28. veljače 2009. odnijela jaknu na kemijsko čišćenje prijavljeniku u poslovnicu C.C.O. Jaknu je preuzela 9. ožujka 2009. godine, a kad je došla kući jaknu je raspakirala iz najlona uočivši nekoliko mrlja na mjestima na kojima ih prije nije bilo. Idućeg dana vratila se u poslovnicu tražeći da se mrlje uklone. Voditelj poslovnice ju je uvjerio da neće biti nikakvih problema jer je riječ o jakni izrađenoj od vrlo kvalitetnog materijala koji je vrlo zahvalan za kemijsko čišćenje. Nakon nekoliko dana vratila se po jaknu nadajući se da je njezinim šetnjama kraj. Po jaknu je došla sa svojom budućom snahom. Tada je jaknu pregledala na licu mjesta uočivši da se boja isprala na mjestu svih onih prijašnjih mrlja tako da sada izgleda kao da je na mjestima špricana. Voditelj poslovnice, koji je nije upozorio na problem koji se dogodio, ponudio joj je bojenje jakne, što je ona odbila.

Na ročištu za glavnu raspravu održanom 22. svibnja 2009. godine prijaviteljica je ostala kod navoda iz prijave pojasnivši da je nakon njezine reklamacije mrlja s prednje strane ostala na jakni, dok su ostale mrlje otklonjene, ali tako da je cijela jaka izblijedjela.

Prijavljeni je osporio navode iz prijave navodeći da je spornu jaknu na čišćenje 28. veljače 2009. predala gospođa S.M. koja ju je i preuzela 9. ožujka 2009. godine. Prije nego što je jaknu preuzela ona ju je pregledala te svojim potpisom potvrdila da je robu preuzela. Četiri dana nakon toga obratila mu se prijaviteljica tvrdeći da su na jakni mrlje kojih nije bilo u trenutku predaje

jakne. Tada je voditelj poslovnice, na svoju ruku, da bi smirio prijaviteljicu, preuzeo jaknu rekavši da će učiniti sve što može. Jaknu je preuzeo protivno pravilima struke jer je riječ o mrljama koje nisu postojale u trenutku predaje jakne.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u potvrdu o primitku jakne na čišćenje broj 6707 od 28. veljače 2009., račun broj 1728 od 9. ožujka 2009. te su saslušani B. N., voditelj prijavljenikove poslovnice, i S.M. buduća snaha prijaviteljice.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj Sud je uzeo kao dokazane i nesporne činjenice da je prijaviteljica, po svojoj budućoj snahi, 28. veljače 2009. predala, a 9. ožujka 2009. godine preuzela jaknu koju je dala prijavljeniku na kemijsko čišćenje. Nesporno je utvrđeno i to da se nakon pružene usluge kemijskog čišćenja na jakni s prednje strane, kod rupe za kopčanje, nalazi mrlja.

Među strankama je sporno je li mrlja koja se nalazi na jakni nastala pružanjem usluge kemijskog čišćenja, tj. je li nastala prije ili nakon 9. ožujka 2009. godine, odnosno je li jakna izblijedjela zbog prekomjernog tretiranja na koje je prijavljenik nije upozorio.

Dakle, ugovor o djelu (kemijsko čišćenje jakne) s prijavljenim je u prijaviteljičino ime sklopila S.M., njezina buduća snaha. Nadalje, s obzirom na to da je nakon prvotno obavljenog kemijskog čišćenja jaknu predala prijaviteljici, te da je bila prisutna kad je prijaviteljica reklamirala uslugu čišćenja, svjedokinja S.M. ima neposrednih saznanja o svim događajima povezanima s uslugom čišćenja sporne jakne.

Iz svjedočenja S.M. proizlazi da je prijavljenik otklonio mrlje zbog kojih je jakna prvotno dana na kemijsko čišćenje, ali da su nakon čišćenja nastale nove mrlje kojih do tada nije bilo. Nove mrlje su se nalazile s prednje strane jakne, a bile su dosta velike i tamnije boje u odnosu na boju jakne. Prema njezinu iskazu, nakon što je prijavljeni ponovno preuzeo jaknu radi čišćenja, jakna je vraćena s istim mrljama samo što su one izblijedjele. Ostatak jakne je zadržao svoju boju.

Imajući u vidu navedeno, budući da je prijavljeni drugi put uzeo jaknu na čišćenje, očito je da je za to postojala potreba. Međutim, nakon provedenog dokaznog postupka, utvrđeno je da se na spornoj jakni s prednje strane, kod rupe za kopčanje, nalazi samo jedna mrlja. Je li ona nastala prvim kemijskim čišćenjem, ovaj Sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi. Ovo stoga što iz iskaza saslušane svjedokinje proizlazi da je jakna nakon ponovnog čišćenja vraćena s istim mrljama samo što su one izblijedjele, a što je protivno stanju koje je utvrđeno pregledom jakne.

Niti tvrdnju da je cijela jakna izblijedjela zbog prekomjernog tretiranja ovaj Sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi stoga što je saslušana svjedokinja izjavila da su samo nove mrlje izblijedjele, a da je ostatak jakne zadržao svoju boju. Pregledom jakne ovaj Sud to nije mogao utvrditi.

Slijedom navedenog, prijaviteljica nije dokazala da je prijavljeni pružio uslugu kemijskog čišćenja loše kvalitete, iako je teret dokazivanja bio na njoj.

Zbog navedenog, ovaj Sud nije mogao osuditi prijavljenog da je postupio protivno pravilima morala (dobrim poslovnim običajima) već ga je oslobodio odgovornosti, na temelju odredbe iz čl. 35., t. 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08).

Predsjednik vijeća I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi ovome Sudu u 4 (četiri) primjerka, a o žalbi odlučuje drugostupanjsko vijeće Suda u nejavnoj sjednici vijeća.

Slučaj 14

Odgovornost organizatora turističkog putovanja Organizator turističkog putovanja odgovara za ispunjenje ugovorne obveze prema prodanom programu, a ne odgovara prema dojmu pojedinog turista

Iz obrazloženja drugostupanjske presude: *Imajući u vidu sadržaj samog programa koji je prijaviteljica dostavila, žalbeni sud nalazi neosnovanim navode prijaviteljice u odnosu na tijek i sadržaj putovanja. Naime, upravo je iz takvog sadržaja, iako se nije radilo o hodočašću, razvidno koji će se objekti posjećivati i u koju svrhu... Također se pretpostavlja da svatko tko se odluči za neko putovanje pažljivo pročita sadržaj programa te iz sadržaja takvog programa sam zaključi koje će objekte na izabranom putovanju posjetiti.*

Prvostupanjska presuda broj P-I-38/09 od 16. rujna 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ...odlučujući o prijavi prijaviteljice M.L. iz ... protiv prijavljenog G... d.o.o. Z..., zbog povrede pravila morala, nakon održane glavne rasprave 16. rujna 2009. u prisutnosti punomoćnika stranaka

presudio je: Prijavljeni G... d.o.o., Z...

oslobađa se odgovornosti, *da bi prijaviteljicu prevario tako što su zaključili Ugovor br. 213934 od 4. studenoga 2008. godine o grupnom putovanju iz Dubrovnika u Izrael u trajanju od 7 dana, iako je organizator bio G...M... da se nije radilo o turističkom putovanju nego vjerskom hodočašću te da smještaj u hotelu nije bio odgovarajući.*

Obrazloženje

U prijavi od 8. travnja 2009. godine prijaviteljica navodi da je kod prijavljenog kupila kartu za 7.750,00 kn za turističko putovanje u Izrael krajem studenoga 2008. godine. Na putovanju se ustanovilo da se ne radi o turističkom putovanju nego o hodočašću, o čemu nije bila upoznata, organizator nije G... nego "G... M..., što upućuje na prijevaru. Time je prijaviteljica oštećena financijski i emocionalno. Smještaj je bio jako loš, čemu je prigovorila, a uskraćeno joj je i panoramsko razgledanje Bahajskih vrtova.

Za sve je propuste uputila žalbe i prigovore prijavljenom ali bez uspjeha.

Traži da se prijavljeni proglasi odgovornim i da mu se izreče mjera javne opomene uz objavu u tisku i na web stranici HGK.

Punomoćnik prijavljenog u cijelosti je porekao navode u prijavi. Priznaje da je organizator putovanja G... M... prijavljeni subagent, što se vidi iz pro-

grama putovanja, a vidljivo je da se radilo o vjerskom putovanju, jer su svih 7 dana predviđeni posjeti crkvama pa to govori da nema mjesta prijevari (obmani). Smještaj je bio u hotelu sa 3 zvjezdice, što je u skladu s ugovorom, a na prigovor prijaviteljice dana joj je odgovarajuća soba. Iz zapisnika o inspekcijskom nadzoru poslovanja prijavljenog nisu pronađeni nedostaci.

Provedeni su ponuđeni dokazi.

Prijava je neosnovana.

U pismenoj prijavi i tijekom postupka prijaviteljica navodi više povreda pravila morala.

Kao prvu i najbitniju označila je prijevaru jer da nije upoznata o tome da se nije radilo o turističkom putovanju nego o hodočašću, i to da organizator putovanja nije prijavljeni nego "G... M... ".

Iz pisanog je ugovora od 4. studenoga 2008. godine razvidno da je ugovor zaključen između stranaka o putovanju iz Dubrovnika u Izrael (list 1/5 spisa).

U programu putovanja (list 1/6) koji je priložila prijaviteljica, a u glavi istog navedeno je "G... " Izrael grupni polazak 22. studenoga 2008., 7 dana zrakoplovom. U programu koji je priložio prijavljeni u glavi je opet navedeno "Generaturist" Izrael iz Dubrovnika, grupni polazak 22. studenoga 2008., 7 dana zrakoplovom, a na samom kraju je navedeno da je odgovorni organizator G...M..., a subagent prijavljenik. Između ova dva programa, razlika je u tome što u programu prijaviteljice (list 1/6) nije navedeno da je organizator G...M... Sadržaj posjeta i smještaja za svih 7 dana je identičan u oba programa, i onom koji je priložila prijaviteljica i onom koji je priložio prijavljeni, a da nigdje nije navedeno da se radi o hodočašću.

Uspoređujući ta dva programa valja zaključiti da glede njihova sadržaja nema razlike. Koji je od ta dva programa autentičan (istinit), nije se moglo utvrditi. Tako prijaviteljica tvrdi da je druga strana programa mijenjana i dodana klauzula organizatora. Prijavljenik pak e-mailom Drage Jokića tvrdi da joj je dostavljen onaj s klauzulom organizatora. Kada pak prijaviteljica tvrdi da je druga strana programa mijenjana, valja se zapitati je li zaista prijaviteljica dobila ovaj program koji je priložila, kada na njemu nema imena i prezimena prijaviteljice. Stoga valja odgovoriti kako cijeniti ovo nesuglasje.

Sud prihvaća da je prijaviteljica zaključila ugovor s prijavljenim jer je i na ugovoru i na programu otisnut memorandum prijavljenog, stoga Sud i prima utvrđenim da je prijaviteljica bila uvjerenja da je prijavljenik i organizator putovanja, pa je prema tome i pasivno legitimiran u ovom postupku. To što se u programu prijaviteljice ne navodi organizator putovanja sud smatra nebitnim, a to zato što je u oba programa istovjetan sadržaj za svih 7 dana, koji je u cijelosti konzumiran. Nigdje se ne navodi da je svrha putovanja hodočašće. Iz rasporeda posjeta razvidno je što se želi vidjeti, pa ako to nije odgovaralo prijaviteljici, s obzirom na njeno vjersko uvjerenje i pripadnost imala je mogućnost otkazati putovanje. K tome valja još istaći i to da ti sakralni objekti u Jeruzalemu nisu samo katolički, nego i drugih konfesija, pa je u tom pravcu neosnovan njen prigovor jer ona nije katoličke vjeroispovijesti. Ne ulazeći u vjerska uvjerenja ni nacionalnu pripadnost prijaviteljice, pa kada u tom pravcu vidi povredu pravila morala, umjesto posebnog komentara valja odgovoriti protupitanjem vrijeđa li

time vjerske i nacionalne osjećaje ostalih putnika. Zbog toga u tom dijelu sud ne vidi povrede pravila morala.

Prigovoru da joj je uskraćena mogućnost panoramski razgledati Bahajske vrtove valja odgovoriti da to nije bilo u programu. Zato se valja zapitati u čemu onda vidi povredu ugovora, analogno i povredu pravila morala. To što ona ima druge želje, njeno je subjektivno pravo. Ako je to željela vidjeti, mogla je to razgledati i o svom trošku, što nije učinila.

Jedini je prigovor u tijeku putovanja onaj na smještaj u hotelu Kikar Zion, gdje je promijenila 4 sobe, kako sama priznaje. Upravo to govori da je prijavljeni uvažio njenu pritužbu. Navedeni je hotel kao smještaj naveden i u programu, a kategorija mu je označena prema važećim propisima domicilne države i je li valjano kategoriziran, ne može se prijavljeni upuštati. Na kraju je prijaviteljica dobila odgovarajuću sobu pa je tako taj prigovor uvažen i neosnovno ga je ponovo isticati.

Ni u jednom od priloženih programa putovanja nije navedeno da je putovanje hodočasničko, što se vidi iz izjave Ante Bleuša, mada tvrdi da je ugovor zaključio s prijavljenim, a ispostavilo se da je organizator bio Globtour Međugroje i da je putovanje bilo hodočasničko, ali i sam priznaje da tome nije prigovorio jer mu je to odgovaralo. Upravo je i Ante Bleuša potvrdio da je ugovor zaključio s prijavljenim i da nije bilo putovanje hodočasničko, ali ga je tako shvatio i njemu je osobno odgovaralo. Odakle su sve bili putnici i odakle su sve dolazili, nebitno je. Bitno je to je li putovanje dogovoreno iz Dubrovnika u Izrael avionom kako je navedeno u programu, što je ispoštovano u cijelosti.

Ni prigovor glede kamate nije dokazan jer je ugovor u cijelosti konzumiran.

I najzad, Državni inspektorat nije našao povrede pozitivnih propisa, što se vidi iz zapisnika od 25. ožujka 2009. godine. Premda ovaj sud nije vezan za odluke redovnih sudova ili drugih državnih tijela jer oni primjenjuju pozitivne zakonske propise, a ovaj sud primjenjuje običajno pravo, ali kako su isti u nekim slučajevima identični, valja zaključiti da i nalaz Državnog inspektorata upućuje na to da nema ugovornih povreda.

Cijeneći sve navode iz prijave, kao i one tijekom ovog postupka koje prijaviteljica vidi kao povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja), sud nije stekao uvjerenje da se radilo o povredama iz čl. 5., a u vezi s čl. 4. Pravilnika Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08.), pa je prijavljenog valjalo osloboditi odgovornosti na temelju čl. 35., stav. 1., t. 1. citiranog Pravilnika.

Kada je prijavljenik pristao na nagodbu (mirno rješenje) isprikom i isplatom od 400 kn, to nije dokaz o priznanju odgovornosti već, kako sam tvrdi, to čini da bi zadovoljio svog komitenta. Ali isto tako prijavljenik nije prihvatio nagodbu prijaviteljice, što je opet njihovo pravo. Na kraju valja reći da ovaj sud na temelju čl. 36. citiranog Pravilnika ne može odlučivati o imovinsko-pravnom zahtjevu. Jedino je to mogao učiti sudskom nagodbom u slučaju da su se stranke o tome suglasile na temelju čl. 26. Pravilnika. To što prijaviteljica smatra da ovo putovanje nije ispunilo u cijelosti ili djelomično njena očekivanja, to je njena subjektivna stvar ali sud mora cijeniti ono što je ugovoreno

i predstavlja objektivnu stranu, što je u cijelosti ispoštovano. To je najbolje ilustrirano upravo priznanjem same prijaviteljice kada je prigovorila smještaju u hotelu gdje su joj udovoljili zahtjevu za smještaj u odgovarajuću sobu.

Zbog svega navedenog riješeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća R.B.

Uputa o pravnom lijeku: *Protiv ove presude stranke imaju pravo na žalbu u roku od petnaest (15) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi u pet (5) primjeraka za sud u drugom stupnju.*

Drugostupanjska presuda broj Pž-II-28/09 od 21. prosinca 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom ...u predmetu prijaviteljice M.L. iz..., protiv prijavljenog G... d.o.o. Z... zbog povrede dobrih poslovnih običaja, odlučujući o prijaviteljičinoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj P-I-38/09 od 16. rujna 2009. godine, na sjednici vijeća održanoj 21. prosinca 2009.

presudio je: *Odbija se žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj P-I-38/09 od 16. rujna 2009. godine.*

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud oslobodio je prijavljenog odgovornosti zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odnosno da bi prijaviteljicu prevario time što su zaključili Ugovor br. 213934 od 4. studenoga 2008. godine o grupnom putovanju iz Dubrovnika u Izrael u trajanju od sedam dana, iako je organizator putovanja bio Globtour Međugorje, da se nije radilo o turističkom putovanju, nego vjerskom hodočašću te da smještaj u hotelu nije bio odgovarajući.

Prema obrazloženju prvostupanjske presude, između programa koji je dostavila prijaviteljica te programa koji je dostavio prijavljeni jedina je razlika u tome što u programu koji je dostavila prijaviteljica nije navedeno da je organizator G...M..., dok glede sadržaja samih programa nema razlike, kao i da nije bilo moguće utvrditi koji je od navedena dva programa autentičan (istinit). Budući da je u oba programa za svih sedam dana naveden istovjetan sadržaj, navodi prijaviteljice kako u njezinu programu nije bio naveden organizator, ocijenjeni su nebitnim. Također je utvrđeno da se nigdje u programu ne navodi da je svrha putovanja hodočašće te da je iz rasporeda posjeta razvidno što se želi vidjeti, pa da je prijaviteljica, ako joj to, s obzirom na njeno vjersko uvjerenje i pripadnost, nije odgovaralo, imala mogućnost otkazati putovanje. U odnosu na prigovore glede smještaja navedeno je da je prijavljeni uvažio njene pritužbe, da je promijenila četiri sobe, da je na kraju dobila odgovarajuću sobu te da je kategorija hotela označena prema važećim propisima domicilne države. Stoga su navedeni prigovori ocijenjeni neosnovanima. Stoga je, na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći pritom sve navode iz prijave te navode iznesene tijekom postupka, zaključeno kako prijavljeni nije počinio povrede dobrih poslovnih običaja pa je oslobođen odgovornosti.

Protiv takve presude žalbu je podnijela prijaviteljica navodeći kako se konkretno radi o potrošačkom sporu, ali da u vijeću koje je donijelo prvostupanjsku presudu nije bilo člana s liste sudaca prvostupanjskog suda iz reda potrošača. Dalje, ističe kako bi u slučaju da je u programu kao organizator putovanja bio naveden Globtour Međugorje posumnjala u svrhu putovanja, da je htjela vidjeti Izrael kao turist a ne kao hodočasnik, kao i da ne bi kupila putovanje u kojem je sve podređeno vjerskim potrebama hodočasnika. Dodaje kako je, suprotno navodima prvostupanjskog suda, panoramski razgled Bahajskih vrtova, koji joj nije bio omogućen, bio naveden u programu, te da je obvezujući sadržaj programa. Predlaže, stoga, ukidanje pobijane presude i vraćanje predmeta prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred vijećem koje će biti sastavljeno u pravilnom sastavu.

Prijavljenik nije podnio odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/0, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08), koji se na temelju odredbe članka 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) primjenjuje u postupcima pred ovim Sudom, drugostupanjski sud nalazi da je pobijana presuda pravilna i zakonita.

U odnosu na navode prijaviteljice glede sastava vijeća ističe se kako u odnosu na predstavnike potrošača ne postoji posebna lista sudaca, već se radi o dopunjenoj listi sudaca nakon donošenja Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 129/07), pa je kao predstavnik potrošača u vijeće uvrštena sutkinja Ljerka Mauko-Požnjak (umirovljenica). Stoga su neosnovani navodi prijaviteljice u odnosu na sastav prvostupanjskog vijeća, jer je vijeće bilo sastavljeno u skladu s odredbom članka 11. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Dalje, žalbeni sud nalazi pravilnim utvrđenje prvostupanjskog suda prema kojem prijavljeni svojim ponašanjem koje mu prijaviteljica stavlja na teret nije povrijedio pravila morala (dobrih poslovnih običaja) (članci 4. i 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori).

Naime, iz sadržaja prijave proizlazi da je ona podnesena zato što u programu koji je prijaviteljica dobila od prijavljenog nije bilo navedeno da se radi o hodočašću, a ne o turističkom putovanju, da organizator nije prijavljeni već G...M... te da ne bi kupila takvo putovanje da je za navedeno znala. Također, prema navodima prijaviteljice, smještaj je bio neodgovarajući, a uskraćen joj je i panoramsko razgledanje Bahajskih vrtova koji je bio naveden u programu. Ističe kako se žalila prijavljenom te joj je odobreno 400,00 kn.

Imajući u vidu sadržaj samog programa koji je prijaviteljica dostavila, žalbeni sud nalazi neosnovanim navode prijaviteljice u odnosu na tijek i sadržaj putovanja. Naime, upravo je iz takvog sadržaja, iako se nije radilo o hodočašću, razvidno koji će se objekti posjećivati i u koju svrhu, pa, prema ocjeni ovog suda, na zaključak prijaviteljice o tijeku putovanja, nije moglo utjecati niti eventualno nenavođenje organizatora putovanja G...M... na programu koji

je primila prijaviteljica (tu činjenicu, s obzirom na različite programe koje su dostavile stranke, nije bilo moguće utvrditi). Zato što se pretpostavlja da svatko tko se odluči za neko putovanje pažljivo pročita sadržaj programa te iz sadržaja takvog programa sam zaključi koje će objekte na izabranom putovanju posjetiti.

U odnosu pak na tvrdnje prijaviteljice o neodgovarajućem smještaju, valja istaknuti kako je prijaviteljica i sama priznala da joj je omogućeno promijeniti četiri sobe, iz čega se zaključuje kako je prijavljeni nastojao učiniti što je bio u mogućnosti kako bi prijaviteljica dobila odgovarajući smještaj.

Osim toga, pri ocjeni ponašanja prijavljenog treba uzeti u obzir i druge okolnosti na strani prijavljenog, odnosno ponašanje prijavljenog i tijekom postupka, iz kojeg proizlazi spremnost prijavljenog ispraviti eventualne propuste učinjene tijekom putovanja (smještaj, panoramsko razgledanje Bahajskih vrtova).

Budući da do zaključenja postupka pred prvostupanjskim sudom prijaviteljica nije s uspjehom osporila navode prijavljenog, odnosno nije dokazala postojanje odgovornosti prijavljenog zbog koje bi ga trebalo proglasiti odgovornim i izreći mu mjeru društvene stege (discipline), pravilno je postupio prvostupanjski sud oslobodivši prijavljenog odgovornosti za povrede dobrih poslovnih običaja koje mu podnesenom prijavom prijaviteljica stavlja na teret.

Kako prijaviteljica svojim navodima žalbe nije s uspjehom osporila utvrđenja prvostupanjskog suda sadržana u obrazloženju pobijane presude, njezina je žalba neosnovana.

Valjalo je, stoga, na temelju odredbe članka 368. Zakona o parničnom postupku, u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednica vijeća ...

Slučaj 15

Zavaravajuća poslovna praksa je zabranjena – članak 110. Zakona o zaštiti potrošača
Prijavljenik je zavaravajućim radnjama prijavitelja - kao prosječnog potrošača - naveo da kupi vozilo koje ne bi kupio da nije bio zavaran.

Ugovorna klauzula **„viđeno – kupljeno“** ne otklanja prijavljenikovu odgovornost za materijalne nedostatke na vozilu osobito **zato što je prijavljenik znao da su na vozilu postojala oštećenja i da o tome nije obavijestio prijavitelja.**

Prvostupanjska presuda broj P-I-39/09 od 31. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (u daljnjem tekstu: Sud), u vijeću..., u povodu prijave prijavitelja V.M. iz ... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 31. ožujka 2010. godine,

presudio je: Prijavljeni A...C...C... d.o.o., V...

odgovoran je *što je zavaravajućim radnjama naveo prijavitelja da kupi motorno vozilo u uvjerenju da na vozilu nije bilo oštećenja, odnosno naveo ga da donese odluku o poslu koju inače ne bi donio,*

čime je postupio protivno odredbama članka 5., alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),

pa mu se na temelju članka 36., stavka 1., točke 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, **izriče**

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je 15. travnja 2009. godine protiv prijavljenog podnio prijavu navodeći da je 21. siječnja 2009. s prijavljenim sklopio ugovor o kupoprodaji rabljenog motornog vozila. Pri sklapanju ugovora prijavljeni mu je izričito jamčio da vozilo nema nedostataka, odnosno da nije sudjelovalo u sudaru, što nije točno budući da je pri pregledu vozila u limarskoj radionici otkrio da je vozilo sudjelovalo u sudaru i pritom zadobilo znatna oštećenja. S obzirom na to da vozilo nema svojstva i odlike koje su izrijekom ili prešutno dogovorne između stranaka te da vozilo nema potrebna svojstva za redovitu uporabu, prijavitelj drži da su ispunjene zakonske osnove za odgovornost prijavljenog za materijalne nedostatke stvari. O uočenim nedostacima prijavitelj je obavijestio prijavljenog koji je otklonio svoju odgovornost.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu učinio nespornim da mu se prijavitelj obratio s odštetnim zahtjevom od 24. veljače 2009. godine tražeći da s naslova nedefinirane štete zbog nepostojećeg nedostatka vrati iznos koji mu je platio, sa svim troškovima. Za popis dijelova i popravaka koji su učinjeni na spornom vozilu, s obzirom na to da nisu mijenjani dijelovi koji bi upućivali na iskakanje zračnih jastuka, navodi da se vidi kako se ne radi o značajnim popravcima pa da se ni teoretski ne može raditi o nedostacima koji utječu na tehnička svojstva i performanse vozila. U odgovoru na prijavu navodi i to da je ugovor sklopljen s klauzulom „kupljeno viđeno" koja isključuje navode iz prijave, čemu svjedoči i činjenica tehničke ispravnosti i registracije vozila. Drži da je prijavitelj podnio prijavu zbog razočaranja koje je uslijedilo nakon pada prodajnih cijena u automobilskoj industriji.

U dokaznom postupku su izvedeni dokazi uvidom u račun-otpremnicu broj 11 R1 od 21. siječnja 2009., zapisnik o oštećenju vozila broj 16-16-2008-2007 od 14. lipnja 2008. i broj 16-16-2008-2007NA od 14. lipnja 2008., prijaviteljev odštetni zahtjev od 24. veljače 2009., prijavljenikov odgovor na odštetni zahtjev, kao i dokazi saslušanjem svjedoka Anđelka Suca i Jasminke Delinc, te saslušanjem prijavitelja i njegovim suočenjem sa svjedokom Anđelkom Sucem.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, Sud je utvrdio da među strankama nije sporno da je prijavitelj od prijavljenog kupio rabljeno vozilo s klauzulom „viđeno – kupljeno". Nadalje, Sud je kao nesporno utvrdio da je prijavljeni pri kupnji vozila, u dva navrata, ponudio probnu vožnju. Nadalje, iz iskaza saslušanog svjedoka Anđelka Suca, prijavljenikova djelatnika, Sud je utvrdio da je prijavljeni znao da je vozilo bilo oštećeno prije prodaje.

Među strankama je sporno je li prijavljeni znao da je sporno vozilo prije prodaje sudjelovalo u prometnoj nesreći, odnosno je li prijavljeni znao za znatnija oštećenja na vozilu te postoji li zbog toga prijavljenikova odgovornost zbog nedostataka na spornome motornom vozilu.

Iz iskaza prijavitelja i svjedokinje Jasminke Delinc, njegove majke koja je s njim došla preuzeti vozilo od prijavljenog, Sud je stekao uvjerenje da je prijavljeni tražio informacije o prethodnom stanju vozila, odnosno da je od prijavljenog, kao prodavatelja, tražio podatke o eventualnim nedostacima na vozilu. Navedeno uvjerenje proizlazi i iz prirode stvari budući da je za očekivati da će pitanje o postojanju eventualnih ranijih oštećenja postaviti svaki kupac rabljenog vozila koji postupa s prosječnom pažnjom u pravnome prometu.

Je li prijavljeni znao za sudjelovanje u prometnoj nesreći, odnosno znatnija oštećenja na vozilu, ovaj Sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi. Naime, iskaz svjedoka Anđelka Suca, voditelja prodaje kod prijavljenog, u dijelu u kojem svjedok izjavljuje da nije imao uvid u bazu podataka osiguravajućih društava, kao i u dijelu u kojem navodi da bi u slučaju jačeg oštećenja vozilo bilo pomaknuto iz centra pa da se zbog oštećenja na karoseriji na vozilo ne bi mogli ugraditi novi dijelovi, ovaj Sud je ocijenio logičnim i uvjerljivim, dok prijavitelj nije predložio izvođenje dokaza kojima bi osporio te navode. U tom

smislu Sud je stekao uvjerenje da prijavljeni nije znao da je sporno vozilo prethodno sudjelovalo u prometnoj nesreći i tako zadobilo znatnija oštećenja, zbog čega je kao nepotreban odbio prijedlog da se izvede dokaz saslušanjem svjedoka Saše Bašića.

S druge strane, uvidom u zapisnik o oštećenju vozila broj 16-16-2008-2007 od 14. lipnja 2008. i broj 16-16-2008-2007NA od 14. lipnja 2008. Sud je utvrdio da su na spornom vozilu zamijenjeni: posuda za pranje vjetrobranskog stakla, desni far, desni blatobran i obloga (donja i gornja), okvir desnog fara, vrh prednje desne mulde, desna alu felga i guma, pant poklopca motora, prednja desna vrata, zaštitna obloga motora, zaštitna obloga između motora i branika, strujna instalacija, poprečni krak, ublaživač prednjeg branika, desna vilica s kuglom, lagerom i glavčinom, desna poluosovina, desni žmigavac na blatobranu, set vjetrobranskog stakla i sijalice prednjeg desnog svjetla. Na vozilu su popravljeni: obloga desnog retrovizora, poklopac motora i desni dovratnik A-stupa. Za popravak vozila bilo je potrebno 14,5 sati limarskih radova, 5,5 sati mehaničarskih radova, 4,3 sata električarskih radova, 14 sati lakirerskih radova i 1 sat optičarskih radova, odnosno ukupno 39,3 sata radova.

Imajući u vidu navedeno, iako nije znao je sporno vozilo sudjelovalo u prometnoj nesreći i tako zadobilo znatnija oštećenja, prijavljeni je zasigurno znao da je sporno vozilo sudjelovalo u prometnoj nesreći. Da je tome tako proizlazi i iz iskaza svjedoka Anđelka Suca kada izjavljuje da je vidio trag lakiranja na prednjem braniku, što objašnjava nezgodom koja se može dogoditi kod novih vozila pri njihovu transportu. Naime, prema stajalištu ovoga Suda, sve i kada bi bilo točno da je trag lakiranja na prednjem braniku posljedica nezgode koja se na spornom vozilu dogodila u transportu dok je ono bilo novo, prijavljeni je o tome bio dužan obavijestiti prijavitelja kao kupca.

Odredbom stavka 1., članka 110. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09, u daljnjem tekstu: ZZP) propisano je da se poslovna praksa smatra zavaravajućom ako sadrži netočne informacije, zbog čega je neistinita ili ako na neki drugi način, uključujući njezino cjelokupno predstavljanje, *pa čak ako je informacija činjenično točna*, zavarava ili je vjerojatno da će zavarati prosječnog potrošača u pogledu neke od okolnosti navedenih u stavku 2. ovoga članka, čime ga navodi ili je vjerojatno da će ga navesti da donese odluku o poslu koju inače ne bi donio.

S obzirom na to da je okolnost sudjelovanja spornog vozila u prometnoj nesreći (pa makar se nesreća dogodila i u trenutku transporta dok je vozilo bilo novo) može odnositi na osnovna obilježja proizvoda, cijenu proizvoda, potrebe servisiranja i druge okolnosti, ovaj Sud je stekao uvjerenje da je prijavljeni zavaravajućim radnjama, u smislu odredbe članka 110. ZZP-a, prijavitelja - kao prosječnog potrošača, naveo da donese odluku o poslu (kupnji vozila) koju inače ne bi donio.

Konačno, prema stajalištu ovoga Suda, klauzula iz ugovora „viđeno – kupljeno“ ne otklanja prijavljenikovu odgovornost za materijalne nedostatke na vozilu (slično i Vrhovni sud Republike Hrvatske, presuda broj Rev-2336/1990-2 od 27. veljače 1991.), osobito ako se uzme u obzir da je prijavljeni znao da su na vozilu postojala oštećenja i da o tome nije obavijestio prijavitelja. Zbog

navedenog, ovaj Sud drži da prijavitelj ima prava s osnove skrivenih nedostataka u skladu s člankom 410. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08, u daljnjem tekstu: ZOO), što bi prijavljeni kao savjestan i pošten gospodarstvenik trebao priznati.

Slijedom svega navedenog, budući da prijavljeni nije postupio u skladu s načelom savjesnosti i poštenja i da je zavaravajućim radnjama prodao proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, ovaj je Sud utvrdio da je prijavljeni postupio protivno odredbi članka 5., alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, odnosno da je povrijedio pravila morala (dobre poslovne običaje).

Kod odlučivanja odgovornosti Sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom Sud nije našao olakotnih okolnosti, dok je kao otegotnu okolnost uzeo činjenicu da prijavljeni i nakon obavijesti da je vozilo sudjelovalo u prometnoj nesreći odbija prijavitelju priznati prava iz članka 410. ZOO-a.

Predsjednik vijeća I. V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-11/10 od 6. listopada 2010.

Drugostupanjsko vijeće Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, ... u predmetu prijavitelja V.M. iz... protiv prijavljenoga A...C...C... d.o.o. iz ... odlučujući o žalbi prijavljenoga protiv presude Suda časti pri HGK broj P-I-39/09 od 31. ožujka 2010. u sjednici održanoj dana 6. listopada 2010.

presudio je: ***Odbija se*** *žalba prijavljenoga A...C...C... d.o.o. iz ..., kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri HGK broj P-I-39/09 od 31. ožujka 2010.*

Obrazloženje

Sud prvog stupnja svojom je Presudom broj: P-I-39/09 od 31. ožujka 2010. godine utvrdio da je prijavljeni A...C...C... d.o.o. iz ..., odgovoran zbog povrede pravila morala u smislu odredbe čl. 5., alineje 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori zato što je zavaravajućim radnjama naveo prijavitelja da kupi motorno vozilo u uvjerenju da na vozilu nije bilo oštećenja, odnosno naveo ga da donese odluku o poslu koju inače ne bi donio, te je prijavljenome, na temelju odredbe čl. 36., st. 1., toč. 1. Pravilnika, izrekao Javnu opomenu uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Protiv te presude prijavljeni je pravodobno podnio žalbu iz svih žalbenih razloga, s prijedlogom ovom sudu da pobijanu presudu preinači i prijavljenog

oslobodi od odgovornosti, a podredno da pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Prijavitelj nije podnio odgovor na uredno dostavljenu žalbu prijavljenoga.

Žalba nije osnovana.

Bitnu povredu postupka žalitelj vidi u nerazumljivosti presude odnosno kontradiktornosti izreke i obrazloženja – što se u glavnom da zaključiti iz navoda žalbe, iako precizno ne navodi i ne elaborira posebno bitnu povredu postupka. Nadalje, žalitelj drži da je u provedenom postupku činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, iz čega nužno proizlazi i pogrešna primjena materijalnog prava.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u skladu s odredbom čl. 354., st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08 – u nastavku ZPP) u vezi s čl. 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine 66/06, 114/06 – isp., 129/07, 8/08 – dalje u tekstu: Pravilnik) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a, a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je pravilnom i zakonito provedenom prvostupanjskom postupku, sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Naime, iz provedenih dokaza, prije svega iskaza prijavitelja i iskaza ispitanih svjedoka, sud je sasvim opravdano stekao uvjerenje da je prijavitelj tražio informacije o prethodnom stanju vozila i eventualnim nedostacima vozila.

Iz provedenih materijalnih dokaza, prije svega uvidom u Zapisnik o oštećenju vozila od 14. lipnja 2008. godine nedvojbeno je utvrđeno da je vozilo doista i pretrpjelo oštećenja (6 mjeseci prije predmetne kupoprodaje), te koji su sve dijelovi zamijenjeni.

Da je činjenica o ranijem oštećenju vozila bila poznata prijavljenome, odnosno da nije mogla niti biti nepoznata, sud zaključuje iz iskaza ispitanog svjedoka Anđelka Suca, na temelju čega ispravno zaključuje da je dovoljno da je prijavljenome bilo poznato da je predmetno vozilo sudjelovalo u nezgodi a da nije bitno kojoj i kakvoj.

Zaključno, sud pravilno zaključuje da će svaki kupac rabljenog vozila, postupajući s prosječnom pažnjom, biti zainteresiran za informacije o postojanju eventualnih ranijih oštećenja, a da je prodavatelj dužan dati takve informacije, bez obzira na ugovornu klauzulu „viđeno-kupljeno“, a u konkretnom slučaju i bez obzira na probnu vožnju i nuđenje pregleda vozila kod ovlaštenog servisera.

Za navedena utvrđenja ovaj sud prihvaća u potpunosti razloge istaknute u obrazloženju pobijane presude.

S obzirom na navedeno, a imajući u vidu upravo u obrazloženju pobijane presude navedenu odredbu čl. 110., st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03, 79/07, 12507, 79/09 i 89/09 – dalje: ZZP), stav je i ovoga suda da je u konkretnom slučaju riječ o zavaravajućoj poslovnoj praksi u smislu te odredbe, jer zavaravajuća praksa podrazumijeva davanje netočnih informacija, ali i činjenično točnih (primjerice vozilo je možda oštećeno u transportu kao novo

– kako se isticalo u prvostupanjskom postupku) ako je vjerojatno da će time potrošač donijeti odluku o poslu (konkretno kupnji vozila) koju inače ne bi donio.

Stoga je stav i ovoga suda da prijavljeni nije postupio u skladu načela savjesnosti i poštenja, te da je zavaravajućim radnjama prodao proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, odnosno da je postupao suprotno pravilima morala u smislu odredbe čl. 5., alineje 1. Pravilnika.

Uvažavajući sve okolnosti slučaja, stav je i ovoga suda da će se izrečenom mjerom društvene stege – javnom opomenom uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore, postići svrha posebne i opće prevencije u smislu da niti prijavljeni niti drugi više ne čine ovakve povrede pravila morala.

Slijedom navedenoga, a na temelju odredbe čl. 368. ZPP-a u vezi s čl. 41., st. 1., alinejom 2. Pravilnika, valjalo je odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu suda prvog stupnja, kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća ...

Slučaj 16

Izdavanje - ispostava račune za prodanu stvar ili obavljenu uslugu – teret dokaza da je račun izdan Račun - koji je trgovac ili davatelj usluge dužan izdati korisniku usluge mora biti: točan, neizbrisiv, jasan, vidljiv i čitljiv u papirnatom ili elektroničkom obliku. (čl. 12. Zakona o zaštiti potrošača)

Presuda broj P-I-46/09 od 9. srpnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ...odlučujući o prijavi prijavitelja Č.V. iz ..., protiv prijavljenog Š...R... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 11. lipnja 2010., dana 9. srpnja 2010.

presudio je: Prijavljeni Š...R... d.o.o., Z...

odgovoran je: *što je počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) jer nije ispostavio račune za obavljene usluge popravka prijaviteljevog automobila*

pa mu se *na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika* ***izriče mjera***
OPOMENA

Obrazloženje

Prijavitelj je 12. svibnja 2009. godine podnio prijavu u kojoj je naveo da prijavljenog prijavljuje zbog nekorektnog, nestručnog i nesavjesnog popravka automobila Rover 618, reg. oznake ZG 9560 DD. Istaknuo je da su sporni radovi: izmjena košare i lamele mjenjačke kutije, varenje starog hladnjaka i zamjena termostata, za što mu računi nisu ispostavljeni, te montaža novog hladnjaka. Prijavitelj je objasnio kako je montaža košare i lamele nestručno obavljena jer kada je preuzeo automobil, primijetio je da kvačilo ne odvaja. U odnosu na varenje starog hladnjaka, prijavitelj je naveo da pri varenju tog hladnjaka nije zavarena dovoljna dužina pa je došlo do gubitka rashladne tekućine i pregrijavanja motora. Nakon uočenih nedostataka, prijavitelj se vratio u radionicu te na primjedbu u vezi s kvačilom nije dobio nikakav odgovor, a u odnosu na hladnjak rekli su mu da je potreban novi hladnjak. Nadalje, prijavitelj je naveo kako je nakon montaže novog hladnjaka ponovno došlo do pregrijavanja motora i povišenog pritiska u rashladnom sustavu. Naime, na putu za Njemačku, već kod Maribora, puklo je crijevo rashladnog sistema koje vodi od hladnjaka do motora, a tamošnji mehaničar je zamijenio crijevo, dok

je pri povratku u Hrvatsku, i to u predgrađu Nurnberga, iscurila sva rashladna tekućina i vozilo se više nije pokretalo te je mehaničar u Njemačkoj ustvrdio da je problem u hladnjaku i da vozilo mora u servis. Po povratku u Hrvatsku ispričao je gospodinu Damiru Šoštariću što se dogodilo, koji je tvrdio kako nije odgovoran.

Na ročištu održanom 17. lipnja 2009. godine prijavljeni je dao odgovor na prijavu u kojoj je naveo kako nije točno da nije izdan račun, a da je predmetni posao obavio prema pravilima struke. Nadalje, podneskom od 6. srpnja 2009. dodatno je obrazložio odgovor na prijavu u kojem je ponovio da su računi izdani 28. veljače 2009. i 8. travnja 2009. godine u što se uvjerio i inspektor iz Državnog inspektorata o čemu je sastavljen zapisnik. Naveo je da je novi hladnjak vode promijenjen „zabadava" te da nije promijenjen pod reklamaciju, a to stoga što gospođa Vidaković nema novaca, s tim da posao izmjene hladnjaka nije složen posao te je taj posao obavljen iz „dobrosusjedskih odnosa". Uz navedeno, prijavljeni je dodao kako je gospođa Vidaković upoznata i s kvarom brtve glave motora pa je ona tražila zamjenu i toga dijela, i to u jednom danu, što nije bilo izvedivo pa je ona, prema njegovim saznanjima, taj dio promijenila kod nekog drugog mehaničara. Prijavljeni je naglasio kako su svi poslovi, koji su obavljeni na vozilu prijavitelja, obavljeni stručno.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: računa broj 255470 od 30. travnja 2009., računa broj 1209M14720 od 4. travnja 2009., računa broj 1/09 od 28. veljače 2009. i računa broj 1/09 od 8. travnja 2009.

U ovom predmetu saslušan je prijavitelj Č...V... koji je naveo kako je automobil dovezao prijavljenom jer mu je „zakuhao", koji je „lemio" hladnjak ali je po preuzimanju vozila vozio samo 300 metara i ponovno je „zakuhao", zbog čega se ponovno vratio u servis i reklamirao nedostatke. Prijavitelj je naveo kako su mu u servisu tada rekli da mora promijeniti hladnjak, koji je kupio, a prijavljeni ga je montirao, nakon čega je s prijavljenim kontaktirala njegova supruga. Nadalje, objasnio je da je putovao za Njemačku te da mu je po povratku automobil ponovno „zakuhao" u blizini Nurnberga i više nije mogao pokrenuti automobil, a u servisu u Njemačkoj su pregledali automobil te su tamošnji mehaničari utvrdili kako je „otišao" motor vozila i da je potreban popravak automobila, koji je ujedno obavljen u Njemačkoj. Prijavitelj je naglasio da od prijavljenog nije dobio račun za izvršenu uslugu ni specifikaciju, a uslugu je platio gotovinom.

Proveden je i dokaz saslušanjem zastupnika po zakonu prijavljenog D...Š... koji je iskazao kako nisu točne prijaviteljeve tvrdnje o tome da račun nije ispostavljen jer je uobičajeno da se račun po obavljenoj usluzi stavi na sjedalo automobila, kako je učinjeno i u ovom slučaju. Naveo je da je najprije „pokrpan" hladnjak u prijaviteljevu automobilu, a nakon što je hladnjak ponovno „pukao", prijaviteljeva supruga je donijela novi hladnjak koji je zamijenjen te je na taj hladnjak stavljen novi originalni čep pa kada je sve „zadihtano" „otišlo" je brtvilo glave i zato je sugerirano prijavitelju da ne ide na put. Nadalje, istaknuo je kako je doznao da se prijaviteljeva supruga obratila nekom drugom serviseru koji je „nešto presložio" i zatim su otišli na put. U odnosu na činje-

nicu da oba računa, koje je prijavljeni dostavio u spis, nose broj 1/09, objasnio je kako se računi razlučuju po tome odnose li se na pravnu ili fizičku osobu te je dodao da su oba računa plaćena.

Ovaj sud je odredio i provedbu vještačenja u ovom predmetu po vještaku prometne struke. Vještak Čedomil Čović je u dva navrata izvršio uvid u spis te se prvi put očitovao na način da nema podloge na osnovi koje bi mogao provesti vještačenje u ovom predmetu na okolnost uzroka nastanka kvara na prijaviteljevu vozilu, a drugi put je naveo da se podaci u spisu u odnosu na stanje kada je prvi put obavio uvid u spis nije promijenilo te je priložen samo račun o kupovini hladnjaka kod društva Topić d.o.o., a na tom računu nije navedeno o kakvom se hladnjaku radi i za koje motorno vozilo pa ni taj račun ne može poslužiti za utvrđivanje je li taj hladnjak ugrađen u prijavljenikovu servisu neposredno prije polaska na put prijavitelja. Tom je prilikom vještak Čedomil Čović naglasio kako na temelju stanja spisa, dokaza koji u njemu postoje i iskaza svjedoka, nije moguće provesti kvalitetno strojarsko vještačenje.

Prijavitelj je predložio saslušanje vještaka Čedomila Čovića, a prijedlog je ovaj sud odbio zato što se vještak u dva navrata očitovao da u ovom predmetu nema podloge na temelju koje je moguće provesti vještačenje pa ovaj sud smatra kako nije potrebno ponovno pozivati navedenog vještaka jer je ranije jasno iznio razloge zbog kojih nije moguće provesti vještačenje u ovom predmetu.

U ovom predmetu nije sporno da je prijavljeni obavio popravak hladnjaka, a zatim i montažu novog hladnjaka i izmjenu košare i lamele mjenjačke kutije u prijaviteljevu motornom vozilu. Sporno je jesu li ti radovi obavljeni kvalitetno i jesu li u uzročnoj vezi s kvarom na motornom vozilu koji se dogodio pri prijaviteljevu putovanju u Njemačku. Uz navedeno, sporno je i to je li prijavljeni izdao račune prijavitelju za navedene usluge.

Iz računa broj 255470 od 30. travnja 2009. proizlazi da je taj račun izdalo njemačko društvo B.C Kolb Gmbh, a odnosi se na demontažu i ugradnju cilindarske glave, obnavljanje brtve glave, obnavljanje zupčastog remena s nateznom remenicom, promjenu motornog ulja, obnavljanje hladnjaka, odzračivanje i punjenje rashladnog sustava, demontažu i ugradnju prijenosnika (getribe), pričvršćivanje ozubljenog vijenca anlasera. U računu su navedeni i zamjenski dijelovi te taj račun glasi na iznos od 1.772,49 eura.

Račun broj 1209M14720 od 4. travnja 2009. odnosi se na kupovinu hladnjaka i destilirane vode kod društva Tokić d.o.o. Međutim, iz podataka u spisu ne može se utvrditi o kakvom se hladnjaku radi, je li prijavljeni montirao taj hladnjak u prijaviteljevo vozilo i je li taj hladnjak promijenjen u Njemačkoj.

Iz navedenih računa te iz prijaviteljeva iskaza i iskaza zastupnika po zakonu prijavljenog ne može se izvesti zaključak o kvaliteti i stručnosti radova koje je obavio prijavljeni na prijaviteljevom vozilu. U konkretnom slučaju, teret dokaza je na prijavitelju koji je o navedenim okolnostima predložio provedbu vještačenja ali se vještak očitovao u dva navrata te se iz njegovih navoda može zaključiti kako prema stanju spisa nije mogao provesti vještačenje u ovom predmetu. Prema tome, primjenom pravila o teretu dokaza iz čl. 221.a ZPP-a prijavljeni u tom pravcu nije dokazao svoje navode odnosno da prijavljeni nije kvalitetno i stručno popravljao njegov automobil.

S druge strane, u odnosu na činjenicu izdavanja računa za obavljene usluge, prijavljeni je iznio tvrdnju kako je on izdao račune pa je na taj način na sebe prenio teret dokazivanja da je izdao račun prijavitelju za pružene usluge. U prilog svojih navoda prijavljeni je dostavio preslike dva računa, i to računa br. 1/09 od 28. veljače 2009. koji se odnosi na set spojke i zamjenu seta kvačila za iznos od 2.100,19 kn ali u tom računu nije navedeno ime i prezime kupca (primatelja), već u toj rubrici stoji naznaka rover. Drugi račun nosi također oznaku 1/09 izdan je 8. travnja 2009., a odnosi se na demontažu hladnjak u iznosu od 350,00 kn i ni u tom računu nije navedeno ime i prezime kupca (primatelja) već opet oznaka rover. Iz navedenog se ne može utvrditi kome su spomenuti računi izdani (nije navedeno ime i prezime primatelja) pa samim time odnose li se ti računi na prijavitelja. Stoga prijavljeni u tom kontekstu nije dokazao svoju tvrdnju da je sporne račune izdao prijavitelju.

S obzirom na to da je prijavljeni u skladu s čl. 12. Zakona o zaštiti potrošača dužan izdati račun za obavljene usluge koji mora biti točan, neizbrisiv, jasan, vidljiv i čitljiv u papirnatom ili elektroničkom obliku, što je prijavljeni propustio učiniti, a nije dokazao i da se spomenuti računi odnose na prijavitelja te samim time i da su izdani prijavitelju, ovaj sud je zaključio kako je prijavljeni takvim postupanjem počinio povredu dobrih poslovnih običaja i pravila morala iz čl. 5. Pravilnika.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao opomenu. Zato je ovaj sud, uzevši u obzir vrstu, značaj i težinu djela koja su počinjena, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, prijavljenima izrekao mjeru društvene stege (discipline) iz čl. 36., st. 1., t. 1. Pravilnika za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da više ne čini ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja odnosno da ubuduće izdaje račune u skladu s čl. 12. Zakona o zaštiti potrošača.

Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 17

Isprave koje obvezno prate određene proizvode
Potvrda o homologaciji opreme i dijelova motornih vozila

Homologacija je postupak kojim Državni zavod za mjeriteljstvo potvrđuje sukladnost vozila kao cjeline s odredbama propisa o homologaciji opreme i dijelova motornih vozila i njihovih prikolica (čl. 2. Pravilnika o homologaciji vozila, Narodne novine broj 105/04).

Presuda broj P-I-49/09 od 29. rujna 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijaviteljice M.L.F. iz..... protiv prijavljenog H... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 21. rujna 2009. u prisutnosti prijaviteljevog punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog prijavljenog, dana 29. rujna 2009.

presudio je: *Prijavljeni H... d.o.o., Z...*

odgovoran je: *što je prijaviteljici propustio predati potvrdu o sukladnosti vozila kao cjeline s odredbama propisa o homologaciji opreme i dijelova motornih vozila i njihovih prikolica za motor skuter 50 2T Huatian broj šasije: JLTABH258380020,*

čime je postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05), što predstavlja povredu pravila morala predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik),

pa mu se na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera**

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici skupštine Hrvatske gospodarske komore

Obrazloženje

Prijaviteljica je u prijavi navela kako je 14. veljače 2009. kupila motor skuter 50 2T Huatian za 7.000,00 kn, te je taj iznos odmah uplatila. Navela je da joj je prodavatelj rekao da će joj papire od homologacije donijeti za tjedan dana. Nakon toga je prošlo tri mjeseca, a navedene papire nije dobila te nije mogla registrirati motor. Kako je prodavatelj dostavio papire od homologacije koji se ne odnose na spomenuti motor, dogovorila se s prodavateljem da mu vrati taj motor i dobije drugi, novi, motor. Nadalje, prijaviteljica je navela da

je taj drugi motor bio zapravo izložen u prodavateljevu salonu i bio je vidljivo oštećen, a ni za taj motor nije dobila papire od homologacije te je dodala da je prijavljeni platio osiguranje, ali nije dostavio dokumentaciju od homologacije. Stoga je prijaviteljica predložila da se prijavljenom izrekne mjera javne opomene uz objavu u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Prijavljeni nije pristupio na prethodni postupak mirenja niti na ročište za glavnu raspravu, a nije dostavio očitovanje na navode iz predmetne prijave.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave, sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: uplatnice od 14. veljače 2009., računa broj 198, police osiguranja od automobilske odgovornosti br. 321020088590.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da je prijavljeni odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Iz spisa proizlazi da su stranke zaključile ugovor o prodaji motora skutera 50 2T Huatian broj šasije: LJLTABH2983F80005. Prijaviteljica je platila cijenu za navedeni motor, a prijavljeni joj je taj motor predao. S obzirom na to da prijavljeni nije priložio dokumentaciju od homologacije za navedeno vozilo, odnosno homologacija je u skladu s čl. 2. Pravilnika o homologaciji vozila (Narodne novine broj 105/04) postupak kojim Državni zavod za mjeriteljstvo potvrđuje sukladnost vozila kao cjeline s odredbama propisa o homologaciji opreme i dijelova motornih vozila i njihovih prikolica, prijavljeni je u dogovoru s prijaviteljicom, predao prijaviteljici drugi motor skuter 50 2T Huatian broj šasije: LJLTABH2583F80020. Međutim, prijavljeni nije dostavio dokumentaciju od postupka homologacije niti za taj drugi motor. Ovdje je potrebno napomenuti da je prema čl. 1. Pravilnika o homologaciji vozila, tim pravilnikom propisana obveza homologacije vozila kao cjeline prije njihova stavljanja na tržište ili prve registracije u Republici Hrvatskoj, oblik i sadržaj potvrde o sukladnosti vozila i izjave o sukladnosti vozila te uvjeti koje moraju ispunjavati pravne osobe za provođenje postupka homologacije.

Prema odredbi čl. 275., st. 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (Narodne novine broj 105/04) motorna i priključna vozila te njihovi dijelovi i oprema prije stavljanja na tržište i prve registracije moraju se podvrgnuti postupku provjere homologacije radi utvrđivanja zadovoljavaju li propisane zahtjeve o homologaciji.

Imajući u vidu citiranu zakonsku odredbu dobavljač vozila (uvoznik ili proizvođač) dužan je pribaviti potvrdu o sukladnosti tipa vozila prije stavljanja vozila u promet.

Slijedom navedenog, proizlazi da bez potvrde o sukladnosti vozila nije moguće registrirati to vozilo, što uostalom proizlazi i iz priložene police od automobilske odgovornosti br. 321020088590 jer u toj polici nisu sadržani podaci o registraciji predmetnog vozila. Dakle, u konkretnom slučaju, prijavljeni je prodao vozilo koje se ne može registrirati, čime je postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a.

Zbog svih navedenih razloga, ovaj sud smatra da je prijavljeni svojim po-

našanjem činjenično opisanim u izreci ove presude, počinio povredu morala predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Kod odlučivanja o odgovornosti prijavljenoga sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale prijavitelju, pa je izrekao mjeru za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da više ne čini ovakve ili slične povrede morala. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom, ovaj sud nije našao otegotnih niti olakotnih okolnosti koje bi upućivale na izricanje blaže ili, pak, strože sankcije.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 18

Nedokumentirani prigovor kakvoći usluge putničke agencije
Obveza davanja pisanog odgovora (u propisanome roku) odnosi se samo na dokumentirani prigovor kakvoći usluge putničke agencije

Iz obrazloženja prvostupanjske presude*: S obzirom na to da prijavljeni prema čl. 18. Općih uvjeta putovanja uzima u postupak samo dokumentirane pritužbe, a iz spisa proizlazi da prijavitelj uz prigovor nije dostavio potrebnu dokumentaciju (pismenu izjavu predstavnika), ovaj sud smatra da prijavljenik, kao organizator putovanja, nije bio dužan uzeti u postupak prijaviteljev prigovor pa tako ni donijeti pismeno rješenje na navedeni prigovor.*

Prvostupanjska presuda broj P-I-50/09 od 26. studenog 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori ... odlučujući o prijavi prijavitelja KK.G. iz ... protiv prijavljenog Ž.M. d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 26. studenoga 2009. u prisutnosti prijavitelja i prijavljenog,

presudio je: *Prijavljeni Ž.M. d.o.o., Z...*

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI da je počinio povredu *iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) time da je bio dužan donijeti pismeno rješenje na prijaviteljev prigovor na uslugu iz ugovora o organiziranju putovanja br. 5285-2008.*

Obrazloženje

Prijavitelj je u prijavi naveo da je s prijavljenim sklopio Ugovor o organiziranju putovanja broj 5285-2008 za uslugu škole skijanja na Sljemenu od 12. do 16. siječnja 2009. godine za sina i uplatio iznos od 200,00 kn te se tim ugovorom obvezao platiti ostatak cijene u 3 rate i kao jamstvo ostavio je broj kreditne kartice American Express. S obzirom na to da tijekom trajanja škole skijanja nije bio zadovoljan uslugom, telefonski je o tome obavijestio agenciju tražeći vlasnika, koji je bio Austriji pa su mu iz agencije dali e-mail adresu vlasnika, kojem je 18. siječnja 2009. uputio prigovor. Prijavitelj je upozorio na čl. 18. Općih uvjeta putovanja, koji su sastavni dio predmetnog ugovora prema kojem je organizator dužan donijeti pismeno rješenje na prigovor u roku od 14 dana po primitku prigovora te je istaknuo da rješenje nije dobio. Nadalje, naveo je da je 2. veljače 2009. dostavio agenciji novi dopis u kojem je naveo da nije dužan uplaćivati ostale rate jer usluga nije bila brižljivo obavljena u skladu

s dobrim poslovnim običajima i da je javni bilježnik donio rješenje o ovrsi na koje se žalio. Slijedom navedenog, prijavitelj drži da ponašanje prijavljenog nije prihvatljivo i to zato što nije odgovarao na njegove primjedbe o pruženoj usluzi te je pokušao naplatiti dug ovrhom a da nesuglasice nije pokušao riješiti sporazumno.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu osporio navode iz prijave te je naveo da na e-mail odgovara direktor prijavljenog u suradnji s predstavnikom organizatora te da predstavnik organizatora nije primio e-mail. Ukratko je opisao organizaciju putovanja i rad s djecom u dobi od 3 do 6 godina.

U dokaznom postupku, na glavnoj raspravi održanoj pred ovim sudom, izvedeni su dokazi uvidom u ugovor o organiziranju putovanja br. 5288-2008 od 5. siječnja 2009., e-mail od 18. siječnja 2009., dopis od 2. veljače 2009., rješenje o ovrsi poslovni broj Ovrv-300/09 od 19. svibnja 2009. koji je izdao javni bilježnik Zorka Čavajda i prigovor protiv navedenog rješenja o ovrsi.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da prijavljeni nije odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Iz ugovora o organiziranju putovanja br. 5288-2008 od 5. siječnja 2009. proizlazi da su prijavljeni kao organizator i prijavitelj za sina kao putnik zaključili ugovor, kojim se organizator obvezao organizirati za putnike školu skijanja na Sljemenu od 12. do 16. siječnja 2009., a putnik se obvezao za navedenu uslugu isplatiti iznos od 1.290,00 kn.

Nadalje, prijavitelj je e-mailom od 18. siječnja 2009., koji je uputio zastupniku po zakonu prijavljenog, iznio primjedbe na uslugu iz navedenog ugovora, a dopisom od 2. veljače 2009. istaknuo je da nije dobio odgovor na navedeni e-mail i upozorio je na odredbu čl. 18. Općih uvjeta putovanja prema kojem je organizator dužan u roku od 14 dana donijeti pismeno rješenje na prigovor.

Iz rješenja o ovrsi poslovni broj Ovrv-300/09 od 19. svibnja 2009. koje je izdao javni bilježnik Zorka Čavajda proizlazi da je to rješenje o ovrsi izdano u povodu prijedloga za ovrhu koji je podnio prijavljeni protiv prijavitelja i radi prisilnog ostvarenja novčane tražbine po računu broj 332/2009 izdanog na temelju ugovora o organiziranju putovanja br. 5288-2008 od 5. siječnja 2009. Konačno, prijavitelj je protiv navedenog rješenja o ovrsi podnio prigovor.

U konkretnom slučaju odlučno je pitanje je li prijavljeni bio dužan donijeti pismeno rješenje na prigovor za uslugu iz ugovora. Pri tome je potrebno istaknuti da je relevantna odredba čl. 18. Općih uvjeta putovanja, koji su u smislu čl. 3. predmetnog ugovora sastavni dio tog ugovora. Navedenom odredbom regulirano je rješavanje prigovora, kao i pritužbeni postupak. Prema toj odredbi pritužbeni postupak odvija se tako da putnik odmah na samome mjestu reklamira neodgovarajuću uslugu kod predstavnika organizatora, a ako njega nema, kod izvršitelja usluge. Putnik je dužan surađivati s predstavnikom i izvršiteljem usluge u dobroj namjeri da se otklone uzorci prigovora. Ako putnik ne prihvati na samome mjestu ponuđeno rješenje prigovora koje odgovara uplaćenoj usluzi, organizator neće uvažiti naknadu putnikovu reklamaciju niti na nju

odgovoriti. Ako uzrok prigovoru ne bi bio otklonjen, putnik o tome sastavlja s predstavnikom pismeni zapisnik-izjavu. Najkasnije 8 dana po povratku s puta, putnik predaje pismeni prigovor u prodajnome mjestu gdje je uplatio aranžman te prilaže pismenu izjavu od predstavnika i eventualne račune za dodatne troškove. Organizator će primiti u postupak samo potpuno dokumentirane pritužbe koje primi u navedenome roku od 8 dana. Organizator je dužan donijeti pismeno rješenje na ovaj prigovor u roku od 14 dana po primitku prigovora na prodajnome mjestu.

S obzirom na to da je e-mail upućen osobi koja je ovlaštena zastupati prijavljenog (to proizlazi iz predmetnog ugovora) te je upućen 18. siječnja 2009., a usluga iz navedenog ugovora odnosi se na organizaciju škole skijanja na Sljemenu od 12. do 16. siječnja 2009. godine, ovaj sud ističe da je taj prigovor podnesen u roku i na način propisan čl. 18. Općih uvjeta putovanja. Iz prijave proizlazi da je prijavitelj podnio prigovor na uslugu u kojem je iznio niz primjedbi. Prijavitelj u prijavi nije tvrdio da je uz navedeni prigovor priložio i pismenu izjavu predstavnika u smislu čl. 18. Općih uvjeta putovanja niti je u tom smislu priložio bilo kakav dokaz. Osim toga, prijavljeni je u odgovoru na prijavu tvrdio da prijavitelj nije poslao e-mail njegovu predstavniku. Slijedom navedenog, ovaj sud drži da prijavitelj nije dokazao u smislu čl. 7. i čl. 219. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08 i 123/08 – u daljnjem tekstu: ZPP) da je prigovor bio dokumentiran u smislu čl. 18. Općih uvjeta putovanja. S obzirom na to da prijavljeni prema čl. 18. Općih uvjeta putovanja uzima u postupak samo dokumentirane pritužbe, a iz spisa proizlazi da prijavitelj uz prigovor nije dostavio potrebnu dokumentaciju (pismenu izjavu predstavnika), ovaj sud smatra da prijavljeni, kao organizator putovanja, nije bio dužan uzeti u postupak prijaviteljev prigovor pa tako ni donijeti pismeno rješenje na navedeni prigovor.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-3/10 24. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud ... u predmetu predlagatelja K.G. iz... protiv prijavljenika Ž.M. d.o.o. Z... zbog povrede morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavitelja protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori br. P-I-50/09 od 26. studenoga 2009. godine, na sjednici vijeća održanoj 24. ožujka 2010.

riješio je: *Žalba se odbacuje.*

Obrazloženje

Protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori br. P-I-50/09. od 26. studenoga 2009. **predlagatelj je pravovremeno izjavio žalbu koju je podneskom od 18. veljače 2010. povukao**, navodeći da su se stranke nagodile tijekom rasprave na redovnom Sudu.

Odredbom iz čl. 358. ZPP-a u stavku 1. propisano je da će se nepravovremena, nepotpuna ili nedopuštena žalba odbaciti. U stavku 3. istog članka propisano je da je žalba nedopuštena, među ostalim, i u slučaju kad žalitelj odustane od žalbe.

Kako je žalitelj povlačenjem žalbe odustao od tog pravnog lijeka, na temelju odredbi iz čl. 358., st. 1. i 3. i čl. 366., st. 1. ZPP-a, u vezi s odredbom iz čl. 8. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (NN br.66/06, 114/06, i 8/08) odlučeno je kao u izreci rješenja.

Predsjednica vijeća ...

Slučaj 19

Odgovornost za štetu na temelju obveznog osiguranja od odgovornosti u prometu
Odnos osiguratelja, osiguranika i oštećenika
Štetnik čini povredu pravila morala ako svojom krivnjom (radnjom ili propustom) otežа oštećeniku dokazivanje nastanka štete

Prvostupanjska presuda broj P-I-57/09 od 14. listopada 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću... u povodu prijave prijavitelja V.N. iz ... protiv I. prijavljenoga C.O. d.d. iz... i II. prijavljenoga Z.H. d.o.o. iz ... zbog povrede pravila morala, nakon rasprave održane i zaključene 14. listopada 2009., ...

presudio je: *I. Prijavljeni C.O. d.d. iz...*

odgovoran je: *što nije naknadio štetu oštećenoj osobi, ovdje prijavitelju, unatoč tome što je njegov osiguranik, ovdje II. prijavljeni, prouzročio štetu prijavitelju i što je prijavitelj zahtijevao njezinu naknadu,*

***čime je** postupio protivno odredbama čl. 11., 12. i 22. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine broj 151/05, 36/09, 75/09), što se smatra povredom dobrih poslovnih običaja,*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07, 8/08),* ***izriče

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore, nakon pravomoćnosti ove presude.

presudio je: *II. Prijavljeni Z.H. d.o.o. iz ...*

odgovoran je: *što je radi izbjegavanja odgovornosti tvrdio da nije prouzročio štetu na vozilu prijavitelja iako ju je prouzročio,*

***čime je** postupio protivno odredbama čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori* ***izriče

***JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore, nakon pravomoćnosti ove presude**.*

Obrazloženje

Prijavitelj je 16. srpnja 2009. podnio prijavu zbog povrede morala (dobrih poslovnih običaja) protiv prijavljenih navodeći da je 8. travnja 2009. II. pri-

javljeni premjestio njegovo vozilo na deponij u Strojarskoj 14 u Zagrebu te da je pri preuzimanju vozila uočio oštećenja na prednjem lijevom i zadnjem desnom blatobranu te navedene primjedbe unio u zapisnik o preuzimanju vozila. Nakon toga je I. prijavljenom odvezao vozilo na procjenu štete te je I. prijavljeni izvršio procjenu štete po njegovu ovlaštenom procjenitelju. Prijavitelj se obratio I. prijavljenom radi naknade štete no I. prijavljeni je odbio prijavitelja s obrazloženjem da ne može udovoljiti odštetnom zahtjevu jer prema izjavi II. prijavljenoga šteta nije nastala pri premještanju vozila "paukom" te po mišljenju njihove stručne službe nema uzročno-posljedično veze između oštećenja na vozilu i premještanja. Prijavitelja čudi tvrdnja I. prijavljenoga koji se olako priklanja konstataciji II. prijavljenoga te zbog toga odbija udovoljiti odštetnom zahtjevu premda je njegov zaposlenik izvršio procjenu štete.

I. prijavljeni je odgovorio na prijavu navodeći da osiguranik ne priznaje da bi prijavljeno oštećenje nastalo pri premještanju vozila, te da je u prilog tome dostavio kopiju putnog radnog lista, izjavu vozača i fotografije vozila pa da nije moguće udovoljiti predmetnom zahtjevu za naknadu štete jer nije utemeljen na dokazima.

II. prijavljeni je u odgovoru na prijavu istaknuo da je iz priloženog radnog naloga vidljivo da je predmetno vozilo bilo oštećeno prije podizanja pa da ne postoji uzročno-posljedična veza između postupanja II. prijavljenoga i oštećenja na spornom vozilu.

Na ročištu glavne rasprave održanom pred ovim sudom 14. listopada 2009. prijavitelj i II. prijavljeni su, u bitnom, ostali kod navoda iz odgovora na prijavu te pritom nisu imali daljnjih dokaznih prijedloga za iznesene činjenične tvrdnje, dok I. prijavljeni nije pristupio na navedeno ročište iako je bio uredno pozvan.

Iz iznesenih činjeničnih tvrdnji proizlazi da je nesporno između stranaka da:

- je II. prijavljeni 8. travnja 2009. izvršio premještanje prijaviteljeva vozila,
- je I. prijavljeni osiguratelj II. prijavljenoga,
- su u trenutku izvida štete koji je obavio I. prijavljeni postojala određena oštećenja na prijaviteljevu vozilu, a kako je to naznačeno na izvidu štete,
- je prijavitelj zahtijevao naknadu štete od I. prijavljenoga,
- I. prijavljeni nije htio naknaditi štetu jer iz dokaza koje je priložio II. prijavljeni proizlazi da šteta nije nastala zbog premještanja vozila već da je predmetno vozilo već bilo oštećeno prije njegova premještanja od II. prijavljenoga.

Sporno je, dakle, je li predmetno vozilo oštećeno prije ili za vrijeme njegova premještanja od II. prijavljenoga. Pritom treba dodati da izvid štete, sam po sebi, ne predstavlja ispravu iz koje bi se nedvojbeno moglo zaključiti da je sporna šteta doista i nastala, međutim, budući da prijavljeni ni ne osporavaju da su u trenutku izvida štete postojala određena oštećenja na vozilu prijavitelja već, u bitnom, priloženim dokazima dokazuju da su ta oštećenja nastala prije premještanja vozila o uspjehu dokazivanja potonje sporne činjenične tvrdnje ovisi i ishod predmetnog postupka.

Odgovarajuće tome, ovaj je sud radi utvrđivanja navedene sporne i odlučne činjenice, u dokaznom postupku provedenom na ročištu glavne rasprave od 14. listopada 2009. izveo dokaze uvidom u sve isprave priložene spisu – zapisnik o preuzimanju vozila od 8. travnja 2009., izvid štete od 14. travnja 2009., obavijest o šteti od 14. svibnja 2009., izjavu II. prijavljenoga od 4. svibnja 2009., račun broj 126 od 9. veljače 2009., račun broj 3/09 od 9. veljače 2009., izjavu vozača "pauka" II. prijavljenoga od 30. travnja 2009., putni radni list i radni nalog od 8. travnja 2009. te fotografije priložene uz nalog broj KV 64731.

Uvidom u navedene dokaze, ponajprije one koje je II. prijavljeni priložio kao dokaz za svoju činjeničnu tvrdnju da su sporna oštećenja nastala prije premještanja vozila - izjavu vozača "pauka" II. prijavljenoga od 30. travnja 2009., putni radni list i radni nalog od 8. travnja 2009. te fotografije priložene uz nalog broj KV 64731, ovaj sud, međutim nije mogao sa sigurnošću utvrditi da su sporna oštećenja nastala prije premještanja vozila. To zato što su priložene fotografije nedovoljne kvalitete da bi iz njih bilo moguće utvrditi navedeno dok, s druge strane, izjava vozača "pauka" II. prijavljenoga od 30. travnja 2009. "vozilo ZG 1415 H nisam oštetio" i opaska "razne ogrebotine" na priloženom radnom nalogu II. prijavljenoga, protivno shvaćanju prijavljenih, ne predstavljaju adekvatan dokaz na temelju kojeg bi bilo moguće sa sigurnošću utvrditi navedeno.

Posljedično tome, ovaj je sud primjenom odredbe čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08) u vezi s čl. 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori zaključio da sporna oštećenja nisu nastala prije nego za vrijeme premještanja prijaviteljeva vozila. Drugim riječima, II. prijavljeni je prouzročio štetu na prijaviteljevu vozilu pa ju je I. prijavljeni, kao osiguratelj II. prijavljenoga, na prijaviteljev zahtjev, u skladu s odredbama čl. 11., 12. i 22. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (u vezi s čl. 964., st. 1. Zakona o obveznim odnosima – Narodne novine broj 35/05, 41/08), bio dužan naknaditi, a to nesporno nije učinio. Zato postoji odgovornost I. Prijavljenoga, dok je odgovornost II. prijavljenoga utemeljena na činjenici što je neistinitom tvrdnjom da nije prouzročio sporna oštećenja htio izbjeći odgovornost za učinjeno.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenima izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koja su počinjena, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenima izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljene da više ne čine ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenima ovaj sud nije našao ni otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi im izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća R.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-30/09 od 21. prosinca 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, kao drugostupanjski sud u vijeću ... u predmetu podnositelja prijave V.N. iz ..., protiv I. prijavljenoga C.O. d.d. iz... i II. prijavljenoga Z.H. d.o.o. iz ... zbog povrede pravila morala, dobrih poslovnih običaja, odlučujući o žalbama prijavljenih protiv prvostupanjske presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori od 14. listopada 2009. godine broj: P-I-57/09, nakon održane sjednice vijeća dana 21. prosinca 2009.

presudio je: *Odbijaju se žalbe prijavljenih kao neosnovane i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori od 14. listopada 2009. godine broj: P-I-57/09.*

Obrazloženje

Točkom I. izreke presude navedene u izreci prvostupanjski je sud proglasio prvoprijavljenog odgovornim što nije nadoknadio štetu prijavitelju, unatoč tome što je drugoprijavljeni prouzročio štetu prijavitelju i što je prijavitelj zahtijevao njezinu naknadu, čime je postupio suprotno čl. 11., 12. i 22. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine br. 151/05., 36/09. i 75/09.), što se smatra povredom dobrih poslovnih običaja, zbog čega mu je na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08. - u daljnjem tekstu: Pravilnik) izrečena javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore (HGK) nakon pravomoćnosti prvostupanjske presude.

Točkom II. izreke presude navedene u izreci prvostupanjski je sud proglasio drugoprijavljenog odgovornim što je radi izbjegavanja odgovornosti tvrdio da nije prouzročio štetu na vozilu prijavitelja iako ju je prouzročio, čime je postupio suprotno čl. 5. Pravilnika, što se smatra povredom dobrih poslovnih običaja, zbog čega mu je na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08. - u daljnjem tekstu: Pravilnik) također izrečena javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine HGK nakon pravomoćnosti prvostupanjske presude.

U obrazloženju pobijane presude sud navodi da je drugoprijavljeni 8. 4. 2009. godine izvršio premještanje prijaviteljeva vozila; da je prvoprijavljeni osiguravatelj drugoprijavljenog; da su u trenutku izvida štete izvršenog po prvoprijavljenom postojala određena oštećenja na prijaviteljevu vozilu, kako je to naznačeno na izvidu štete; da je prijavitelj zahtijevao naknadu štete od prvoprijavljenog; da prvoprijavljeni nije htio nadoknaditi štetu jer iz dokaza koje je predočio drugoprijavljeni proizlazi da šteta nije nastala zbog premještanja vozila, već da je predmetno vozilo bilo oštećeno prije njegova premještanja

od drugoprijavljenog; te da je među strankama sporan trenutak nastanka štete (prije ili poslije premještanja po drugorprijavljenom).

Dalje se u presudi navodi da na temelju izvedenih dokaza sud nije mogao utvrditi da su sporna oštećenja nastala prije premještanja vozila jer su priložene fotografije nedostatne kvalitete. Također, po mišljenju prvostupanjskog suda, izjava vozača "pauka" drugoprijavljenog o tome da nije prouzročio ta oštećenja ne predstavlja dostatan dokaz na temelju kojeg bi se sa sigurnošću navedeno moglo utvrditi.

S obzirom na navedeno i pozivom na čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07. i 123/08. - daljnjem tekstu: ZPP) prvostupanjski sud je zaključio da sporna oštećenja nisu nastala prije, nego zbog premještanja prijaviteljeva vozila.

Kod odlučivanja o odgovornosti prijavljenog, prvostupanjski sud navodi da je u obzir uzeo vrstu, značaj i težinu predmetnog djela te štetne posljedice koje su nastale podnositelju prijave.

Oba su prijavljena podnijela žalbu protiv prvostupanjske presude.

Prvoprijavljeni u bitnome navodi da postoji apsolutna nenadležnost ovog suda jer je za utvrđivanje odgovornosti za naknadu štete iz osnova ugovora o osiguranju od odgovornosti njegova osiguranika (apsolutno) nadležan redovni sud, odnosno u konkretnom slučaju Općinski građanski sud (u Zagrebu).

Dalje navodi da se ne radi o povredi čl. 11. ZOO-a jer se u skladu s odredbama ugovora ne može riješiti zahtjev za naknadu štete koji je utvrđen kao neutemeljen te nije dispozitivnog karaktera. Smatra da je pogrešno primijenjen i čl. 12. ZOO-a jer se ne radi o obveznim odnosima među trgovcima niti o povredi čl. 22. ZOO-a jer se ne radi o valutnoj obvezi u odnosu na cijenu zlata ili tečaj valute RH.

Predlaže ukinuti prvostupanjsku presudu i odbaciti prijavu zbog apsolutne nenadležnosti.

Drugoprijavljeni u bitnome navodi da je teret dokaza u vezi s nastankom oštećenja bio na prijavitelju. Prema njegovu mišljenu prijavitelj nije uspio dokazati da bi drugoprijavljeni počinio sporna oštećenja, niti je to moguće učiniti na temelju izvedenih dokaza.

Predlaže preinačiti prvostupanjsku presudu.

Prijavitelj je podnio odgovor na žalbe.

U bitnome navodi da je radnik drugoprijavljenog naveo da se radi o raznim ogrebotinama te da stoga nije jasno zbog čega je radnik prvoprijavljenog procjenjivao i druga oštećenja, odnosno ona koja nisu postojala prije premještanja vozila. Smatra da se radi o povredi pravila morala zbog koje se može izreći javna opomena, za što nisu nadležni općinski sudovi.

Predlaže odbiti žalbu prijavljenih i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalbe nisu osnovane.

Ispitavši pobijanu odluku na temelju čl. 365. ZPP-a u vezi s čl. 8. i 40. Pravilnika, ovaj sud drži da je prvostupanjski sud donio pravilnu i zakonitu odluku.

Nadležnost prvostupanjskog suda proizlazi iz čl. 5. Pravilnika u kojem su navedeni slučajevi, koji predstavljaju pravila morala. U skladu s tom odredbom i drugi slučajevi mogu po ocjeni suda predstavljati takvu povredu. Sankcije za utvrđene povrede propisane su u čl. 36. Pravilnika. One, za razliku od postupka pred redovnim sudom, ne mogu glasiti na plaćanje određenog novčanog iznosa. Osim navedenog, redovni sud u pogledu građanskopravne odgovornosti (dakle, osnove tužbenog zahtjeva u odštetnoj parnici) nije vezan odlukom ovog suda.

Iz navedenih je razloga neosnovan žalbeni navod prvoprijavljenog o nenadležnosti prvostupanjskog suda.

Propis pod nazivom "ZOO", na koji se poziva prvoprijavljeni, i prema nazivu i prema sadržaju u žalbi reproduciranih odredbi članaka 11., 12. i 22., u stvarnosti odgovara Zakonu o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05. i 41/08.).

Međutim, prvostupanjski sud je kao temelj odgovornosti prvoprijavljenog uzeo drugi propis - Zakon o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine br. 151/05., 36/09. i 75/09.), čiji članci 11., 12. i 22. uređuju pravo oštećene osobe na podnošenje neposrednog zahtjeva, postupak i rokove za rješavanje odštetnih zahtjeva te pravo oštećene osobe na podnošenje tužbe, kao i obvezu sklapanja ugovora o osiguranju

Iz navedenog proizlazi da je žalbeni navod prvoprijavljenog o pogrešnoj primjeni materijalnog prava bespredmetan.

U vezi s utvrđivanjem okolnosti nastanka oštećenja na vozilu prijavitelja valja istaknuti sljedeće:

- drugoprijavljeni (odnosno njegov pravni prednik Z... d.o.o.) je trgovačko društvo kojemu je već dugi niz godina osnovna djelatnost premještanje vozila,
- u zapisniku i računu za preuzimanje vozila postoji rubrika "Primjedba stranke na eventualno oštećenje". U toj rubrici podnositelj je napisao svoje primjedbe u vezi s konkretnim oštećenjima,
- iz fotografije predmetnog vozila ne mogu se pouzdano utvrditi ta oštećenja,
- u rubrici "Opaska" radnog naloga drugoprijavljenog navedene su "razne ogrebotine",
- u izjavi od 30. 4. 2009. radnik drugoprijavljenog navodi da nije oštetio prijaviteljevo vozilo.

Iz navedenog je vidljivo da je prijavitelj učinio jedino što je mogao u danim okolnostima - pri preuzimanju svog vozila naveo je primjedbe o oštećenjima onako kako je to predvidio upravo drugoprijavljeni. Prijavitelj se, dakle, samo poslužio sredstvom koje mu je nametnuo drugoprijavljeni. Opaske i naknadne izjave radnika drugoprijavljenog ne mogu same za sebe predstavljati vjerodostojan dokaz zbog očekivane pristranosti.

U takvoj situaciji drugoprijavljeni je kao savjestan gospodarstvenik mogao i morao uspostaviti (pouzdan(iji) i vjerodostojan) sustav utvrđivanja stanja vozila za vrijeme premještaja, baš radi izbjegavanja sporova ovakve vrste. Kako on to nije učinio, ne može se retroaktivno (pokušati) opravdati eventualnim neutvrđenim činjeničnim stanjem odnosno okolnostima nastalim zbog nedo-

stataka u proceduri, koju je sam osmislio. Isto tako, zbog opisanog propusta ne može niti prebacivati teret dokaza na vlasnike vozila odnosno na prijavljenog. Ovakvo postupanje drugoprijavljenog s ciljem negiranja svoje odgovornosti predstavlja kršenje dobrih poslovnih običaja.

Stoga je po mišljenju ovog suda prvostupanjski sud, ocijenivši isprave u spisu i slijedom toga pravilno zaključivši da su oštećenja nastala za vrijeme premještanja vozila, pravilno primijenio pravila o teretu dokazivanja.

Utvrdivši odgovornost drugoprijavljenog pravilno je prvostupanjski sud na temelju navedenih odredbi Zakona o obveznim osiguranjima u prometu utvrdio i odgovornost prvoprijavljenog, budući da je on osiguravatelj drugoprijavljenog za izvanugovornu štetu.

Slijedom navedenoga i na temelju čl. 41., st. 1., t. 2. Pravilnika, valjalo je odlučiti kao u izreci.

Predsjednica vijeća ...

Slučaj 20

Telekomunikacijska usluge
Obveze davatelja telekomunikacijske usluge

Davatelj telekomunikacijske usluge - pretplate dužan je, na primjeren način, pretplatnika upoznati sa zaštitom od mogućih zlouporaba i prijevara u javnoj telekomunikacijskoj mreži

Presuda broj P-I-69/09 od 16. kolovoza 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ...odlučujući o prijavi prijavitelja Ž.M. iz... protiv prijavljenoga V...n... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 1. srpnja 2010., dana 16. kolovoza 2010.

presudio je: Prijavljeni V...n... d.o.o., Z...

odgovoran je: *što je počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) jer prijavitelja kao pretplatnika nije na primjeren način upoznao sa zaštitom od zlouporaba i prijevara u javnoj telekomunikacijskoj mreži*

pa mu se** na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera
JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici skupštine
Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je u prijavi naveo da u Općim uvjetima korištenja homebox uređaja nije naglašeno navedeno da se radi o bežičnom elektronskom uređaju s povećanim rizikom mogućnosti hakerskog upada i zlouporabe od trećih neovlaštenih osoba, s direktnim naputkom za zaštitu, što je ustanovio i HAKOM. Smatra se da je kršenje dobrih poslovnih običaja i poslovnog morala ostvareno i zbog toga što prijavljeni nije poštivao odluku-mišljenje HAKOM-a po kojoj prijavitelj nije bio dužan platiti osporeni račun. Istaknuo je kako je prijavljeni angažirao odvjetnika pod prijetnjom ovrhe kao načina komunikacije s korisnikom usluge, što po njegovu mišljenju u konkretnom slučaju nije primjereno i što upućuje na to da prijavljeni nije imao namjeru ozbiljno i s dužnom pažnjom proučiti odluku HAKOM-a.

U odgovoru na prijavu prijavljeni je naveo da je prijavitelj 11. studenoga 2008. zasnovao pretplatnički odnos za Homebox liniju na minimalno ugovoreno razdoblje od 24 mjeseca. Istaknuo je kako se prijavitelj 29. siječnja 2009. obratio s pritužbom na račun za prosinac/siječanj 2009. u kojoj je naveo da

prijenos podataka nije koristio i zatražio je storniranje računa. Prijavljeni je, nadalje, naveo da je prijavitelju odgovorio 4. veljače 2009. pri čemu mu je objašnjeno da je obračunati prijenos podataka uredno zabilježen u sustavu davatelja usluga i ispravno obračunat u skladu s važećim cjenikom za tarifu koja se koristi. Nakon toga prijavitelj je zatražio raskid pretplatničkog odnosa na što mu je dopisom objašnjeno da je, u skladu s prijavljenikovim Općim uvjetima poslovanja ..., u slučaju prijevremenog raskida korisnik u obvezi platiti mjesečne naknade do kraja ugovorenog razdoblja. Konačno, prijavitelj se 17. veljače 2009. obratio i povjerenstvu za rješavanje pritužbi potrošača, nadležnom tijelu za rješavanje po prigovorima korisnika, koje je zatražilo provjeru svih navoda iz prijaviteljevog prigovora te je provjerom prijaviteljeva računa, kao i zabilježenog prijenosa podataka utvrđeno da je iskazani prijenos podataka u obračunskom razdoblju za prosinac/siječanj 2009. uredno zabilježen i ispravno obračunat u skladu s cjenikom tarife koja se koristi i pri tome nisu utvrđene nepravilnosti u načinu bilježenja prijenosa podataka niti u sustavu obračuna prijenosa podataka pa je povjerenstvo donijelo odluku kojom je potvrdilo osnovanost i pravilnost osporavanog računa. Osim navedenog, prijavljeni je obrazložio da ako se koristi bežično spajanje na internet putem WLAN veze, potrebno je poduzeti mjere zaštite vlastita korisničkog računa kako bi se onemogućio pristup internetu zlonamjernih susjednih uređaja bežičnim putem jer takav promet plaća nezaštićeni korisnik. Prijavljeni je objasnio da su takve mjere u biti aktiviranje posebnog programa koji se nalazi na uređaju, kojim se onemogućuje pristup drugim zlonamjernim korisnicima. I taj je postupak detaljno opisan u uputama za korištenje uređaja. Prijavljeni smatra da mišljenje HAKOM-a od 28. kolovoza 2009. nije obvezujuće, a u odnosu na prijaviteljeve tvrdnje usmjerene na angažiranje odvjetnika istaknuo je da je detaljna procedura slanja opomena na račun korisnicima regulirana čl. 48. Zakona o elektroničkim telekomunikacijama, dok je postupak podnošenja prigovora reguliran čl. 50. Zakona o elektroničkim telekomunikacijama te je prijavitelj o načinu podnošenja prigovora, kao i pravima i obvezama korisnika u slučaju neplaćanja računa upoznat s čl. 7.3. Općih uvjeta poslovanja VIPnet d.o.o.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: mišljenje HAKOM-a Klasa: 344-03/09-01/266, Ur. broj: 376-12-09-05 ŽK/GK od 28. kolovoza 2009., opomenu pred ovrhu od 8. rujna 2009., račun broj: 0000200556022009 od 15. veljače 2009., opomenu po računu za razdoblje 16. siječnja 2009. – 15. veljače 2009., račun broj: 0000239991032009 od 15. ožujka 2009., račun broj 0000255978042009 od 15. travnja 2009., prijaviteljev prigovor na račun za ostvareni internetski promet u razdoblju od 16. prosinca 2008. do 15. siječnja 2009. upućen HAKOM-u, prijaviteljev prigovor na račun internetskog prometa za razdoblje od 16. prosinca 2008. do 15. siječnja 2009. Povjerenstvu za rješavanje prigovora potrošača, očitovanje prijavljenog od 4. veljače 2009., 13. veljače 2009., račun broj 0000216504012009 od 15. siječnja 2009., opomenu od 17. veljače 2009., očitovanje Povjerenstva za rješavanje pritužbi korisnika od 23. ožujka 2009., reklamaciju uređaja i računa od 26. ožujka 2009., očitovanje prijavljenog od 27. ožujka 2009., zahtjev za raskid ugovora od 28.

ožujka 2009., uvjete korištenja Homebox usluge, Opće uvjete poslovanja VI-Pnet d.o.o., obavijest HAKOM-a od 5. svibnja 2009., odgovor prijavljenog na zahtjev za rješavanje spora.

U ovom predmetu nije sporno da je prijavitelj zasnovao pretplatnički odnos za Homebox liniju te da je prijavljeni izdao račun broj 0000216504012009 od 15. siječnja 2009. za razdoblje od 16. prosinca 2008. do 15. siječnja 2009. na iznos od 530,53 kn na koji je prijavitelj prigovorio i obraćao se Službi za korisnike prijavljenog, a potom je podnio pritužbu prijavljenikovu Povjerenstvu za rješavanje pritužbi potrošača ... i prigovor Hrvatskoj agenciji za poštu i elektroničke komunikacije protiv odluke prijavljenikova Povjerenstva za rješavanje pritužbi potrošača...

Iz navedenog proizlazi kako je prijavljeni postupao po pritužbi prijavljenog protiv navedenog računa odnosno putem svojih nadležnih tijela proveo je postupak o prijaviteljevoj pritužbi te je u konačnici prijavljenikovo Povjerenstvo za rješavanje pritužbi potrošača ... odlučilo potvrditi osnovanost osporavanog računa, a poukom o pravnom lijeku upućen je prijavitelj na podnošenje prigovora protiv navedene odluke Vijeću korisnika telekomunikacijskih usluga Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije.

S obzirom na to da je prijavitelj podnio prigovor Hrvatskoj agenciji za poštu i elektroničke komunikacije (HAKOM-u), navedeno tijelo je dalo mišljenje da pretplatnik nije dužan podmiriti sporni iznos za razdoblje od 16. prosinca 2008. do 15. siječnja 2009. i da je pretplatnikov prigovor potrebno prihvatiti u skladu s člankom 10.2. prijavljenikovih Općih uvjeta poslovanja...

Međutim, pravilno je prijavljeni upozorio da mišljenje HAKOM-a nije obvezujućeg karaktera stoga što je čl. 51., st. 6. Zakonom o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine 73/08, dalje u tekstu: ZEK) propisano da HAKOM spor rješava odlukom koja mora biti podrobno obrazložena i dostavljana svim strankama. Dakle, iz navedenog proizlazi da to što prijavljeni nije postupio po navedenome mišljenju ne znači povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja.

Nadalje, činjenica da je prijavljeni angažirao odvjetnika za naplatu potraživanja, kao i prijetnja ovrhom, također nema karakter povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja jer ako prijavljeni smatra da ima određeno potraživanje prema pretplatniku, u tom slučaju može samostalno ili putem punomoćnika (odvjetnika) pokrenuti postupak radi naplate tog potraživanja.

U ovom predmetu je sporno je li prijavljeni na primjeren način upoznao prijavitelja sa zaštitom od zlouporaba i prijevara u javnoj telekomunikacijskoj mreži. Naime, to je prijavljeni bio dužan učiniti u skladu s čl. 43., st. 2. ZEK-a.

Prijavljeni je tijekom ovog postupka naveo tvrdnju kako je prijavitelja na primjeren način upozorio o mogućnostima zlouporaba i prijevara u javnoj telekomunikacijskoj mreži te da ga je na primjeren način upoznao sa zaštitom, što je prijavitelj osporio. Imajući u vidu navedeno, prijavljeni je bio dužan dokazati istinitost te tvrdnje. Međutim, prijavljeni nije predložio ni predočio nikakve dokaze kojima bi tu tvrdnju dokazao pa je stoga ovaj sud primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka

USRH-a, 84/08 i 123/08 – u daljnjem tekstu: ZPP) u vezi s čl. 8. Pravilnika zaključio kako prijavljeni nije dokazao da je na primjeren način u skladu s čl. 43., st. 2. ZEK-a upoznao prijavitelja sa zaštitom od zlouporaba i prijevara u javnoj telekomunikacijskoj mreži, čime je počinio povredu dobrih poslovnih običaja i pravila morala iz čl. 5. Pravilnika.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelje, pa je prijavljeniku izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 21

Odgovornosti za nedostatke
Teret dokaza
Teret dokaza - o činjenicama odlučnima za prijavljenikovu odgovornost - je na prijavitelju
Odgovornosti za nedostatke – za prodani proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete

Presuda broj P-I-73/09 od 26. studenoga 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja T.S. iz... protiv prijavljenog F... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 26. studenoga 2009.

presudio je: Prijavljeni F... d.o.o., Z...

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI da je prodao proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, čime da je počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik).

Obrazloženje

Prijavitelj je u prijavi naveo da je s prijavljenim sklopio ugovor o prodaji, kojim se prijavljeni obvezao prijavitelju predati aparat Chi4life, a prijavitelj se obvezao prijavljenome platiti. Prijavitelj je istaknuo kako nije bio zadovoljan s tim aparatom te mu je u nekoliko navrata, nakon njegovih reklamacija, dostavljan novi aparat, kao zamjena za stare neispravne aparate. Iz sadržaja prijave proizlazi da je prijavitelj smatrao kako mu je prijavljeni prodao proizvod loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete te je prijavitelj predložio da se prijavljenom izrekne javna opomena uz objavljivanje u tisku i na web stranicama HGK.

Prijavljeni nije pristupio na prethodni postupak mirenja niti na ročište za glavnu raspravu, a nije dostavio očitovanje na navode iz predmetne prijave.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: račun br. 46 od 12. ožujka 2009., jamstveni list za električni masažni aparat RT 2006A, kratko predstavljanje proizvoda Chi4life, reklamaciju aparata chi4life te e-mail poruke.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da prijavljeni nije odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Prijavitelj je podnio prijavu protiv društva F... d.o.o., Z... Međutim, iz dokumentacije (račun br. 46, jamstveni list, i kratko predstavljanje proizvoda chi4life), koja je priložena uz prijavu, proizlazi da je prijavitelj bio u poslovnom odnosu s drugim društvom, i to F... FUTURA d.o.o., Z..., iz računa br. 46. proizlazi da je taj račun izdalo društvo F... FUTURA d.o.o., Z... i to za aparat chi4life. Nadalje, priloženi jamstveni list, kao prodavatelj, ovjerio je također F... FUTURA d.o.o. te je navedeno društvo kratkim predstavljanjem opisalo proizvod chi4life.

Ovaj sud je izvršio uvid u sudski registar te je utvrdio da prijavljeni odnosno društvo F... d.o.o. ima sjedište na istoj adresi kao i društvo F... FUTURA d.o.o., s kojim je prijavitelj bio u poslovnom odnosu.

U skladu s čl. 219., st. 1. u vezi s čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08 i 123/08 – u daljnjem tekstu: ZPP), čije se odredbe na odgovarajući način primjenjuju u postupku pred Sudom časti Hrvatske gospodarske komore na temelju čl. 8. Pravilnika, teret dokaza osnovanosti prijave je na prijavitelju. Tako prema odredbi čl. 221.a ZPP-a ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. To nadalje znači da prijavitelj mora svoju prijavu potkrijepiti odgovarajućim dokazima jer će u suprotnom prijavljeni biti oslobođen odgovornosti.

Ovaj sud smatra da u ovom postupku prijavitelj nije dokazao da je s prijavljenim zaključio ugovor o prodaji predmetnog aparata, zatim prijavljeni, kako je označen u prijavi, nije ista pravna osoba, kao i ona naznačena u priloženoj dokumentaciji, niti je vidljivo da se radilo o pravnoj sljedništvu između te dvije pravne osobe. Slijedom navedenog, ovaj sud ističe da prijavitelj nije dokazao da je prijavljeni, kako je označen u prijavi, pasivno legitimiran u konkretnom postupku te zbog toga nije odgovoran za obveze iz predmetnog ugovora pa tako nije mogao počiniti povredu morala i dobrih poslovnih običaja iz čl. 5. Pravilnika na koje je prijavitelj upućivao tijekom postupka.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 22

Klimatizacijski uređaj
Teret dokaza o vrsti i prirodi kvara na montiranom klimatizacijskom uređaju
Pasivna legitimacija d.o.o. koji je osnovala fizička osoba koja je obavila posao kao bivši obrtnik

Presuda broj P-I-79/09 od 24. svibnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori ...odlučujući o prijavi prijavitelja .B. iz... protiv prijavljenoga E... P... d.o.o. za proizvodnju, trgovinu i usluge, iz... zastupan po direktoru Denisu Podreka, a potonji po Zajedničkom odvjetničkom uredu Ivana Buić i Samir Ilijazi, Rijeka, Ivana Grohovca 2/II, zbog povrede dobrih poslovnih običaja, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 24. svibnja 2010. u prisutnosti prijavitelja osobno, prijavljenoga po zz i punomoćniku

presudio je: *Prijavljeni E... P... d.o.o. za proizvodnju, trgovinu i usluge, iz...*

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI zbog povrede dobrih poslovnih običaja

tako da nije popravio klimatizacijski uređaj o svom trošku, jer da je kvar na uređaju nastao u jamstvenom roku odnosno da nije poštovao uvjete iz jamstva.

Obrazloženje

Dana 28. listopada 2009. godine prijavitelj je podnio prijavu protiv prijavljenog zbog povrede dobrih poslovnih običaja, jer da nije popravio klimatizacijski uređaj u jamstvenom roku, odnosno da je umjesto toga izradio ponudu za novi kompresor klimatizacijskog uređaja u iznosu od 3.100,00 kn, dok je provjerom u društvu AFAJ ustanovio da isti košta 1.800,00 kn, te da prednji klimatizacijski uređaj nije popravljen o trošku prijavljenoga, u skladu s jamstvenim uvjetima nego da je potonji krivnju za kvar prebacio na HEP.

Podneskom od 26. studenoga 2009. godine prijavitelj je dopunio svoju prijavu opisujući činjenični i pravni opis nastanka sporne situacije navodeći da je po uključivanju prijepornog klimatizacijskog uređaja dana 18. travnja 2009. godine izbacila sklopka i da je takav postupak ponovljen u nekoliko navrata, ali da navedeni uređaj nije radio.

Prijavitelj da je potom o nastaloj situaciji izvijestio prijavljenoga, koji da mu je prethodno izdao jamstveni list za klimatizacijski uređaj oznake FUJITSU tip ASL 12 L INVERTER, čiji zaposlenici da su drugi dan po zaprimanju poziva pristupili na lice mjesta te utvrdili da uređaj nije u funkciji, ali da su

riješili pitanje izbacivanja sklopke. Prijavitelj da je ponovno pozvao prijavljenoga te da i drugim izlaskom djelatnika na teren oni ponovno nisu uspjeli otkloniti kvar na uređaju već da su sačinili izvještaj o nemogućnosti njegova popravka i dostavili ponudu za zamjenu dijela uređaja koji nije radio.

Nadalje ističe da je upravo prijavljeni predmetni otklon kvara trebao izvršiti s obzirom na postojanje garancije za klimatizacijski uređaj odnosno da nije poštovao uvjete iz jamstva već suprotno tome da je za popravak uređaja tražio uplatu po dostavljenoj ponudi. Dopunjenom prijavom zatražio je da se prijavljeni proglasi odgovornim i sankcionira izricanjem javne opomene uz objavljivanje u tisku i na web stranici HGK.

Stranke su uredno pozvane na prethodni postupak mirenja, koji nije uspio, te je zbog toga u predmetu zakazano ročište pred prvostupanjskim vijećem.

Na prvom ročištu održanom dana 1. ožujka 2010. godine prijavljeni je po svom punomoćniku dao odgovor na podnesenu prijavu prije svega ističući prigovor zastare jer da je prijava podnesena Naslovu izvan subjektivnog roka od 6 mjeseci, pa je predloženo njeno odbacivanje kao nepravodobne.

Podredno prijavljeni je u cijelosti osporio navode prijavitelja jer da prijeporni klimatizacijski uređaj prijavitelj nije održavao u skladu s tehničkim uputama koje je dobio, a posebno da na temelju jamstvenog lista proizlazi da navedeni kvar nije posljedica greške već visokog prenapona odnosno više sile što nije pokriveno jamstvenim listom. Prijavljeni je nespornim učinio da su djelatnici prijavljenoga izašli na teren, i to u dva navrata, te sačinili izvještaj i ponudu za popravak.

Prijavitelj je nadalje istaknuo da je sporni klimatizacijski uređaj uklonio s mjesta na kojem je bio postavljen i otpremio ga na odlagalište. U odnosu na tehničke upute da je samo usmeno izvješten da se uređaj održava tako da se svakih 15 dana provodi čišćenje filtra, kojih uputa da se pridržavao sve do nastanka spornog događaja. Prijavitelj je istaknuo da protiv prijavljenoga nije pokrenuo sudski niti bilo koji drugi postupak već da se prije svega želio obratiti ovome Sudu.

Prijavljeni je nadalje u svom podnesku od 26. ožujka 2010. godine istaknuo i prigovor promašene pasivne legitimacije jer da prijavitelj nije prodao niti postavljao predmetni klimatizacijski uređaj, s obzirom na to da je prijavljeni osnovan kod Trgovačkog suda u Rijeci dana 13. 9. 2005. godine, a predmetni uređaj postavljen dana 2. 9. 2004. godine po Denisu Podredka kao vlasniku obrta E...

Nadalje, prijavljeni je prigovorio ponudi od društva AFAJA, jer da se ona ne odnosi na prijeporni klimatizacijski uređaj jer da taj kompresor nije kompatibilan za navedeni uređaj odnosno u cijelosti se protivio i prijavi i njenoj dopuni kako je to činjenično i pravno naveo u svom odgovoru na tužbu. Podneskom je predložio provođenje dokaza saslušanjem stranaka te svjedoka.

Prijavitelj se očitovao o navodima prijavljenoga osporavajući ih u cijelosti navodeći da nije točno da su inženjeri utvrdili da je do kvara na uređaju došlo zbog udara groma jer da je u to vrijeme na Poreštini bilo lijepo i sunčano.

Nadalje ističe da prijavljeni nije u potpunosti poštovao točku I uvjeta o jamstvu jer da konačnu odluku donosi servisni inspektor TERMOCOMERCA

koji je izdao jamstveni list, jer da se radilo o grešci u materijalu. U odnosu na nižu cijenu u društvu AFAJA da je kompresor isti i da se to sve može provjeriti, a njega kao potrošača da ne zanima tko je uvoznik.

Na ročištu od 24. svibnja 2010. godine saslušane su sve stranke ovog postupka te po prijavljenome predloženi svjedoci.

Sud je u donošenju predmetne odluke izvršio uvid u dokumentaciju, i to Prijavu prijavitelja od 28. 10. 2010. godine, dopunu prijave od 26. 11. 2009. godine, Izvješće br. 71/09 izdano od prijavljenoga dana 12. 5. 2009. godine, Ponudu broj 50/09 od 12. 5. 2009. godine, Dopis HEP-a od 6. 10. 2009. godine, Jamstveni list od 2. 9. 2004. godine i uvjete jamstva, Tehničke uvjete, Izvadak iz sudskog registra od 15. 3. 2010. godine, Podnesak prijavljenoga od 26. 3. 2010. godine, podnesak prijavljenoga od 17. 5. 2010. godine, saslušane su stranke u postupku te predloženi svjedoci Danijel Petar Klarić i Kristijan Majcan na ročištu od 24. svibnja 2010. godine, odnosno izvršen je uvid u sve predložene dokaze.

Analizirajući prijavu prijavitelja Sud je našao da je ona u cijelosti neosnovana.

Prije svega, a u odnosu na prigovor pravodobnosti postavljene prijave, o kojoj Sud pazi po službenoj dužnosti, ističe se da je u tom dijelu prigovor prijavljenoga neosnovan.

Naime, točno je da se prijavitelj za povredu obratio prijavljenome 12. svibnja 2009. godine, a HEP-u 26. svibnja 2009. godine. Budući da je prijavitelj od HEP-a dobio odgovor na upit oko nastanka spornog događaja dana 6. listopada 2009. godine, kao dan saznanja za povredu i učinioca treba uzeti dan kada je HEP prijavitelju otposlao pismeno, a to je 6. listopada 2009. godine.

Od tada pa do podnošenja prijave prošla su 22 dana, što govori u prilog tome da je prijava podnesena u roku, odnosno u skladu s čl. 22., st. 2. *Pravilnika o Sudu časti pri HGK*.

U odnosu na prigovor pasivne legitimacije, koji je prijavljeni istaknuo obrazlažući da je nastali spor povezan s poslovanjem obrtnika u vrijeme prodaje i postavljanjem spornog uređaja, pa da je neosnovana prijava u odnosu na ovdje prijavitelja kao pravne osobe, Sud smatra:

Naime, točno je da prijavljeni kao pravna osoba u vrijeme postavljanja klimatizacijskog uređaja nije postojao, dakle, kao pravna osoba nije bio ni u kakvom poslovnom odnosu s prijaviteljem, međutim, u smislu dobrih poslovnih običaja, a iz iskaza zz prijavljenoga razvidno je da se on na pozive oko rješavanja pitanja poslova koja su proizašli iz obrta odazivao i sve eventualne probleme bez ikakve prepreke otklanjao. Tomu je bio slučaj i kod prijavitelja kada je u dva navrata pokušao riješiti nastali problem, dakle, svojim ponašanjem, a u skladu s dobrim poslovnim običajima, prijavljeni je na sebe preuzeo odgovornost za iz obrta preuzetih poslova.

Slijedom toga, prijavljeni se na poziv prijavitelja odazvao, i već u tom trenutku znao i nije mu moglo ostati nepoznato da se radi o poslu koji je protekao iz obrta, pa je samim činjenjem odnosno upuštanjem u rješavanje problema priznao svoju legitimaciju. Konačno i iz iskaza zz prijavljenoga proizlazi da je to bila svojevrsna praksa nakon osnivanja društva. Kako je prijavitelj nastavio

s postupkom, ovaj je Sud proveo postupak protiv naređene pravne osobe.

Dio prijave u kojem se navodi da bi cijena kompresora bile suviše visoko označena po prijavljenome, u odnosu na druga društva, Sud neće posebno obrazlagati zato što se radi o tvrdnjama prijavitelja za koje Sudu nije pružio niti jedan pravno relevantan pravni dokaz, a tvrdnja bez dokaza ima se smatrati kao da nije niti iznesena.

Međutim, meritum spora između ovdje navedenih stranaka jeste spor oko vrste i uzroka oštećenja na klimatizacijskom uređaju.

Pregledom Izvješća br. 71/09 od 12. svibnja 2009. godine, te iz saslušanja zz prijavljenoga, kao i svjedoka Klarića i Majcana, proizlazi da je do oštećenja klimatizacijskog uređaja došlo zbog prenapona u električnoj mreži, odnosno visokim naponom, te taj kvar nije pokriven jamstvenim uvjetima.

Nasuprot tome, prijavitelj iskazuje da do prenapona nije došlo, već da se radi o grešci u materijalu.

Jedini mogući način pravilnog utvrđenja činjenica, na temelju kojih sudi Sud, odnosno utvrđivanja nastanka kvara na uređaju, bilo je provođenje dokaza vještačenjem spornog uređaja po za to osposobljenom vještaku tehničke struke.

Prednje iz razloga jer se radi o stručnim znanjima, oko načina rada klimatizacijskih uređaja, kao i načina njihova održavanja te naposljetku i prirode kvarova na njima, dakle znanjima s kojima Sud ne raspolaže.

Kako prijavitelj takva dokaza nije stavio, već dapače istaknuo da je prije pokretanja predmetnog postupka sporni uređaj sam uklonio s objekta, ovaj Sud smatra da je u konkretnoj pravnoj stvari izmakao najvažniji dokaz na temelju kojeg bi se van svake sumnje i sa stopostotnom sigurnošću dalo zaključiti radi li se doista o prenaponu ili se radi o grešci u materijalu koja je pak pokrivena jamstvom.

Dakle, u ovoj konkretnoj pravnoj stvari prijavitelj nije uspio dokazati uzrok kvara na klimatizacijskom uređaju, a naročito onaj koji je pokriven jamstvom, te je prijavljenoga valjalo osloboditi odgovornosti zbog povrede dobrih poslovnih običaja, pa je u skladu s čl. 35., st. 1. *Pravilnika o Sudu časti HGK* riješeno kao u izreci.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude dopuštena je žalba koja se izjavljuje u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi Sudu časti pri HGK u prvom stupnju, i to u tri primjerka, a o žalbi odlučuje drugostupanjski sud.

Slučaj 23

Telekomunikacijske usluge
Ugovor o telekomunikacijskom uslugama – načelo savjesnosti i poštenja

Prijavljenik ne postupa savjesno i pošteno ako, unatoč tome što nema dokaza da je sklopio ugovor na daljinu s prijaviteljem, inzistira i ponaša se kao da je takav ugovor sklopljen.

Presuda broj P-I-81/09 od 31. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću sastavljenom od sudaca Igora Vidre, predsjednika vijeća, te Marije Duljković i Dubravke Vidović Pehnec, članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Blanše Ažić Manevski, u povodu prijave prijavitelja V.K. iz ... protiv prijavljenoga HT-H... T.... d.d., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 31. ožujka 2010.

presudio je: *Prijavljeni HT-H... T.... d.d., Z...*

odgovoran je: *što se, unatoč tome što nema dokaza da je sklopio ugovor na daljinu s prijaviteljem, ponašao da je takav ugovor sklopljen i na taj način, protivno načelu savjesnosti i poštenja, svjesno postupao na način koji prijavitelju može uzrokovati štetu,*

***čime je postupao protivno odredbi iz članka 5. Pravilnika** o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju članka 36., stavka 1., točke 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori **izriče OPOMENA.

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome sudu 17. studenoga 2009. podnio prijavu protiv prijavljenog navodeći da je njegov **podstanar**, predstavljajući se kao vlasnik linije, u njegovo ime naručio uslugu MAX ADSL, i **s prijavljenim sklopio ugovor na daljinu**, kao i da je **pri preuzimanju uređaja krivotvorio njegov potpis**. Podstanara je prijavio policiji, a od prijavljenog nije mogao dobiti kopiju potvrde o primopredaji uređaja koja mu je trebala da utvrdi tko je uređaj preuzeo. Također, za potrebe policijske istrage, trebao je navesti iznos za koji je oštećen, o čemu zaposlenici prijavljenog nisu htjeli s njim razgovarati ne dajući mu priliku vidjeti što u ugovoru piše. Pozivajući se na Zakon o zaštiti potrošača, tvrdi da je na prijavljenom teret dokaza da je s njim sklopio ugovor na daljinu.

U odgovoru na prijavu prijavljeni je naveo da je 26. veljače 2009. na ime prijavitelja zatražena usluga MAX ADSL putem teleprodaje. Način na koji prijavljeni utvrđuje identitet podnositelja zahtjeva jest da traži određene osobne podatke postojećega korisnika: ime i prezime korisnika, adresu, broj telefona te broj računa i oznaku korisnika (svi navedeni podaci nalaze se na računu T-Coma). Zahtjev za pružanje usluge prijavljeni je prihvatio, a 4. ožujka 2009. na adresu korisnika (prijavitelja) uputio je „potvrdu prethodne obavijesti" običnom poštom, što je praksa prijavljenog (kao što i račune za pružene telekomunikacijske usluge šalje običnom poštom).

Nadalje, s obzirom na vrijeme kada su stranke sklopile ugovor na daljinu, prijavljeni navodi da su se na korisnika primjenjivali Opći uvjeti za korištenje ADSL usluge iz svibnja 2008. (u daljnjem tekstu: Opću uvjeti za ADSL) te Opći uvjeti T-Coma za usluge priključenja, pristupa i javne govorne usluge u nepokretnoj telekomunikacijskoj mreži za krajnje korisnike iz ožujka 2008. (u daljnjem tekstu: Opći uvjeti za nepokretnu mrežu).

U navedenim općim uvjetima propisane su identifikacijske oznake (osobni podaci) koje korisnik treba navesti da bi sklopio ugovor s T-Comom (članak 4., stavak 1. Općih uvjeta za ADSL), kao i korisnikova dužnost da od neovlaštenog pristupa čuva identifikacijske oznake koje dobije od T-Coma (članak 4., stavak 7. Općih uvjeta za ADSL te članak 7., stavak 7. Općih uvjeta za nepokretnu mrežu). Zbog navedenog, prijavljeni tvrdi da prijavitelj sam snosi odgovornost ako je dopustio svojem podstanaru pristup računima za HALO uslugu, a time i pristup njegovim osobnim podacima koji se nalaze u zaglavlju računa. Tu odgovornost prijavitelj je mogao izbjeći privremenim prenošenjem određenih prava i obveza iz pretplatničkog ugovora za HALO uslugu na svojeg podstanara kao „privremenog korisnika".

Konačno, prijavljeni navodi da je prijavitelj prvi prigovor podnio 22. kolovoza 2009. godine, dok mu je prvi račun za MAX ADSL uslugu ispostavljen u ožujku te godine, što znači da je propustio zakonski rok za podnošenje prigovora. Osim toga, prijavljeni je prijavitelju ponudio uređaj (router) koji je njegov podstanar otuđio.

Na ročištu za glavnu raspravu stranke su ostale kod navoda iz prijave i odgovora na prijavu. Prijavitelj je objasnio kako je stan iznajmio podstanaru u studenome 2008. godine. Mjesec dana prije toga je odjavio korištenje interneta, a zbog problema u vezi s plaćanjem računa u ožujku 2009. godine zatražio je privremeno isključenje telefona, što je prijavljeni prihvatio na rok od tri mjeseca. Zbog tog isključenja, prvi račun je primio u kolovozu 2009. godine. Za račun iz ožujka 2009. prijavitelj navodi da mu nije poznat, dok za mogućnost privremenog prijenosa usluge nije znao.

U dokaznom postupku, na glavnoj raspravi održanoj pred ovim sudom, izvedeni su dokazi uvidom u račun za HALO usluge broj 5007025077-119-1 za 07/2009, prijaviteljev prigovor na TK usluge u nepokretnoj mreži od 22. kolovoza 2009., potvrdu Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave zagrebačke, Policijske postaje Zaprešić broj 511-19-37/3-2131/09 od 31. kolovoza 2009., telefaks poruku o potvrdi primitka (router) uređaja, prijavljenikovu odluku broj SC1-ZG-227157/09 od 4. rujna 2009., prijaviteljevu žalbu

protiv odluke broj SC1-ZG-227157/09 od 4. rujna 2009., prijavljenikovu odluku o žalbi proziv odluke broj SC1-ZG-227157/09 od 22. listopada 2009., prijavljenikovu potvrdu prethodne obavijesti od 4. ožujka 2009., Uvjete za prodaju ADSL/WLAN terminalne opreme, Opće uvjete T-Coma za usluge u javnoj komunikacijskoj mreži za krajnje korisnike, Opće uvjete za korištenje ADSL usluge.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj Sud je uzeo kao dokazane i među strankama nesporne činjenice da je prijavljeni na daljinu sklopio ugovor o telekomunikacijskom uslugama s osobom kojoj su bili poznati prijaviteljevi osobni podaci.

Među strankama je sporno je li prijavljeni sklopio ugovor s prijaviteljem ili nekom drugom osobom koja je znala prijaviteljeve podatke, u tom se slučaju postavlja pitanje okolnosti pod kojima je ta druga osoba saznala podatke koji su potrebni za sklapanje ugovora na daljinu.

Zakonom o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, **79/09** i **89/09; u daljnjem tekstu: ZZP**) ugovor sklopljen na daljinu definiran je kao ugovor sklopljen između trgovca i potrošača u okviru organizirane prodaje proizvoda ili organiziranog obavljanja usluga trgovca koji za potrebe sklapanja takvih ugovora isključivo koristi jedno ili više sredstava daljinske komunikacije (članak 36. ZZP-a).

Odredbom članka 55. ZZP-a propisano je da je u parničnom postupku pokrenutom protiv trgovca ili operatora sredstava daljinske komunikacije zbog povrede prava potrošača iz ove glave Zakona teret dokaza glede postojanja prethodne obavijesti, pisane potvrde prethodne obavijesti i pridržavanja rokova ispunjenja ugovora sklopljenog sredstvima daljinske komunikacije na trgovcu, odnosno operatoru sredstava daljinske komunikacije.

Prethodna obavijest (članak 43. ZZP-a), odnosno pisana potvrda prethodne obavijesti (članak 44. ZZP-a) način su na koji se štiti potrošač kod ugovora koji su sklopljeni na daljinu, a one moraju sadržavati jasno istaknutu komercijalnu namjeru trgovca te moraju biti jednoznačne, jasne, lako razumljive i prilagođene sredstvu daljinske komunikacije koja se koristi, dok u slučaju uporabe telefona, identitet trgovca, kao i komercijalna svrha poziva, mora biti izričito naveden pri započinjanju razgovora.

U konkretnom slučaju, prijavljeni je 4. ožujka 2009. izdao potvrdu prethodne obavijesti koju je naslovio na prijavitelja, međutim, iako je teret dokaza bio na njemu, prijavljeni nije dokazao da je potvrdu prethodne obavijesti predao prijavitelju.

Imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu koja proizlazi iz prijavljenikova odgovora na prijavu, a prema kojoj prijavljeni običnom poštom šalje i račune za pružene usluge na kojima se nalaze svi potrebni podaci za sklapanje ugovora na daljinu, čime i treće osobe dolaze u mogućnost saznati podatke potrebne za sklapanje ugovora na daljinu, ovaj Sud je stekao uvjerenje da prijavitelj i prijavljeni nisu sklopili ugovor na daljinu o pružanju telekomunikacijskih usluga.

Slijedom toga, stranke nisu u obveznopravnom odnosu i prijavljeni nema

razloga držati da je ugovor sklopio s prijaviteljem, dok prijavitelj osnovano traži da se prijavljeni zbog svojeg ponašanja opomene.

Naime, prema stajalištu ovoga suda, prijavljeni ne postupa savjesno i pošteno kada, unatoč tome što nema dokaza da je sklopio ugovor na daljinu s prijaviteljem, inzistira na tome i ponaša se kao da je takav ugovor sklopljen. Prema ocjeni ovoga suda, takvim ponašanjem prijavljeni postupa protivno odredbi načela savjesnosti i poštenja te svjesno postupa na način koji prijavitelju može uzrokovati štetu, što je protivno odredbama članka 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori i što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

Zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), kao mjeru društvene stege, ovaj Sud je prijavljenom izrekao opomenu. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj Sud nije našao otegotnih okolnost, dok je kao olakotnu okolnosti našao postupanje prijavitelja koji je svojim ponašanjem pridonio prijavljenikovu ponašanju.

Naime, budući da to nije ni bio predmet ovog postupka, ovaj Sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi je li prijaviteljeve podatke zloupotrijebio njegov podstanar ili je to učinio netko drugi, zbog čega prijavljenikova tvrdnja o prijaviteljevoj odgovornosti zbog nečuvanja osobnih podataka nije relevantna. Međutim, iako nije bio dužan i nije morao znati za uslugu privremenog prenošenja određenih prava i obveza iz svojeg pretplatničkog ugovora na svojeg podstanara, prema stajalištu ovoga Suda, prijavitelj je mogao znati da ostavljanjem telefonskog priključka na korištenje svojem podstanaru i osobama koje su s njim u vezi može doći do zlouporaba na njegovu štetu. Stoga, s obzirom na to da je iznajmljivanjem stana telefonsku liniju ostavio podstanaru na korištenje, ovaj sud nalazi da je (manji) dio odgovornosti i na prijavitelju, zbog čega je prijavljenom izrekao blažu mjeru društvene stege.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka, a protiv rješenja u roku od 8 dana od njegova primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 24

Načelo savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a) i pažnja dobrog stručnjaka (čl. 10. st. 2. ZOO-a)

ZAKON O OBVEZNIM ODNOSIMA

Pročišćeni tekst - *Narodne novine* br. 35/05. od 17. ožujka 2005. i 41/08. od 9. travnja 2008.- članci: 26, 228, 265, 400. itd. označeno sa: *ZID ZOOa Nn 41/08*)

Načelo savjesnosti i poštenja

Članak 4.

U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

Ponašanje u ispunjavanju obveza i ostvarivanju prava

Članak 10.

(1) Sudionik u obveznom odnosu dužan je u ispunjavanju svoje obveze postupati s pažnjom koja se u pravnom prometu zahtijeva u odgovarajućoj vrsti obveznih odnosa (pažnja dobrog gospodarstvenika, odnosno pažnja dobrog domaćina).

(2) Sudionik u obveznom odnosu dužan je u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka).

(3) Sudionik u obveznom odnosu dužan je u ostvarivanju svog prava suzdržati se od postupka kojim bi se otežalo ispunjenje obveze drugog sudionika.

Presuda broj P-I-53/09 od 23. travnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori... odlučujući o prijavi prijaviteljice J.S. iz... protiv prijavljenog P... M... d.o.o. Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane glavne rasprave, dana 23. travnja 2010. u odsutnosti stranaka

presudi je: *Prijavljeni P... M... d.o.o. Z...*

odgovoran je *što je protivno dogovoru s prijaviteljicom od rujna 2008. godine u stanu prijaviteljice u Z... nekvalitetno obavio radove i loše postavio, pokitao, prebrusio i polakirao parkete, i to sve s neodgovarajućim lakom pa je na primjedbe prijaviteljice djelomično, a ne u potpunosti otklonio nedostatke u prosincu 2008. godine, te je izdao račun tek na intervenciju Državnog inspektorata od 26. siječnja 2009. godine i vratio joj iznos od 1.900,00 kn 4. studenoga 2009. na ime loše kvalitete laka kojim je lakirao parkete,*

čime je postupio protivno *odredbama članaka 4. i 10. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine* br. 35/05. od 17. ožujka 2005. i 41/08. od 9. travnja

2008.- članci: 26, 228, 265, 400. itd. označeno sa: *ZID ZOOa Nn 41/08*), *a što se ujedno smatra povredom pravila morala u uobičajenom prometu,*

pa mu se** na temelju čl. 36., stav. 1., t. 1. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori **izriče mjera OPOMENA.

Obrazloženje

Prijaviteljica traži zaštitu ovog suda protiv prijavljenog navodeći da nije izvršio radove prema dogovoru iz rujna 2009. godine jer je nekvalitetno izvršio radove, i to: postavio parkete, pokitao, pobrusio te to sve lakirao s neodgovarajućim lakom, te je nakon svega odbio ispostaviti račun pa je morala zatražiti zaštitu kod Državnog inspektorata i tek nakon toga prijavljeni je djelomično otklonio nedostatke na izvršenim radovima ali ne u cijelosti i izdao joj račun pa smatra da je ovakvim postupanjem prijavljeni povrijedio pravila morala, stoga predlaže da se protiv prijavljenog provede postupak i da mu se izreče mjera društvene stege.

Prijavljeni se protivi navodima prijave navodeći da je odmah po primjedbama prijaviteljice otklonio nedostatke u vezi s navedenim radovima te je vratio prijaviteljici iznos od 1.900,00 kn na ime utrošenog laka za parkete, koji nije bio odgovarajuće kvalitete i smatra da nije povrijedio pravila morala te predlaže da ga se oslobodi odgovornosti.

Sud je proveo dokaze čitanjem prijave od 29. lipnja 2009. godine te računa bez datuma koji je izdao prijavljeni te računa od 30. rujna 2008. godine za synteko 5,5 polusjajni na iznos od 1.900,000 kn.

Nakon što je sud ocijenio provedene dokaze i navode stranaka, utvrdio je da je prijavljeni postupio protivno odredbama čl. 4. i 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori(Narodne novine br. 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08.) jer je nekvalitetno izvršio radove u stanu prijaviteljice, a onda je samo djelomično otklonio nedostatke, pa prema tome nije u cijelosti udovoljio reklamaciji prijaviteljice te ga je sud zato proglasio odgovornim na temelju čl. 35., stav. 2., i to na temelju čl. 36. istog Pravilnika izrekao mu mjeru društvene stege, i to mjeru opomene.

Odlučujući o odgovornosti prijavljenog sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu povrede koju je počinio, a prema čl. 4. i 5. navedenog Pravilnika, i to povredu pravila morala te štetu koja je nastupila prijaviteljici ali i činjenicu da je prijaviteljici vratio iznos od 1.900,00 kn pa mu je zato izrekao ovakvu mjeru jer smatra da će ta mjera djelovati na prijavljenog da više ne čini ovakve ili slične povrede pravila morala.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: *Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.*

Slučaj 25

Predaja ispravka prijave nenadležnom sudu časti
Predajom ispravljene prijave nenadležnome sudu časti prijavitelj je udovoljio pozivu nadležnog suda časti da ispravi prijavu, ako je ispravak predao nenadležnom sudu u roku određenom u pozivu

Prvostupanjsko rješenje broj P-I-9/09 od 2. ožujka 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori po sucu pojedincu... odlučujući o prijavi prijaviteljica Ž.K. iz... i E.G. iz... protiv prijavljenog C... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala, dana 2. ožujka 2009.

riješio je: ***Utvrđuje se*** *da je prijava povučena.*

Obrazloženje

Na temelju odredbe čl. 19. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08.) tajnik Suda pozvao je prijaviteljice da u roku od osam dana isprave i dopune prijavu, zaprimljenu na ovom Sudu dana 27. siječnja 2009. godine, u skladu s odredbom čl. 16., 18., i 36. navedenog Pravilnika.

Prijaviteljice nisu u navedenom roku postupile po pozivu Suda iako su bile upozorene da ako ne isprave i dopune prijavu, smatrat će se da su ju povukle.

Slijedom navedenog, u skladu s odredbom čl. 20. Pravilnika valjalo je odlučiti kao u izreci.

Sudac ...

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja stranke mogu izjaviti žalbu u roku od osam (8) dana od njegova primitka. Žalba se podnosi u pet (5) primjeraka za sud u drugom stupnju.

Drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-5/09 od 23. travnja 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u drugostupanjskom vijeću ...odlučujući o žalbi izjavljenoj u predmetu prijaviteljica Ž.K. iz... i E.G. iz... protiv prijavljenog C... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala, nakon održane sjednice drugostupanjskog vijeća dana 23. travnja 2009.

riješio je: *Usvaja se žalba prijaviteljica* Ž.K. iz... i E.G. iz... *kao osnovana i ukida rješenje Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj: P-I-9/09 od 2. ožujka 2009. godine i predmet vraća na ponovni postupak.*

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem prijava prijavitelja smatra se povučenom.

Iz obrazloženja prvostupanjskog rješenja proizlazi da je sud zauzeo takvo stajalište jer je utvrdio:

- da je u skladu s odredbom članka 19. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj: 66/06, 114/06 i 88/08) tajnik suda pozvao prijaviteljice da u roku od osam dana isprave i dopune prijavu i
- da prijaviteljice nisu u navedenom roku postupile po pozivu suda iako su bile upozorene da će se smatrati da su povukle prijavu ako ju ne isprave i dopune.

Protiv prvostupanjskog rješenja žale se prijaviteljice ...

U žalbi u bitnome navode:

- da je prijaviteljica Ž.K. osobno predala prijavu Sudu časti na adresi Ilica 49//II, Zagreb, koja je bila navedena na formularu prijave
- da su zaprimile obavijest da u roku od osam dana isprave i dopune prijavu, što su i učinile, te
- da je prijaviteljica Ž.K. dana 11. veljače 2009. godine osobno predala cjelokupnu ispravljenu i dopunjenu prijavu Sudu časti na adresi Ilica 49//II, Zagreb, da je ispravljena i dopunjena prijava zaprimljena, pri čemu je stavljen žig datuma i potpis na koverti,
- da prijaviteljicu Ž.K. tada nisu obavijestili da bi dokumentaciju trebala predati na bilo kojoj drugoj adresi.

Stoga predlažu da se žalba usvoji.

Žalba je osnovana.

Ispitujući pobijano rješenje ovaj sud nalazi da su ostvareni žalbeni razlozi iz žalbe.

Uvidom u spis utvrđeno je sljedeće:

- da su prijaviteljice dana 22. siječnja 2009. godine predale prijavu protiv prijavljenog Sudu časti pri Hrvatskoj obrtničkoj komori na adresi Ilica 49//II, Zagreb
- da je Sudu časti pri Hrvatskoj obrtničkoj komori dana 27. siječnja 2009. godine dostavio zaprimljenu prijavu u nadležnost Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori
- da je Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori svojim podneskom od 30. siječnja 2009. godine pozvao prijaviteljice na ispravak i dopunu prijave
- da je Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori svojim rješenjem broj P-I-9/09 od 2. ožujka 2009. godine riješio da se prijava smatra povučenom, na koje su prijaviteljice izjavile pravodobnu, potpunu i dopuštenu žalbu
- da je Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori svojim podneskom od 17. ožujka 2009. godine zatražio od Suda časti pri Hrvatskoj obrtničkoj komori dokaz iz kojeg je vidljivo da su prijaviteljice zaprimile pismeno o dostavi prijave u nadležnost, kao i dokaz da su prijaviteljice dana 11. veljače 2009. godine Suda časti pri Hrvatskoj obrtničkoj komori predale ispravak i dopunu prijave
- da je Sud časti pri Hrvatskoj obrtničkoj komori svojim dopisom od 24. ožujka 2009. godine dostavio Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori dokaze o načinu dostave pismena prijaviteljicama o dostavi u nadležnost i dokaz iz kojeg je razvidno da su prijaviteljice dana 11. veljače 2009. godine osobno predale ispravljenu i dopunjenu prijavu Sudu časti na adresi Ilica 49//

II, Zagreb, te obavijestio isti da je prijaviteljica Ž.K. dana 6. ožujka 2009. godine uz potpis preuzela ispravljenu i dopunjenu prijavu od Sudu časti pri Hrvatskoj obrtničkoj komori radi njena dostavljanja Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Odredba članka 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori propisuje da se na pitanja procesnopravne naravi koja nisu uređena citiranim Pravilnikom na odgovarajući način primjenjuju odredbe Zakona o parničnom postupku.

Odredba članka 21. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92,112/99,88/01 i 117/03, 88/05 i 84/08) propisuje da nenadležni sud ustupa predmet nadležnom sudu, a parnične radnje nenadležnog suda nisu bez važnosti samo zato što ih je poduzeo nenadležni sud.

Samim time primitak ispravljene i dopunjene prijave U IME SUDA časti pri Hrvatskoj obrtničkoj komori ima značaj u roku predanog podneska kojim stranke ispravljaju i dopunjuju prijavu. Valjalo je na temelju odredbe članka 41. Pravilnika u vezi s člankom 380., stavkom 1., točkom 3. Zakona o parničnom postupku ukinuti prvostupanjsko rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U ponovnom postupku sud će, imajući u vidu navode iz ukidnog rješenja, prema podnesenoj prijavi provesti propisani postupak u kojem će prije svega utvrditi je li došlo do povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), iz kojih dokaza je razvidna povreda, kada je do povrede došlo, te će o prijavi donijeti novu odluku, koju će valjano obrazložiti.

Predsjednica vijeća...

Druga prvostupanjska presuda i rješenje broj P-I-42/09 od 26. listopada 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori ... odlučujući o prijavi prijaviteljica I. Ž.K. iz... i II. E.G. iz...protiv prijavljenog C... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 26. listopada 2009. u prisutnosti prijaviteljice Ž.K. i prijavljenog, a u odsutnosti uredno pozvane prijaviteljice E.G.

presudio je: Prijavljeni C... d.o.o., Z...

oslobađa se odgovornosti *da je počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori(Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) time da nije kvalitetno obavio uslugu ugradnje ekstenzije trepavica.*

riješio je: *Utvrđuje se da je prijaviteljica E.G. povukla prijavu.*

Obrazloženje

Prijaviteljice su u prijavi navele kako su od prijavljenog zatražile uslugu ekstenzije trepavica te je ugradnja trepavica kod prijaviteljice Ž.K. obavljena 8. prosinca 2008., a E.G. 9. prosinca 2008. Nadalje, navele su da je tretman

započeo razgovorom sa S.K. koja je brzo objasnila bit tretmana te je postavila neka pitanja, a odgovore je navela u dokumentu, navodnom ugovoru, za čije čitanje prijaviteljicama nije ostavila dovoljno vremena. Nadalje, S.K. je istaknula da full set tretman traje četiri sata te je nakon četverosatnog tretmana prijaviteljicama rekla da je napravljen samo kostur te da se moraju vratiti sljedeći dan za daljnju i potpunu ugradnju. Istaknule su da su za uslugu platile iznos od 1.500,00 kn te da nisu dobile primjerak ugovora i da su oba primjerka ugovora ostala kod S.K. S obzirom na to da je u brošuri navedeno kako ugradnja trepavica traje maksimalno 120 minuta, prijaviteljice su tada posumnjale u kvalitetu pružene usluge. Nadalje, navele su da je 9. i 10. prosinca 2008. ugradnja trepavica trajala dodatnih 5 sati pojedinačno, tako da je cjelokupni tretman trajao ukupno 9 sati. U prijavi je navedeno da su E.G. nakon četiri dana ispale sve trepavice odnosno preostalo ih je 5-10 komada umjesto navodnih 90-100, a nakon tjedan i pol Ž.K. su se trepavice prorijedile. Prijaviteljice su istaknule da su se obratile prijavljenom kako bi upozorile na nekvalitetnu uslugu, a prijavljeni se od toga ogradio i svu je krivnju prebacio na prijaviteljice (da su bolesne, imaju problema s hormonima, ili su trudne i nehigijenski se odnose prema trepavicama i sl.) te je odbio mogućnost povrata novca i predložio je napraviti korekciju. Naglasile su da su 22. i 23. prosinca 2008. dogovorile korekciju, koja je trajala još 4 sata, s tim da je Eva Gatai 30. prosinca 2008. došla na kontrolu i ugradnju koja je trajala dodatnih 2,5 sati. Nakon navedene korekture Ž.K. počeli su oticati kapci, žuljati trepavice, te su poteškoće kulminirale 4. siječnja 2009., kada je navedena prijaviteljica shvatila da su problemi povezani s trepavicama i tog dana je S.K. skinula trepavice Ž.K., koja je otišla u bolnicu „Sestara milosrdnica“, gdje joj je dijagnosticirana bolest: Conjuctivitis postrumatica. Nadalje, u prijavi je navedeno da su u međuvremenu i E.G. prekomjerno ispadale trepavice.

Prijaviteljice smatraju da je prijavljeni pružio uslugu loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete.

U odgovoru na prijavu, prijavljeni je osporio navode iz prijave. Naveo je kako je proces ekstenzije trepavica jedan složen postupak, koji je u konkretnom slučaju obavljen vrhunski. Istaknuo je kako je Ž.K. dolazila u kozmetički salon i pri tome je izjavljivala kako šminku nije skidala tjedan dana te je dodao kako je navedena prijaviteljica u nekoliko navrata dolazila na ugradnju, nadogradnju i kontrolu trepavica te da je sve bilo u redu i konačno da je Ž.K. 4. siječnja 2009. došla u salon i žalila se da joj trepavice smetaju, što je prema mišljenju prijavljenog karakteristično za trepavice koje su ranije bile duge 7 mm, a nakon ekstenzije 12 mm.

U dokaznom postupku, na glavnoj raspravi održanoj pred ovim sudom, izvedeni su dokazi uvidom u pismo liječnika Kliničke bolnice „Sestre milosrdnice“ od siječnja 2009., karton klijenta Ž.K. i potvrdu o primitku i pristanku klijenta Ž.K. te je proveden dokaz saslušanjem svjedoka D.K.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da prijavljeni nije odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Iz potvrde o primitku i pristanku proizlazi da je Ž.K. 8. prosinca 2008. pristala na ugradnju ekstenzija za trepavice te da je pri tome upoznata sa svim potencijalno štetnim i negativnim nuspojavama (kao što su prijevremeno otpadanje trepavica) što ih ugradnja ili otklanjanje ekstenzija trepavica može izazvati kod onih koji boluju od specifičnih zdravstvenih ili dermatoloških poremećaja te da ljepila i sredstva za njihovo uklanjanje mogu iritirati kožu, oko i sluznicu oka.

Prema kartonu klijenta, Ž.K. su pri prvom tretmanu ugrađene trepavice od 12, 13 i 14 mm, zatim je 22. prosinca 2008. obavljen full set tretman, a 30. prosinca 2008. obavljena je kontrola. Konačno, 4. siječnja 2009. Ž.K. skinute su trepavice jer je imala „problema s trepavicama".

Nadalje, iz pisma liječnika od 4. siječnja 2009. proizlazi da je Ž.K. dijagnosticiran Conjuctivitis posttraumatica.

Dakle, u konkretnom slučaju nije sporno da je Ž.K. pristala da joj prijavljeni obavi uslugu ugradnje ekstenzija trepavica te je prijavljeni obavio tu uslugu, međutim, sporno je je li navedena usluga obavljena kvalitetno.

U skladu s čl. 219., st. 1. u vezi s čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH-a, 84/08 i 123/08 – u daljnjem tekstu: ZPP), čije se odredbe na odgovarajući način primjenjuju u postupku pred Sudom časti Hrvatske gospodarske komore na temelju čl. 8. Pravilnika, teret dokaza osnovanosti prijave je na prijavitelju. Tako, prema odredbi čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. To nadalje znači da prijavitelj mora svoju prijavu potkrijepiti odgovarajućim dokazima jer će u suprotnom prijavljeni biti oslobođen odgovornosti.

Ovaj sud smatra da u ovom postupku nije dokazana osnovanost činjeničnih navoda iz prijave o povredi pravila struke i dobrih poslovnih običaja iz čl. 5. Pravilnika.

U konkretnom slučaju, prijaviteljica Ž.K. je uz prijavu, u prilog svojih tvrdnji iznesenih u toj prijavi, dostavila kao dokaz samo pismo liječnika od 4. siječnja 2009. iz kojeg proizlazi dijagnoza Conjuctivitis posttraumatica. Kvaliteta obavljene usluge ne može se utvrditi niti iz ostalih provedenih dokaza. Naime, sve i da je navedena bolest dijagnosticirana kao posljedica ugradnje ekstenzije trepavica, to ne znači da predmetna usluga nije obavljena kvalitetno, to stoga što je ta usluga mogla biti obavljena na najbolji mogući način, a da zapravo te umjetne trepavice i materijali koji su iskorišteni u svrhu ugradnje trepavica (npr. ljepilo i sl.) uzrokuju spomenutu bolest. Zbog navedenog, iz tog pisma liječnika ne može se utvrditi je li predmetna usluga obavljena kvalitetno ili ne, a osim toga, liječnik zasigurno ne raspolaže stručnim znanjem potrebnim za utvrđivanje sporne činjenice.

U vezi s navedenim, ovaj sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi je li predmetna usluga obavljena u skladu s pravilima struke, budući da je za utvrđivanje takve činjenice potrebno stručno znanje kojim ovaj sud ne raspolaže. Prijaviteljica u tom smjeru nije predlagala provedbu vještačenja po vještaku koji takvim stručnim znanjem raspolaže i čije je troškove dužna snositi sama

stranka, budući da je na njoj dužnost dokazivanja takve činjenice (po čl. 219., st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika). Stoga prijaviteljica tu činjenicu, u skladu s pravilom o teretu dokaza (čl. 221. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika), nije dokazala. Osim navedenog, potrebno je dodati da je prijavljeni tijekom postupka naveo da je prijaviteljica Ž.K. pristala da oba primjerka ostanu kod njega, što prijaviteljica do zaključenja glavne rasprave nije osporila.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

S obzirom na to da prijaviteljica Eva Gatai nije pristupila na ročište za glavnu raspravu od 21. rujna 2009. i svoj izostanak nije opravdala u roku od 8 dana od dana održavanja rasprave, ovaj sud je primjenom odredbe čl. 30. Pravilnika odlučio kao u rješenju.

Predsjednik vijeća ...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 26

Rokovi za podnošenje prijave i žalbe
Odbačaj nepravovremene prijave
Odbačaj nepravovremene žalbe

Prvo prvostupanjsko rješenje broj G-I-16/09 od 22. rujna 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po sucu pojedincu...i, u povodu prijave prijavitelja I.G., vlasnika trgovačke radnje – D...P... iz k... kojeg zastupa punomoćnik Dinko Jakelić, odvjetnik u Đurđevcu, Poslovni centar, protiv prijavljenoga M... d.o.o., J... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), bez održavanja rasprave,

riješio je: ***Odbacuje se*** *kao nepravovremena prijava prijavitelja I.G., vlasnika trgovačke radnje – D...P... iz k... protiv prijavljenoga M... d.o.o., J...*

Obrazloženje

Prijavitelj je Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori 6. srpnja 2009. podnio prijavu protiv prijavljenog navodeći da prijavljeni ima dospjelo dugovanje prema njemu u vidu novčane protuvrijednosti za isporučenu ambalažu ili za povrat te ambalaže. Iz dokumentacije koju je priložio uz prijavu proizlazi da je njegovo potraživanje prema prijavljenom nastalo tijekom 2004., odnosno 2007. godine.

Odredbom iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Imajući u vidu navedeno, s obzirom na to da iz dokaza koje je prijavitelj dostavio u spis proizlazi da je povreda učinjena najkasnije početkom 2007., a da je prijava podnesena 6. srpnja 2009., ovaj sud je utvrdio da je prijava podnesena nakon proteka objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Zbog navedenog, ovaj sud je rješenjem odbacio prijavu, na temelju odredbe iz čl. 23., st. 1., t. 4. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Sudac ...

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja prijavitelj ima pravo žalbe u roku od 8 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 3 (tri) primjerka.

Drugo prvostupanjsko rješenje broj G-I-16/09 od 25. studenoga 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po predsjedniku vijeća..., u povodu prijave prijavitelja I.G., vlasnika trgovačke radnje – D...P... iz..., kojeg zastupa punomoćnik Dinko Jakelić, odvjetnik u Đurđevcu, Poslovni centar, protiv prijavljenoga M... d.o.o., J... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o prijaviteljevoj žalbi, bez održavanja rasprave, 25. studenoga 2009.

riješio je: *Odbacuje se kao nepravovremena žalba prijavitelja I.G., vlasnika trgovačke radnje – D...P... iz..., protiv rješenja ovog suda poslovni broj G-I-16/09 od 22. rujna 2009.*

Obrazloženje

Rješenjem ovog suda poslovni broj G-I-16/09 od 22. rujna 2009. odbačena je prijaviteljeva prijava kao nepravovremena. Navedeno rješenje prijavitelj je primio 15. listopada 2009. godine. Žalbu protiv navedenog rješenja prijavitelj je podnio 27. listopada 2009. godine.

Odredbom iz čl. 39., st. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) propisano je da protiv rješenja u prvom stupnju stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka rješenja.

Odredbom čl. 8. Pravilnika propisano je da se na pitanja procesnopravne naravi koja nisu uređena ovim Pravilnikom primjenjuju na odgovarajući način odredbe glave I-XXVI Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03), osim odredbi o presudi na temelju priznanja, presudi zbog ogluhe, presudi zbog izostanka, sudskoj nagodbi i reviziji.

Odredbom iz čl. 358., st. 1. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) propisano je da će nepravovremenu, nepotpunu ili nedopuštenu žalbu odbaciti rješenjem sudac pojedinac, odnosno predsjednik vijeća prvostupanjskog suda, bez održavanja ročišta.

Odredbom iz čl. 358., st. 2. ZPP-a propisano je da je žalba nepravovremena ako je podnesena nakon proteka zakonskog roka za njezino podnošenje.

Imajući u vidu da je prijavitelj žalbu protiv pobijanog rješenja podnio nakon proteka zakonskog roka za njezino podnošenje, ovaj sud je na temelju odredbe iz čl. 358., st. 1. i 2. ZPP-a, u vezi s odredbama čl. 8. i 39., st. 3. Pravilnika odlučio kao u izreci rješenja.

Sudac I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja prijavitelj ima pravo žalbe u roku od 8 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 3 (tri) primjerka.

Drugostupanjsko rješenje broj GŽ-II-9/09 24. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u drugostupanjskom vijeću ... u predmetu prijavitelja I.G., vlasnika trgovačke radnje – Di... p... iz... protiv prijavljenog M... d.o.o. Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih

običaja) odlučujući o žalbi prijavitelja protiv rješenja Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj: G-I-16/09 od 25. studenoga 2009. godine, u sjednici vijeća dana 24. ožujka 2010.

riješio je: *Odbija se žalba I.G., vlasnika trgovačke radnje – Di... p... iz..., kao neosnovana te se potvrđuje rješenja Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj: G-I-16/09 od 25. studenoga 2009.*

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem žalba prijavitelja odbijena je kao neosnovana.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je sud zauzeo takvo stajalište jer je utvrdio:

- da je prijavitelj rješenje ovog suda broj: G-I-16/09 od 22. rujna 2009. godine zaprimio 15. listopada 2009. godine
- da je prijavitelj žalbu na navedeno rješenje podnio 27. listopada 2009. godine.

Nadalje iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je sud pri donošenju rješenja primijenio:

- odredbu članka 39. stavka 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj: 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) (u daljnjem tekstu: Pravilnik), koja propisuje da protiv rješenja u prvom stupnju stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka rješenja
- odredbu članka 8. Pravilnika, koja propisuje da se na pitanja procesno pravne naravi koja nisu uređena citiranim Pravilnikom na odgovarajući način primjenjuju odredbe glave I-XXVI Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/08) (u daljnjem tekstu: ZPP)
- odredbu članka 358., stavka 1. ZPP-a, koja propisuje da će nepravovremenu, nepotpunu ili nedopuštenu žalbu odbaciti sudac pojedinac, odnosno predsjednik vijeća prvostupanjskog suda, bez održavanja ročišta i
- odredbu članka 358., stavka 2. ZPP-a, koja propisuje da je žalba nepravovremena ako je podnesena nakon proteka zakonskog roka za njezino podnošenje.

Protiv prvostupanjskog rješenja žali se prijavitelj ...

U žalbi u bitnome navodi da je pobijano rješenje površno, da su rokovi poštivani i da njegov predmet nije otišao u zastaru.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijano rješenje ovaj sud nalazi da nisu ostvareni žalbeni razlozi iz žalbe.

Prijavitelj u žalbi ne osporava da je rješenje ovog suda broj: G-I-16/09 od 22. rujna 2009. godine zaprimio 15. listopada 2009. godine i da je žalbu na navedeno rješenje podnio 27. listopada 2009. godine, već se poziva na rokove povezane s podnošenjem prijave, koju je sud pobijanim rješenjem odbacio kao nepravovremenu.

U konkretnom je slučaju prijaviteljev posljednji dan roka za žalbu protiv

rješenja ovog suda broj: G-I-16/09 od 22. rujna 2009. godine bio petak 23. listopada 2009. godine.

Kako nije sporno da je prijavljeni rješenje ovog suda broj: G-I-16/09 od 22. rujna 2009. godine zaprimio 15. listopada 2009. godine, a žalbu na navedeno rješenje podnio 27. listopada 2009. godine, prvostupanjski je sud pravilno utvrdio da je žalbu predao po isteku zakonskog roka od 8 dana i na tako utvrđeno činjenično stanje je pravilno primijenio odredbe članka 39., stavka 2. i 8. Pravilnika, kao i odredbe članka 358., stavka 1. i 2. ZPP-a.

Ovaj sud usputno napominje da bi prijava prijavitelja, i pod pretpostavkom da je bila pravovremena, bila odbačena na temelju odredbi članka 282. i 16. ZPP-a, a u vezi s odredbama članka 8., 4. i 5. Pravilnika. Naime, sud rješenjem odbacuje zahtjev, ako utvrdi da on nije u njegovoj nadležnosti. Kako ovaj sud odlučuje o povredama pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučivanje o zahtjevu prijavitelja o povratu ambalaže ili isplati adekvatne novčane naknade nije u nadležnosti ovog suda.

Stoga je valjalo žalbu kao neosnovanu odbiti te na temelju odredbe članka 40. i 41. u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika riješiti kao u izreci ovog rješenja.

Predsjednica vijeća...

Slučaj 27

Stranačka sposobnost za nastupanje pred Sudom časti pri HGK
Pravne pretpostavke za prijavljenikovu stranačku sposobnost nastupanja pred Sudom časti pri HGK jesu a) da je on pravna osoba i b) da je član (članica) Hrvatske gospodarske komore. Te se pretpostavke moraju ispuniti kumulativno.

Rješenje broj P-I-4/09 od 25. veljače 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori po sucu pojedincu... odlučujući o prijavi prijavitelja Z.K. iz... protiv prijavljenog A...F... Z... zbog povrede pravila morala, na izvanraspravnom ročištu dana 25. veljače 2009. u odsutnosti stranaka

riješio je: *Prijava prijavitelja se odbacuje*.

Obrazloženje

Prijavitelj je podnio prijavu protiv prijavljenika zbog povrede pravila morala.

Povredu vidi u tome, što je u rujnu 2008. godine rezervirao dvije karte Zagreb – New York putem interneta. Kako karte nije dobio, obratio se prijavljenikovoj poslovnici u Zagrebu... te mu je rečeno da rezervacija ne postoji, ali na traženje provjere mu je priopćeno da je tražena rezervacija, ali je poništena jer nije izvršena uplata. Preporučeno je da izvrši novu rezervaciju, što je i učinio. Ispisom transakcije Mastercarda Zagrebačke banke ustanovio je da su uplaćene karte dva puta, i to 5. i 8. rujna 2008. godine, a radi se o istim osobama i putovanju.

Tražio je povrat ali mu nije odgovoreno niti novac vraćen.

Sud je razmatrao prijavu u prethodnom postupku u odsutnosti stranaka i riješio kao u izreci.

Prijavitelj je kao prijavljenog označio A...F... Z..., a u obrazloženju prijave je naveo poslovnicu A...F... Z...,.

Poslovnica nema svojstvo pravne osobe, pa prema tome ne može biti stranka u sporu pred sudom.

Provjerom u Registru Hrvatske gospodarske komore razvidno je da u Registru nema nikakvog podatka o prijavljenom A...F... Z..., što se vidi iz izvješća od 2. veljače 2009. godine.

Prema čl. 4. Pravilnika o Sudu časti pri HGK (Narodne novine br. 66/06., 114/06., 129/07. i 8/08.): *Sud odlučuje o povredama pravila morala u obavljanju gospodarskih djelatnosti i prometa roba i usluga na području Komore,*

o neizvršavanju obveza članica Komore, kao i zbog povrede Statuta i drugih općih akata Komore, bilo da to članice učine u međusobnom poslovanju ili prema trećima.

Sud odlučuje u povodu prijava potrošača o povredama iz stav. 1. ovog članka koje članice Komore učine u odnosu prema potrošačima (potrošački sporovi).

Prema tome pravna pretpostavka govori da prijavljeni treba biti pravna osoba i da mora biti članica Hrvatske gospodarske komore. U ovom slučaju prijavljeni nema pravne osobnosti, niti je registriran kod Hrvatske gospodarske komore.

Zbog iznesenog valjalo je na temelju čl. 23., stav. 1., t. 1. citiranog Pravilnika prijavu odbaciti.

Kako je predmet riješen zbog nedostatka procesnih pretpostavki, sud se nije ni upuštao u provođenje i ocjenu materijalnih dokaza. Ova odluka ne isključuje mogućnost i pravo prijavitelja da zaštitu svojih prava ostvari kod nadležnog državnog tijela.

Sudac R.B.

Uputa o pravnom lijeku: *Protiv ovog rješenja stranke mogu izjaviti žalbu u roku od osam (8) dana od njegova primitka. Žalba se podnosi u pet (5) primjeraka za sud u drugom stupnju.*

Slučaj 28

Prijava – postupanje s prijavom
Povlačenje prijave – propisana predmnijeva (presumpcija)
Nepotpuna prijava – ako prijavitelj ne ispravi nepotpunu ili nerazumljivu prijavu u roku određenom u pozivu za ispravak – sud će rješenjem utvrditi da je prijavitelj povukao prijavu

Rješenje broj P-I-40/09 od 13. srpnja 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), po sucu pojedincu... u povodu prijave prijavitelja S.H. iz... protiv 1. prijavljenog G.S.K.G. d.o.o., Z... i Dubrava 49 (M.M., H.Z., i V.G. direktori sektora, Uprava), 2. prijavljenog G... d.o.o., iz ..., 3. prijavljenog G... d.o.o., Z... (vlasnik A.Š.), i 4. prijavljenog P... d.o.o., Z... (vlasnik P...), zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja)

riješio je: *Smatra se da je prijavitelj S.H. iz... povukao prijavu koju je 24. travnja 2009. podnio ovome Sudu protiv 1. prijavljenog G.S.K.G. d.o.o., Z... i Dubrava 49 (M.M., H.Z., i V.G. direktori sektora, Uprava), 2. prijavljenog G... d.o.o., iz ... 3. prijavljenog G... d.o.o., Z... (vlasnik A.Š.), i 4. prijavljenog P... d.o.o., Z... (vlasnik P...),*

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome Sudu 24. travnja 2009. podnio prijavu u kojoj je naveo da je prošle godine preuzeo dužnost predstavnika suvlasnika u svojoj zgradi saznavši za teško kršenje zakona upravitelja zgrade.

U prijavi tvrdi da je 1997. godine obavljena nadogradnja dva kata na pet zgrada, za što je bila potrebna suglasnost svih suvlasnika. Z.H., upravitelj zgrada pri GSKG d.o.o., nakon što je krivotvorio potpise, izabrao je društvo G... d.o.o. za investitora. Nadogradnja je izvedena mimo svih propisa i zakona, bez dozvola, elaborata, upisa u katastar, gruntovnicu i projekta. Investitor se zauzvrat obvezao ugraditi liftove u zgradu, obnoviti fasadu, ugraditi portafone, obnoviti dimovode i ventilacijske kanale, obnoviti stubište, antenski sustav te sanirati površine ispred zgrada, od čega je jedino ugradio prastare liftove. Tvrdi da je za izbor investitora Z.H. dobio ogromne provizije, što dokazuje njegovo materijalno stanje, tj. da s primanjima od 5.000,00 kn vozi BMW X5, a da je u sve upletena i uprava GSKG d.o.o.

Navodi da je zgrada uredno prošla nadzor, a da ovlašteni dimnjačar I.H. nije prijavio teško kršenje zakona o gradnji već je dao zeleno svjetlo investitoru. Međutim, 2007. godine dimnjačar je ustanovio da su na četvrtom

katu ventilacijski otvori zabetonirani pa ne želi izdati atest za dimnjake, zbog čega plinara ne želi pustiti plin suvlasnicima zgrada. O dimnjacima je više puta razgovarao sa Z.H., M.M. i V.G. (osobama iz GSKG d.o.o.) no nije odbio konkretan odgovor.

Nadalje, navodi da je sredinom lipnja 2008. godine naručio sanaciju stepenica na ulazu u zgradu. Sanaciju je naručio preko GSKG d.o.o., a radove je čekao šest mjeseci. Nakon što zbog loše izvedenih radova nije htio potpisati nalog, direktor društva G... d.o.o. i M.M. (osoba iz GSKG d.o.o.) su ga ucijenili, zaprijetili mu i natjerali ga da stavi svoj potpis. Isto se dogodilo i s P. koji mu je zaprijetio da cijela zgrada neće dobiti plin ako ne potpiše račun za zamjenu svih ventila u stanovima, bez prethodne provjere i stručnog mišljenja. Navedeni je ucijenio i pojedine stanare tako da im je na silu zamijenio ventile naplativši 400,00 kn za izmjenu jednog ventila, sve bez računa ili bilo kakve potvrde.

Tajnik Suda je 5. svibnja 2009. pozvao prijavitelja da u roku od deset dana ispravi, odnosno dopuni prijavu tako da:

- nedvojbeno navede protiv kojeg ili kojih društava podnosi prijavu, zbog koje povrede, kao i vrijeme kada je saznao za povrede, imajući u vidu da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od kada je povreda učinjena;

- uz prijavu priloži isprave ili druge dokaze kojima dokazuje da su se povrede dogodile;

- predloži izricanje jedne od mjera društvene stege propisane čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik);

- u slučaju da prijavu podnosi u ime suvlasnika stambene zagrade navede imenom i prezimenom suvlasnike koji podnose prijavu, a s obzirom na to da stranačku sposobnost nemaju suvlasnici zgrade već svaki od suvlasnika, u kojem slučaju treba priložiti njihove punomoći.

Poziv na ispravak, odnosno dopunu prijave prijavitelj je primio 13. svibnja 2009. godine.

Prijavitelj prijavu nije ispravio odnosno dopunio.

Odredbom iz čl. 20. Pravilnika propisano je da će se, ako prijavitelj ne postupi po zahtjevu tajnika Suda, smatrati da je povukao prijavu, o čemu će sudac pojedinac donijeti rješenje.

Zbog navedenog je odlučeno kao u izreci ovog rješenja, na temelju odredbe iz čl. 20. Pravilnika.

Sudac pojedinac I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja podnositelj ima pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi ovome Sudu u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje drugostupanjsko vijeće Suda u nejavnoj sjednici vijeća.

Slučaj 29

Toplinska energija – obračun naknade
Obračun naknade za toplinsku energiju na temelju zakupljene obračunske snage
Prijavljenikovo postupanje po propisima ne može se okvalificirati kao povreda pravila morala

Presuda broj P-I-72/10. od 10. lipnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... u povodu prijave prijaviteljice Š.B. iz... protiv prijavljenog H..T. d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave 10. lipnja 2011.

presudio je: Prijavljeni H..T. d.o.o., Z...

oslobađa se odgovornosti *da je Š.B. neosnovano obračunavao naknadu toplinske energije na temelju potrošnje i na temelju zakupljene obračunske snage umjesto po stvarno utrošenom stanju, čime bi počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz članka 5. Pravilnika Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.*

Obrazloženje

Prijaviteljica je protiv prijavljenika zatražila zaštitu kod ovog suda zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) u smislu odredbe članka 4., st. 1. i 5. Pravilnika Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori

U prijavi navodi da je na temelju kupoprodajnog ugovora postala vlasnik poslovnog prostora veličine 29 m² na adresi Dragutina Golika 28., Zagreb. Smatra da prima neopravdano visoke račune za toplinsku energiju zbog čega je uputila prijavljenom prigovor i dobila je odgovor kako se obračun vrši na temelju potrošnje i na temelju zakupljene obračunske snage. Na njenu molbu da stručne osobe HEP toplinarstva d.o.o. pristupe ogrjevnim tijelima u predmetnom poslovnom prostoru i utvrde stvarnu snagu ogrjevnih tijela odgovoreno joj je kako djelatnici H... T... d.o.o. ne ulaze u prostor klijenata. Nije joj odgovoreno kako se obračunava snaga, niti udio od 1,42% u ukupnoj potrošnji toplinske energije. Obrazloženo joj je da se radi o ukupnoj snazi svih toplinskih trošila. Smatra da prijavljeni mora pokazati i interes i volju udovoljiti svojim klijentima (potrošačima) i osigurati pravednu raspodjelu troškova toplinske energije koja bi bila u skladu s etičkim načelima odnosa prema potrošačima. Tvrdi da nije bilo dobre volje da joj se kao potrošaču detaljno razjasne sva pitanja i sumnje te otklone eventualne pogreške pri obračunu (jer za 29 m² plaća oko 650,00 kuna za grijanje mjesečno), niti da se potrošačima izvrši korektan obračun troškova prema stvarno utrošenom stanju. Predlaže ovom Sudu časti

da prijavljenom izrekne jednu od mjera iz članka 36. Pravilnika o sudu časti, i to mjeru javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore uz preporuku da se ispita stvarni utrošak potrošača.

Prijavljeni u odgovoru na prijavu potvrđuje činjenične navode iz prijave te navodi da je prijaviteljica više puta pisano i telefonom tražila umanjenje mjesečnih iznosa računa za toplinsku energiju ali prijavljeni smatra da nije povrijedio pravila morala (dobrih poslovnih običaja) uz obrazloženje da se računi za isporučenu toplinsku energiju fakturiraju na temelju potrošnje toplinske energije pojedinačno za pojedini prostor prema zakupljenoj snazi prostora. Predstavnik suvlasnika stambene zgrade, gospodin Darko Vuk, dostavio je potpisan i pečatom ovjeren Prijedlog odluke o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju na zajedničkome mjerilu toplinske energije i prema toj prijavi se vrši obračun i raspodjela toplinske energije na mjernome mjestu.

Prijavljeni u odnosu na zahtjev za promjenu načina obračuna navodi da s obzirom na to da se promjenom zakupljene snage jednog potrošača mijenjaju postotci učešća u raspodjeli energije svih potrošača na zajedničkome mjerilu toplinske energije, te da bi se iskazalo koliko je kod kojeg potrošača došlo do promjena tog učešća u raspodjeli, treba snimiti energetske snage za sve kupce (potrošače) na predmetnome mjernome mjestu, a H... T... d.o.o. nije ovlašteno za poslove projektiranja. Stoga je prijavljeni prijaviteljicu uputio na angažiranje neovisne, ovlaštene projektantske tvrtke za poslove snimanja energetske snage s ciljem izrade elaborata za sve prostore kako bi se utvrdilo odgovara li stvarno instalirana snaga ogrjevnih tijela u prostorima ugovorenim snagama i postoje li i kakva su odstupanja od stvarno potrebne energetske snage potrošača. Kako promjena energetskih snaga potrošača povlači za sobom promjenu obračuna, tj. promjenu iznosa visine računa kod svih kupaca na mjernome mjestu s mogućom novom raspodjelom troškova toplinske energije na predmetnom mjernome mjestu, moraju se složiti svi vlasnici samostalnih uporabnih cjelina, tj. poslovnih prostora i stanova jer na sve njih utiče novonastalo stanje.

Prijavljeni obrazlaže obračun toplinske energije na mjernome mjestu VN-009, odnosno na adresi Dragutina Golika 22a, 28 i 30 u odnosu na poslovni prostor prijaviteljice, kao i u odnosu na ostale poslovne prostore u istoj zgradi tako da navodi da se, u razdoblju od priključenja predmetnog stambeno-poslovnog objekta na toplinski sustav do 2001., svim potrošačima toplinske energije raspodjela isporučene toplinske energije obavljala na temelju površina prostora koje je prijavljenom dostavio ovlašteni predstavnik suvlasnika. Poslovni prostori u koje se ulazi s ulice, dvorišta ili kućne veže (tako i konkretni prostor) su, na temelju Odluke o održavanju stambenih zgrada (SI. glasnik Grada Zagreba br. 30/1976. od 20. 12. 1976. godine, čl. 18.) bili dužni plaćati troškove centralnoga grijanja u iznosu povećanom do trostrukog iznosa naknade koju plaćaju stanari. Primjena ove Odluke značila je korištenje, kao polazne veličine u izračunu, površine poslovnih prostora i do 3 puta veće od stvarne za svaki poslovni prostor. Donošenjem Odluke o opskrbi toplinskom energijom iz toplana na području Grada Zagreba (glasnik Grada Zagreba br. 5/1992. od 8.

4. 1992. godine) omogućeno je da se pojedinom poslovnom prostoru utrošena energija raspodijeli prema instaliranoj snazi ogrjevnih tijela tako da su poslovni prostori tražili raspodjelu isporučene toplinske energije i primjenu kriterija raspodjele prema snazi instaliranih ogrjevnih tijela. Zaprimanjem pojedinačnih zahtjeva izvršeno je snimanje snage ogrjevnih tijela. Tako utvrđena snaga poslovnih prostora oduzeta je od ukupne zakupljene snage stambeno-poslovnog objekta. Istovremeno je smanjena i površina stambeno-poslovnog objekta za obračun za površine poslovnih prostora koje su evidentirane u poslovnim knjigama.

Prijavljenik tvrdi da je opisani način obračuna troškova za isporučenu toplinsku energiju, odnosno kombinacija kriterija raspodjele prema površini i instaliranoj snazi, kao zatečeno stanje, u skladu s odredbama Pravilnika o načinu raspodjele i obračunom troškova za isporučenu toplinsku energiju (NN 139/08 i NN 18/09).

U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u isprave u spisu koje je sud ocijenio svrsishodnima za utvrđenje odgovornosti prijavljenoga u pogledu izdavanja računa prijaviteljici za toplinsku energiju, a između strana ovog postupka činjenično stanje nije sporno već je sporno pravno pitanje zakonitosti obračuna cijene toplinske energije te s te osnove odgovornost prijavljenog.

Sud je utvrdio da je između stranaka nesporno:

- da je prijaviteljica vlasnica poslovnog prostora veličine 29 m² na adresi Dragutina Golika 28, Zagreb,

- da prijavljeni prijaviteljici obračunava potrošnju toplinske energije na temelju dvaju parametara: na temelju potrošnje i na temelju zakupljene obračunske snage prema prijavi potrošača na navedenoj adresi,

- da se drugim vlasnicima poslovnog prostora u istoj zgradi obračunava potrošnja toplinske energije također na temelju potrošnje kao jednog od stalnih elemenata obračuna ali i na temelju zakupljene obračunske snage, kao i na temelju površine prostora koje je prijavljenom dostavio ovlašteni predstavnik suvlasnika (kombinirana metoda prema površini i instaliranoj snazi),

- da predstavnik suvlasnika stambene zgrade u ulici Dragutina Golika 28, na zajedničkome mjerilu toplinske energije nije zatražio novu preraspodjelu količine isporučene toplinske energije za prijaviteljicu kao pojedinačnoga kupca, onako kako ona to traži (po površini) već da se prema „staroj“ prijavi vrši obračun i raspodjela toplinske energije na mjernome mjestu (po kojoj se prijaviteljici vrši obračun prema zakupljenoj obračunskoj snazi),

- da usmena komunikacija i korespondencija između stranaka traje te da prijavljeni odgovara na prigovore i dopise prijaviteljice, a da prijaviteljica nije zadovoljna sadržajem odgovora jer nije zadovoljna visinom računa za toplinsku energiju budući da smatra da ti računi ne odgovaraju stvarno utrošenom stanju,

- da je uočena greška u pogledu sadašnje instalirane snage ispravljena tako da su prijaviteljici ispostavljeni računi s ispravno označenom snagom objekta od 6,772 KW, što nije utjecalo na visinu cijene po izdanim računima.

Uvidom u elaborat KERAPROJEKTA d.o.o. vidljivo je da je prema tlocrtu postojećeg stanja lokala (list broj S-1) potvrđena sadašnja instalirana snaga

ogrjevnih tijela koja iznosi 0,006600 MW (odnosno ispravnost sadašnjeg obračuna troškova toplinske energije H...T... d.o.o.), dok bi prema proračunskom dijelu elaborata, odnosno nakon preinaka internih instalacija, instalirana snaga iznosila 0,002197 MW.

Iz elaborata je također vidljivo kako je instalirana snaga trenutno veća od proračunske snage, što navodi na ispravnost zaključka prijavljenog da je moguće da je tijekom razdoblja korištenja poslovnog prostora došlo do neovlaštenog instaliranja dodatnih ogrjevnih tijela.

Međutim, zakonito je prijavljenikovo stajalište da je uvjet za izdavanje nove energetske suglasnosti, na zahtjev potrošača, dana suglasnost distributera toplinske energije za preinake na internim instalacijama (članak 29., stavak 3. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom) jer prijaviteljica ne može bez pisane suglasnosti prijavljenog kao distributera toplinske energije obavljati preinake na unutrašnjim instalacijama. Nakon odobrenja preinaka na internim instalacijama, ovlašteni projektant obvezan je izraditi projekt izvedenog stanja, s kojim se trebaju usuglasiti predstavnici suvlasnika stambene zgrade, što je u skladu s čl. 42. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom, kao i u skladu s mjerodavnim odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (čl. 375., 379., 389.) koji reguliraju međuvlasnički ugovor, upraviteljeve dužnosti i ovlasti i međusobne odnose suvlasnika jer odluke koje proizlaze iz međuvlasničkih ugovora obavezuju sve suvlasnike, ako je ugovor sklopila većina suvlasnika, čiji suvlasnički dijelovi čine više od polovine vrijednosti svih posebnih dijelova nekretnine. Zato što je pravna osnova zbog koje je prijaviteljica dužna plaćati distribuiranu toplinsku energiju vlasništvo poslovnog prostora kojem se distribuira toplinska energija.

Stoga će prijavljeni kao distributer tek nakon prikupljenih svih potrebnih suglasnosti i potvrde izvedenog stanja izdati novu, izmijenjenu energetsku suglasnost, sklopiti nove ugovore i obračunavati troškove energije u skladu s novim energetskim veličinama.

Ovdje valja napomenuti da primjena opisanog načina obračuna (kombinacija parametara) dovodi do okolnosti da je načelo jednakovrijednosti davanja u jednom dijelu zamijenjeno javnim interesom da se distribuira toplinska energija, pa se ne može kao jedini parametar obračuna cijene uzeti potrošnja. Između ostalog, upravo zbog toga je donesen Zakon o energiji (Narodne novine br. 68/2001 i 177/2004) i na temelju njega ranije citirani provedbeni propisi i upravo zato postoji pojam energetske djelatnosti koji je samo jednim dijelom komercijalna usluga, a drugim dijelom se obavlja u javnom interesu.

Slijedom navedenog, prijavljeni je u skladu s navedenim pozitivnim propisima (okolnost koju prijaviteljica ne spori) vršio obračun i zaduživao prijaviteljicu izdajući joj predmetne račune a uvidom u dostavljene račune utvrđeno je da sadrže sve zakonom predviđene elemente.

Iz postupanja prijavljenog, a tu se prije svega misli na izdavanje računa, kao i na odgovore na pojedine zahtjeve povezane s prijedlozima prijaviteljice i upućivanje na izradu elaborata, kao i na podnošenje zahtjeva za promjenu načina obračuna putem predstavnika suvlasnika predmetne zgrade, proizlazi da je prijavljeni postupao na temelju pozitivnih propisa i u skladu s njegovim

gospodarskim i općim interesima ali i u skladu s dobrim poslovnim običajima u odnosu na prijaviteljicu jer je kao dionik obveznih odnosa surađivao s prijaviteljicom radi potpunog i urednog ispunjenja obveza i ostvarivanja prava u poslovnom odnosu u vezi s isporukom toplinske energije. Naime, nije sporno da je prijavljeni iscrpno u okviru svojih ovlasti i saznanja, u skladu s pozitivnim propisima, upoznao prijaviteljicu s načinom obračuna predmetne naknade i mogućnošću preraspodjele količine toplinske energije (navedeno proizlazi iz dopisa prijavljenog od 20. srpnja 2010. i 16. travnja 2010.). Ako prijaviteljica nije zadovoljna sadržajem takve suradnje, onda njoj stoje na dispoziciji oni dopušteni pravni putovi za koje ona ocijeni da bi joj mogli pomoći u ostvarivanju njenih zahtjeva.

Slijedom navedenog, Sud nije našao ispunjenje uvjeta zahtijevano člankom 5. Pravilnika niti postojanje drugog slučaja koji bi predstavljao u konkretnom slučaju povredu pravila morala. Sud je našao da je prijavljeni na prigovore prijaviteljice odgovarao u primjerenom roku pružajući joj zatražene informacije ali i da je zastupao svoje i javne interese, po ocjeni ovog Suda, u skladu s načelom savjesnosti i poštenja i dobrih poslovnih običaja.

Kako Sud u ponašanju prijavljenoga nije utvrdio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz čl. 5., st. 6. Pravilnika, valjalo ga je osloboditi odgovornosti i odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 10. lipnja 2011.

Predsjednica vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 30

Vodoopskrbna djelatnost
Izdavanje posebnih uvjeta – za lokacijsku dozvolu i uvjete građenja

Prijava - neosnovana
Prijava nije osnovana ako je prijavljenik postupao po pravilima svoje struke

Presuda broj G-I-4/10 od 20. srpnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja P... - S... d.d., S... protiv prijavljenog Z...H... d.o.o., Z... (za podružnicu V... i o... Z...) zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 20. srpnja 2010.

presudio je: Prijavljeni Z...H... d.o.o., Z... (za podružnicu V... i o... Z...)
oslobađa se odgovornosti *da bi pri izdavanju posebnih uvjeta u postupku izdavanja lokacijske dozvole i uvjeta građenja kod građevina manjih od 400 m² uvjetovao i naplaćivao mjerenje tlaka i količine vode u svojoj mreži, odnosno uličnom vodoopskrbnom cjevovodu (Q/H linija).*

Obrazloženje
Prijavitelj je 29. travnja 2010. protiv prijavljenog podnio prijavu navodeći da prijavljeni zaračunava projektantima, a potom i investitorima, namet koji bi trebao biti sastavni dio općeg poslovanja. Tvrdi da prijavljeni pri izdavanju posebnih uvjeta u postupku izdavanja lokacijske dozvole, odnosno uvjeta građenja kod građevina manjih od 400 m², uvjetuje i naplaćuje mjerenje tlaka i količine vode u svojoj mreži, odnosno uličnom vodoopskrbnom cjevovodu (Q/H linija). Nadalje, prijavitelj drži da je prijavljeni za građevine i postojeće stanovništvo u građevinskom području dužan osigurati opskrbu vodom, dok mjerenja količine vode na pojedinome mjestu ovise o tlaku i presjeku vodovoda te trenutnoj potrošnji tako da mjerenja ne daju dobru sliku o opskrbljenosti vodom. Smatra da mjerenja Q/H linije treba ukinuti kao uvjet izdavanja posebnih uvjeta pri pribavljanju potrebnih dozvola.

Prijavljeni u odgovoru na prijavu navodi da mjerenje količine i pritiska u cijevima nije uvijek nužno već da se to traži u onim slučajevima kada je riječ o udaljenim (perifernim) priključcima. Objašnjava da je takvo mjerenje potrebno zato što pritisak u cijevima nije uvijek isti zbog protupravnih korištenja. Prijavljeni je naveo i to da svoja prava u vezi s hidrauličkim proračunima temelji na odluci jedinica lokalne samouprave, odnosno Grada Zagreba, kojom

je prijavljenom dano da sam odluči koji su uvjeti potrebni za dobivanje dozvole. Prijavljeni je uvjete potrebne za dobivanje dozvole riješio svojim internim pravilima.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u: prijavljenikovu obavijest od 15. ožujka 2010., ponudu broj 05 91535-00-10 od 31. ožujka 2010., posebne uvjete u postupku izdavanja uvjeta građenja broj 179-23437/2009 od 21. svibnja 2009., posebne uvjete u postupku izdavanja uvjeta građenja broj 181-24109/2009 od 21. svibnja 2009., posebne uvjete u postupku izdavanja uvjeta građenja broj 180-23436/2009 od 21. svibnja 2009. te prijavljenikove Opće i tehničke uvjete za opskrbu vodom i uslugama odvodnje otpadnih voda.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, Sud je utvrdio da među strankama nije sporno da je prijavljeni u postupku izdavanja posebnih uvjeta prijavitelju uvjetovao mjerenje tlaka i količine vode u svojoj mreži, odnosno uličnom vodoopskrbnom cjevovodu (Q/H linija). Cijena tog mjerenja iznosi 4.499,54 kune.

Među strankama je sporno ima li prijavljeni pravo uvjetovati i naplatiti mjerenje Q/H linije u svojoj mreži ili je to mjerenje nepotrebno budući da je prijavljenikova dužnost osigurati urednu i dostatnu opskrbu vodom.

Ocjenu o osnovanosti podnesene prijave Sud je donio na temelju pozitivnih propisa koji reguliraju uvjete koje moraju zadovoljiti nove građevine da bi se bile spremne priključiti na postojeću infrastrukturu. Pritom, Opće i tehničke uvjete za opskrbu vodom i uslugama odvodnje otpadnih voda ovaj Sud nije uzeo kao pozitivan propis na kojem je utemeljio svoju odluku zato što on ni nije. Naime, Opći i tehnički uvjeti za opskrbu vodom i uslugama odvodnje otpadnih voda jesu, u skladu s odredbom članka 295., stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08), ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Dakle, Opći i tehnički uvjeti za opskrbu vodom i uslugama odvodnje otpadnih voda koje je prijavljeni sastavio, sami za sebe, nisu osnova na temelju koje prijavljeni ima pravo uvjetovati i naplatiti mjerenje tlaka i količine vode u svojoj mreži.

Obveza mjerenja tlaka i količine vode u uličnom vodoopskrbnom cjevovodu proizlazi iz članka 22. Pravilnika o hidrantskoj mreži za gašenje požara (Narodne novine broj 8/06) kojim su propisane značajke svih inačica hidrantske mreže te Pravilnika o uvjetima za obavljanje ispitivanja stabilnih sustava za dojavu i gašenje požara (Narodne novine broj 67/96 i 41/03) kojim je propisano vrijeme i način provjere hidrantske mreže.

Naime, alinejom 4., 5. i 8. članka 18. Pravilnika o uvjetima za obavljanje ispitivanja stabilnih sustava za dojavu i gašenje požara (Narodne novine broj 67/96 i 41/03) propisano je da se provjera ispravnosti izvedene hidrantske mreže, ako posebnim propisom nije drugačije određeno, sastoji od provjere sustava za dobavu vode, mjerenja tlaka i protoka vode na hidraulički najnepovoljnijem mjestu i drugih ispitivanja i provjera nužnih za utvrđivanje njene

ispravnosti. Isto je propisano i za provjeru ispravnosti izvedenog sustava za gašenje požara vodom (članak 15.).

Odredbom članka 4. Pravilnika o uvjetima za obavljanje ispitivanja stabilnih sustava za dojavu i gašenje požara (Narodne novine broj 67/96 i 41/03) propisano je da se ispravnost sustava provjerava prvim i periodičnim ispitivanjima, dok je člankom 3. prvo ispitivanje definirano kao provjera ispravnosti sustava koja se obavlja prije tehničkog pregleda novoizgrađenog objekta odnosno poslije izvršene rekonstrukcije sustava.

Stavkom 3. članka 7. Odluke o priključivanju na komunalnu infrastrukturu (Službeni glasnik Grada Zagreba broj 20/01, 8/02, 23/03 i 16/04) propisano je da vlasnik građevine, odnosno vlasnik građevne čestice plaća cijenu stvarnih troškova rada i utrošenog materijala na izvedbi komunalnog priključka neposredno nositelju izvedbe priključka prema računu za izvršeni posao. Člankom 8. navedene Odluke propisno je da se priključivanje na komunalnu infrastrukturu mora u tehničko-tehnološkom smislu izvesti prema pravilima struke, vodeći računa o tome da se priključivanje izvrši uz najmanje troškove, da se osigura funkcioniranje priključka te da se priključivanjem novoga korisnika ne naruši odgovarajući standard zadovoljavanja potreba ranije priključenih korisnika komunalne infrastrukture.

Imajući u vidu sve navedeno, Sud je utvrdio da je mjerenje tlaka i količine vode u uličnom vodoopskrbnom cjevovodu (Q/H linija) pozitivnim propisima propisani preduvjet za priključivanje na komunalnu infrastrukturu koji se mora ispuniti da bi se prema tehničko-tehnološkim pravilima struke osiguralo funkcioniranje novih priključaka, kao i da se ne bi narušilo funkcioniranje infrastrukture koju čine ranije priključeni korisnici.

Zbog navedenog, Sud je utvrdio da prijavljeni nije povrijedio pravila morala (dobre poslovne običaje) uvjetujući i naplaćujući mjerenje tlaka i količine vode u svojoj mreži, odnosno uličnom vodoopskrbnom cjevovodu (Q/H linija) pa ga je oslobodio odgovornosti.

Predsjednik vijeća I.V.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 31

Izdavanje specifikacije radova i ugrađenih dijelova – obveza i odgovornost

Izdavanje potvrde sa specifikacijom obavljenih radova i ugrađenih dijelova obveza je osobe koja obavlja servisiranje, a ne prodavatelja motornog vozila

Prvostupanjska presuda broj G-I-5/10 od 9. veljače 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću... odlučujući o prijavi prijavitelja P.K. d.o.o., Z... protiv prijavljenih 1. C.H. d.o.o., Z... 2. C.C. d.o.o., B... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 26. studenoga 2010. u prisutnosti prijavitelja i punomoćnika prijavljenih, 9. veljače 2011.

presudio je:

1. prijavljeni *1. C.H. d.o.o., Z...*

oslobađa se odgovornosti *da je počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) zbog neizdavanja potvrde sa specifikacijom obavljenih radova i ugrađenih dijelova po radnom nalogu br. 7421.*

2. Prijavljeni *C.C. d.o.o., B...*

odgovoran je: *što je počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) jer* ***nije izdao potvrdu sa specifikacijom obavljenih radova i ugrađenih dijelova po radnom nalogu br. 7421.***

pa mu se *na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika* ***izriče mjera JAVNA OPOMENA***

UZ OBJAVLJIVANJE NA SJEDNICI SKUPŠTINE HRVATSKE GOSPODARSKE KOMORE.

Obrazloženje

Prijavitelj je naveo kako je korisnik motornog vozila Citroen CB Exclusive, registracijske oznake Pž-321 BM broj šasije – VIN number... te mu je to vozilo isporučeno s jamstvenim listom i jamstvom u trajanju od 24 mjeseca te servisnom knjižicom o održavanju. Prijavitelj je istaknuo da je platio uslugu produljenja jamstvenog roka za još 24 mjeseca ili ukupnog do 120.000 prijeđenih kilometara. S obzirom na to da je vozilo pokazalo određene nepravilnosti, prijavitelj je 30. prosinca 2009. predao vozilo na pregled i popravak u

jamstvenom roku prodajno-servisnom centru prijavljenog C.C. d.o.o. Nakon obavljenog servisa, predmetno je vozilo preuzeto 26. siječnja 2010. te je prijavitelj zatražio od prijavljenog C.C. d.o.o. dokaz o ugrađenim dijelovima i obavljenim radovima, a umjesto tog dokumenta uručena mu je samo kopija radnog naloga broj 7241 od 30. prosinca 2009., kao dokaz o održavanju vozila u jamstvenom roku i zamijenjenim dijelovima. Prijavitelj je pri tome iskazao nezadovoljstvo jer mu nije dostavljen dokument, potvrda ili što drugo čime se može dokazati izvršeno.

Prijavljeni C.H. d.o.o. je u odgovoru na prijavu istaknuo da je za konkretni slučaj doznao tek u postupku mirenja te je tada nezadovoljstvo prijavitelja prenio prijavljenom C.C. d.o.o. koje je društvo potom izdalo detaljnu specifikaciju obavljenih radova. Smatra da ne može odgovarati za eventualne pogreške C.C. d.o.o.

U odgovoru na prijavu C.C. d.o.o. naveo je kako je pri obavljanju servisa na predmetnom vozilu otvorio radni nalog i u tom radnom nalogu detaljno su specificirani radovi koji su obavljeni pri servisu, a troškovi su bili pokriveni jamstvom. Nadalje, istaknuo je kako je prijavitelju 21. siječnja 2010. predan radni nalog sa specifikacijom izvedenih radova te potvrda kvalitete iz koje je razvidno da je vozilo iz servisa izišlo u ispravnom stanju.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: zapisnika o primopredaji vozila, radnog naloga broj 7241, računa broj 4461/06, računa broj 06080036483, ugovora o financijskom leasingu vozila HR/0174508-B, potvrde od 4. veljače 2010., obrazloženja radova obavljenih po radnom nalogu broj 7241, radnog naloga broj 3652, kontrole kvalitete od 21. listopada 2010., obrasca 6 od 21. listopada 2010., radnog naloga broj 4331, računa od 21. listopada 2010., kontrole kvalitete od 21. siječnja 2010.

U ovom predmetu nije sporno da je prijavitelj kao korisnik motornog vozila marke Citroen CB Exclusive, registracijske oznake Pž-321 BM broj šasije VF7EB4HWG13301375, u jamstvenom roku predao navedeno motorno vozilo prijavljenom C.C. d.o.o. radi otklanjanja uočenih nedostataka.

Iz obrazloženja prijave proizlazi kako prijavitelj iskazuje nezadovoljstvo jer mu, nakon obavljenih radova, nije predan neki dokument iz kojeg bi bilo vidljivo koje je radove obavio C.C. d.o.o. i koji su dijelovi pri tome zamijenjeni.

Ovaj sud smatra kako u konkretnom slučaju ne postoji odgovornost prijavljenog C.H. d.o.o. za povrede pravila morala za koje ga tereti prijavitelj. Taj je prijavljeni glavni uvoznik motornih vozila marke C... u Republici Hrvatskoj pa je u tu svrhu organizirana servisna mreža u sklopu koje djeluje drugi prijavljeni C.C. d.o.o. Prema stajalištu ovog suda, prijavljeni C.H. d.o.o. ne može odgovarati za konkretni propust u radu C.C. d.o.o., a pogotovo stoga što je C.H. d.o.o. po saznanju za nezadovoljstvo prijavitelja to prenio C.C. d.o.o. koji je potom izdao detaljnu specifikaciju obavljenih radova.

Slijedom navedenog, ovaj sud smatra da prijavljeni C.H. d.o.o. nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

S druge strane, u pogledu odgovornosti društva C.C. d.o.o. potrebno je istaknuti da iz priloženog radnog naloga broj 7241 uistinu nije razumljivo koje je radove obavio C.C. d.o.o. niti je vidljivo koji su dijelovi stvari zamijenjeni, to se tek može utvrditi iz detaljne specifikacije koju je C.C. d.o.o. dostavio tijekom prethodnog postupka mirenja.

Ovaj sud smatra kako je prijavljeni CIB COMMERCE d.o.o. izdavanjem radnog naloga bez jasnog navođenja obavljenih radova i zamijenjenih dijelova na predmetnom vozilu postupio protivno dobrim poslovnim običajima. Osim toga, prijavljeni CIB COMMERCE d.o.o. do postupka mirenja nije dostavio bilo kakav dokument koji bi sadržavao jasnu specifikaciju izvršenih radova i zamijenjenih dijelova stvari. Pri tome treba imati u vidu i odredbu čl. 425., st. 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, dalje: ZOO) koja se odnosi na produljenje jamstvenog roka, kao i činjenicu da se radilo o zamjeni samo pojedenih dijelova stvari, što je vidljivo iz priložene detaljne specifikacije od 29. lipnja 2010., ali ne i iz radnog nalog broj 7241. Izdavanjem takvog radnog naloga ne može se utvrditi koji su dijelovi stvari zamijenjeni pa se time nije moglo utvrditi za koje je točno dijelove stvari jamstveni rok ponovno počeo vrijediti.

Prema mišljenju ovog suda, prijavljeni je opisanim ponašanjem povrijedio dobre poslovne običaje, zbog čega je ovaj sud utvrdio da postoji njegova odgovornost.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelje, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom, ovaj sud nije našao niti otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njihova primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda: broj GŽ-II-2/11 od 20. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud, u vijeću... u predmetu prijavitelja prijavitelja P.K. d.o.o., Z... protiv prijavljenih 1. C.H. d.o.o., Z... 2. C.C. d.o.o., B..., zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, odlučujući o žalbama prijavitelja i drugoprijavljenika protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj G-I-5/10 od 9. veljače 2011., u sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2011.

presudio je: *Odbijaju se žalbe kao neosnovane i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj G-I-5/10 od 9. veljače 2011. godine.*

Obrazloženje

Presudom poslovni broj G-I-5/10 od 9. veljače 2011. prvostupanjski je sud prvoprijavljenika CITROEN HRVATSKA d.o.o. oslobodio odgovornosti da bi počinio povredu iz članka 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) zbog neizdavanja potvrde sa specifikacijom obavljenih radova i ugrađenih dijelova po radnom nalogu br. 7421, dok je drugoprijavljenika CIB COMMERCE d.o.o. proglasio odgovornim za istu povredu i na osnovi odredbe članka 36., točke 1. Pravilnika izrekao mu javnu opomenu uz objavu na sjednici skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Iz obrazloženja proizlazi da je prijavitelj drugoprijavljeniku C.C. d.o.o. predao na pregled i popravak vozilo Citroen CB Exclusive. Nakon što je vozilo popravljeno, predlagatelj je iskazao nezadovoljstvo jer je zatražio dokaz o ugrađenim dijelovima i izvršenim radovima, a umjesto takvog dokaza uručena mu je samo preslika radnog naloga broj 7241 od 30. prosinca 2009., kao dokaz o održavanju vozila u jamstvenom roku i zamijenjenim dijelovima. Drugoprijavljenik C.C. d.o.o. tek je u postupku mirenja dostavio podrobniju specifikaciju izvršenih radova i zamijenjenih dijelova. Stoga prvostupanjski sud smatra da je ovaj prijavljeni odgovoran za povredu opisanu u izreci prvostupanjske presude, a pritom je posebno istaknuo da su podaci koje je prijavitelj zatražio važni s obzirom na odredbu članka 425., stavka 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, dalje: ZOO). Tom je odredbom naime uređeno pitanje produljenja jamstvenog roka u slučaju kada je zamijenjen ili bitno popravljen samo dio neke stvari, odnosno propisano je da u tom slučaju jamstveni rok počinje vrijediti ponovno samo za taj dio.

U odnosu na prvoprijavljenika C.H. d.o.o. prvostupanjski sud smatra kako ovaj prijavljenik nije odgovoran za povredu koju mu prijavitelj stavlja na teret jer se radi o pravnoj osobi koja je glavni uvoznik motornih vozila marke Citroen u Hrvatsku i koji je organizirao servisnu mrežu u sklopu koje djeluje i drugoprijavljenik. Drugoprijavljenik C.C. d.o.o. tek je u postupku mirenja dostavio podrobniju specifikaciju izvršenih radova i zamijenjenih dijelova. Stoga prvostupanjski sud smatra da je ovaj prijavljeni odgovoran za povredu opisanu u izreci prvostupanjske presude, a pritom je posebno istaknuo da su podaci koje je prijavitelj zatražio vrijedni s obzirom na odredbu članka 425., stavka 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, dalje: ZOO) pa samo zbog toga ne može odgovarati za konkretni propust zbog kojeg je prijavitelj izrazio nezadovoljstvo.

Drugoprijavljenik C.C. d.o.o. podnio je žalbu protiv navedene presude u dijelu kojim je oglašen odgovornim i izrečena mu je mjera, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava te je predložio preinačiti ili ukinuti prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu.

Prijavitelj je podnio žalbu protiv prvostupanjske presude u dijelu kojim je prvoprijavljenik C.H. d.o.o. oslobođen odgovornosti, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava te je predložio da se prvoprijavljenika ... utvrdi odgovornim za povredu koju mu stavlja na teret, a drugoprijavljenika C.C. d.o.o. da se „oslobodi krivnje, budući da je postupao isključivo po uputama 1. prijavljenog C.H. d.o.o.".

Prijavitelj je podnio i odgovor na žalbu prvoprijavljenika C.H. d.o.o., u kojem je osporio navode te žalbe.

Žalbe nisu osnovane.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu na osnovi odredaba članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 i 84/08, dalje: ZPP) u vezi s člankom 8. Pravilnika, ovaj je sud utvrdio da je pravilna i zakonita.

Pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti. Prvostupanjska presuda sadržava jasne i razumljive razloge koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

U odnosu na žalbu drugoprijavljenika C.C. d.o.o.:

Neosnovano drugoprijavljenik ističe kako je već iz radnog naloga broj 7241 bilo vidljivo koji su dijelovi na prijaviteljevu vozilu bili zamijenjeni te da je stoga nerazumljiva tvrdnja prvostupanjskog suda da radni nalog ne sadrži navedene podatke. Suprotno navedenom, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da iz (rukom pisanog) radnog naloga koji je prijavitelj dostavio uz prijavu nije jasno čitljivo i razumljivo koji su konkretni dijelovi zamijenjeni pri popravku prijaviteljeva vozila. Pravilno je prvostupanjski sud ocijenio, pozvavši se na odredbu članka 425., stavka 3. ZOO-a da su vlasniku vozila ovi podaci potrebni zbog eventualne primjene pravila o produljenju jamstvenog roka u slučaju zamjene pojedinih dijelova vozila. Pritom ovaj drugostupanjski sud smatra potrebnim istaknuti da nije bilo razloga da drugoprijavljenik kao profesionalac već na prvi prijaviteljev zahtjev ne izda podrobnu specifikaciju izvršenih radova i zamijenjenih dijelova, kakvu je sačinio nakon podnošenja predmetne prijave, ako je to prijavitelju kao kupcu važno.

U odnosu na prijaviteljevu žalbu:

Pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da prvoprijavljenik C.H. d.o.o. ne može biti odgovoran za sve propuste koje počine oni koji djeluju u servisnoj mreži samo zato što je uvoznik vozila marke Citroen u Hrvatsku i što je u Hrvatskoj organizirao servisnu mrežu za vozila, u sklopu koje posluje i drugoprijavljenik C.C. d.o.o. Osobito se to odnosi na propust koji je predmet ovog postupka, a sastoji se samo u tome da serviser nije odmah odgovorio na zahtjev za izdavanje specifikacije zamijenjenih dijelova, dok prijavitelj inače ne prigovora samoj izvršenoj usluzi popravka. Prijavitelj nije s prvoprijavljenikom C.H. d.o.o. bio ni u kakvom ugovornom odnosu. Osim toga, nije sporno da je prvoprijavljenik, čim je saznao za postojanje predlagateljevog zahtjeva, pozvao drugoprijavljenika da udovolji prijaviteljevu zahtjevu. Navodi prijaviteljeve žalbe i odgovora na žalbu koji se tiču tvrdnje da je drugoprijavljenik

povredu počinio upravo postupajući po prvoprijavljenikovim uputama, ali i ostale prijaviteljeve tvrdnje o navodnom načinu rada prvoprijavljenika C.H. d.o.o. samo su niz nedokazanih, pa i za ovaj postupak neodlučnih tvrdnji. Pri tom se ističe da nije jasno zašto je prijavitelj prijavu uopće podnio protiv drugoprijavljenika C.C. d.o.o. s obzirom na žalbeni zahtjev da se tog prijavljenika «oslobodi krivnje», a odgovornim oglasi prvoprijavljenika.

S obzirom na sve navedeno, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda o učinjenoj, u izreci opisanoj povredi, što je pravilno sankcionirao izrečenom mjerom.

Budući da ne postoje žalbeni razlozi na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, kao ni oni na koje su žalitelji uputili u žalbama, valjalo je na osnovi odredbe članka 368., stavka 1. ZPP-a u vezi s člankom 8. Pravilnika odbiti žalbe kao neosnovane i potvrditi pobijanu presudu u cijelosti.

Predsjednik vijeća ...

Slučaj 32

Rokovi - za podnošenje prijave
Novacija ugovora i rokovi zastare za podnošenje prijave
Ponovno preuzeta obveza u vezi s popravkom (prema dopisu od 28. srpnja 2010.) ima novacijski karakter tako da opravdava prijavu s obzirom na rokove iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, na koje Sud pazi po službenoj dužnosti.
Načela obveznih odnosa: U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja, načela dužnosti suradnje i načela zabrane zlouporabe prava iz članaka 4., 5. i 6. Zakona o obveznim odnosima, što podrazumijeva takvo ponašanje da jedna strana poštuje i čuva interese druge strane, a osobito da se izbjegnu štete drugoj strani.

Presuda broj G-I-19/10 od 6. listopada 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću ...u povodu prijave prijavitelja G.K.P.K. d.o.o. K... protiv prijavljenog L... d.o.o. S... K... Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave u prisutnosti punomoćnika prijavitelja i zakonskog zastupnika prijavljenog, dana 6. listopada 2010.

presudio je: Prijavljeni L... d.o.o. S... K... Z

odgovoran je *jer je dana 15. rujna 2009. godine kao ovlašteni serviser zaprimio traktor marke GOLDONI IDEA 30 DT radi popravka mjenjača, a nije ga do sada popravio i nije prijavitelju dao informaciju o tome kada će biti popravljen niti je prijavitelju osigurao zamjenski stroj, čime je postupio protivno odredbama čl. 5., al. 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, **izriče

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je 20. srpnja 2010. godine podnio prijavu ovom sudu navodeći da je dana 15. rujna 2009. godine u servis prijavljenog dostavio traktor marke

GOLDONI IDEA 30 DT radi popravka mjenjača. Unatoč naknadnim dolascima te pismenim i telefonskim pozivima, stroj još uvijek nije popravljen niti je prijavljenom pružena informacija o tome kada će biti popravljen. Prijavljeni nije osigurao zamjenski stroj a prijavitelj, na temelju Ugovora s Gradom Koprivnicom, tijekom cijele godine koristi predmetni stroj za održavanje zelenih površina (košnju, prijevoz i zalijevanje) te zimsku službu (raličenje i posipavanje soli) tako da je neobavljenim popravkom prijavitelju prouzročena indirektna šteta.

Prijavljeni u cijelosti osporava prijavu s tvrdnjom da je traktor zaprimljen u lošem stanju, da je traktor rastavljen, da su naručeni dijelovi iz Italije i da je potrebno pet radnih dana da se završi posao nakon što stignu dijelovi o čemu je obavijestio prijavitelja u telefonskom razgovoru s P.K. Zakonski zastupnik prijavljenog ističe da nema razloga držati stroj, koji mu ionako smeta, već mu je u interesu da što prije obavi popravak i da se vozilo isporuči prijavitelju. Ne osporava činjenične okolnosti opisane u prijavi i podnesku od 4. listopada 2010. godine.

U dokaznom postupku izvedeni su predloženi dokazi uvidom u račun br. 212/04 od 30. 11. 2004. kojim se osigurava servis i rezervni dijelovi u prijavljenikovu servisu, preglednik karte za vozilo KC 825-Da kojim je vozilo dana 15. 9. 2009. odvezeno u servis, popis ovlaštenih koncesionara s internetske stranice proizvođača Goldoni (Italija), dopise od 6. 11. 2009. i 23. 11. 2009., 28. 7. 2010. Nakon što je zakonski zastupnik prijavljenog učinio nesporne činjenične okolnosti prijave opisane u podnesku od 4. listopada 2010. godine, prijavitelj je odustao od predloženog svjedoka a prijavljeni nije predlagao provedbu nikakvih dokaza.

Na temelju ocjene svakog navedenog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju navoda samih stranaka, Sud je utvrdio da je između stranaka nesporno:

- da je prijavitelj dana 15. 9. 2009. godine predao predmetni stroj prijavljenome kao ovlaštenom serviseru na popravak
- da je 6. studenoga 2009. godine prijavitelj uputio pismeni dopis prijavljenome da se hitno javi u vezi s predmetnim popravkom
- da je 23. 11. 2009 godine prijavitelj uputio pismeni dopis prijavljenome u vezi s predmetnim popravkom te mu dao rok za popravak do 30. prosinca 2009.
- da je 28. srpnja 2010. godine prijavitelj uputio pismeni dopis prijavljenome u vezi s predmetnim popravkom te mu dao posljednji dan roka za popravak do 3. kolovoza 2010. godine, a u protivnome zatražio vraćanje traktora u prvobitno stanje u kojem je bio.
- da je D.L., direktor prijavljenog, telefonom nazvao prijavitelja i rekao mu da bi popravak trebao biti gotov do 15. kolovoza 2010.
- da je po proteku roka prijavitelj ponovo nazvao prijavljenog te da je on ponovno obećao da će popravak biti gotov za par dana te da čeka jedan rezervni dio
- da je 22. 9. 2010. prijavitelj u sjedištu prijavljenog utvrdio da je predmetni stroj u rastavljenom stanju te da nije popravljen.

Valja reći da se u konkretnoj pravnoj stvari radi o dispozitivnom pravu jer su stranke slobodno uredile svoj obvezni odnos u vezi s popravkom predmetnog stroja pa ponovno preuzeta obveza u vezi s popravkom prema dopisu od 28. srpnja 2010. godine ima novacijski karakter, tako da opravdava prijavu s obzirom na rokove iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori na koje Sud pazi po službenoj dužnosti.

Imajući u vidu navedene nesporne okolnosti proizlazi da je prijavljeni postupao u odnosu na prijavitelja na način koji je protivan dobrim poslovnim običajima jer je primio na popravak predmetni stroj a nije izvršio popravak u razumnom roku niti po pozivu a nije prijavitelju pružio istinitu informaciju o tome kada će popravak biti izvršen. Promatrano sa stajališta moralnih okvira unutar kojih bi trebali postupati sudionici u pravnom prometu, Sud smatra da je prijavljeni postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja, što podrazumijeva takvo ponašanje da se uvažavaju i interesi druge strane, da se u što većoj mjeri izbjegnu štete za drugu stranu. Sudionici obveznih odnosa dužni su surađivati radi potpunog i urednog ispunjenja obveza i ostvarivanja prava u tim odnosima. Obveza prijavljenog na temelju pravnog posla s prijaviteljem sastoji se od obavljanja popravka stroja a njegovao pravo sastoji se u pravu na naknadu, što predstavlja u isto vrijeme i prijaviteljevu obvezu na plaćanje i njegovo pravo da traži obavljanje predmetnog ugovorenog posla.

Prijavljeni je bio dužan upozoriti prijavitelja na vrijeme potrebno za popravak predmetnog stroja te je morao znati, ako ne prije, onda kada je rastavio stroj a svakako prije eventualne narudžbe rezervnih dijelova, koliko vremena prijavitelj neće moći koristiti predmetni stroj zbog popravka i čekanja rezervnih dijelova. Ne može se prijavljeni uspješno eskulpirati tako da prebacuje odgovornost na proizvođača rezervnih dijelova sa sjedištem u Italiji. Budući da je prijavljeni ovlašteni serviser, poznate su mu ili bi mu trebale biti poznate sve okolnosti postupka u vezi s narudžbom rezervnih dijelova pa tako i koliko taj postupak traje. O svim uvjetima popravka stroja trebao je odmah ili pak po saznanju obavijestiti prijavitelja jer ako su uvjeti popravka takvi da ne postoje realni uvjeti za njegovo izvršenje u skladu s nalogom za popravak, trebao je odbiti naručeni posao. To sve prijavljeni nije učinio i nije surađivao s prijaviteljem u vezi s potpunim i urednim ispunjenjem obveza i ostvarivanja prava u njihovu ugovornom odnosu. U ovom konkretnom slučaju zapravo je irelevantno je li šteta nastupila i tko je za nju odgovoran.

Budući da je sud u ponašanju prijavljenoga utvrdio povredu pravila morala iz čl. 5., st. 6. Pravilnika, valjalo ga je proglasiti odgovornim te mu izreći javnu opomenu uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore kao mjeru društvene stege (discipline) za koju Sud smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, ali i njegov odnos prema prijavitelju i počinjenom djelu. Sud je imao u vidu kontekst da prijavljeni tijekom postupka nije pokazao niti najmanji znak koji bi upućivao na uviđanje

eventualne ugovorne (koja se u ovom postupku niti ne utvrđuje) ili neke druge odgovornosti ali i budući da nije pokazao niti znak uviđanja ovakvog društveno neprihvatljivog ponašanja pri obavljanju gospodarske djelatnosti. Prijavljeni je tijekom postupka rekao da ga zanima samo i isključivo njegova pozicija i njegov interes povezan s poslovima koje sklapa a interesi drugih, čak i kad im svojim ponašanjem uzrokuje štetu, ga ne zanimaju. Stoga Sud smatra da je objektivna društvena nužnost da opisano individualno ponašanje prijavljenog na odgovarajući način sankcionira izricanjem mjere društvene stege iz čl. 36., t. 3. Pravilnika.

U Zagrebu 6. listopada 2010.

Predsjednik vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 33

Potrošački ili trgovački ugovor –važnost razlikovanja radi utvrđivanja prava i obveza u povodu prigovora zbog nedostataka stvari ili usluge

Po članku 3., stavku 1., podstavku 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07,125/07,79/09, 89/09,133/09) ***»potrošač« je svaka fizička*** *osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja,* **a**

po članku 402., stavku 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08. dalje: ZOO), ***potrošački ugovor*** je ugovor koji fizička osoba kao kupac sklapa izvan svoje gospodarske ili profesionalne djelatnosti s fizičkom ili pravnom osobom koja kao prodavatelj djeluje u okviru svoje gospodarske ili profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor).

Po članku 14. Zakona o obveznim odnosima **trgovački ugovor** je ugovor koji sklapaju trgovci među sobom u obavljanju djelatnosti koje čine predmet poslovanja barem jednoga od njih ili su u vezi s obavljanjem tih djelatnosti.

Prvostupanjska presuda broj G-I-21/10 od 20. prosinca 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću ... u povodu prijave prijaviteljice I.R. iz... protiv prijavljenog L.... d.o.o. Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave u prisutnosti zamjenika punomoćnika prijavitelja i punomoćnika prijavljenoga, dana 20. prosinca 2010.

presudio je *L... d.o.o. Z...*

oslobađa se odgovornosti *da bi nakon prigovora na nedostatak uređaja Samsung SCX-4623F, laser printer/scanner/copier/fax neosnovano odbio dati novi uređaja ili vratiti kupoprodajnu cijenu, čime bi počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz članka 5. Pravilnika Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.*

Obrazloženje

Prijaviteljica je Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori podnijela prijave protiv prijavljenika zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) te predložila da mu sud izrekne mjeru javne opomene uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Stranke su 10. lipnja 2010. godine sklopile Ugovor o prodaji višenamjenskog uređaja Samsung SCX-4623F, laser printer/scanner/copier/fax te je prijaviteljica platila kupoprodajnu cijenu u iznosu od 1.415,00 kuna.

Prijaviteljica tvrdi da pri primopredaji uređaja prodavatelji nisu isprobali

ispravnost uređaja a da u prodajnom prostoru nije stajala obavijest kako je kupac dužan zatražiti, odnosno isprobati ispravnost uređaja na licu mjesta. Prijaviteljica je u svom odvjetničkom uredu u prisutnosti svoje sestre V.R. i prijatelja I.Š. koji pohađa Fakultet računarstva u Splitu pokušala spojiti predmetni uređaj na telefon i računalo ali on nakon uključenja i instaliranja na računalo nije funkcionirao, odnosno nije imao potrebna svojstva za redovitu uporabu. Naime, tipka za faks je svjetlila ali pritiskom na drugu tipku, primjerice kopiranje ili skeniranje nije se palila lampica, odnosno nije htjelo prebaciti na zadane radnje. Kako bi se dodatno uvjerila u nepravilnost kupljenog uređaja, pozvala je majstora sa suda koji tamo obavlja poslove oko računala i koji joj je potvrdio grešku na uređaju i rekao joj da ga odnese na reklamaciju.

Podnositeljica prijave tvrdi da je pravodobno i uredno obavijestila prijavljenog o nedostatku, o čemu je sastavljena reklamacijska primka broj 5159 te je zahtijevala novi uređaj jer njezin posao bez printera, faksa i kopirke trpi, odnosno ima dodatne troškove odlaska u kopirnicu, poštu kako bi obavljala svoj posao bez poteškoća. Prijavljeni je 7. srpnja 2010. godine obavijestio podnositeljicu prijave kako može preuzeti predmetni uređaj, i to onaj isti koji je reklamirala budući da na njemu nije bilo nikakvog kvara, što je ona odbila i zahtijevala povrat novca. Dana 29. lipnja 2010. godine, nakon telefonskih poziva od 18. lipnja 2010. do 29. lipnja 2010. godine, pisano je zatražila da joj se u roku od dva dana dostavi novi printer ili vrati novac. Zbog navedenog ponašanja prijavljenog tvrdi da je nastala materijalna i nematerijalna šteta.

U odgovoru na prijavu, prijavljeni poriče osnovnost navoda zato što je obveza pregleda na strani prijaviteljice kao kupca s obzirom na to da se radi o trgovačkom ugovoru pa je obveza pregleda na strani kupca a ne na strani prodavatelja. Budući da je prijaviteljica predmetni uređaj kupila 10. lipnja 2010. godina a o nedostatku obavijestila 18. lipnja 2010. godine, prijavljeni smatra da je ona izgubila pravo koje joj po toj osnovi pripada. Prijavljeni smatra spornim navode prijaviteljice da je sedam dana nakon kupnje predmetnog uređaja pokušala ga spojiti s obzirom na njezine navode da joj je predmetni uređaj nužan za obavljanje posla. Ističe da svjedoci Ivan Štrenje i „majstor sa suda" nisu ovlaštene osobe za utvrđivanje postojanja kvara na predmetnom uređaju već je jedini mogući način utvrđivanje eventualne greške odnosno kvara od za to ovlaštene osobe, servisa. Ističe da izdavanje zamjenskog printera dok se reklamirani nalazi u procesu reklamacije nije moguće zato što toner (tinta) za printer košta gotovo isto kao i većina printera pa to predstavlja prevelike troškove. Prijavljeni smatra kako nije učinio ništa čime bi narušio duševni i psihički mir prijaviteljice jer je postupao u skladu sa Zakonom i pravilima struke te uložio više truda i napora kako bi prijaviteljici izašao u susret što prije pa je u tu svrhu požurivao ovlašteni servis. Opisuje reklamacijski postupak kao rutinski i redovni koji se odvija tako da kad kupac reklamira proizvod kupljen kod prijavljenog, djelatnik prijavljenog zapiše na reklamacijsku primku opis kvara koji je naveo kupac. Prijavljeni tada pregledava postoje li fizička oštećenja na reklamiranom proizvodu te ga prosljeđuje u ovlašteni servis (budući da je prijavljeni samo prodavatelj te nema ovlasti niti adekvatne opreme utvrđivati

eventualno postojanje kvara). Kad ovlašteni servis pregleda proizvod, ovisno o rezultatu pregleda, predstoji sljedeća procedura: 1) ako je kvar uklonjiv, otklanja se i popravljeni proizvod vraća se prijavljenom, a prijavljeni ga dostavlja kupcu (jamstveni rok se produljuje za vrijeme lišenja uporabe reklamiranog proizvoda), 2) ako je kvar neotklonjiv, proizvod se zamjenjuje novim, vraća se prijavljenom, a prijavljeni ga dostavlja kupcu (jamstveni rok teče ispočetka), 3) ako se ustvrdi da nema kvara, ili da je kvar uzrokovan subjektivnim razlozima (greškom kupca), jamstveni list proizvođača ne pokriva takve situacije te se proizvod u istom stanju vraća prijavljenom, a onda i kupcu. Smatra da je reklamacija riješena u roku od šest radnih dana i da je stoga promptno reagirao na reklamaciju. Stoga smatra da je postupio po Zakonu i ničime nije povrijedio prava prijaviteljice budući da je jedina ovlaštena osoba (servis) ustvrdila da je predmetni uređaj ispravan.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u dokumentaciju koju su stranke dostavile, i to: maloprodajni račun broj 2965 od 10. 6. 2010. godine u iznosu od 1.415,00 kn, reklamacijsku primku broj 5159 od 18. 6. 2010. godine, članak objavljen u novinama VOX Glas Zadra od 30. srpnja 2010. godine, dopis Državnog inspektorata RH Klasa: 336-01/10-02/831, Ur.broj: 556-16-01-01/44-10-3 od 23. 7. 2010. godine, dopis Državnog inspektorata RH Klasa: 336-01/10-01/212, Ur.broj: 556-13-14-14/01-10-2 od 26.7.2010. godine, korespondenciju putem e-pošte podnositeljice prijave i prijavljenog, servisnu izdatnicu broj HR-ZG01-50364 od 2. 7. 2010. godine, izjavu Tanje Ružić od 24. 11. 2010. godine, izjavu Vedrane Raspović od 19. 11. 2010. godine, izjavu Ivana Štrenje od 16. 12. 2010. godine. Saslušana je prijaviteljica Ivana Raspović te svjedok Vladimir Radošević. Druge dokaza stranke nisu predlagale.

Između stranaka činjenična osnova prijave nije sporna pa tako nije sporno da je zaključen usmeni Ugovor o kupoprodaji robe – višenamjenskog uređaja Samsung SCX-4623F, laser printer/scanner/copier/fax od 10. lipnja 2010. godine te da je podnositeljica prijave kao kupac odvjetnica, koja je kupila predmetni uređaj u svrhu obavljanja svoje odvjetničke djelatnosti. Nije sporno da je račun za robu plaćen te da je podnositeljica prijave kupljeni uređaj reklamirala 18. 6. 2010. godine, kao i da je on proslijeđen ovlaštenom servisu – MR servis d.o.o., Rugvica, Dugoselska cesta 5. Nije sporno da ovlašteni serviser nije uočio kvar na predmetnom uređaju već je naveo da je ispravan. Nije sporno da podnositeljica prijave ne želi preuzeti predmetni uređaj već potražuje novi uređaj ili vraćanje kupovne cijene.

Između stranaka je sporna pravna kvalifikacija ugovora o kupoprodaji, odnosno sporno je radi li se o potrošačkom ili trgovačkom ugovoru, a o toj kvalifikaciji ovisi i pitanje prekluzije na podnošenje prigovora zbog vidljivih nedostataka, kao i prava koja stoje kupcu na raspolaganju. Sporno je i pitanje ima li prijaviteljica pravo tražiti od prijavljenog novi uređaj ili povrat kupoprodajne cijene ili je dužna preuzeti uređaj za koji je ovlašteni servis utvrdio da nema kvara s obzirom na spornu činjenicu ima li uređaj ili nema kvar.

Podnositeljica prijave je odvjetnica i ugovor o kupoprodaji je sklopila radi obavljanja upisanog odvjetničkog posla kao slobodne djelatnosti, što nije sporna okolnost između stranaka jer sama podnositeljica prijave navodi da je

predmetni uređaj kupila u svrhu obavljanja svoje djelatnosti, što je vidljivo i iz R1 računa broj 2965 od 10. 6. 2010. godine. Stoga je prijaviteljica pri nabavi proizvoda za svakodnevnu uporabu veće vrijednosti koji je namijenjen obavljanju njene profesionalne djelatnosti sigurno zatražila i dobila više informacija o toj vrsti uređaja i njegovim karakteristikama nego u slučaju manje skupih proizvoda.

Na temelju čl. 3., st. 1, podstavka 4. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 79/07,125/07,79/09, 89/09,133/09 »potrošač« je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Dakle, u konkretnom slučaju ne radi se o potrošačkom već o trgovačkom ugovoru. Trgovački ugovori definirani su čl. 14. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05,41/08. dalje: ZOO), koji određuje da su to ugovori što ih sklapaju trgovci među sobom u obavljanju djelatnosti koje čine predmet poslovanja barem jednoga od njih ili su u vezi s obavljanjem tih djelatnosti.

Sijedom navedenog, podnositeljica prijave, nakon prigovora nema pravo kao potrošač na povrat kupoprodajne cijene s obzirom na prirodu pravnog posla zaključenog s prijavljenim jer se na nju ne primjenjuju odredbe povezane s pravima potrošača.

U skladu s čl. 403. ZOO-a kupac je dužan primljenu stvar na uobičajeni način pregledati ili je dati na pregled, čim je to prema redovitom tijeku stvari moguće, i o vidljivim nedostacima obavijestiti prodavatelja u roku od osam dana, a kod trgovačkog ugovora „bez odgađanja“, inače gubi pravo koje mu po toj osnovi pripada.

Nije sporno da je prijaviteljica nakon pokušaja instaliranja predmetnog uređaja obavijestila prijavljenog 17. i 18. lipnja 2010. godine, što proizlazi i iz pismenih izjava Ivana Štrenje, Tanje Ružić i Vedrane Raspović. Prema ocjeni suda probno instaliranje predmetnog uređaja uobičajeni je način pregleda višenamjenskog uređaja Samsung SCX-4623F, laser printer/scanner/copier/fax. Dakle, prijaviteljica je, čim je to prema redovitom tijeku stvari bilo moguće, primljeni uređaj na uobičajeni način pregledala i dala svom prijatelju koji ima određenih tehničkih znanja na pregled. U konkretnoj situaciji uobičajeni pregled znači probno instaliranje predmetnog uređaja na odgovarajuće računalo. Uostalom, taj je prigovor prihvatio prijavljeni pa podnositeljica prijave kao kupac ne može izgubiti pravo na uklanjanje nedostataka kada je prodavatelj, ovdje prijavljeni, prihvatio stavljeni prigovor i otpremio uređaj ovlaštenom servisu.

Međutim, Sud nije mogao prihvatiti navode prijaviteljice u iskazu danom u dokazne svrhe, kao i navode njenih svjedoka da uređaj nije radio upravo zbog kvara a ne zbog nekog drugog razloga. Stoga što je ovlašteni servis za tu vrstu uređaja utvrdio da na uređaju nema kvara i da sve tipke normalno rade. Prijaviteljica nije predložila provedbu vještačenja na okolnost kvara uređaja pa sud nema razloga ne prihvatiti izvješće servisa koji je ovlašten za tu vrstu posla. Dakle, u ovom postupku nije utvrđeno postojanje kvara na uređaju koji bi se mogao podvesti pod materijalni nedostatak (vidljiv ili nevidljiv) ili pod pojam neispravnosti stvari povezan s jamstvom za ispravnost prodane stvari

(garancija). Stoga je podnositeljica prijave bila dužna preuzeti uređaj za koji je ovlašteni serviser utvrdio da je ispravan i na njemu nema kvara, a ne neosnovano odbiti primitak uređaja koji je prema izvješću servisa ispravan.

Slijedom navedenog, Sud nije našao ispunjenje uvjeta zahtijevano člankom 5. Pravilnika niti postojanje drugog slučaja koji bi predstavljao u konkretnom slučaju povredu pravila morala. Dapače, sud je našao da je prijavljeni na prigovore prijaviteljice odgovarao u primjerenom roku (u roku od sedam radnih dana uređaj je dostavljen i vraćen iz servisa) pružajući joj mogućnost ostvarenja njenih prava koje joj stoje na raspolaganju u skladu sa zakonskim odredbama (čl. 410. ZOO-a) i pri tome zastupao i svoje interese postupajući, po ocjeni ovog Suda, u skladu s načelom savjesnosti i poštenja i dobrih poslovnih običaja.

Kako Sud u ponašanju prijavljenoga nije utvrdio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz čl. 5., st. 6. Pravilnika, valjalo ga je osloboditi odgovornosti i odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 20. prosinca 2010.

Predsjednik vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-17/10 od 20. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću ... u predmetu prijaviteljice I.R. iz... protiv prijavljenog L. d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavitelja protiv presude Suda časti broj G-I-21/10 od 20. prosinca 2010. godine, u sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2011.

presudio je: Odbija se prijaviteljičina žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj G-I-21/10 od 20. prosinca 2010.

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je oslobodio odgovornosti prijavljenog da bi počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz članka 5. Pravilnika Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori tako da je nakon prigovora na nedostatak uređaja Samsung SCX-4623F, laser printer/scanner/copier/fax neosnovano odbio dati novi uređaj ili vratiti kupoprodajnu cijenu.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je u prvostupanjskom postupku vijeće izvelo dokaze uvidom u svu spisu priloženu dokumentaciju te dokaz saslušanjem svjedoka T.R. od 24. 11. 2010. godine, izjavu V.R. od 19. 11. 2010. godine, izjavu I.Š. od 16. 12. 2010. godine, kao i na temelju saslušanja prijaviteljice i svjedoka V.R.

Nakon tako provedenog dokaznog postupka iz obrazloženja proizlazi da

je utvrđeno da je nakon primitka predmetnog uređaja od dana 18. 6. 2010. godine prijavljeni na prigovore prijaviteljice odgovarao u primjerenom roku i pružajući joj mogućnost ostvarivanja njenih prava u skladu sa zakonskim odredbama (članak 410. ZOO-a) koji određuju način na koji se obavlja reklamacija primljenog uređaja. Na temelju navedenog zaključeno je kako prijavljeni svojim postupanjem nije povrijedio dobre poslovne običaje kao što mu se to podnesenom prijavom stavlja na teret, pa je stoga oslobođen odgovornosti.

Protiv navedene presude žalbu je podnijela prijaviteljica zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Prije svega, obrazloženje pobijane presude smatra nejasnom i nerazumljivom, nadalje navodi da su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni i proturječni te da postoji proturječnost između obrazloženja odluke i u tijeku postupka iznesenog činjeničnog stanja. Nadalje, prijaviteljica u svojoj žalbi navodi da je sporno utvrđenje suda kada je u obrazloženju prvostupanjske presude naveo da nije sporno da ovlašteni serviser nije uočio kvar na predmetnom uređaju već je naveo da je ispravan. U žalbi navodi da prijavljeni nije predložio pravog ovlaštenog servisera koji bi dokazao navode prijaviteljice da je predmetni uređaj bio u kvaru, te da je prijavljeni na ročištu održanom dana 29. studenoga 2010. godine naveo da je do kvara došlo jer je ljepilo kojim se ljepila naljepnica prošlo između tipki tako da je onemogućavalo rad tipki kojima prebacuje funkcije. Zbog svega navedenog prijaviteljica predlaže ukidanje pobijane presude i vraćanje predmeta prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, podredno predlaže preinačenje pobijane presudi i utvrđivanje odgovornosti prijavljenog.

U svom odgovoru na žalbu prijavitelja protiv prvostupanjske presude prijavljeni predlaže žalbu u cijelosti odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu na osnovi odredbe članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08, dalje: ZPP) u vezi s člankom 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) dalje: Pravilnik), ovaj sud smatra da je pravilna i zakonita.

Pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od bitnih povreda postupovnih odredaba, pa ni onu iz odredbe članka 354., stavka 2., točke 11. ZPP-a na koju je upozorio žalitelj. Suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski je sud u obrazloženju pobijane presude dao jasne i razumljive razloge za odluku o oslobađanju odgovornosti prijavljenog, koja je zasnovana na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju te je na isto pravilno primijenio materijalno pravo.

Naime, po mišljenju ovog drugostupanjskog vijeća, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je osnovno prijeporno pitanje predmetnog spora ima li prijaviteljica pravo tražiti od prijavljenog novi uređaj ili povrat kupoprodajne cijene ili je dužna preuzeti uređaj za koji je ovlašteni servis utvrdio da nema kvara.

Tako nije osnovan žalbeni navod prijaviteljice glede utvrđenja prvostupanjskog suda da nije sporno da ovlašteni serviser nije uočio kvar na predmetnom uređaju već je naveo da je ispravan jer tako proizlazi iz servisne izdatnice broj HR-ZG01-50364 izdane od ovlaštenog servisa MR servis d.o.o. Rugvica, Dugoselska cesta 5, u kojoj je izričito navedeno „Kvar nije uočen – pisač ispravan, sve tipke rade.

Također nije osnovan žalbeni navod prijaviteljice kojim navodi da prijavljeni nije predložio pravog ovlaštenog servisera, kao svjedoka koji bi dokazao da je predmetni uređaj bio u kvaru, kao i da je prijavljeni na ročištu održanom dana 29. studenoga 2010. godine naveo da je do kvara došlo jer je ljepilo kojim se ljepila naljepnica prošlo između tipki tako da je onemogućavalo rad tipki kojima prebacuje funkcije.

Naime, u skladu s odredbama članaka 7. i 219. ZPP-a, na svakoj od stranaka bilo je da navede činjenice na kojima temelji svoje zahtjeve i predloži dokaze radi utvrđenja tih činjenica. Kako prijaviteljica nije predložila daljnje dokaze niti vještačenje predmetnog uređaja kojim bi neprijeporno utvrdila njegovu ispravnost ili neispravnost, pravilno je prvostupanjski sud i po mišljenju ovog suda cijenio njegovu ispravnost na temelju navedene servisne izdatnice.

Imajući u vidu navedeno, žalbeni sud nalazi pravilnim utvrđenje prvostupanjskog suda da prijavljeni opisanim postupanjem nije počinio povredu pravila morala u smislu članka 5. Pravilnika.

Budući da žalitelji svojim navodima žalbe nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, njihova je žalba neosnovana.

Valjalo je stoga na temelju odredbe članka 368., stavka 1. ZPP-a u vezi s odredbom članka 8. i 41. Pravilnika odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Predsjednica vijeća Branka Stilinović-Petrović.

Slučaj 34

Pravila struke – postupanje *pažnjom dobrog stručnjaka*

Po članku 10., stavku 2. ZOO-a (citat): (*2) Sudionik u obveznom odnosu dužan je u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka).*

Presuda broj G-I-22/10 od 9. prosinca 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja I.P. d.o.o., Z... protiv prijavljenog D. i D. d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 9. prosinca 2010. godine u prisutnosti zastupnika prijavitelja I.M., direktora, a u odsutnosti uredno pozvanog prijavljenog, dana 9. prosinca 2010.

presudio je: Prijavljeni D. i D. d.o.o., Z...

odgovoran je*: što je dana 11. rujna 2008. godine za iznos od 14.554,00 kn prijavitelju prodao i otpremio te 9. listopada 2008. godine montirao kuhinjski element po narudžbi, ali je kod montaže učinio propust i nije montažu dovoljno stručno obavio pa se na dijelu radne ploče između sudopera i ukrasne letve, u duljini od 20x1000 mm, pojavilo ispupčenje zbog djelovanja vlage, koja je prodrla unutar radne ploče i došla u doticaj s piljevinom od koje je radna ploča napravljena pa kad je prijavitelj dana 10. srpnja 2010. reklamirao promjenu na radnoj ploči s molbom da se kvar otkloni, prijavljeni nije uopće na to reagirao, niti se odazvao molbi prijavitelja,*

***čime je** postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05), što predstavlja povredu pravila morala predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik),*

pa mu se** na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera

JAVNA OPOMENA *uz objavljivanje na sjednici skupštine Hrvatske gospodarske komore.*

Obrazloženje

Prijavitelj je prijavom od 22. listopada 2010. godine zatražio zaštitu kod ovoga suda radi postupanja prijavljenog opisanog u izreci ove presude, smatrajući da je povrijedio pravila morala iz čl. 5. Pravilnika te da od ovakvog postupanja prijavljenoga trpi štetu jer ne može normalno upotrebljavati navedenu radnu ploču. Stoga predlaže da se protiv prijavljenog provede postupak te da se proglasi odgovornim i da mu se izrekne mjera društvene stege.

Prijavljeni se nije odazivao na pozive suda, niti je pisanim putem osporio

navode iz prijave pa je na prijedlog prijavitelja sud proveo postupak u odsutnosti prijavljenoga.

Sud je proveo dokaze čitanjem prijave od 22. listopada 2010. te računa-otpremnice br. 185 od 11. rujna 2008. godine i reklamacije od 10. srpnja 2010. godine. Nakon što je ocijenio ove dokaze i navode prijavitelja, sud je utvrdio da je prijavljeni postupio protivno propisima navedenim u izreci ove presude jer u povodu molbe za reklamaciju nije ništa poduzeo pa tako ni otklonio nastalu štetu prijavitelju. Zbog navedenog, na temelju čl. 35. i čl. 36. Pravilnika sud je prijavljenog proglasio odgovornim i izrekao mu mjeru društvene stege, i to javnu opomenu uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Sud smatra da će ovom mjerom djelovati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične propuste te da je ovakva mjera primjerena postupanju prijavljenoga i šteti koja je nastupila kod prijavitelja.

Predsjednik vijeća Ž.O.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njena primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 35

Aktivna legitimacija – nepostojanje ovlasti za pokretanje i vođenje postupka
Za podnošenje prijave aktivno može biti legitimirana ona osoba koja je bila u obveznom odnosu s prijavljenikom

Presuda broj P-I-6/11 od 14. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... u povodu prijave prijaviteljice M.D. iz... protiv prijavljenog C...B... i L... d.d., Z... kojeg zastupaju... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave, 14. ožujka 2011.

presudio je: *Prijavljeni C...B... i L... d.d., Z...*

oslobađa se odgovornosti da je prijaviteljici 2. rujna 2010. prodao lak loše kvalitete, odnosno lak sa skrivenim nedostacima.

Obrazloženje

Prijaviteljica je 24. siječnja 2011. protiv prijavljenog podnijela prijavu navodeći da je 2. rujna 2010. od prijavljenog kupila sav potrebni materijal za lakiranje parketa, a račun u iznosu od 2.139,08 kuna platila gotovinom. Za lakiranje parketa angažirala je majstora s tridesetogodišnjim iskustvom u lakiranju i brušenju parketa. Međutim, pri samom lakiranju odmah su bile vidljive sitne grudice na cijeloj površini od 60 m². Prijavljeni je osporio svoju odgovornost navodeći da greška nije u laku već u majstoru koji je izvodio radove, ali je uzeo ostatak laka radi kontrole. Nakon obavljene kontrole, djelatnik prijavljenog javio je da je s lakom sve u redu, ali da će on usprkos svemu doći popraviti bar jedan dio. Taj je popravak obavljen 25. studenoga 2010., ali popravak nije uspio te je nastala nova šteta. Nakon ponovne reklamacije prijavljeni je ponovno otklonio svoju odgovornost navodeći da je za grešku odgovoran majstor. Zbog navedenog, prijaviteljica je podnijela prijavu smatrajući da je prevarena kao potrošač tako što joj je prodan lak loše kvalitete i da je u trenutku kupnje to bio njegov skriveni nedostatak.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu osporio prijavu te istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije s obzirom na to da je iz računa priloženog uz prijavu vidljivo da je kao kupac navedena stomatološka ordinacija dr. A.D.

Prijaviteljica je na ročištu za glavnu raspravu od 14. ožujka 2011. pred Sudom potvrdila da je sporni lak kupio njezin suprug.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u račun od 2. rujna 2010. koji glasi na Stomatološku ordinaciju dr. A.D. na adresi Garićgradska 1 u Zagrebu.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, Sud je utvrdio da među strankama nije sporno da je sporni lak kupio suprug prijaviteljice.

Imajući u vidu navedeno, Sud je utvrdio osnovanim prijavljenikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije zbog čega nije bilo potrebe utvrđivati osnovanost tvrdnji iz prijave o kvaliteti laka što ga je prijavljeni prodao prijaviteljičinu suprugu. Naime, za podnošenje prijave u ovom slučaju aktivno može biti legitimirana ona osoba koja je bila u obveznom odnosu s prijavljenim. S obzirom na to da je prijaviteljica na ročištu za glavnu raspravu izričito potvrdila da je sporni lak kupio njezin suprug, a ne ona zajedno sa suprugom, te da prijavu nije podnijela u ime svojega supruga (kao njegov punomoćnik) već u svoje ime, prema stajalištu ovoga Suda za podnošenje prijave u vezi s kvalitetom spornog laka aktivno je legitimiran prijaviteljičin suprug dr. Anto Domić.

Zbog navedenog, Sud je utvrdio da prijavljeni nije prijaviteljici 2. rujna 2010. prodao lak loše kvalitete, odnosno lak sa skrivenim nedostacima, zbog čega je prijavljenog oslobodio odgovornosti.

Predsjednik vijeća I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 36

Prigovor zbog nedostatka stvari ili usluge – pravo kupca na obrazloženi odgovor
Svrha prava potrošača da podnose prigovore zbog nedostataka... nije ostvarena, ako iz odgovora i odluka nadležnog tijela na te prigovore i reklamacije nije razvidno zašto su odbijeni.

Prva prvostupanjska presuda broj P-I-9/10 od 23. travnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću..., odlučujući o prijavi prijavitelja D.R. iz... protiv prijavljenog Z... H... d.o.o., Z... Podružnica V... i o... Z... kojeg zastupa.. zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 26. ožujka 2010. u prisutnosti prijavitelja i prijavljenog, 23. travnja 2010.

presudio je: Prijavljeni *Z... H... d.o.o., Z... Podružnica V... i o... Z...*

oslobađa se odgovornosti *da je počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik).*

Obrazloženje

Prijavitelj je u prijavi naveo da je tom prijavom uputio pritužbu na odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009. i 2. listopada 2009. Prijavitelj je opisao da je 15. svibnja 2009., kao i ostali stanari zgrade u Posilovićevoj 12, **dobio neuobičajeno visok račun za utrošak vode** te da mu je u dopisu prijavljenoga od 19. svibnja 2009. priopćeno da su djelatnici njihove terenske ekipe 25. ožujka 2009. očitali potrošnju **vode koja je odstupala od uobičajene.** Nadalje, naveo je da je 8. travnja 2009. poslana kontrola koja je potvrdila točnost prethodnog očitanja i tada navodno nije bilo zamijećeno nekontrolirano istjecanje vode oko vodomjera. Nakon toga, ekipa AGRAM COMMUNITAS d.o.o. utvrdila je istjecanje vode upravo oko vanjskog i unutrašnjeg spoja vodomjera s vodovodnom instalacijom te je zamijenila istrošene dijelove pa su zatim ponovno računi za utrošak vode bili na uobičajenoj razini. Nadalje, prijavitelj je istaknuo da se čak i radilo na istjecanju vode samo na spoju vodomjera ni tada stanari za to ne bi bili odgovorni za taj kvar jer nisu fizički sposobni kontrolirati taj spoj u dubokom šahtu u kome se vodomjer nalazi. Osim navedenog, prijavitelj je dodao da je komisija za otpis vode dopisom 28. svibnja 2009. otpisala samo 30 posto nekontrolirane prekomjerne potrošnje, a na argumentiranu tvrdnju da se u cijelosti stornira visoki račun za neiskorištenu vodu, komisija je tek 2. listopada 2009. samo potvrdila raniju odluku bez ikakvog osvrta na argumente stanara.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu naveo da je njegova terenska kontrola utvrdila kako razlog istjecanja vode nije oko vodomjera već uzrok toga vjerojatno leži u internom dijelu instalacija koja nije u njegovoj nadležnosti.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave, sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: dopisa od 11. svibnja 2009. dopisa Sektora ekonomsko-pravnih poslova, odjela prodaje prijavljenog od 19. svibnja 2009., odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009., žalbe stanara Posilovićeve 12, Zagreb, protiv odluke Komisije za otpis vode, specifikacije izvedenih radova društva AGRAM-COMMUNITAS d.o.o., računa za utrošak vode za travanj 2010. i odluke Povjerenstva za reklamacije potrošača od 2. listopada 2009.

U ovom predmetu nije sporno da je prijavitelj dobio račun za travanj 2009., koji se odnosi na utrošak vode, odvoz komunalnog otpada, KN, NUV i pričuvu za travanj 2009. u iznosu od 1.099,38 kn. Nije sporno da je prijavitelj zajedno s ostalim stanarima stambene zgrade u Zagrebu, Posilovićeva 12, podnio prigovor na obračun „potrošnje“ (neiskorištene vode) za travanj 2010. te da je odlukom Komisije za otpis vode od 21. svibnja 2009. otpisano 30 posto prekomjerne potrošnje i da je protiv te odluke podnesena žalba (reklamacija) o kojoj je odlučivalo Povjerenstvo za reklamaciju potrošača, koje je potvrdilo odluku Komisije za otpis vode od 21. svibnja 2009.

Iz sadržaja prijave proizlazi da je prijavitelj nezadovoljan odlukama Komisije za otpis vode od 21. svibnja 2009. i Povjerenstva za reklamaciju potrošača od 2. listopada 2009. podnio ovome sudu predmetnu prijavu. Međutim, ovaj sud nije ovlašten ocjenjivati je li prijaviteljev prijedlog za „storniranje neuobičajeno visokog obračuna „potrošnje“ (neiskorištene) vode“ osnovan i jesu li odluke Komisije za otpis vode od 21. svibnja 2009. te Povjerenstva za reklamaciju potrošača od 2. listopada 2009. pravilne i zakonite, već je samo ovlašten ocijeniti postupanje prijavljenog prema tako podnesenom zahtjevu u odnosu na dobre poslovne običaje.

Iz priložene dokumentacije proizlazi da je prijavljeni potrošačima (stanarima stambene zgrade u Posilovićevoj 12), među njima i prijavitelju, omogućio podnošenje pisanog prigovora protiv računa koji obuhvaća i utrošak vode za travanj 2009. te je u primjerenom roku Komisija za otpis vode donijela odluku od 21. svibnja 2009., kojom je odlučila o prijedlogu za „storniranje“ računa za travanj 2009. (prigovoru), koji je zaprimila 13. svibnja 2009. Nadalje, prijavljeni je omogućio da se protiv navedene odluke izjavi reklamacija, kao pravni lijek, pa su stanari navedene zgrade podnijeli žalbu na odluku Komisije za otpis vode, o kojoj je odlučilo Povjerenstvo za reklamaciju potrošača.

Imajući u vidu navedeno, ponašanje prijavljenog prema podnesenom prigovoru nije protivno odredbama čl. 4. i 5. Pravilnika.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stra-

na ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njihova primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-7/10 od 8. srpnja. 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud, u vijeću ... u predmetu prijavitelja D.R. iz... protiv prijavljenika Z... H... d.o.o., Z... Podružnica V... i o... Z... kojeg zastupa ... zbog povrede pravila morala, odlučujući o prijaviteljevoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-9/10 od 23. travnja 2010., na sjednici vijeća održanoj 8. srpnja 2010.

riješio je: *Ukida se presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-9/10 od 23. travnja 2010. i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.*

Obrazloženje

Presudom broj P-I-9/10 od 23. travnja 2010. prvostupanjski je sud prijavljenika oslobodio odgovornosti da bi počinio povredu iz članka 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik).

Iz obrazloženja proizlazi da je prijavitelj u prijavi naveo da je uputio pritužbu na odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja i 2. listopada 2009. Predlagatelj tvrdi da je 15. svibnja 2009., kao i ostali stanari zgrade u Posilovićevoj 12 u Zagrebu, dobio neuobičajeno visok račun za utrošak vode, nakon čega ga je prijavljenik obavijestio da su njegovi radnici 25. ožujka 2009. očitali potrošnju koja je odstupala od uobičajene, a 8. travnja 2009. poslao je kontrolu koja je potvrdila točnost prethodnog očitanja i nije zamijetila nekontrolirano istjecanje vode oko vodomjera. Međutim, prijavitelj tvrdi da su radnici Agram Communitasa d.o.o. utvrdili istjecanje vode upravo oko vanjskog i unutrašnjeg spoja vodomjera s vodovodnom instalacijom i zamijenili su istrošene dijelove, nakon čega su računi za utrošak vode ponovo bili u uobičajenim iznosima. Nakon što je Komisija za otpis vode dopisom od 28. svibnja 2009. otpisala 30 posto nekontrolirano prekomjerne potrošnje, 2. listopada 2009. samo je potvrdila raniju odluku bez ikakvog osvrta na argumente stanara. Prijavljenik je u odgovoru na prijavu naveo da je njegova terenska kontrola utvrdila da razlog istjecanja vode nije oko vodomjera, već da uzrok vjerojatno leži u internom dijelu instalacija koja nije u njegovoj nadležnosti.

Prvostupanjski sud je istaknuo da je prijavitelj ovaj postupak pokrenuo zbog toga što nije zadovoljan odlukama Komisije za otpis vode od 21. svibnja 2009. i Povjerenstva za reklamaciju potrošača od 2. listopada 2009. te ocijenio da Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori nije ovlašten ocjenjivati je li prijaviteljev „prijedlog za storniranje neuobičajeno visokog obračuna potrošnje neiskorištene vode“ osnovan i jesu li odluke Komisije za otpis vode i Povjerenstva za reklamaciju potrošača pravilne i zakonite, već je samo ovlašten ocjenjivati prijavljenikov postupak prema podnesenom zahtjevu u odnosu na

dobre poslovne običaje. Nakon što je utvrdio da je prijavljenik potrošačima, među kojima je i prijavitelj, omogućio podnošenje pisanog prigovora protiv računa za utrošak vode, kao i da je Komisija za otpis vode odlučila o prigovoru te da je prijavljenik omogućio da se protiv odluke te Komisije podnese žalba o kojoj je odlučilo Povjerenstvo za reklamacije potrošača, ocijenio je da prijavljenik nije odgovoran za povredu dobrih poslovnih običaja te ga je oslobodio odgovornosti.

Protiv navedene presude žalbu je podnio prijavitelj. U žalbi je u bitnom naveo da su prijavljenikove odluke zasnovane na lažnom izvješću terenske službe Vodoopskrbe koje je opovrgla ekipa Hitne intervencije Agram Communitasa d.o.o. te da je Povjerenstvo za reklamacije bez ikakvih protuargumenata odgovorilo na argumentiranu reklamaciju stanara, iz čega proizlazi da se prijavljenik pozvao na žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Prijavljenik nije odgovorio na žalbu.

Žalba je osnovana.

Nakon što je pobijanu presudu ispitao na osnovi odredbe članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08, dalje: ZPP) u vezi s člankom 8. Pravilnika, ovaj je sud utvrdio da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno.

Načelno je ispravno navedeno shvaćanje pvostupanjskog suda u vezi s njegovom mjerodavnošću, pa je samim tim i pravilan njegov zaključak da je težište ovog postupka na utvrđivanju prijavljenikova ponašanja u odnosu na upućene mu prigovore u vezi s računom za utrošenu vodu. Međutim, pritom nije pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje u vezi s njegovim postupcima nakon zaprimanja prigovora potrošača, a za koje prvostupanjski sud smatra da je u skladu s pravilima morala i dobrim poslovnim običajima.

Naime, nije sporno da su stanari zgrade u Posilovićevoj ulici br. 12. u Zagrebu prijavljeniku uputili molbu za „storniranje neuobičajeno visokog obračuna potrošnje neiskorištene vode“, u kojoj su naveli u čemu smatraju da je bio problem oko istjecanja vode, navevši i da su radnici iz trgovačkog društva koje se bavi hitnim intervencijama kod kvarova utvrdili da se radi o kvaru za koji prema propisima odgovara prijavljenik, a ne potrošači. Iz spisa proizlazi da je na ovakvo podrobno obrazloženje zahtjeva stanara prijavljenikova Komisija za otpis vode dopisom od 28. svibnja 2009. odgovorila samo to da im je otpisala 30 posto prekomjerne potrošnje. Kada su na tu odluku uložili žalbu, prijavljenikovo Povjerenstvo za reklamaciju potrošača dopisom od 2. listopada 2010., koji sadrži samo jednu rečenicu, obavijestilo je stanare da je „suglasno potvrdilo odluku Komisije“.

Točno je da je prijavljenik potrošačima omogućio reklamirati usluge i prigovarati odlukama u vezi s reklamacijama na pružene usluge. Međutim, iz do sada provedenog postupka proizlazi da je takva mogućnost dana samo formalno. Naime, ovaj drugostupanjski sud shvaća da svrha omogućivanja potrošačima podnošenja prigovora i reklamacija nije ostvarena, ako iz odgovora i odluka nadležnog tijela na te prigovore i reklamacije nije razvidno zašto su odbijeni. U ovom su slučaju potrošači, među kojima je i prijavitelj, svoje

zahtjeve potkrijepili konkretnim tvrdnjama i dokazima. Ovaj drugostupanjski sud ne tvrdi da su njihovi zahtjevi osnovani, no na način na koji je prijavljenik obavijestio stanare o neosnovanosti njihova zahtjeva mogao bi se odbiti svaki zahtjev, jer su te obavijesti bez ikakvog obrazloženja iz kojih bi potrošači, ili bilo tko drugi, mogao utvrditi je li zahtjev osnovano odbijen. Ovo je osobito razvidno iz dopisa koji je stanarima poslalo prijavljenikovo Povjerenstvo za reklamacije potrošača. Tim su dopisom, kao što je već navedeno, stanari obaviješteni samo o tom da su članovi Povjerenstva „suglasno potvrdili donesenu odluku Komisije za otpis vode". Pritom nije utvrđeno jesu li članovi tog Povjerenstva donijeli u vezi sa žalbom neku pisanu odluku i kakvo je njeno obrazloženje (ako jesu, trebalo je dostaviti tu odluku, a ne samo obavijest da je odluka donesena). Osim toga, ovom sudu nije jasno što uopće znači „suglasno potvrditi donesenu odluku", osim ako Povjerenstvo pritom nije mislilo na to da je odluka donesena jednoglasno. Koji su međutim bili razlozi odnosno argumenti za odbijanje žalbe stanara, ali i za djelomični otpis računa u visini od 30 posto te koje je dokaze to tijelo provelo odlučivši o toj žalbi – nije poznato.

Nadalje, iz prijavljenikova odgovora na prijavu proizlazi da smatra kako su zahtjevi stanara neosnovani stoga što je kvar nastao u „internom dijelu instalacija koji nije u njegovoj nadležnost". Međutim, pritom je prijavljenik naveo i da se „vjerojatno" radi o takvoj vrsti kvara, pa se postavlja pitanje što je poduzeo da utvrdi pravi razlog kvara, a ne da ta ocjena ostane na razini vjerojatnosti te da tek nakon takve provjere odluči o zahtjevu stanara za storniranje dijela računa za vodu. Ovo osobito stoga što se prijavitelj pozvao na suprotan nalaz radnika koji su kvar otklonili.

S obzirom na navedeno, valjalo je na osnovi odredbe članka 370. ZPP-a u vezi s člankom 8. Pravilnika ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U nastavku postupka prvostupanjski će sud utvrditi činjenično stanje koje je odlučno za ocjenu o osnovanosti prijave, odnosno ocijenit će prijavljenikovo ponašanje u vezi s reklamacijom stanara na račun za potrošenu vodu te utvrditi na koji je način prijavljenik došao do zaključka da su prijaviteljevi prigovori bili neosnovani.

Predsjednica vijeća B.S.P.

Druga prvostupanjska presuda broj P-I-43/10 od 7. veljače 2011.

Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja D.R. iz... protiv prijavljenog Z.H. d.o.o., Z... Podružnica V... i o... Z... kojeg zastupa ... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 28. listopada 2010. u prisutnosti prijavitelja i zamjenika punomoćnika prijavljenog Krešimira Kiša, odvjetničkog vježbenika kod odvjetnika Tomislava Orehovca, 7. veljače 2011.

presudio je: *Prijavljeni Z.H. d.o.o., Z... Podružnica V... i o... Z...*

odgovoran je: *što je počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje:*

Pravilnik) jer njegova Komisija za otpis vode i Povjerenstvo za reklamaciju potrošača nisu obrazložili odluke donesene u povodu prijaviteljeva prigovora na račun iz travnja 2009. i reklamacije protiv odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009.,

pa mu se** na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je naveo kako je prijavom uputio pritužbu na odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009. i 2. listopada 2009. U prijavi je opisao da je 15. svibnja 2009., kao i ostali stanari zgrade u Posilovićevoj 12, dobio neuobičajeno visok račun za utrošak vode te da mu je u dopisu prijavljenoga od 19. svibnja 2009. priopćeno da su djelatnici njihove terenske ekipe 25. ožujka 2009. očitali potrošnju vode koja je odstupala od uobičajene. Nadalje, prijavitelj je naveo kako je 8. travnja 2009. poslana kontrola koja je potvrdila točnost prethodnog očitanja i tada navodno nije bilo zamijećeno nekontrolirano istjecanje vode oko vodomjera. Nakon toga, ekipa AGRAM COMMUNITAS d.o.o. utvrdila je istjecanje vode upravo oko vanjskog i unutrašnjeg spoja vodomjera s vodovodnom instalacijom te je zamijenila istrošene dijelove pa su zatim ponovno računi za utrošak vode bili na uobičajenoj razini. Nadalje, prijavitelj je istaknuo da se čak i radilo na istjecanju vode samo na spoju vodomjera ni tada stanari za to ne bi bili odgovorni za taj kvar jer nisu fizički sposobni kontrolirati taj spoj u dubokom šahtu u kome se vodomjer nalazi. Osim navedenog, prijavitelj je dodao da je komisija za otpis vode dopisom od 28. svibnja 2009. otpisala samo 30 posto nekontrolirane prekomjerne potrošnje, a na argumentiranu tvrdnju da se u cijelosti stornira visoki račun za neiskorištenu vodu, komisija je tek 2. listopada 2009. samo potvrdila raniju odluku bez ikakva osvrta na argumente stanara.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu naveo da je njegova terenska kontrola utvrdila kako razlog istjecanja vode nije oko vodomjera već uzrok toga vjerojatno leži u internom dijelu instalacija koja nije u njegovoj nadležnosti. Istaknuo je da u slučajevima kada se utvrdi prekomjerna potrošnja vode, pa i u situacijama kada za to korisnik nije odgovoran, toj se osobi izlazi u susret i prosječno mu se umanjuje račun za oko 30 posto.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: dopisa od 11. svibnja 2009., dopisa Sektora ekonomsko-pravnih poslova, odjela prodaje prijavljenog od 19. svibnja 2009., odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009., žalbe stanara Posilovićeve 12, Zagreb, protiv odluke Komisije za otpis vode, specifikacije izvedenih radova društva AGRAM-COMMUNITAS d.o.o., računa za utrošak vode za travanj 2010. i odluke Povjerenstva za reklamacije potrošača od 2. listopada 2009.

Iz spisa proizlazi kako je prijavitelj dobio račun za travanj 2009., koji se odnosi na utrošak vode, odvoz komunalnog otpada, KN, NUV i pričuvu za travanj 2009. u iznosu od 1.099,38 kn. Prijavitelj je zajedno s ostalim stanari-

ma stambene zgrade u Zagrebu, Posilovićeva 12, podnio prigovor na obračun „potrošnje“ (neiskorištene vode) za travanj 2010. te je odlukom Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009. otpisano 30 posto prekomjerne potrošnje, a zatim je protiv te odluke podnesena žalba (reklamacija) o kojoj je odlučivalo Povjerenstvo za reklamaciju potrošača, koje je potvrdilo odluku Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009.

Iz sadržaja prijave proizlazi da je prijavitelj nezadovoljan odlukama Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009. i Povjerenstva za reklamaciju potrošača od 2. listopada 2009. podnio ovome sudu predmetnu prijavu. Imajući u vidu sadržaj prijave, zadatak je ovog suda utvrditi prijavljenikovo ponašanje u odnosu na upućene mu prigovore u vezi s računom za utrošenu vodu.

Iz priložene dokumentacije proizlazi da je prijavljenik potrošačima (stanarima stambene zgrade u Posilovićevoj 12), među njima i prijavitelju, omogućio podnošenje pisanog prigovora protiv računa koji obuhvaća i utrošak vode za travanj 2009. te je u primjerenom roku Komisija za otpis vode donijela odluku od 28. svibnja 2009., kojom je odlučila o prijedlogu za „storniranje“ računa za travanj 2009. (prigovoru), koji je zaprimila 13. svibnja 2009. Nadalje, prijavljeni je omogućio da se protiv navedene odluke izjavi reklamacija, kao pravni lijek, pa su stanari navedene zgrade podnijeli žalbu na odluku Komisije za otpis vode, o kojoj je odlučilo Povjerenstvo za reklamaciju potrošača.

Međutim, potrošačima je takva mogućnost dana samo formalno jer iz odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009. nije razvidno zašto je otpisano 30 posto prekomjerne potrošnje, a Povjerenstvo za reklamaciju potrošača donijelo je, u povodu reklamacije, odluku 2. listopada 2009. u kojoj je navedeno da su članovi Povjerenstva „suglasno potvrdili donesenu odluku Komisije za otpis vode“, ne obrazloživši pri tome razloge takve odluke. Dakle, iz odluka nadležnih tijela nije razvidno zašto je potrošačima djelomično otpisan račun u visini od 30 posto niti koji su dokazi provedeni pri donošenju takve odluke. Osim navedenog, potrebno je dodati da prijavljenik nije naveo jesu li članovi navedenog Povjerenstva donijeli neku pisanu odluku o spomenutoj reklamaciji niti je takvu odluku dostavio u ovom postupku.

Ovaj sud smatra kako su prijavljenikova nadležna tijela, osim formalnog omogućivanja podnošenja prigovora na račun i reklamacije protiv odluke o tom prigovoru, bila dužna obrazložiti svoje odluke, pa je tako Komisija za otpis vode u obrazloženju trebala navesti koji su dokazi provedeni u povodu prigovora protiv računa te jasno navesti razloge zašto je predmetni račun djelomično otpisan u visini od 30 posto odnosno zašto u preostalom dijelu prigovor protiv računa nije osnovan. S druge strane, Povjerenstvo za reklamaciju potrošača, kao drugostupanjsko tijelo, bilo je dužno osvrnuti se na reklamacijske navode i dati jasne razloge o njihovoj (ne)osnovanosti, a ne samo odbiti reklamaciju praktički bez ikakvog obrazloženja.

Prema mišljenju ovog suda, prijavljeni je opisanim ponašanjem povrijedio dobre poslovne običaje, zbog čega je ovaj sud utvrdio da postoji njegova odgovornost.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici

Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o mjeri društvene stege (discipline) sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelje, pa je prijavljeniku izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Druga drugostupanjska presuda broj PŽ-II-5/11 od 20. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud, u vijeću... u predmetu prijavitelja D.R. iz... protiv prijavljenika Z.H. d.o.o., Z... Podružnica V... i o... Z. kojeg zastupa... odlučujući o prijavljenikovoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-43/10 od 7. veljače 2011., u sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2011.

presudio je: *Odbija se prijavljenikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-43/10 od 7. veljače 2011.*

Obrazloženje

Presudom broj P-I-43/10 od 7. veljače 2011. prvostupanjski je sud utvrdio da je prijavljenik odgovoran da je počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenu odredbom članka 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) jer Komisija za otpis vode i Povjerenstvo za reklamaciju potrošača nisu obrazložili odluke donesene u povodu prijaviteljeva prigovora na račun iz travnja 2009. i reklamaciju protiv odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja 2009. te je na osnovi odredbe članka 36., točke 1. Pravilnika prijavljeniku izrekao javnu opomenu uz objavu te mjere na sjednici skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Iz obrazloženja proizlazi da je prijavitelj u prijavi naveo da je uputio pritužbu na odluke Komisije za otpis vode od 28. svibnja i 2. listopada 2009. Predlagatelj je ustvrdio da je 15. svibnja 2009., kao i ostali stanari zgrade u Posilovićevoj 12 u Zagrebu, dobio neuobičajeno visok račun za utrošak vode, nakon čega ga je prijavljenik obavijestio da su njegovi radnici 25. ožujka 2009. očitali potrošnju koja je odstupala od uobičajene. Prijavljenik je 8. travnja 2009. poslao kontrolu koja je potvrdila točnost prethodnog očitanja i nije zamijetila nekontrolirano istjecanje vode oko vodomjera. Prijavitelj tvrdi da su

radnici društva Agram Communitas d.o.o. utvrdili istjecanje vode upravo oko vanjskog i unutrašnjeg spoja vodomjera s vodovodnom instalacijom te da su zamijenili istrošene dijelove, nakon čega su računi za utrošak vode ponovo bili u uobičajenim iznosima. Nakon što je Komisija za otpis vode dopisom od 28. svibnja 2009. otpisala 30 posto nekontrolirano prekomjerne potrošnje, 2. listopada 2009. samo je potvrdila raniju odluku bez ikakvog osvrta na argumente stanara. U odgovoru na prijavu prijavljenik je naveo da je njegova terenska kontrola utvrdila da razlog istjecanja vode nije oko vodomjera, već da uzrok vjerojatno leži u internom dijelu instalacija koja nije u njegovoj nadležnosti.

Prvostupanjski sud je obrazložio da je prijavljenik samo formalno prijavitelju i ostalim stanarima omogućio podnošenje pisanog prigovora protiv računa za utrošak vode jer iz odluke Komisije za otpis vode nije razvidno zašto je otpisano 30 posto prekomjerne potrošnje, a ni Povjerenstvo za reklamaciju potrošača nije obrazložilo svoju odluku.

Protiv navedene presude prijavljenik je podnio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava te je predložio preinačiti prvostupanjsku presudu.

U odgovoru na žalbu prijavitelj je osporio žalbene navode.

Žalba nije osnovana.

Nakon što je pobijanu presudu ispitao na osnovi odredbe članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08, dalje: ZPP) u vezi s člankom 8. Pravilnika, ovaj je sud utvrdio da je pravilna i zakonita.

Pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, a za svoju je odluku dao jasne i logične razloge, zasnovane na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

Nije sporno da su stanari zgrade u Posilovićevoj ulici 12. u Zagrebu prijavljeniku uputili molbu za „storniranje neuobičajeno visokog obračuna potrošnje neiskorištene vode“. U toj su molbi konkretizirali u čemu smatraju da je bio problem oko istjecanja vode, pozvavši se pritom i na tvrdnju da su radnici iz trgovačkog društva koje se bavi hitnim intervencijama kod kvarova utvrdili da se radi o kvaru za koji prema propisima odgovara prijavljenik, a ne potrošači. Iz spisa proizlazi da je na ovakvo podrobno obrazloženje zahtjeva stanara prijavljenikova Komisija za otpis vode dopisom od 28. svibnja 2009. odgovorila samo to da im je „otpisala 30 posto prekomjerne potrošnje“, a kada su na tu odluku uložili žalbu, prijavljenikovo Povjerenstvo za reklamaciju potrošača dopisom od 2. listopada 2010., koji sadrži samo jednu rečenicu, obavijestilo je stanare da je „suglasno potvrdilo odluku Komisije“.

Pravilno je shvaćanje prvostupanjskog suda da je bit prijaviteljeve prijave prigovor na prijavljenikove postupke u odnosu na upućene mu prigovore u vezi s ispostavljenim računom za utrošenu vodu.

Prijavljenik tvrdi da je potrošačima omogućio reklamirati usluge i prigovarati odlukama u vezi s reklamacijama na pružene usluge, no pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da iz utvrđenih činjenica proizlazi kako je takva

mogućnost dana samo formalno. I ovaj drugostupanjski sud smatra da svrha omogućivanja potrošačima podnošenja prigovora i reklamacija nije ostvarena, ako iz odgovora i odluka nadležnog tijela na te prigovore i reklamacije nije razvidno zašto su odbijeni. Konkretno, potrošači su u ovom slučaju podnijeli molbu u vezi s računom za vodu koji im je prijavljenik ispostavio. Potrošači smatraju da nisu dužni platiti račun jer da je do nekontroliranog utroška vode došlo uslijed kvara za koji oni nisu odgovorni. Svoj su zahtjev upućen prijavljeniku potkrijepili konkretnim tvrdnjama i dokazima.

Iz spisa proizlazi da su se prijavljenikovi odgovori na zahtjev potrošača sveli na sljedeće:

Najprije je dopisom od 19. svibnja 2009. prijavljenik obavijestio potrošače da je njihova molba „proslijeđena Komisiji za otpis vode utrošene bez koristi" uz napomenu da su njegovi radnici nakon očitanja vodomjera „potvrdili točnost prethodnog očitanja". S tim u vezi ovaj drugostupanjski sud napominje da je jasno kako se potrošači nisu požalili na netočnost očitanja vodomjera. Iz njihove je molbe jasno da oni ne osporavaju utvrđenu količinu potrošene vode, već da smatraju da nisu dužni platiti cijelu količinu potrošene vode, jer da je do istjecanja vode došlo zbog kvara na instalaciji za koji oni nisu odgovorni. Stoga se navedeni dopis ne može smatrati odgovorom na molbu s kojim bi potrošač mogao biti zadovoljan i uvjeriti se u neosnovanost svoje pritužbe.

Nadalje, dopisom od 28. svibnja 2009. prijavljenik je obavijestio potrošače da je njegova „Komisija za otpis prekomjerne potrošnje vode na svojoj sjednici…otpisala 30 posto prekomjerne potrošnje." Niti to se ne može smatrati odgovorom na zahtjev potrošača. Ovaj drugostupanjski sud smatra kako je pohvalan postupak isporučitelja bilo koje robe ili usluge da po pritužbi potrošača otpiše dio cijene koju je zaračunao. Međutim, potrošači nisu prijavljenika zamolili da im oprosti dug koji oni, zbog njegova visokog iznosa, ne mogu platiti, već su mu se obratili sa zahtjevom koji je značio molbu da se provjeri jesu li uopće dužni platiti nešto za što tvrde da je potrošeno zbog kvara zbog kojeg odgovornim smatraju prijavljenika, a ne sebe.

Konačno, prijavljenik je 2. listopada 2009. samo obavijestio potrošače da su članovi Povjerenstva „suglasno potvrdili donesenu odluku Komisije za otpis vode". Iz tog dopisa nije jasno jesu li članovi Povjerenstva donijeli u vezi sa žalbom neku pisanu odluku i s kakvim razlozima. Dakle, koji su bili razlozi odnosno argumenti za odbijanje žalbe stanara te koje je dokaze Povjerenstvo provelo, odnosno čime se rukovodilo odlučivši o toj žalbi – nije poznato.

Dakle, ostaje ponoviti ono što je već istaknuto u rješenju ovog drugostupanjskog suda poslovni broj PŽ-II-7/10 od 8. srpnja 2010., naime to da bi se na način na koji je prijavljenik obavijestio stanare o neosnovanosti njihova zahtjeva mogao odbiti svaki zahtjev, jer su te obavijesti bez ikakvog obrazloženja iz kojih bi potrošači, ili bilo tko drugi, mogao utvrditi zašto je zahtjev odbijen.

Tim više što iz prijavljenikova odgovora na prijavu proizlazi da smatra kako su zahtjevi stanara neosnovani stoga što je kvar nastao u „internom dijelu instalacija koji nije u njegovoj nadležnost". Međutim, pritom je prijavljenik naveo i da se „vjerojatno" radi o takvoj vrsti kvara, pa se postavlja pitanje što

je poduzeo da utvrdi pravi razlog kvara, a ne da ta ocjena ostane na razini vjerojatnosti te da tek nakon takve provjere odluči o zahtjevu stanara za storniranje dijela računa za vodu, a osobito stoga što se prijavitelj pozvao na suprotan nalaz radnika koji su kvar otklonili.

Prijavljenikovi žalbeni navodi većim se dijelom odnose na tvrdnje da je na ročištu održanom u ovom postupku 28. listopada 2010. „putem svojeg punomoćnika jasno obrazložio da prijavljenik nije odgovoran za prekomjernu potrošnju vode, budući da je ista posljedica kvara na internim instalacijama". Osim što je i to samo tvrdnja bez obrazloženja kako je to utvrđeno, valja reći kako je predmet ovog postupka utvrđenje prijavljenikova ponašanja prije pokretanja postupka, a ne u njegovu tijeku.

Nadalje, neosnovano se prijavljenik u žalbi poziva na činjenicu da je u ovom slučaju postupao prema svom Pravilniku, jer se potrošače ne tiče kako je prijavljenik sam propisao način vlastita postupanja u slučaju pritužbi na njegove usluge.

Konačno, neodlučan je i žalbeni navod o tome da je odluka Povjerenstva donesena jednoglasno. Odlučno je to što prijavljenik odlukama i očitovanjima koje je dostavio prijavitelju i ostalim stanarima kao potrošačima nije odgovorio konkretno na njihove zahtjeve.

Stoga je pravilna ocjena prvostupanjskog suda da je prijavljenik svojim ponašanjem povrijedio dobre poslovne običaje, zbog čega ga je oglasio odgovornim za djelo kako je to opisano u izreci prvostupanjske presude. Ovaj drugostupanjski sud smatra i da je odluka o izricanju mjere društvene stege pravilno zasnovana na odredbi članka 36. Pravilnika, a s obzirom na vrstu, značaj i težinu djela.

S obzirom na navedeno, valjalo je na osnovi odredbe članka 368. stavka ZPP-a u vezi s člankom 8. Pravilnika odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu.

Predsjednica vijeća B.S.P.

Slučaj 37

Odgovornost za skrivene nedostatke prodanog rabljenog vozila s jamstvom.

Prijavljenik odgovara i za skrivene nedostatke koji su otkriveni naknadno jer pravila o jamstvu za ispravnost prodane stvari ne isključuju primjenu pravila o odgovornosti prodavatelja za nedostatke stvari (čl. 423., st. 2. ZOO-a)

Presuda broj P-I-10/10 od 29. ožujka 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja D.M. iz... protiv prijavljenoga A. C. d.o.o. iz... kojeg zastupaju punomoćnici... zbog povrede pravila morala, nakon rasprave održane i zaključene 29. ožujka 2010., u prisutnosti prijavitelja i odsutnosti uredno pozvanog prijavljenoga,

presudio je: *Prijavljeni A. C. d.o.o. iz...*

odgovoran je: *što u odnosu na reklamacije prijavitelja nije postupao u skladu s pravilima morala (dobrim poslovnim običajima), izbjegavajući se pravodobno očitovati o njima, te mijenjajući naknadno dana očitovanja, i time svjesno postupao na način kojim se prijavitelju može prouzročiti šteta,*

***što je protivno** odredbi čl. 5., alineje 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07, 8/08) i smatra se povredom dobrih poslovnih običaja,*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori **izriče

JAVNA OPOMENA

uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore nakon pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

Prijaviteljica je 10. veljače 2010. podnijela prijavu zbog povrede morala (dobrih poslovnih običaja) protiv prijavljenoga (koju je dopunila podneskom od 16. veljače 2010.) navodeći, u bitnom da:

- je 3. rujna 2009. sklopila kao kupac s prijavljenim kao prodavateljem ugovor o prodaji rabljenog vozila koje je u sustavu Weltauto (sustav prodaje provjerenih rabljenih vozila s garancijom), koji garantira dodatnu provjeru primopredajnim servisom i tehničkim pregledom vozila,
- je istoga dana isplatila ugovorenu cijenu, odvezla vozilo u Rijeku gdje stanuje, prethodno čemu je zatražila od prijavljenoga potvrdu o posljednjem

redovnom servisu vozila na što joj je navedeni odgovorio da će joj taj podatak poslati isto popodne,

- je po dolasku u Rijeku uspjela dogovoriti pregled vozila kod ovlaštenog servisera za 15. rujna 2009. koji je također zatražio na uvid svu dokumentaciju o servisu,

- ju je ovlašteni servis 16. rujna 2009. obavijestio o vrlo širokom spektru pronađenih neispravnosti vozila uslijed kojih sporno vozilo nije prošlo čak niti ekotest i da je uvidom u bazu podataka za Hyundai vozila utvrdio da ne postoje podaci o servisu spornog vozila posljednjih nekoliko godina te joj pritom dao ponudu za potrebne dijelove i radove čija ukupna visina doseže dvije trećine plaćene cijene i upozorio da ne može jamčiti da je vozilo u voznom stanju, kao ni sigurnost u prometu,

- je o tome odmah obavijestila prijavljenoga čiji je zaposlenik D.B. odbio prihvatiti bilo kakvu intervenciju na vozilu od ovlaštenog servisera pa ni onu minimalnu, nužnu za dovođenje vozila u vozno stanje, niti je ponudio bilo kakvo rješenje od prijavljenoga tvrdeći kako za to nije ovlašten,

- joj, s druge strane, nije omogućeno stupiti u kontakt s ovlaštenom osobom odnosno ni s direktoricom niti s prokuristom društvom te da joj je nakon njezina upornog traženja direktorica sljedećeg dana rekla kako ne zna o čemu se radi te da mora tražiti obavijesti od D.B.

- ju je nakon toga D.B.obavijestio da dalje komunicira s odvjetnikom Ružmanom kojega je prijavljeni u međuvremenu angažirao,

- ju je navedeni odvjetnik obavijestio da nadalje kontaktira pismenim putem te da prestane zvati i uznemiravati prijavljenoga,

- 17. rujna 2009. šalje prijavljenom preporučenom poštom obavijest o nedostacima na isporučenom vozilu, na što joj dolazi odgovor da ima prava iz garancije Weltauta vozila dok se ni na koji način nije očitovao na tražena prava s osnove odgovornosti za materijalne nedostatke stvari,

- 30. rujna 2009., želeći održati ugovor na snazi, šalje zahtjev za razmjerno sniženje cijene ili predaju druge stvari bez nedostatka, na što prijavljeni ponovno izbjegava odgovor ponovno se pozivajući na jamstvo prema kojemu bi ona trebala razmjerno sudjelovati u snošenju troškova materijala, a na to se jamstvo ona uopće nije pozvala u spomenutom dopisu,

- je 12. studenoga 2009. poslala obavijest o raskidu ugovora, na što se prijavljeni očitovao navodom da ne prihvaća raskid ugovora,

- se prijavljeni cijelo to vrijeme nije očitovao sadržajno niti na jednu relevantnu okolnost ili konkretni zahtjev, a da je ona bez automobila budući da nije u mogućnosti ni kupiti drugi niti platiti popravak spornog vozila koje joj je isporučio prijavljeni te da joj se štoviše uslijed smještaja vozila na parkiralištu servisa gomilaju troškovi i nastala šteta, imajući u vidu i da nema nužno prijevozno sredstvo i da mora koristiti usluge javnog i taxi prijevoza,

- prijavljeni, koristeći se poznatim brandom Weltauto, izigrava sve standarde poslovanja lažno predstavljajući vozila kao tehnički ispravna i uredno servisirana,

- predmetna neugodna situacija traje već pola godine,

- predlaže da se prijavljenom izrekne mjera iz čl. 36., st. 1., t. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Prijavljenik je u odgovoru na prijavu naveo da:

- radi mirnog rješenja spora i zadržanja dobrih poslovnih odnosa prijaviteljici nudi da predmetno vozilo o svom trošku doveze do svog servisa i popravi u skladu s izdanim servisnim jamstvom Weltauta, ali da joj ne želi plaćati troškove ležarine za vozilo jer ga je voditeljica mogla čuvati kod sebe s obzirom na to da je vozilo tehnički ispravno,

- ako prijaviteljica ne pristaje na navedeno, prijavljeni bi mogao pristati i na to da popravi vozilo čak i besplatno, ali ne pristaje snositi spomenute troškove,

- štoviše, ako prijaviteljica ustraje s prijedlogom za raskid ugovora, pristaje uzeti natrag prodano vozilo uz vraćanje prodajne cijene u roku od 15 dana, bez plaćanja ostalih troškova,

- nikada i nitko od djelatnika prijavljenoga nije prijaviteljici obećao predati servisnu knjižicu vozila niti ju je prijaviteljica tražila,

- je sporno vozilo prošlo tehnički pregled pri kojem nije utvrđen nikakav nedostatak, a pregled je obavilo nepristrano tijelo koje se isključivo bavi tom vrstom poslova,

- dijelovi za koje je ovlašteni servis naveo u ponudi da ih trebaju zamijeniti nemaju veze s kvarom (curenjem ulja) na koji se u prijavi poziva prijaviteljica već da je navedene dijelove potrebno zamijeniti zbog tekuće eksploatacije vozila, što je i logično budući da je prijaviteljica kupila rabljeno vozilo staro 10 godina,

- je prijaviteljicu pozivao da mu stavi vozilo na raspolaganje radi popravka u skladu s jamstvom Weltauta prema kojemu bi prijaviteljica sudjelovala u troškovima materijala u omjeru od 60 posto, čime nije povrijedio pravila morala već joj je izašao u susret,

- je stoga prijava u cijelosti neosnovana.

Na ročištu glavne rasprave održanom pred ovim sudom 29. ožujka 2010. prijaviteljica je, u bitnom, ustrajala s navodima iznesenim u prijavi, najprije predložila, a zatim odustala od dokaznog prijedloga za izvođenje dokaza njezinim saslušanjem te predložila zaključiti raspravu i donijeti odluku na osnovi isprava priloženih spisu. Sud je, s druge strane, odbio dokazni prijedlog prijavljenoga za izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka Drage Bihara jer je, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, dalje: ZPP), zaključio da stranke nisu ugovorile da će uz vozilo biti isporučena i servisna knjižica te da nitko od zaposlenika prijavljenoga nije obećao prijaviteljici da će joj predati servisnu knjižicu. Naime, tužiteljica nije predložila izvođenje dokaza radi utvrđivanja te okolnosti, nije priložila oglas o prodaji vozila, iz kojeg je tvrdila da proizlazi da se prijavljeni uz vozilo obvezao isporučiti i servisnu knjižicu (dok iz priloženih isprava ne proizlazi navedeno), a prijavljeni, u skladu s odredbama čl. 7., st. 1. i 219., st. 1. ZPP-a, nije dužan dokazati tu, za njega nepovoljnu činjenicu.

Nadalje, iz navedenih činjeničnih tvrdnji proizlazi da je između stranaka nesporno da:

- je međusobna komunikacija tekla na način kako je to prijaviteljica naznačila u prijavi (budući da prijavljeni u odgovoru na prijavu navedeno nije osporio u bilo kojem dijelu).

Sporno je:

- jesu li stranke ugovorile da će uz vozilo biti isporučena i servisna knjižica te je li netko od zaposlenika prijavljenoga obećao prijaviteljici da će joj predati servisnu knjižicu (koja je činjenica utvrđena, kako je to već navedeno, primjenom pravila o teretu dokazivanja budući da iz priloženih isprava navedenu činjenicu nije bilo moguće utvrditi),

- je li prijavljeni prodao prijaviteljici vozilo loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete odnosno je li prodano vozilo imalo takve nedostatke da nije bilo u voznom stanju ili koji bi upućivali na to da u skoroj budućnosti neće biti u voznom stanju.

Odgovarajuće tome, ovaj sud je radi utvrđivanja potonje sporne i odlučne činjenice izveo dokaze uvidom u sve isprave priložene spisu te, u bitnom, zaključio da na temelju izvedenih dokaza ne može s izvjesnošću utvrditi navedenu činjenicu. Zato što iz priloženog zapisnika o redovnom tehničkom pregledu vozila od 31. kolovoza 2009. proizlazi da je sporno vozilo bilo u ispravnom stanju pa priloženi radni nalozi i ponude ovlaštenog servisera, sami za sebe, nisu uspjeli uvjeriti ovaj sud na razini izvjesnosti u suprotno odnosno, preciznije, u to da je prijavljeni prodao prijaviteljici vozilo koje je imalo takve nedostatke da nije bilo u voznom stanju ili koji bi upućivalo na to da u skoroj budućnosti neće biti u voznom stanju. Naime, uzevši u obzir sve detalje sadržane u prijavi i tijek komunikacije između stranaka, proizlazilo bi da su prijaviteljičini navodi o neispravnosti vozila istiniti odnosno da je prijavljeni prešutio prijaviteljici određene nedostatke vozila, međutim, ovaj sud količinu i znatnost nedostataka, na temelju predloženih dokaza, bez pomoći vještaka u smislu razjašnjenja te činjenice za koju je potrebno stručno znanje, nije mogao utvrditi na potrebnoj razini izvjesnosti (koja se zahtijeva u parničnim pa tako i u ovom postupku pred Sudom časti) već samo na razini vjerojatnosti (budući da više toga ide u prilog tome da je to doista bilo tako nego da nije). Zato je i tu činjenicu ovaj sud utvrdio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a i zaključio da je prijavljeni prodao prijaviteljici vozilo u tehnički ispravnom stanju (u smislu prolaska tehničkog pregleda, pri čemu se dakako ne može tvrditi da nedostataka uopće nije bilo).

Međutim, neovisno o tome, imajući u vidu nesporni tijek komunikacije između stranaka, prijavljeni je u poslovnom odnosu s prijaviteljicom povrijedio pravila morala i dobre poslovne običaje. Naime, ponašanje prijavljenoga detaljno opisano u prijavi svakako ne predstavlja savjesno postupanje već, upravo suprotno, svjesno postupanje koje drugome može prouzročiti štetu. Zato što prijaviteljica s pravom navodi da se prijavljeni izbjegavao očitovati na njezine zahtjeve u pogledu njegove eventualne odgovornosti za materijalne nedostatke budući da pravila o jamstvu za ispravnost prodane stvari ne isključuju primjenu pravila o odgovornosti prodavatelja za nedostatke stvari (čl. 423., st.

2. Zakona o obveznim odnosima – Narodne novine broj 35/05) kao što se navedena odgovornost, protivno shvaćanju prijavljenoga, ne može isključiti niti primjenom klauzule kupljeno-viđeno u situaciji kad se radi o nedostacima koji se nisu mogli otkriti uobičajenim pregledom pri preuzimanju automobila (na probnoj vožnji), a o kakvoj se situaciji radi u konkretnom slučaju. U takvoj situaciji tuženik odgovara i za skrivene nedostatke, koji su otkriveni naknadno, u redovitoj vožnji automobila odnosno, u konkretnom slučaju, na pregledu vozila kod ovlaštenog servisera. Dakle, neovisno o tome jesu li nedostaci u konkretnom slučaju doista postojali, prijavljeni u predmetnom poslovnom odnosu s prijaviteljicom nije postupao savjesno već je odugovlačenjem s očitovanjem, a zatim i proturječnim očitovanjima svjesno postupao na način kojim je prijaviteljici mogao prouzročiti štetu, posebice u vidu umanjenja njezine imovine (plaćanja troškova ležarine vozila u ovlaštenom servisu, alternativnog prijevoza i eventualnih postupaka prouzročenih takvim njegovim ponašanjem). Prijavljeni se prvi put očitovao na prijaviteljičine zahtjeve s osnove odgovornosti za materijalne nedostatke stvari tek podneskom od 24. studenoga 2009., i to samo navodom da ne prihvaća raskid ugovora da bi, štoviše, u odgovoru na prijavu od 29. ožujka 2010. (dostavljenom, usput budi rečeno, telefaksom, sat i pol prije zakazanog i održanog ročišta), više od šest mjeseci nakon što ga je prijaviteljica obavijestila o nedostacima na vozilu, promijenio stajalište navodeći da je spreman prijaviteljici popraviti vozilo čak i besplatno odnosno da je spreman prihvatiti sporazumni raskid ugovora i vratiti plaćenu cijenu u roku od 15 dana. Zato postoji odgovornost prijavljenoga u smislu odredbe čl. 5., alineje 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pri čemu se dodaje da pri izricanju mjere Sud nije vezan uz prijedlog prijavitelja (čl. 37., st. 2. Pravilnika). Naime, mjera iz čl. 37., st. 1., t. 3. Pravilnika koju je prijaviteljica predložila u prijavi, došla bi u obzir da je prijaviteljica dokazala da sporno vozilo doista nije u voznom stanju budući da bi u tom slučaju prijavljeni povrijedio i povredu pravila morala iz čl. 5., alineja 1. Pravilnika. Navedeno, međutim, prijaviteljica nije učinila.

Zato je ovaj sud, uzevši u obzir vrstu, značaj i težinu djela koja su počinjena, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, prijavljenima izrekao mjeru društvene stege (discipline) iz čl. 37., st. 1., t. 2. Pravilnika za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da više ne čini ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja odnosno da ubuduće s podnositeljima reklamacija postupa s dužnom pažnjom i poštovanjem, kako bi takvim postupanjem izbjegao mogućnost da im prouzroči štetu. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao ni otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća R.R.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-9/10 od 6. listopada 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću... u predmetu prijaviteljice D.M. iz protiv prijavljenog A. C... d.o.o. iz Č... kojeg zastupaju ... zbog povrede pravila morala, odlučujući o prijavljenikovoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-10/10 od 29. ožujka 2010. godine, na sjednici vijeća dana 6. listopada 2010.

presudio je: *Odbija se prijavljenikova žalba kao neosnovana te se potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-10/10 od 29. ožujka 2010. godine.*

Obrazloženje

Pobijanom presudom prijavljenik... proglašen je odgovornim što u odnosu na reklamacije prijaviteljice ... nije postupao u skladu s pravilima morala (dobrim poslovnim običajima), izbjegavajući se pravodobno očitovati o njima, te mijenjajući naknadno dana očitovanja, i time je svjesno postupao na način kojim se prijaviteljici može prouzročiti šteta, što je protivno odredbi čl. 5., alineje 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori i smatra se povredom dobrih poslovnih običaja te mu je na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori izrečena mjera javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Protiv navedene presude žalbu je podnio prijavljeni zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže da drugostupanjsko vijeće Suda ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati prvostupanjskom vijeću na ponovni postupak i odluku, odnosno presudom preinači prvostupanjsku presudu tako da prijavljenog oslobodi odgovornosti za povredu pravila morala.

Prijaviteljica nije podnijela odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Iz obrazloženja prvostupanjske odluke proizlazi da je u prvostupanjskom postupku vijeće izvelo dokaze uvidom u sve isprave priložene spisu; a odbilo izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka D.B. na prijedlog prijavljenika.

Prvostupanjsko vijeće odbilo je izvesti navedeni dokaz zato što dokaz o egzistenciji okolnosti i činjenica nepovoljnih za prijavljenog o kojima je trebao svjedočiti D.B. pada na teret prijaviteljice, a prijaviteljica nije predložila izvođenje tog dokaza, a sve to na temelju čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08) i u skladu s čl. 7., st. 1. i čl. 219., st. 1. ZPP-a.

Također je, primjenom čl. 221a. ZPP-a prvostupanjsko vijeće zaključilo da nije dokazana sporna činjenica da vozilo doista nije u voznom stanju, što je

činjenica koja bi se morala dokazati sa stupnjem izvjesnosti a išla bi u korist prijaviteljice te bi utjecala i na vrstu mjere koja se izriče.

Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka prvostupanjsko vijeće svoju odluku temelji na ovim utvrđenim, a odlučnim činjenicama:

- da prijavljeni u predmetnom poslovnom odnosu s prijaviteljicom nije postupao savjesno već je odugovlačenjem s očitovanjem, a zatim i proturječnim očitovanjima svjesno postupao na način kojim je prijaviteljici mogao prouzročiti štetu

- da se prijavljeni prvi put očitovao na prijaviteljičine zahtjeve s osnove odgovornosti za materijalne nedostatke stvari tek podneskom od 24. studenog 2009. godine, i to samo navodom da ne prihvaća raskid ugovora, da bi u odgovoru na prijavu od 29. ožujka 2010. godine, više od šest mjeseci nakon što ga je prijaviteljica obavijestila o nedostacima na vozilu čak i besplatno odnosno da je spreman prihvatiti sporazumni raskid ugovora i vratiti plaćenu cijenu u roku od 15 dana.

- da prijavljeni odgovara i za skrivene nedostatke koji su otkriveni naknadno s obzirom na to da pravila o jamstvu za ispravnost prodane stvari ne isključuju primjenu pravila o odgovornosti prodavatelja za nedostatke stvari (čl. 423., st. 2. Zakona o obveznim odnosima – Narodne novine br. 35/05) pa je, dakle, na temelju ovih činjeničnih utvrđenja prijavitelju utvrđena povreda dobrih poslovnih običaja iz čl. 5., alineje 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori pobliže opisana i označena u izreci, te mu i izrečena mjera opisana i označena u izreci prvostupanjske odluke.

Prijavljeni je u svojoj žalbi od 14. lipnja 2010. godine u bitnom istaknuo kako se pravodobno očitovao na reklamacije prijaviteljice, i to kako slijedi; na Obavijest o nedostacima prijaviteljice od 17. rujna 2009. godine očitovao se dopisom od 25. rujna 2009. godine; na Zahtjev kupca na spomenutu Obavijest od 30. rujan 2009. godine očitovao se dopisom od 14. listopada 2009. godine te dopisom od 24. studenoga 2009. godine kojim se prijavljeni očitovao na jednostrani raskid ugovora izjavljen od prijaviteljice. Svi spomenuti dopisi priloženi su uz prijavu prijaviteljice te je prijavljeni smatrao kako ih nije trebao i osobno dostavljati sudu. Također je istaknuo kako nikada nije mijenjao svoja očitovanja već je uvijek ostajao kod tvrdnje da je voljan u skladu s izdanim jamstvom Weltauta popraviti vozilo, na što prijaviteljica nije pristala. Nadalje, prijavljeni je prijaviteljici u cijelosti priznao sva prava koja ima na temelju izdanog jamstvenog lista, te pod uvjetima navedenim u njemu. Stoga prijavljeni predlaže da drugostupanjsko vijeće Suda ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati prvostupanjskom vijeću na ponovni postupak i odluku, odnosno presudom preinači prvostupanjsku presudu tako da prijavljenog oslobodi odgovornosti za povredu pravila morala.

Ispitavši pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga i navoda navedenih u žalbi prijavljenog i razloga na koje se pazi po službenoj dužnosti na temelju čl. 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08) u vezi s čl. 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) ovo vijeće drži da nisu ostvareni žalbeni razlozi

pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava na koje se u žalbi poziva prijavljeni, kao i da nema bitnih povreda postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Pravilno je i potpuno u ovom postupku prvostupanjsko vijeće utvrdilo odlučne činjenice iz kojih proizlazi odgovornost prijavljenog za djelo pobliže opisano i označeno u izreci.

Suprotno žalbenim navodima prijavljenog da se pravodobno očitovao na reklamacije, da nikada nije mijenjao svoja očitovanja te da su svi dopisi bili priloženi uz prijavu prijaviteljice pa dakle da nije svjesno postupao na način kojim se prijaviteljici može prouzročiti šteta, ovaj sud je zauzeo stajališta da je potpuno pravilno prvostupanjsko vijeće utvrdilo prethodno navedene odlučne činjenice iz kojih proizlazi da prijavitelj u poslovnom odnosu s prijaviteljicom nije postupao savjesno već je odugovlačenjem s očitovanjem, a zatim i proturječnim (mijenjanim) očitovanjima svjesno postupao na način kojim je prijaviteljici mogao prouzročiti štetu, posebice u vidu umanjenja njezine imovine (plaćanja troškova ležarine vozila u ovlaštenom servisu, alternativnog prijevoza i eventualnih postupaka prouzročenih takvim njegovim ponašanjem) a sve to naročito imajući u vidu u ovom postupku nesporne činjenice u pogledu tijeka i sadržaja komunikacije između stranaka. Da je ovakav zaključak suda pravilan, upućuje i to da je prijavljeni odgovor na prijavu od 29. ožujka 2010. godine poslao telefaksom, sat i pol prije zakazanog i održanog ročišta a što je šest mjeseci nakon što ga je prijaviteljica obavijestila o nedostacima na vozilu, u kojem odgovoru je promijenio stajalište navodeći da je spreman prijaviteljici popraviti vozilo čak i besplatno odnosno da je spreman prihvatiti sporazuman raskid ugovora i vratiti plaćenu cijenu u roku od 15 dana, što se već samo po sebi ne može smatrati savjesnim poslovnim ponašanjem.

Pravilno je prvostupanjsko vijeće primijenilo pravila o dokaznom postupku, pravila o teretu dokazivanja i o ocjeni dokaza, te na temelju tako provedenog dokaznog postupka pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje i pravilno primijenilo materijalno pravo i u pogledu činjeničnog opisa djela i u pogledu pravnog opisa djela i izrečene mjere.

Slijedom navedenog, pravilno je postupilo i presudilo prvostupanjsko vijeće pri izricanju mjere društvene stege pobliže opisane u izreci, koja se temelji na odredbi čl. 36. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, s obzirom na to da pri izricanju mjere sud nije vezan uz prijedlog prijaviteljice čl. 36., st. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (očitom pogreškom u pisanju broja u prvostupanjskoj presudi, napisano čl. 37. st. 2., što međutim ni u kojem slučaju ne utječe na zakonitost ove presude) s obzirom na to da prijaviteljica nije dokazala povredu morala iz čl. 5., alineje 1. Pravilnika u vezi s izricanjem predložene mjere.

Iz svega navedenog proizlazi da žalba prijavljenog nije osnovana, pa ju je valjalo odbiti te na temelju odredba članaka 40. i 41. u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne Novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08) potvrditi prvostupanjsku presudu i presuditi kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća B.S.P.

Slučaj 38

Toplinska energija – odnos distributera i korisnika topline

Prijavljenik koji poštuje zakonske i podzakonske propise u odnosu s prijaviteljem – ne može time učiniti povredu pravila morala

Sadržaj izreke presude: u skladu s odredbom čl. 34., st. 5. Pravilnika prvostupanjski sud mora u izreci svoje presude, osim utvrđenja je li prijavljeni odgovoran ili se oslobađa odgovornosti, navesti činjenični opis povrede, mjesto, vrijeme i način kako je ili nije povreda učinjena...

Prva prvostupanjska presuda broj: P-I-24/10 od 9. srpnja 2010.

Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću sastavljenom od Gordana Zubaka, predsjednika vijeća, te Marije Duljković i Vinka Berkovića, članova vijeća, odlučujući o prijavi prijaviteljice I.K. iz... protiv prijavljenog H... T... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 11. lipnja 2010., 9. srpnja 2010.

presudio je: Prijavljeni H... T... d.o.o., Z...

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI *da je počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik).*

Obrazloženje

Prijaviteljica je u prijavi navela kako nije uspjela naći razumijevanje od nadležnih službi prijavljenog te da je razgovarala s djelatnicima prijavljenog pa je zato bila primorana u studenome 2009. godine pismenom molbom zatražiti: pečaćenje radijatora u stanu jer su zatvoreni u stanu u kojem nitko ne živi, paušalni obračun, ugradnju razdjelnika (mjerača). Istaknula je kako su joj odgovorili da mora pribaviti suglasnost 50+1 stanara u predmetnoj stambenoj zgradi te je dodala kako i dalje prima račune kao da se ništa ne događa i da se prijavljeni oglušuje na njene molbe za smanjenje naplate odnosno da joj se napravi obračun po prijedlogu predstavnika stanara i upućuje ju na čl. 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu naveo kako je postupao u ovom predmetu u skladu s propisima i Općim uvjetima, kao i u svim drugim slučajevima.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: opomene br.

30120320960-01/10 od 11. ožujka 2010., priložene račune, molbe prijaviteljice od 9. studenoga 2009. i očitovanje prijavljenog od 31. ožujka 2010.

Iz opomene br. 30120320960-01/10 od 11. ožujka 2010. proizlazi kako je prijavljeni pozvao prijaviteljicu podmiriti njegovo potraživanje u iznosu od 391,57 kn, a računi se odnose na isporuku toplinske energije za studeni 2009., siječanj i veljaču 2010., dok se iz preslika dijelova preostalih računa ne može utvrditi na što se odnose.

Nadalje, iz molbe od 9. studenoga 2009. razvidno je kako je prijaviteljica istaknula da ima pravo na preraspodjelu toplinske energije i da ne plaća 100% iznos, dok iz dopisa prijavljenog proizlazi kako je prijaviteljica 26. studenoga 2009. obaviještena da prijavljeni nije primio od predstavnika suvlasnika prijaviteljičine stambene zgrade zahtjev za preraspodjelu, kao niti odluku suvlasnika o preraspodjeli isporučene toplinske energije za prijaviteljičin stan te da nisu ispunjeni uvjeti za preraspodjelu. U odnosu na molbu za ugradnju razdjelnika topline, prijaviteljica je obaviještena da je u skladu s čl. 4., st. 5. Pravilnika o načinu raspodjele i obračuna troškova za isporučenu toplinsku energiju (Narodne novine broj 139/08) kako se, zbog tehničke funkcionalnosti sustava, u najmanje 50 posto stambenih/poslovnih zgrada spojenih na isto mjerno mjesto moraju ugraditi elektronički razdjelnici.

Dakle, iz molbe i očitovanja proizlazi kako je prijaviteljica zatražila preraspodjelu toplinske energije i ugradnju razdjelnika energije, dok se iz navedene dokumentacije ne može utvrditi da je prijaviteljica zatražila i pečaćenje radijatora kako je to ustvrdila u prijavi.

U konkretnom slučaju prijavljeni je pismeno (dopisom) ali i usmeno putem svojih djelatnika, kako je to uostalom navela prijaviteljica u svojoj prijavi, obavijestio prijaviteljicu o uvjetima potrebnim za prihvaćanje njenih zahtjeva,

Tako prema čl. 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom ovlašteni predstavnik kupaca na zajedničkome mjerilu toplinske energije može na temelju odluke suvlasnika stambene i/ili poslovne zgrade od distributera toplinske energije zatražiti preraspodjelu količine isporučene toplinske energije za pojedinog kupca (prazan stan, nedovoljna temperatura uslijed greške na unutrašnjim instalacijama, proširenje stambenog ili poslovnog prostora i slično).

Odredbom čl. 4., st. 5. Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju propisano je da pri donošenju odluke o ugradnji uređaja za lokalnu razdiobu isporučene toplinske energije i uređaja za regulaciju odavanja topline na zajedničkome mjerilu toplinske energije iz stavka 1. ovoga članka, vlasnici posebnih dijelova objekta koji predstavljaju samostalnu uporabnu cjelinu trebaju imati u vidu da radi tehničke funkcionalnosti sustava najmanje 50 posto svih samostalnih uporabnih cjelina mora biti opremljeno uređajima za lokalnu razdiobu isporučene toplinske energije.

U ovom predmetu prijaviteljica nije tvrdila da su spomenuti uvjeti ostvareni nego samo da je podnijela određene zahtjeve prijavljenom i da se prijavljeni oglušio na njene molbe.

Kao što je već navedeno, prijavljeni se očitovao na zahtjeve prijaviteljice, uputio ju je na to koji se uvjeti moraju ispuniti za prihvaćanje njenih zahtjeva. Ovaj sud smatra da prijavljeni može prihvatiti spomenute zahtjeve tek kada

za to budu ispunjeni potrebni uvjeti propisani čl. 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom, za preraspodjelu toplinske energije, odnosno uvjeti iz čl . 4., st. 5. Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju, za ugradnju razdjelnika. Drugim riječima, prijavljeni te zahtjeve ne može prihvatiti ako nisu ispunjeni navedeni uvjeti. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra kako postupanje prijavljenog nije protivno odredbama čl. 4. i 5. Pravilnika.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-10/10 od 6. listopada 2010.

Sud časti Hrvatske gospodarske komore, u drugostupanjskom vijeću sastavljenom od sudaca tog suda Branke Stilinović – Petrović, predsjednice vijeća, Kornelije Ivanušić, Vande Franjić, Marijana Pavlovića i dr.sc. Sarajka Baksa, članova vijeća, u predmetu prijaviteljice I.K. iz... protiv prijavljenog H... T... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, u povodu žalbe prijaviteljice protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-24/10 od 9. srpnja 2010. godine, na sjednici održanoj dana 6. listopada 2010.

riješio je: *Ukida se presuda* Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-24/10 od 9. srpnja 2010. *i predmet vraća na ponovno suđenje.*

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja broj P-I-24/10 od 9. srpnja 2010. godine, prijavljenik je oslobođen odgovornosti za povredu odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (NN br.) - dalje u tekstu: Pravilnik.

Protiv te presude pravodobno je podnijela žalbu prijaviteljica, ne navodeći konkretno žalbene razloge, no elaborirajući tvrdnju da pobijana presuda legalizira nepravdu.

Prijavitelj je pravodobno odgovorio na žalbu ostajući u bitnome kod svojih navoda istaknutih u prvostupanjskom postupku u smislu da je višestruko usmeno i pismeno odgovarao na zahtjeve za preraspodjelu toplinske energije, koje je podnosila prijaviteljica, te opetovano iznosi da zbog neispunjavanja uvjeta iz zakonske regulative nije u mogućnosti u konkretnom slučaju udovoljiti zahtjevu prijaviteljice, pa smatra pravilnim utvrđenje suda prvog stupnja da nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja.

Žalba je osnovana, ali ne zbog razloga navedenih u žalbi.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u skaldu s odredbom čl. 354., st. 2.

Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08 – u nastavku ZPP) u vezi s čl. 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine 66/06, 114/06 – isp., 129/07, 8/08 – dalje u tekstu: Pravilnik) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a, a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud u donošenju pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 11. ZPP-a u vezi s čime se ne može ispitati.

U odnosu na navode žalbe, valja naglasiti da je još u svojoj prijavi, a to se nastavlja kroz prvostupanjski postupak, pa i žalbu, prijaviteljica pogođena činjenicom da kao vlasnica stana u zgradi u kojoj se potrošnja toplinske energije za grijanje i toplu vodu, bilježi preko zajedničkog brojila za sve stanare, odnosno stambene jedinice zgrade – nije u mogućnosti, kada ima prazan stan u kojem se toplinska energija ne troši, plaćati prema ostvarenom utrošku. Ona smatra, da u takvom slučaju, njoj kao potrošaču mora biti omogućeno ili pečaćenje radijatora ili ugradnja zasebnog mjerila toplinske energije. S tim u vezi se obraćala prijavljenome, ali je svaki put dobivala isti odgovor da joj je potrebna suglasnost suvlasnika zgrade za preraspodjelu toplinske energije, odnosno zbog propisanih tehničkih uvjeta najmanje 50 posto suvlasnika zgrade, koji zahtijevaju ugradnju zasebnog brojila.

Navedene činjenice su nesporne među strankama. Ono što je posebice razvidno je da prijaviteljica vidi nemoral u propisima koji reguliraju na takav način preraspodjelu toplinske energije te drži da su ti propisi takvi jer je prijavljeni monopolist, budući da je notorna činjenica da je prijaviteljica 68 godina stara gospođa, koja ne može prikupiti potrebnu suglasnost suvlasnika zgrade, odnosno zahtjeve 50 posto suvlasnika zgrade dok – kako ističe u žalbi – predstavnik stanara „huška" ostale suvlasnike da joj uskrate suglasnost za ugradnju zasebnih mjerača, pa joj svakako to mora biti omogućeno.

No prijavljenik je nesporno odgovarao na zahtjeve prijaviteljice te ju nesporno obavijestio o zakonskim zaprekama da postupi po njenom zahtjevu za ugradnju zasebnog mjerača. Dakle, da je postupio po zahtjevu prijaviteljice, svjesno bi postupio protuzakonito, što nitko ne može tražiti od prijavljenoga. Valja naglasiti da propise, o kojima je prijavljeni obavijestio prijaviteljicu a koje prvostupanjski sud citira u obrazloženju svoje presude – nije donio prijavljeni, odnosno Opće uvjete za opskrbu toplinskom energijom (konkretno čl. 31.) donijela je Vlada RH (Narodne novine 129/06), a Pravilnik o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju (konkretno čl. 4., st. 5.) ministar gospodarstva (Narodne novine broj 139/08), sve na temelju Zakona o proizvodnji, distribuciji i opskrbi toplinskom energijom (Narodne novine broj 42/05).

Zbog navedenih razloga ovaj sud prihvaća stav prvostupanjskog suda da prijavljeni svojim postupcima prema prijaviteljici nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja.

Međutim, ispitujući prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pri njenom donošenju počinio bitnu povre-

du odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 11. ZPP-a jer je u izreci presude propustio navesti činjenični opis povrede u skladu s odredbom čl. 34., st. 5. Pravilnika.

Naime, u skladu s odredbom čl. 34., st. 5. Pravilnika prvostupanjski sud mora u izreci svoje presude, među ostalim, osim utvrđenja je li prijavljeni odgovoran ili ne, navesti činjenični opis povrede, vrijeme i način kako je ili nije povreda učinjena. Naime, precizirati svaku, pa i predmetnu povredu iznimno je bitno zbog identiteta povrede morala, što je od odlučnog značaja ne samo za stranke - a napose za prijavljenog da zna za što je ili za što nije odgovoran, već i zbog potencijalnih budućih prijava, koje nije moguće podnijeti ako je o istoj povredi već odlučeno.

Stoga će sud u nastavku postupka nakon održane glavne rasprave donijeti odluku u kojoj će ispraviti povredu na koju je upozoreno.

Zbog navedenih je razloga valjalo na temelju odredbe čl. 369., st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 41. Pravilnika riješiti kao u izreci.

Predsjednica vijeća B.S.P.

Druga prvostupanjska presuda broj P-I-65/10 od 10. veljače 2011.

Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću sastavljenom od Gordana Zubaka, predsjednika vijeća, te Marije Duljković i Nikole Šikića, članova vijeća, odlučujući o prijavi prijaviteljice I.K. iz... protiv prijavljenog H... T... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 10. veljače 2011., u prisutnosti prijaviteljice i punomoćnice prijavljenog Irene Rulofs, dana 10. veljače 2011.

presudio je: *Prijavljeni H... T... d.o.o., Z...*

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI: *da je počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) jer nije prihvatio prijaviteljičinu molbu za pečaćenje radijatora, paušalni obračun i ugradnju razdjelnika.*

Obrazloženje

Prijaviteljica je u prijavi navela kako nije uspjela naći razumijevanje od nadležnih službi prijavljenog te da je razgovarala s djelatnicima prijavljenog pa je zato bila primorana u studenome 2009. godine pismenom molbom zatražiti: pečaćenje radijatora u stanu jer su zatvoreni u stanu u kojem nitko ne živi, paušalni obračun, ugradnju razdjelnika (mjerača). Istaknula je kako su joj odgovorili da mora pribaviti suglasnost 50+1 stanara u predmetnoj stambenoj zgradi te je dodala kako i dalje prima račune kao da se ništa ne događa i da se prijavljeni oglušuje na njene molbe za smanjenje naplate odnosno da joj se napravi obračun po prijedlogu predstavnika stanara i upućuje ju na čl. 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu naveo kako je postupao u ovom predmetu u skladu s propisima i Općim uvjetima, kao i u svim drugim slučajevima.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak

čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: opomene br. 30120320960-01/10 od 11. ožujka 2010., priložene račune, molbe prijaviteljice od 9. studenoga 2009. i očitovanje prijavljenog od 31. ožujka 2010., rješenje o ovrsi poslovni broj Ovrv-3326/10, obavijest od 22. veljače 2010., očitovanje Zagrebačkog Holdinga d.o.o., Zagreb, Podružnica Gradsko stambeno komunalno gospodarstvo, Zaključak Povjerenstva za reklamaciju potrošača od 23. prosinca 2010.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da prijavljeni nije odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Nije sporno da je prijaviteljica zatražila prijavljenog da joj se omogući pečaćenje radijatora, ugradnja zasebnog mjerila toplinske energije i paušalni obračun.

U konkretnom slučaju prijavljeni je pismeno (dopisom) ali i usmeno putem svojih djelatnika, kako je to uostalom navela prijaviteljica u svojoj prijavi, obavijestio prijaviteljicu o uvjetima potrebnim za prihvaćanje njenih zahtjeva.

Tako prema čl. 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom ovlašteni predstavnik kupaca na zajedničkome mjerilu toplinske energije može na temelju odluke suvlasnika stambene i/ili poslovne zgrade od distributera toplinske energije zatražiti preraspodjelu količine isporučene toplinske energije za pojedinog kupca (prazan stan, nedovoljna temperatura uslijed greške na unutrašnjim instalacijama, proširenje stambenog ili poslovnog prostora i slično).

Odredbom čl. 4., st. 5. Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju propisano je da pri donošenju odluke o ugradnji uređaja za lokalnu razdiobu isporučene toplinske energije i uređaja za regulaciju odavanja topline na zajedničkome mjerilu toplinske energije iz stavka 1. ovoga članka, vlasnici posebnih dijelova objekta koji predstavljaju samostalnu uporabnu cjelinu trebaju imati u vidu da radi tehničke funkcionalnosti sustava najmanje 50 posto svih samostalnih uporabnih cjelina mora biti opremljeno uređajima za lokalnu razdiobu isporučene toplinske energije.

U ovom predmetu prijaviteljica nije tvrdila da su spomenuti uvjeti ostvareni nego samo da je podnijela određene zahtjeve prijavljenom i da se prijavljeni oglušio na njene molbe.

Kao što je već navedeno, prijavljeni se očitovao na zahtjeve prijaviteljice uputio ju je na to koji se uvjeti moraju ispuniti za prihvaćanje njenih zahtjeva. Ovaj sud smatra da prijavljeni može prihvatiti spomenute zahtjeve tek kada za to budu ispunjeni potrebni uvjeti propisani čl. 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom, za preraspodjelu toplinske energije, odnosno uvjeti iz čl. 4., st. 5. Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju, za ugradnju razdjelnika. Dakle, prijavljeni te zahtjeve ne može prihvatiti ako nisu ispunjeni navedeni uvjeti. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra kako postupanje prijavljenog nije protivno odredbama čl. 4. i 5. Pravilnika.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o

Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća G.Z

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njihova primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Druga drugostupanjska odluka (presuda) broj PŽ-II-2/11 od 20. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću sastavljenom od sudaca tog suda Branke Stilinović – Petrović, predsjednice vijeća, Kornelije Ivanušić, Igora Periša, Dijane Kladar i Davora Ivanda, članova vijeća, uz sudjelovanje Ruže Barišić kao zapisničara, u predmetu prijaviteljice I.K. iz... protiv prijavljenog H... T... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o prijaviteljičinoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-65/10 od 10. veljače 2011., na sjednici održanoj dana 20. svibnja 2011.

presudio je: *Odbija se žalba prijaviteljice ... kao neosnovana i potvrđuje presuda prvostupanjskog Suda časti broj P-I-65/10 od 10. veljače 2011. godine*.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog Suda časti broj P-I-24/10 od 9. srpnja 2010. godine, prijavljeni HEP – Toplinarstvo d.o.o. iz Zagreba, oslobođen je odgovornosti za povredu odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (NN br. 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 - dalje u tekstu: Pravilnik).

Drugostupanjski sud je svojim Rješenjem PŽ-II-10/10 od 6. listopada 2010. godine ukinuo navedenu prvostupanjsku presudu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 11. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 11299, 8801, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08 i 123/08 – dalje u tekstu: ZPP), koja se sastojala u propustu prvostupanjskog suda da precizira predmetnu povredu morala u izreci presude, što je od odlučnog značaja za utvrđivanje identiteta povrede.

U ponovljenom postupku, Presudom prvostupanjskog suda broj P-I-65/10 od 10. veljače 2011. godine, prijavljeni HEP – Toplinarstvo d.o.o. iz Zagreba, oslobođen je odgovornosti za povredu odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori jer nije prihvatio prijaviteljičinu molbu za pečaćenje radijatora, paušalni obračun i ugradnju razdjelnika.

Protiv potonje presude žalbu je pravodobno podnijela prijaviteljica ne navodeći konkretno žalbene razloge, ali ostajući u bitnome kod već isticanih navoda u postupku do sada.

Prijavitelj nije podnio odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Budući da prijaviteljica nije precizirala žalbene razloge, sud je ispitivao presudu prvostupanjskog suda iz razloga na koje pazi po službenoj dužnosti u

skladu s odredbom čl. 354., st. 2. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika, i to bitnih povreda parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., toč. 2., 4., 8. i 11. ZPP-a i pogrešne primjene materijalnog prava.

Stav je ovoga suda da je u pravilnom i zakonitom postupku sud prvog stupnja pravilno i potpuno utvrdio relevantno činjenično stanje na koje je pravilno primijenio materijalno pravo.

Iz predmetne žalbe je razvidno da prijaviteljica u bitnome ostaje pri ranije isticanim navodima, opetovano upućuje na nepravdu, koju sada – osim ranije navedenog – vidi i u okolnosti da će morati voditi sudski postupak.

Naime, prijaviteljica je još u svojoj prijavi, a to se nastavlja i u prvostupanjskom postupku i u drugostupanjskom postupku, pogođena činjenicom da kao vlasnica stana u zgradi u kojoj se potrošnja toplinske energije za grijanje i toplu vodu bilježi putem zajedničkog brojila za sve stanare, odnosno stambene jedinice zgrade – nije u mogućnosti, kada ima prazan stan u kojem se toplinska energija ne troši, plaćati prema ostvarenom utrošku. Ona smatra da u takvom slučaju njoj kao potrošaču mora biti omogućeno ili pečaćenje radijatora ili ugradnja zasebnog mjerila toplinske energije. S tim u vezi se obraćala prijavljenome, ali je svaki put dobivala isti odgovor da joj je potrebna suglasnost suvlasnika zgrade za preraspodjelu toplinske energije, odnosno zbog propisanih tehničkih uvjeta najmanje 50 posto suvlasnika zgrade, koji zahtijevaju ugradnju zasebnog brojila.

Navedene činjenice su nesporne među strankama. Ono što je posebice razvidno je da prijaviteljica vidi nemoral u propisima koji reguliraju na takav način preraspodjelu toplinske energije, te drži da su ti propisi takvi jer je prijavljeni monopolist. Naime, ona ne može prikupiti potrebnu suglasnost svih suvlasnika zgrade da bi plaćala manju potrošnju, niti može prikupiti zahtjeve 50 posto suvlasnika zgrade za ugradnju zasebnih mjerača, pa joj svakako to mora biti omogućeno. Dapače, opetovano ističe da joj i predstavnik stanara otežava položaj pri prikupljanju suglasnosti za preraspodjelu toplinske energije sada formulirajući svoj upit na oglasnoj plači zgrade „Kramberger plaća 16m² a 41m² mi ostali“. Za ovaj sud drži da je spor, neučinkovit i korumpiran. Budući da nema namjeru plaćati nešto što ne troši, izlaz vidi ili u pečaćenju radijatora ili u izglednom sudskom postupku.

No ponovno je valja naglasiti da je prijavljeni izvan svake sumnje odgovarao na molbe prijaviteljice, te ju nesporno obavijestio o zakonskim zaprekama da postupi po njenu zahtjevu za ugradnju zasebnog mjerača. Dakle, da je postupio po zahtjevu prijaviteljice, svjesno bi postupio protuzakonito, što nitko ne može tražiti od prijavljenoga. Valja naglasiti da propise, o kojima je prijavljeni obavijestio prijaviteljicu, a koje prvostupanjski sud citira u obrazloženju svoje presude – nije donio prijavljeni, odnosno Opće uvjete za opskrbu toplinskom energijom (konkretno čl. 31.) donijela je Vlada RH (Narodne novine 129/06), a Pravilnik o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju (konkretno čl. 4., st. 5.) Ministar gospodarstva (Narodne novine broj 139/08), sve na temelju Zakona o proizvodnji, distribuciji i opskrbi toplinskom energijom (Narodne novine broj 42/05).

Slijedom navedenoga, a na temelju odredbe čl. 368., st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 41., st. 1., alineje 2. Pravilnika, valjalo je odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu suda prvog stupnja kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća B.S.P.

Slučaj 39

Ispunjenje obveze – odgovornost za ispunjenje po ZZP-u i ZOO-u

Po članku 5., st. 1. Zakona o zaštiti **potrošača trgovac je dužan potrošaču ispuniti ugovor** u skladu s odredbama ovoga Zakona i propisima obveznog prava.

Po članku 9. Zakona o obveznim odnosima **sudionik u obveznim odnosima** dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje.

Presuda broj P-I-36/10 od 27. rujna 2010.

Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću sastavljenom od Gordana Zubaka, predsjednika vijeća, te Marije Duljković i Ksenije Kolman, članova vijeća, odlučujući o prijavi prijaviteljice K.V. iz... protiv prijavljenog V... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 23. rujna 2010. u prisutnosti prijaviteljice, a u odsutnosti uredno pozvanog prijavljenog, 27. rujna 2010.

presudio je: Prijavljeni V... d.o.o., Z

odgovoran je: *što je počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) predviđenu u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik) jer nije u cijelosti ispunio ugovornu obvezu u smislu čl. 5., st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09)*

pa mu se** na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera
JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici skupštine
Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijaviteljica je u prijavi navela kako je tijekom studenoga 2009. prijavljenom predala na popravak dvije ogrlice (bisernu i zlatnu), koji je krajem studenoga 2009. popravio bisernu ogrlicu. U prosincu 2009. prijaviteljica je obaviještena da zlatna ogrlica još nije popravljena te da se o toj ogrlici „brine" sin prodavačice i da dođe po ogrlicu poslije praznika. Nadalje, prijaviteljica je navela kako je u siječnju 2010. obaviještena da predmetna ogrlica još uvijek nije popravljena, a zatim je u veljači 2010. prijavljeni naveo da je ogrlicu povjerio na popravak kolegi (zaposleniku druge firme) koji je opljačkan te su provalnici odnijeli, među ostalim dragocjenostima, i prijaviteljičinu ogrlicu te se prijavljeni obvezao kada dozna informacije o ogrlici, o tome obavijestiti prijaviteljicu. S obzirom na to da joj se prijavljeni nije javio, pri-

javiteljičina majka ponovno je otišla na prodajno mjestu i pri tome dobila isti odgovor te joj je prijavljeni ponudio odštetu u iznosu od 1.000,00 kn, koja je prihvaćena, s time da se prijavljeni ponovno traba javiti prijaviteljici. Međutim, prijavljeni joj se ni nakon toga nije javio pa je prijaviteljica ponovno otišla na prodajno mjesto, a prodavačica joj je rekla kako predmetna ogrlica nema neku vrijednosti i da je opljačkani kolega dužan platiti odštetu pa kada je prijaviteljica zatražila podatke o tom kolegi, prodavačica joj nije htjela dati podatke.

Prijavljeni nije pristupio na prethodni postupak mirenja niti na ročište za glavnu raspravu, a do zaključenja glavne rasprave nije se očitovao na navode iz predmetne prijave.

U dokaznom postupku, na glavnoj raspravi održanoj pred ovim sudom 23. rujna 2010. izveden je dokaz uvidom u priloženu potvrdu.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da je prijavljeni odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

Prema podacima u spisu, prijaviteljica je prijavljeniku predala na popravak dvije ogrlice (zlatnu i bisernu), a on se obvezao ogrlice popraviti. Prijavljenik je popravio bisernu ogrlicu i vratio ju je prijaviteljici ali zlatnu ogrlicu nije popravio, čak tu ogrlicu nije vratio prijaviteljici.

Odredbom čl. 5., st. 1. Zakona o zaštiti potrošača trgovac je dužan potrošaču ispuniti ugovor u skladu s odredbama ovoga Zakona i propisima obveznog prava.

Svaka je strana u obveznopravnom odnosu dužna postupati s povjerenjem i obzirima prema osobi i interesima druge strane pa tako i pri ostvarivanju i ispunjenju ugovorom preuzetih obveza.

Prema odredbi čl. 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) sudionik u obveznim odnosima dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje.

Imajući u vidu navedeno, iako ga je prijaviteljica pozivala da ispuni ugovornu obvezu u cijelosti, prijavljeni to nije učinio, čime je povrijedio dobre poslovne običaje, zbog čega je ovaj sud utvrdio da postoji odgovornost prijavljenog.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelje, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 40

Načelo savjesnosti i poštenja u obveznim odnosima

Povreda načela savjesnosti i poštenja ujedno je i povreda pravila morala – dobrih poslovnih običaja

Presuda broj P-I-37/10 od 7. prosinca 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u prvostupanjskom vijeću sastavljenom od sudaca Kristine Pavičić - Sirotić, kao predsjednice vijeća, te mr. sc. Brune Ivinića i Ester Buić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Ticiane Trošt, u pravnoj stvari prijavitelja J. i V.B. iz... protiv prijavljenika N... I... d.o.o. iz K... nakon održane i zaključene glavne rasprave 7. prosinca 2010. u prisutnosti punomoćnika prijavitelja i odsutnosti prijavljenika, istog dana

presudio je: *Prijavljeni N... I... d.o.o. iz K...*

odgovoran je*: što nije ispunio svoju ugovornu obvezu jer prijaviteljima ...nije osigurao putovanje u Prag u primjerenom roku u kojem se to obvezao učiniti niti izvršio povrat uplaćene akontacije na ime ugovorene cijene putovanja u primjerenom roku, iako se na to u telefonskom razgovoru s prijaviteljima obvezao,*

***čime je** postupio protivno odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima i povrijedio pravila morala (dobre poslovne običaje) iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori,*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., toč. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori **izriče mjera

JAVNE OPOMENE uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore - nakon pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

Prijavitelji ... u svojoj prijavi koju su dopunili podneskom od dana 11. lipnja 2010. godine te na raspravi koja je održana pred ovim vijećem dana 7. prosinca 2010. godine navode da im je na promociji koja je održana u prostorijama pizzerije Galija ponuđen izlet s popustom za putovanje u Prag za cijenu od 2.600,00 kuna po osobi. Popust da je iznosio 1.000,00 kuna po osobi uz prethodnu uplatu akontacije od po 200,00 kuna za svaku osobu. Prijavitelji tvrde da su akontaciju uplatili svako u iznosu od po 200,00 kuna, međutim da do realizacije putovanja nikada nije došlo iako su se oni organizatoru putovanja, ovdje prijavljenom, obraćali prethodno telefonskim putem a potom pismeno.

Naime, da je bilo rečeno da će se putovanje organizirati u primjerenom roku nakon ljeta. Kako putovanje nije bilo organizirano, telefonskim su putem

pokušali kontaktirati s prijavljenikom na telefonski broj koji je bio označen na poklon-bonu, međutim kako se nitko nije javljao na taj telefonski broj, kontakt s prijavljenikom ostvarili su na telefonski broj označen na računu – otpremnici koju im je izdala tvrtka Global tours d.o.o. sa sjedištem na istoj adresi, za koju prijavitelji tvrde da predstavljaju upravo ovdje prijavljenoga. Od osobe koja im se javila na telefon da su obaviješteni da će im se njihova akontacija vratiti uz prethodnu dostavu broja tekućeg računa, što da su oni učinili, međutim niti do danas im nije izvršen povrat novca. Protekom jednog primjerenog roka od 10 – 15 dana da su se obratili Udruzi potrošača koja ih je uputila na Državni inspektorat u Puli, a potom da su od njih upućeni da se svojom prijavom obrate ovome sudu. Ostaju u cijelosti kod svoje prijave smatrajući da su oštećeni za novčani iznos koji su akontirali a nije im vraćen, te predlažu izricanje mjere, i to javne opomene uz objavljivanje u tisku ili web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Prijavljenik se nije odazvao prethodnom postupku mirenja, s tim da valja istaknuti da se dostava poziva za istoga vršila putem oglasne ploče Hrvatske gospodarske komore – Županijske komore Pula, sve to u skladu s odredbom čl. 42. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori. Prijavljenik se nije odazvao niti na na ročište za glavnu raspravu, iako je poziv za to uredno primio, a niti je osporio navode prijavitelja do zaključenja raspravljanja u ovom predmetu.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi čitanjem Zapisnika Državnog inspektorata, Područna jedinica Rijeka, Ispostava – odsjek inspekcijskog nadzora u Puli, Zahtjeva prijavitelja za povrat uplaćene akontacije, prijavnica za putovanje, plan putovanja uz Opće odredbe prijavljenika, izvršen je uvid u račun broj 39230, poziv i poklon-bon, te je izveden dokaz saslušanjem prijavitelja u odsutnosti uredno pozvanog prijavljenika.

Uvidom u plan putovanja koji su prijavitelji dostavili u sudski spis vidljivo je da je prijavljenik organizirao putovanje u Prag koje je trebalo trajati 4 dana. Iz prijavnice za putovanje ispunjene po prijaviteljici V.B. proizilazi da cijena aranžmana za putovanje iznosi 1.680,00 kuna po osobi s time da su prijavitelji u znak potvrde rezervacije uplatili iznos od sveukupno 400,00 kuna na ime akontacije. Plaćanjem akontacije prijavitelj i prijavljenik sklopili su ugovorni odnos na koji se uz odredbe Zakona o obveznim odnosima imaju primjenjivati i Opći uvijeti putovanja prijavljenika, kojim je čl. 1. utvrđeno da se organizator - prijavljenik u cijelosti mora pridržavati provedbe programa koji pruža putniku. Iz dopisa prijavitelja upućenog prijavljenik dana 28. listopada 2009. godine proizlilazi da su se prijavitelji istome obraćali sa zahtjevom za povrat uplaćenog iznosa akontacije istodobno dostavljajući broj tekućeg računa na koji se trebao izvršiti povrat sredstava.

Iz Zapisnika Državnog inspektorata, Područna jedinica Rijeka, Ispostava – odsjek inspekcijskog nadzora u Puli proizilazi da su se prijavitelji istome obratili podnoseći prijavu protiv prijavljenika a kao rezultat njihova postupanja doneseno je upravno rješenje kojim je naređeno ovdje prijavljeniku da Vlasti Bačić vrati uplaćeni iznos akontacije, te je pokrenut prekršajni postupak pred Prekršajnim sudom u Poreču protiv pravne i odgovorne osobe ovdje pri-

javljenika, a sve zbog prekršaja iz čl. 48., stavka 3., kažnjivog po članku 145., stavku 1., podstavku 27. i stavku 3. Zakona o zaštiti potrošača.

Utvrđene činjenice proizilaze i iz iskaza prijavitelja danih na raspravi održanoj pred ovim sudom dana 7. prosinca 2010. godine u kome su u cijelosti ponovili navode svoje prijave.

Uzimajući u obzir gore utvrđeno, ovaj sud zaključuje da je prijavljenik zaključivanjem pravnoga posla s prijaviteljima i neizvršavanjem ugovornih odredbi istoga pravnoga posla, postupio protivno dobrim poslovnim običajima odnosno da je njegovo postupanje promatrano sa stajališta moralnih okvira unutar kojih bi trebali postupati sudionici u pravnom prometu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, koje je utvđeno odredbom čl. 4. Zakona o obveznim odnosima. Naime, prijavljenik je nakon primitka uplate akontacije od prijavitelja bio u obvezi ispuniti svoju preuzetu obvezu odnosno organizirati putovanje i pružiti sve ugovorene usluge prijeviteljima, a ako to nije mogao organizirati, trebao je postupiti u skladu s odredbom čl. 5. svojih Uvjeta odnosno osigurati novi termin putovanja ili vratiti uplaćeni iznos akontacije. Prijavljenik na opisani način nije postupao, niti je prijaviteljima odgovorio na njihov pisani zahtjev za povrat novca, što je sve neprihvatljivo sa stajališta dobrih poslovnih običaja. Takvim svojim ponašanjem prijavljenik je povrijedio pravila morala propisana čl. 5. Pravilnika ovoga suda slijedom čega ga je valjalo proglasiti odgovornim i izreći mu mjeru propisanu čl. 36., st. 1., toč. 3. Pravilnika ovoga suda, koju ocjenjuje primjerenom učinjenim povredama pravila morala.

Predsjednica vijeća K.P-S.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od petnaest (15) dana od dana njena primitka. Žalba se podnosi ovom sudu prvog stupnja u pet (5) primjeraka, a o njoj odlučuje drugostupanjsko vijeće Suda časti Hrvatske gospodarske komore.

Slučaj 41

Obračun isporučene toplinske energije – odgovornost isporučitelja

Po čl. 38. Odluke o opskrbi toplinskom energijom iz Toplane na području Grada Zagreba (Službeni glasnik Grada Zagreba br. 5/92. od 8. 4. 1992. godine) **osnovni je element za obračun naknade za toplinsku energiju površina stambenog prostora, a ne grijanje ili korištenje toplinske energije putem ogrjevnih tijela ili drugih instalacija jer se količina toplinske energije, utvrđena mjerenjem, raspoređuje na korisnike u skladu s čl. 6., st. 1. i 2. Odluke o načinu plaćanja komunalnih usluga.**

Prvostupanjska presuda broj P-I-40/10 od 6. listopada 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja M.D. iz... protiv prijavljenog H... T... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave u prisutnosti punomoćnika prijaviteljice i punomoćnika prijavljenog, dana 6. listopada 2010.

presudio je: Prijavljeni H... T... d.o.o., Z...

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI da bi neosnovano M.D. iz... izdavao račune za naknadu toplinske energije prema površini stambenog prostora umjesto prema broju i snazi instaliranih ogrjevnih tijela (radijatora), čime bi počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz članka 5. Pravilnika Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Obrazloženje

Prijaviteljica je ovom sudu podnijela dana 28. lipnja 2010. godine prijavu koju je po uputi tajnika Suda dopunila podneskom od 19. srpnja 2010., 3. rujna 2010., 17. rujna 2010. i 29. rujna 2010. godine.

U prijavi ukratko navodi da je 1996. godine ugrađena nova podstanica koja je spojena na kotlovnicu za čitavo Južno naselje, zbog čega su u njenu stanu procurili radijatori te joj uzrokovali štetu u stanu tako da je konačno 18. 11. 2000. godine ugradila jedan novi radijator (umjesto ranijih šest) koji grije samo jednu prostoriju veličine 13 m² a prijavljeni joj i nadalje ispostavlja račune za naknadu toplinske energije kao da su ranije izvađeni radijatori i dalje u stanu i kao da ona grije cijeli stan. Stoga prijavljeni prijaviteljici ispostavlja račune za potrošak toplinske energije koji ne odgovara stvarnoj potrošnji prijaviteljice. Navodi da je prijavljeni pokrenuo cijeli niz sudskih postupaka radi naplate naknade za opskrbu toplinskom energijom koju prijaviteljice ne koristi iako je prijaviteljica iznosila svoje reklamacije a prijavljeni niti jednu nije uvažio. Navodi da postoji osnovana sumnja da računi koje prijavljeni dostavlja

prijaviteljici nose podatke o drugoj pravnoj osobi te stoga smatra da su uplate izvršene po tim računima u stvari uplaćuju na račun trećoj osobi. Smatra da su njena potrošačka prava povrijeđena te predlaže, među ostalim (izricanje novčane kazne, određivanje rate za mjesečno plaćanje, isplatu štete, obustavu ovršnih postupaka), i izricanje javne opomene uz objavljivanje u tisku i na internetskoj stranici Hrvatske gospodarske komore.

Prijavljeni u cijelosti osporava prijavu te ističe da s prijaviteljicom vodi korespondenciju od 1993. godine te da su zaprimili osam reklamacija u kojima je prijaviteljica zahtijevala isključenje iz toplinskog sustava i mogućnost obročnog podmirenja dugovanja te djelomično plaćanje računa zbog demontiranih ogrjevnih tijela u jednom dijelu stana. Ističe da je prijavljeni na sve reklamacije uredno odgovorio te da u predmetnim reklamacijama nije bilo riječi o naknadi štete. Poziva se na okolnost da nije moguće isključenje pojedinačnih stambenih prostora u zgradi te na okolnost da su prijaviteljicu informirali o mogućnosti preraspodjele količine isporučene toplinske energije kako je to navedeno u članku 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom. Navodi da joj je ponudio mogućnost obročnog podmirenja dugovanja ali da prijaviteljica nije ispunila uvjete za preraspodjelu isporučene toplinske energije niti je prihvatila obročno plaćanje. Ističe da se toplinska energija koja se isporučuje stambenoj zgradi raspodjeljuje na korisnike prema površini stambenog prostora a ne prema broju i snazi instaliranih ogrjevnih tijela (radijatora) u skladu s Pravilnikom o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju.

Prije svega, valja reći da je sud u ovom postupku utvrđivao postojanje odgovornosti prijavljenog zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) u odnosu na okolnost da je tijekom 2010. godine isporučivao prijaviteljici račune za količinu isporučene toplinske energije koju je obračunavao u stambenoj zgradi prema mjerilu postavljenom u toplinskoj stanici, odnosno prema priključku stambene jedinice koja se raspoređuje na korisnike, pa tako i na prijaviteljicu, prema površini stana bez obzira na to koristi li se ona tom površinom.

U skladu s čl. 21. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06., 129/07. i 8/08.) prijava se može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učionica, a najkasnije u roku od godine dana kada je povreda učinjena. Stoga je u odnosu na štetu nastalu curenjem radijatora tijekom 1997. i 2000. godine, prekluzivni rok iz čl. 21. Pravilnika protekao te je prestalo i pravo prijaviteljice na podnošenje prijave.

U dokaznom postupku provedeni su dokazi koje je sud ocijenio svrsishodnim za utvrđenje odgovornosti prijavljenoga u pogledu izdavanja računa prijaviteljici za toplinsku energiju tijekom 2010. godine te je izvršen uvid u prijavu od 28. 6. 2010. godine koja je dopunjena podneskom od 19. 7. 2010., 3. 9. 2010., 17. 9. 2010. i 29. 9. 2010. godine, račune za toplinsku energiju priložene uz prijavu, odgovor HEP Toplinarstva d.o.o. od 26. 2. 2010. godine, Odluku o opskrbi toplinskom energijom iz Toplane na području Grada Zagreba, predstavku upućenu Općinskom sud u Samoboru, bilješke prijaviteljice, Odluku o

načinu plaćanja komunalnih usluga, ovršni prijedlog, fotografije predane na ročištu za glavnu raspravu 6. 10. 2010. godine.

Na temelju ocjene svakog navedenog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju navoda samih stranaka, Sud je utvrdio da je između stranaka nesporno:

- da je prijaviteljica vlasnica stana u stambenoj zgradi u S... površine 56 metara kvadratnih,
- da prijavljeni obračunava potrošnju toplinske energije po površni stambenog prostora, a ne po broju ogrjevnih tijela (radijatora),
- da je prijaviteljica sama, neovisno o prijavljenom, mijenjala ogrjevna tijela (radijatore) u svom stanu,
- da ovlašteni predstavnik stanara na zajedničkome mjerilu toplinske energije nije zatražio preraspodjelu količine isporučene toplinske energije za prijaviteljicu kao pojedinačnog kupca,
- da usmena i pismena korespondencija između stranaka traje dugi niz godina te da prijavljeni odgovara na „pritužbe“ prijaviteljice, a da prijaviteljica nije zadovoljna sadržajem odgovora,
- da je prijavljeni pokrenuo sudske postupke u vezi s naplatom nepodmirenih potraživanja u vezi s toplinskom energijom te da je ishodio pravomoćne sudske odluke u svoju korist.

Uvidom u čl. 38. Odluke o opskrbi toplinskom energijom iz Toplane na području Grada Zagreba (Službeni glasnik Grada Zagreba br. 5/92. od 8. 4. 1992. godine) utvrđeno je da je osnovni element za izračun naknade za toplinsku energiju površina stambenog prostora a ne grijanje ili korištenje toplinske energije putem ogrjevnih tijela ili drugih instalacija jer se količina toplinske energije, utvrđena mjerenjem, raspoređuje na korisnike u skladu s čl. 6., st. 1. i 2. Odluke o načinu plaćanja komunalnih usluga.

Slijedom navedenog, prijavljeni je u skladu s navedenim pozitivnim propisom obračunavao i zaduživao prijaviteljicu izdajući joj predmetne račune a uvidom u dostavljene račune utvrđeno je da sadrže sve elemente propisane čl. 15., st. 3. Zakona o PDV-u.

Iz postupanja prijavljenog, a tu se prije svega misli na izdavanje računa i pokretanje postupaka radi naplate nepodmirenih potraživanja, kao i na odgovore na pojedine reklamacije povezane s konkretnim računima prijaviteljice, proizlazi da je prijavljeni postupao na način koji je u skladu s njegovim gospodarskim interesima ali i u skladu s dobrim poslovnim običajima u odnosu na prijaviteljicu jer je kao dionik obveznih odnosa surađivao s prijaviteljicom radi potpunog i urednog ispunjenja obveza i ostvarivanja prava u poslovnom odnosu u vezi s isporukom toplinske energiju. Naime, nije sporno da je prijavljeni iscrpno u okviru svojih ovlasti i saznanja, u skladu s pozitivnim propisima, upoznao prijaviteljicu s načinom obračuna predmetne naknade i mogućnošću preraspodjele količine toplinske energije i obročnog plaćanja dugovanja (navedeno proizlazi iz dopisa prijavljenog od 26. 2. 2010. godine). Ako prijaviteljica nije zadovoljna sadržajem takve suradnje, onda njoj stoje na dispoziciji oni dopušteni pravni putovi za koje ona ocijeni da bi joj mogli pomoći u ostvarivanju njenih zahtjeva. Nema ničeg nemoralnog u tome da je prijavljeni pokrenuo

sudske postupke za podmirenje dospjelih potraživanja i za ostvarivanje pravne zaštite. Upravo se u okviru sudskog postupka ostvaruje načelo zakonitosti jer u povodu pravnog lijeka neposredno viši sud ocjenjuje je li sudska odluka u skladu s mjerodavnim propisom, kao i je li taj propis u skladu s neposredno višim propisom i samim Ustavom na koji se prijaviteljica poziva. U konkretnom slučaju prijaviteljica upućuje na sporno pitanje povezano s visinom obračuna naknade za potrošnju toplinske energije i isplatu, odnosno za pitanje pojedinih prava i obveza, ali stranke ovog postupka trebaju to pitanje riješiti, ako ne mirnim putem, onda dopuštenim pravnim putem na za to nadležnom sudu (što nesporno rade) ali ne na Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori. Ovaj Sud odlučuje o povredama pravila morala (dobrih poslovnih običaja) u obavljanju gospodarskih djelatnosti i prometa robe i usluga u povodu prijava potrošača ali ovaj Sud ne odlučuje o sporovima u vezi s pojedinim pravima i obvezama. O spornim pitanjima povezanim s isplatom tražbina, kao i o postojanju određenih prava i obveza odlučuju redovni sudovi te stoga nije na ovom Sudu da izračunava visinu pojedinog računa za isplatu toplinske energije (koji su izdani u skladu s ranije navedenim propisima) i riješi spor u vezi s nastankom i prestankom pojedinih obveza.

Slijedom navedenog, Sud nije našao ispunjenje uvjeta zahtijevano člankom 5. Pravilnika niti postojanje drugog slučaja koji bi predstavljao u konkretnom slučaju povredu pravila morala. Dapače, sud je našao da je prijavljeni na prigovore prijaviteljice odgovarao u primjerenom roku pružajući joj zatražene informacije ali i da je zastupao svoje interese i pokretao postupke za zaštitu svojih interesa postupajući pri tome, po ocjeni ovog Suda, u skladu s načelom savjesnosti i poštenja i dobrih poslovnih običaja.

Kako Sud u ponašanju prijavljenoga nije utvrdio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz čl. 5., st. 6. Pravilnika, valjalo ga je osloboditi odgovornosti i odlučiti kao u izreci.

Predsjednik vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-15/10 od 17. prosinca 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori kao drugostupanjski sud, u vijeću ... u predmetu prijaviteljice M.D. iz... protiv prijavljenog H...T... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijaviteljice protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-40/10 od 6. listopada 2010. godine, na sjednici vijeća održanoj 17. prosinca 2010.

presudio je: *Odbija se žalba prijaviteljice kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-40/10 od 6. listopada 2010.*

Obrazloženje

Presudom broj P-I-40/10 od 6. listopada 2010. prvostupanjski sud je prijavljenog oslobodio odgovornosti da bi počinio povredu pravila morala, u vezi s odredbom iz čl. 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, te je istaknuo kako prijavljeni nije neosnovano izdavao račune za naknadu toplinske energije prema površini stambenog prostora umjesto prema broju i snazi ugrađenih ogrjevnih tijela (radijatora).

U obrazloženju prvostupanjske presude navedeno je da je prijaviteljica 28. lipnja 2010. podnijela prijavu u kojoj je navela da je 1996. godine ugrađena nova podstanica koja je spojena na kotlovnicu za dio naselja, što je uzrokovalo curenje radijatora koje je uzrokovalo štetu u njezinu stanu, zbog čega je 18. studenoga 2000. ugradila jedan novi radijator (umjesto dotadašnjih šest), koji grije samo jednu prostoriju površine 13 m². Međutim, prijaviteljica je tijekom prvostupanjskog postupka isticala kako joj je prijavljeni i dalje ispostavljao računa ne uvažavajući navedenu činjenicu zbog čega ispostavljeni računi za potrošak toplinske energije ne odgovaraju stvarnoj potrošnji prijaviteljice. Upravo iz navedenih razloga prijaviteljica drži da su joj povrijeđena njezina potrošačka prava te je prvostupanjskom sudu predložila, uz izricanje novčane kazne, određivanje rate za mjesečno plaćanje, isplatu štete, obustavu ovršnih postupaka i izricanje javne opomene uz objavljivanje u tisku i na internetskoj stranici Hrvatske gospodarske komore. Svoju prijavu dopunila je podnescima od 19. srpnja 2010., 3. rujna 2010., 17. rujna 2010. i 29. rujna 2010. godine.

Tijekom prvostupanjskog postupka prijavljeni je u cijelosti osporavao prijavu te je isticao da s prijaviteljicom vodi dugogodišnju komunikaciju te da je prijaviteljica zahtijevala isključenje iz toplinskog sustava i mogućnost obročnog podmirenja dugovanja i djelomično plaćanje računa zbog demontiranih ogrjevnih tijela u dijelu stana. Prijavljeni je isticao kako nije moguće isključenje pojedinačnih stambenih prostora u zgradi te kako je prijaviteljicu obavijestio o mogućnosti preraspodjele količine isporučene toplinske energije, sve u skladu s odredbom iz čl. 31. Općih uvjeta za opskrbu toplinskom energijom.

Prijavljeni je isticao i kako je prijaviteljici nudio mogućnost obročnog podmirenja dugovanja, ali da prijaviteljica nije ispunila uvjete za preraspodjelu isporučene toplinske energije niti je prihvatila mogućnost obročne otplate. Konačno, prijavljeni je isticao kako se toplinska energija koja se isporučuje stambenoj zgradi raspodjeljuje na korisnike prema površini stambenog prostora, a ne prema broju i snazi ugrađenih ogrjevnih tijela (radijatora), sve u skladu s odredbama Pravilnika o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju.

Protiv navedene prvostupanjske presude pravovremenu je žalbu podnijela prijaviteljica. U žalbi u bitnome navodi da pobijana presuda nije valjano obrazložena, ponavlja svoje navode iz prvostupanjskog postupka te kronološki iznosi njezin odnos s prijavljenim i obrazlaže osnovanost svojih tvrdnji. Dana 22. studenoga 2010. prijaviteljica je dostavila dopunu svoje žalbe uz koju je dostavila i presliku računa za mjesec listopad 2010. godine, u kojoj je istaknula kako zbog vremenskih prilika nije bilo potrebno pružanje usluge grijanja te je ponovila tvrdnju kako u stanu posjeduje samo jedno ogrjevno tijelo.

Prijavljeni je podnio odgovor na žalbu u kojem je istaknuo kako je prijavljeni registriran za pružanje usluge proizvodnje i distribucije toplinske energije te da je njegovo poslovanje usklađeno s odredbama Zakona o proizvodnji, distribuciji i opskrbi toplinskom energijom (Narodne novine broj 42/05), Općim uvjetima za opskrbu toplinskom energijom (Narodne novine broj 129/06), Tarifnim sustavom za usluge energetskih djelatnosti proizvodnje, distribucije i opskrbe toplinskom energijom (Narodne novine broj 65/07 i 154/08) i Pravilnikom o načinu raspodjele i obračunu troškova za isporučenu toplinsku energiju (Narodne novine broj 139/08 i 18/09). U skladu s navedenim važećim propisima prijavljeni je istaknuo kako se u potpunosti drži važećih odredbi pri obračunu prijaviteljičinih troškova za isporučenu toplinsku energiju. Istaknuo je kako njegov ispravan obračun potvrđuju presude Općinskog suda u Samoboru te kako je prijaviteljica u obvezi podmiriti svoje obveze.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe iz čl. 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112 /99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08; u daljnjem tekstu: ZPP), a u vezi s odredbom iz čl. 8. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06 i 114/06, u daljnjem tekstu: Pravilnik), ovaj drugostupanjski sud drži kako je pobijana presuda pravilna i zakonita.

Niti pri donošenju pobijane presude, niti u postupku koji je tome prethodio, nisu počinjene bitne povrede postupovnih odredaba iz čl. 354., st. 2., toč. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti. Prvostupanjska presuda o odlučnim činjenicama sadržava jasne i razumljive razloge koje i ovaj sud u cijelosti prihvaća.

Predmet utvrđivanja prvostupanjskog suda, a kako je to pravilno naveo u pobijanoj presudi, jest postojanje odgovornosti na strani prijavljenog zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) u odnosu na okolnost da je tijekom 2010. godine prijavljeni isporučivao prijaviteljici račune za količinu isporučene toplinske energije koju je obračunavao u stambenoj zgradi prema mjerilu postavljenom u toplinskoj stanici, odnosno prema priključku stambene jedinice koja se raspoređuje na korisnike, tako i na prijaviteljicu, prema površini stana bez obzira na činjenicu koristi li se vlasnik stana cijelom njegovom površinom.

Pravilno se prvostupanjski sud u pobijanoj presudi pozvao na odredbu iz čl. 38. Odluke o opskrbi toplinskom energijom iz Toplane na području Grada Zagreba (Službeni glasnik Grada Zagreba br. 5/92 od 8. travnja 1992.) kojom je propisano kako je osnovni element za izračun naknade za toplinsku energiju površina stambenog prostora, a ne grijanje ili korištenje toplinske energije putem ogrjevnih tijela ili drugih instalacija jer se količina toplinske energije, utvrđena mjerenjem, raspoređuje na korisnike u skladu s odredbom iz čl. 6., st. 1. i 2. Odluke o načinu plaćanja komunalnih usluga.

Pravilna je i ocjena prvostupanjskog suda kako ne postoji nemoralnost u pokretanju sudskih postupaka za podmirenje dospjelih potraživanja i za ostvarivanje pravne zaštite, jer je prijavljeni u skladu s pozitivnim propisom vršio obračune i zaduživao prijaviteljicu izdajući joj predmetne račune za izvršenu

uslugu. Ovaj drugostupanjski sud ističe kako je takvo postupanje prijavljenog bila i njegova obveza.

Konačno, ovaj drugostupanjski sud nalazi potrebnim istaknuti da rječnik predlagateljice, kojim se služila u komunikaciji s prijavljenim i prvostupanjskim sudom, smatra nedostojnim, neprimjerenim i neprihvatljivim te da takav način ophođenja zaslužuje osudu.

Ovaj sud dakle nalazi da prijavljeni u svojim postupcima nije počinio povredu dobrih poslovnih običaja i pravila morala jer je postupao u skladu s važećim propisima. Stoga, dok su takvi propisi na snazi, prijaviteljica je dužna pridržavati ih se, bez obzira na to je li njima način naplaćivanja usluga grijanja riješen na najbolji odnosno najadekvatniji način.

O svim ostalim prijedlozima prijaviteljice ovaj sud nije mogao odlučivati, jer oni ne spadaju u nadležnost ovog suda.

Slijedom svega navedenog, ovaj drugostupanjski sud na temelju odredbe iz čl. 368., st. 1. Zakona o parničnom postupku te u vezi s odredbom iz čl. 8. Pravilnika odbija žalbu kao neosnovanu i potvrđuje prvostupanjsku presudu.

Predsjednica vijeća B.S.P.

Slučaj 42

Ugovorno osiguranje stambenih objekata – koje rizike pokriva

Rizik od štetnog izlijevanja vode

Sud časti nije ovlašten ocjenjivati je li zahtjev za naknadu štete (isplatu pokrivene svote) podnositelja prijave osnovano odbijen, već je samo ovlašten ocijeniti je li prijavljenikovo ponašanje prema prijavitelju bilo sukladno ili suprotno pravilima morala (dobrim poslovnim običajima) u području osiguranja imovine.

Prvostupanjska presuda broj P-I-52/10 od 25. listopada 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću... u povodu prijave prijavitelja H.Z. i P.E. iz... koje zastupa ... protiv prijavljenog G...-G... d.d., Z... kojeg zastupa... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave u prisutnosti punomoćnika prijavitelja i punomoćnika prijavljenog, dana 6. listopada 2010.

presudio je: Prijavljeni G...- G... d.d., Z...

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI *da bi neosnovano odbio isplatiti štetu po polici broj 1.616.464, čime bi počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) iz članka 5. Pravilnika Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.*

Obrazloženje

Prijavitelj je 20. srpnja 2010. godine podnio prijavu ovom sudu navodeći da je s prijavljenim ugovoreno osiguranje stambenih objekata u Sv. Ivanu Zelini... prema polici br. 1.616464 od 3. 11. 2003. godine koja je zaključena na deset godina. Prije zaključenja ugovora prijavljeni je procijenio objekt i stanje održavanosti.

Prijavitelj je 31. 3. 2010. godine prijavio štetu koja je nastala zbog puknuća odvodne vodovodne cijevi, zbog čega je došlo do oštećenja na unutarnjem dijelu objekta, pucanja poda i pregradnog zida na ostavi te oštećenja sudopera, kuhinjskih elemenata i ulaznih vrata. Prijavljeni je napravio zapisnik o šteti na imovini 21. 4. 2010., a dopisom od 3. 5. 2010. godine odbio plaćanje štete s obrazloženjem da ni jedan od ugovorenih rizika nije uzrokovao nastalu štetu uz pozivanje na okolnost da je člankom C)2.6. Općih uvjeta za osiguranje stambenih objekata EH 91 definirano da osiguranjem nisu obuhvaćene štete od slijeganja tla, što za posljedicu ima izlijevanje vode iz vodovodnih i kanalizacijskih cijevi. Prijavitelj smatra da ako je i došlo do slijeganja tla, prijavljeni je

morao kvalificirati i kvantificirati to slijeganje i kako je to utjecalo na okolno tlo i susjedne objekte.

Prijavljeni u cijelosti osporava prijavu s tvrdnjom da je prijavljeni u svemu postupio u skladu s pravilima struke i ugovora o osiguranju.

U dokaznom postupku izvedeni su predloženi dokazi uvidom u policu br. 1.616.464 zajedno s Općim uvjetima osiguranja imovine, Općim uvjetima za osiguranje stambenih objekata i Posebnim uvjetima, dopis prijavljenog prijavitelju od 17. 5. 2010. i 3. 5. 2010., dopis prijavitelja prijavljenom od 12. 5. 2010. godine. Provedeno je saslušanje svjedoka Božidara Šoštarića koji je radio na saniranju predmetne štete.

Između stranaka je nesporno da su stranke zaključile ugovor o osiguranju čiji su sastavni dijelovi ponuda, polica i opći uvjeti osiguranja koji određuju osigurane rizike i doseg pokrića, da je šteta na osiguranom objektu nastupila, odnosno da je prijavitelj pretrpio materijalni gubitak, da je prijavljeni po pozivu prijavitelja pristupio na lice mjesta i sačinio zapisnik koji su potpisale obje stranke, da je prijavljeni otklonio obvezu naknade štete s obrazloženjem da nije nastupio osigurani događaj i da je na prigovor prijavitelja ponovno odgovorio da nije nastupio osigurani događaj obrazloživši razloge.

Između stranaka je sporno je li šteta nastala izlijevanjem vode (oštećenja na unutarnjem dijelu objekta, pucanje poda i pregradnog zida na ostavi te oštećenja sudopera, kuhinjskih elemenata i ulaznih vrata) posljedica puknuća odvodne vodovodne cijevi ili slijeganja tla, što za posljedicu ima izlijevanje vode iz vodovodne i kanalizacijske cijevi. Drugim riječima, je li šteta pokrivena osiguranjem ili je ugovorom isključena. Sporno je to je li se dogodio ugovoreni osigurani slučaj pa je osiguravatelj dužan platiti prijavitelju ugovorenu naknadu za štetu.

Iz sadržaja Općih uvjeta za osiguranje stambenih objekata, kao dispozitivnog propisa ugovorenog između stranaka, proizlazi da ugovoreno osiguranje pokriva, među ostalim, i *štete nastale izlijevanjem vode.* Točkom c)1.1. Uvjeta određeno je da se izlijevanjem vode smatra svako neočekivano izlijevanje vode iz vodovodnih i odvodnih cijevi kućne kanalizacije, kao i uređaja za grijanje toplom vodom, iz uređaja za parno grijanje i drugih uređaja i aparata koji su priključeni na vodovodnu mrežu, zbog oštećenja ili začepljena (loma, prskanja ili otkazivanja uređaja za upravljanje i sigurnost) tih cijevi, uređaja i aparata. Točka 2.6. Uvjeta sadrži ograničenje štete ako je šteta nastala izlijevanjem vode iz vodovodnih i kanalizacijskih cijevi posljedica slijeganja tla.

Svjedok Božidar Šoštarić iskazuje da je, kada ga je prijavitelj pozvao radi sanacije štete, utvrdio da je na objektu betonska ploča „legla“, pregradni zidovi su bili popucali te se stvorila pukotina gornje ploče od jednog centimetra. Kada je betonska ploča razbijena, utvrdio je da je došlo do slijeganja te ploče uslijed ispiranja šljunka i podloge ploče. Nije imao saznanja je li cijev sudopera bila „zaštopana“ a vidio je da je odvodna kanalizacijska cijev bila odvojena od sudoperne cijevi. Potvrdio je da je zapisnik o šteti na imovini sačinjen nakon otvaranja betonske ploče jer je osoba iz osiguranja došla u vrijeme kada je ta ploča bila razbijena.

Uvidom u zapisnik o šteti na imovini sačinjen dana 21. 4. 2010. godine

proizlazi da je procjenitelj pod uzrok štete prema izjavi osiguranika naveo: „*uslijed puknuća cijevi kanalizacijske dolazi do oštećenja u prostoru. Ostala oštećenja u zidu pukotina zasad nepoznatog podrijetla (slijeganje terena)"*.

Iskazu saslušanog svjedoka Sud u cijelosti poklanja vjeru jer nema razloga sumnjati u istinitost njegovih navoda koji su u suglasju sa zapisnikom o šteti na imovini od 21. 4. 2010. Međutim, svjedok nije jasno iskazao da je šteta nastala izlijevanjem vode posljedica oštećenja ili začepljena vodovodnih i odvodnih cijevi kućne kanalizacije. Nasuprot tome, iskazivao je o slijeganju ploče i ispiranju šljunka, koji navodi upućuju na tvrdnju o slijeganju tla. Kada se taj iskaz poveže s navodima u zapisniku o slijeganju terena, zaista se nameće zaključak da šteta nije uzrokovana zbog oštećenja ili začepljena (loma, prskanja ili otkazivanja uređaja za upravljanje i sigurnost) tih cijevi, uređaja i aparata već da je izlijevanje vode iz vodovodnih i kanalizacijskih cijevi posljedica slijeganja tla. Predmetni zapisnik potpisao je prijavitelj pa proizlazi da se i suglasio sa sadržajem onoga što je napisano u zapisniku. Iako je predmetni zapisnik, po ocjeni ovog Suda, nedovoljno jasno sačinjen, imajući u vidu sadržaj i formu zapisnika i potpis ugovaratelja osiguranja, proizlazi da prijavljeni nije niti mogao drugačije postupati u odnosu na prijavitelja jer bi zanemarivanjem informacije s očevida postupao protivno svojim legitimnim interesima a samim tim i dobrim poslovnim običajima.

Iz dopisa prijavitelja prijavljenom od 12. 5. 2010. godine proizlazi da se prijavitelj poziva i na rizik od potresa ali prijavljeni u odgovoru od 17. 5. 2010. godine odgovara da u razdoblju osiguravateljnog pokrića nije bilo potresa na mjestu osiguranja intenziteta potresa od 5 ili više stupnjeva MCS ljestvice (kako je ugovoreno) pa okolnost potresa ostaje nedokazana iako bi, da se potres stvarno dogodio, bila notorna činjenica da je okolicu Zagreba 31. 3. 2010. godine pogodio potres tog intenziteta.

Na temelju ocjene svakog navedenog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju navoda samih stranaka, Sud je ocijenio da u ovom postupku nije dokazano da je nastupio osigurani slučaj. Da je nesporno da je nastupio osigurani slučaj, tada bi prijavljeni doista morao isplatiti prijavitelju ugovoreni iznos. U ovom slučaju ostaje mogućnost prijavitelju da u parničnom postupku pred redovnim sudom utvrđuje da je osigurani slučaj nastupio, za što bi bilo potrebno provesti dokaz građevinskim vještačenjem.

Slijedom svega navedenog, prema do sada utvrđenom činjeničnom stanju postupanje prijavljenog ne može se smatrati povredom dobrih poslovnih običaja. Promatrano sa stajališta moralnih okvira unutar kojih bi trebali postupati sudionici u pravnom prometu zastupajući svoje gospodarske interese, Sud cijeni da nije dokazano da bi prijavljeni postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

Predsjednica vijeća Gorana Aralica Martinović.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Rješenje o ispravku prethodne presude broj P-I-52/10 od 25. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), po predsjednici vijeća... u povodu prijave prijavitelja ... iz... protiv prijavljenog G... – H... d.d., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), izvan ročišta za glavnu raspravu, 25. ožujka 2011.

riješio je: *Ispravlja se presuda ovog suda poslovni broj P-I-52/10 od 25. listopada 2010. godine u glavi, osmi redak u vezi s datumom, tako da umjesto datuma 6. listopada 2010. godine ima pisati 25. listopada 2010. godine.*

Ispravlja se presuda ovog suda poslovni broj P-I-52/10 od 25. listopada 2010. godine u obrazloženju prvi redak u vezi s datumom, tako da umjesto datuma 20. srpnja 2010. godine ima pisati 24. kolovoza 2010. godine.

Obrazloženje

U presudi ovog suda broj P-I-52/10 od 25. listopada 2010. godine nastala je očita pogreška u pisanju brojeva, pa je po službenoj dužnosti valjalo donijeti ovo rješenje na temelju čl. 342., stav. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/08) u vezi s čl. 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08).

O ispravljanju presude odlučeno je bez saslušavanja stranaka na temelju odredbe čl. 342., stav. 4. ZPP-a.

Predsjednica vijeća Gorana Aralica Martinović

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-17/10 od 20. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću... u predmetu podnositelja prijave prijaviteljica Z.H. i E.P. iz.. koje zastupa... protiv prijavljenog G... – H... d.d., Z... kojeg zastupa... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavitelja protiv presude Suda časti broj P-I-52/10 od 25. listopada 2010. godine, u sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2011.

presudio je: *Odbija se žalba prijavitelja kao neosnovana i potvrđuje se presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-52/10 od 25. listopada 2010. godine.*

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski je sud oslobodio odgovornosti prijavljenog da bi počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) tako što je neosnovano odbio isplatiti štetu po polici broj 1.616.464.

Prvostupanjski je tako odlučio na temelju izvedenih dokaza, i to uvidom u policu broj 1.616.464. zajedno s Općim uvjetima osiguranja imovine, Općim

uvjetima za osiguranje stambenih objekata i Posebnim uvjetima, u dopis prijavljenog prijavitelju od 17. 5. 2010. i 3. 5. 2010. godine, u dopis prijavitelja prijavljenom od 12. 5. 2010. godine te na osnovi navoda samih stranaka, a provedeno je i saslušanje svjedoka Božidara Šoštarića koji je radio na saniranju predmetne štete.

Protiv navedene presude žalbu su podnijeli podnositelji prijave navodeći da prijavljeni proizvoljno i bez razloga odbija zahtjev prijavitelja, a sve s ciljem izbjegavanja plaćanja nastale štete. Nadalje navode da prvostupanjski sud nije u svom obrazloženju naveo bitne izjave svjedoka Božidara Šoštarića, dane na glavnoj raspravi održanoj 25. listopada 2010. godine, iz kojih proizlazi da je izljev vode iz odvodnih cijevi slučaj koji je policom osiguranja osiguran i za koji osiguravatelj isplaćuje štetu te da im prijavljeni neosnovano odbija isplatiti nastalu štetu. Također prigovaraju i obrazloženju prvostupanjskog suda u dijelu u kojem se navodi da se podnositelji prijave potpisivanjem zapisnika o šteti na imovini od dana 21. 4. 2010. godine suglasio sa sadržajem onoga što je u predmetnom zapisniku napisano, već tvrde upravo suprotno, što dokazuje i podnošenje predmetne prijave pred naslovnim sudom. Iz navoda žalbe u osnovi proizlazi da se podnositelji prijave žale na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje te na pogrešnu primjenu materijalnog prava te predlažu pobijanu presudu prvostupanjskog suda ukinuti i vratiti predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

U svom odgovoru na žalbu prijavitelja protiv prvostupanjske presude, prijavljeni predlaže žalbu u cijelosti odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe iz čl. 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., Ispravak 123/08.; u daljnjem tekstu: ZPP) u vezi s odredbom iz čl. 8. i 41. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj: 66/06, 114/06., 129/07. i 8/08., u daljnjem tekstu: Pravilnik) ovaj sud je utvrdio da prvostupanjski sud, pri donošenju pobijane presude nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka te je na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Nisu osnovani žalbeni navodi podnositelja prijave da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje. Naime, iz dokumentacije koja prileži spisu razvidno je da je u povodu zahtjeva podnositelja prijave na temelju štetnog događaja izljeva vode uslijed puknuća odvodne vodovodne cijevi od dana 31. 3. 2010. godine, a radi naknade štete, dana 21. 4. 2010. godine od strane procjenitelja prijavljenog izvršen izvid na licu mjesta i sastavljen zapisnik o šteti na imovini, koji je potpisan i od strane podnositelja prijave. Na temelju navedenog zapisnika i utvrđenog stanja na licu mjesta prijavljeni je dana 3. 5. 2010. godine odbio podnositelje prijave sa zahtjevom za naknadu štete, obrazlažući svoju odluku pozivom na članak 1.C)2.6. Općih uvjeta za osiguranje stambenih objekata EH 91 kojim je definirano da osiguranjem nisu obuhvaćene štete od slijeganja tla, što za posljedicu ima izlijevanje vode iz vodovodnih i kanalizacijskih cijevi.

Nadalje, prvostupanjski sud je, na temelju iskaza svjedoka Božidara Šoštarića, čiji je iskaz u cijelosti ocijenio istinitim, jer je dan od nepristrane osobe, koja je svjedočila o svom neposrednom zapažanju i vršila saniranje postojeće štete, po mišljenju ovog drugostupanjskog vijeća, pravilno utvrdio uzrok zbog kojeg je došlo do štetnog događaja, i to zbog slijeganja ploče uslijed ispiranja šljunka i podloge ispod ploče.

Po mišljenju ovog drugostupanjskog vijeća, nije osnovan ni navod žalitelja da prvostupanjski sud nije proveo dokaz građevinskim vještačenjem po prijedlogu punomoćnika prijavljenog te na taj način nije u potpunosti utvrdio činjenično stanje. Naime, punomoćnik prijavljenog je na ročištu održanom dana 6. 10. 2010. godine samo konstatirao da se postupak vještačenja uzroka pucanja cijevi treba utvrditi u parnici pred redovnim sudom, a ne pred predmetnim sudom.

Imajući u vidu navedeno, žalbeni sud nalazi pravilnim utvrđenje prvostupanjskog suda da prijavljeni opisanim postupanjem nije počinio povredu pravila morala u smislu članka 5. Pravilnika.

Naime, iz navoda podnositelja prijave proizlazi da su nezadovoljni zbog toga što je njihov zahtjev za naknadu štete odbijen. Međutim, ovaj sud nije ovlašten ocjenjivati je li zahtjev za naknadu štete podnositelja prijave valjano odbijen, već je samo ovlašten ocijeniti postupanje prijavljenog prema tako podnesenom zahtjevu u odnosu na dobre poslovne običaje. Podnositelji prijave, međutim, imaju mogućnost u parnici pred redovnim sudom zahtijevati naknadu štete protiv prijavljenog ako smatraju da su za to ispunjene pretpostavke.

Budući da žalitelji svojim navodima žalbe nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, njihova je žalba neosnovana.

Valjalo je stoga na temelju odredbe članka 368., stavka 1. ZPP-a u vezi s odredbom članka 8. i 41. Pravilnika odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Predsjednik vijeća B.S.P.

Slučaj 43

Pravni lijekovi pred državnim sudovima i povrede pravila morala

Nije povreda pravila morala prijavljenikovo podnošenje propisanih redovitih ili izvanrednih pravnih lijekova u parničnom ili ovršnom postupka

Prijavljenik je u parničnom postupku poduzeo parnične radnje (žalbu i reviziju) u skladu sa Zakonom o parničnom postupku, a u ovršnom postupku, također, poduzeo je određene radnje (žalbu i prijedlog za odgodu ovrhe) koje su propisane Ovršnim zakonom.

Presuda broj P-I-53/10 od 31. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijavitelja T.V. iz... protiv prijavljenog T... O... d.d., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja nakon glavne rasprave održane 10. veljače 2011. godine u prisutnosti zamjenice punomoćnika prijavitelja i zamjenika punomoćnika prijavljenog, dana 31. svibnja 2011.

presudio je: Prijavljeni T... O... d.d., Z...

OSLOBAĐA SE ODGOVORNOSTI *da bi prekršio odredbe čl. 21. ZOO-a postupajući izravno suprotno dobrim poslovnim običajima i praksi utvrđenoj odredbama čl. 3.2., st. 2. Kodeksa osiguravateljne i reosiguravateljne etike i da provodi nedopušteno ponašanje iz čl. 6.3. Kodeksa te da je time počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik).*

Obrazloženje

Prijavitelj je u prijavi naveo kako je u štetnom događaju od 19. ožujka 1995. pretrpio štetu u vidu trajnog invaliditeta u omjeru 100%, uslijed čega je trajno vezan uz invalidska kolica. Istaknuo je da je radi naknade navedene štete pokrenuo postupak pred Općinskim sudom u Zagrebu, koji je okončan presudom poslovni broj Pn-8730/95 od 1. prosinca 1998. te je ta presuda potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-12282/99 od 5. veljače 2002., čime mu je pravomoćno dosuđen iznos od 685.000,00 kn, s osnova glavnice, zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom. S obzirom na to da je prijavljeni odbijao isplatiti navedeni iznos, prijavitelj je pokrenuo ovršni postupak, u kojem je prijavljeni poduzimao niz pravno neosnovanih mjera s isključivim ciljem onemogućiti ili barem znatno otežati ostvarivanje njegova prava na pravičnu naknadu nematerijalne štete. Nadalje, prijavitelj

je naveo da je ipak uspio naplatiti dosuđeni iznos te je zatim pred Općinskim sudom u Zagrebu pokrenuo parnični postupak radi ostvarivanja prava na trajnu tuđu pomoć i njegu (rentu), koja mu je osnovano potrebna ali je, prema prijaviteljevu mišljenju, prijavljeni i taj postupak neosnovano odugovlačio isključivo s ciljem onemogućavanja ili znatnog otežavanja ostvarivanja njegova prava na isplatu rente. U odnosu na rentni zahtjev, prijavitelj je rekao kako je taj postupak okončan presudom Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pn-2015/02 od 19. listopada 2006., kojom mu je dosuđen iznos od 269.476,75 kn zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom te je i ta presuda potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžn-3324/07 od 15. rujna 2009. S obzirom na to da prijavljeni i taj iznos nije dobrovoljno platio, prijavitelj je pokrenuo ovršni postupak u kojem je prijavljeni poduzeo niz pravno neosnovnih radnji, također, s ciljem onemogućavanja odnosno znatnog otežavanja ostvarivanja njegovih prava na pravičnu naknadu nematerijalne štete. U tom kontekstu, prijavitelj je istaknuo da je prijavljeni, u vezi s navedenim predmetom, podnio reviziju protiv pravomoćne sudske presude, iako su prijavljenom, kao osiguravajućem društvu, dobro poznate zakonske odredbe, kao i jedinstveni stav sudske prakse utvrđene sudskim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Osim podnesene revizije, prijavljeni je podnio prijedlog za odgodu ovrhe podredno žalbu. Slijedom navedenog, prijavitelj smatra da mu je takvim postupanjem povrijeđeno njegovo pravo jer mu prijavljeni nije isplatio niti jedan dio rente s osnova tuđe pomoći i njege.

U odgovoru na prijavu prijavljeni je naveo kako se protivi prijavi u cijelosti te je istaknuo da se koristio dopuštenim pravnim sredstvima za koje je smatrao da se u konkretnom slučaju trebaju koristiti.

Prijavitelj je tijekom postupka naveo da je prijavljeni u reviziji na presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžn-3324/07 od 15. rujna 2009. naveo kako je sudska praksa zagrebačkog suda da naknada za tuđu pomoć i njegu, ako je pružaju članovi porodičnog domaćinstva, iznosi 10 kn/h, kao i da je u skladu sa sudskom praksom predlagao 10 kn/h.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave, sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: presude Općinskog suda u Zagrebu poslovni broj Pn-2015/02 od 19. listopada 2006., presude Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžn-3342/07 od 15. rujna 2009., rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-7080/09 od 14. travnja 2010., prijedloga za odgodu ovrhe i žalbu prijavljenog protiv rješenja o ovrsi poslovni broj Ovrpl-7080/09 od 30. studenoga 2009., prijaviteljeve žalbe protiv rješenja o odgodi ovrhe Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-7080/09 od 14. travnja 2009., revizije prijavljenog protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pn-2015/02 od 19. listopada 2006. i presude Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžn-3324/07 od 15. rujna 2009 te prijaviteljeva odgovora na navedenu reviziju i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-x 133/10 od 14. listopada 2010.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio

da prijavljeni nije odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

U ovom predmetu nije sporno da je Općinski sud u Zagrebu donio presudu poslovni broj Pn-2015/02 od 19. listopada 2006. kojom je prihvaćen prijaviteljev tužbeni zahtjev koji se odnosio na naknadu štete s osnova tuđe pomoći i njege, kao i da je Županijski sud u Zagrebu presudom poslovni broj Gžn-3342/07 od 15. rujna 2009. odbio žalbu prijavljenog i potvrdio navedenu presudu Općinskog suda u Zagrebu. Nadalje, iz spisa proizlazi da je Općinski građanski sud u Zagrebu donio rješenje o ovrsi poslovni broj Ovrpl-7080/09 od 30. studenoga 2009. na temelju ovršne isprave, navedene presude Općinskog suda u Zagrebu, protiv kojeg je žalbu izjavio prijavljeni, kao i prijedlog za odgodu ovrhe u tom predmetu, koji je Općinski građanski sud u Zagrebu prihvatio i odgodio ovrhu do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske po reviziji koju je prijavljeni izjavio protiv spomenutih presuda Općinskog suda u Zagrebu i Županijskog suda u Zagrebu. Konačno, Vrhovni sud Republike Hrvatske odbacio je navedenu reviziju kao nedopuštenu.

Dakle, iz navedenog proizlazi kako je prijavljenik u navedenom parničnom postupku poduzeo parnične radnje (žalbu i reviziju) u skladu sa Zakonom o parničnom postupku, a u ovršnom postupku, također, poduzeo je određene radnje (žalbu i prijedlog za odgodu ovrhe) koje su propisane Ovršnim zakonom.

Ovaj sud u ovom predmetu nije ovlašten ocijeniti žalbene i revizijske navode te navode iz prijedloga za odgodu ovrhe. Za ovaj je predmet odlučno je li prijavljeni poduzimanjem navedenih procesnih radnji postupao protivno dobrim poslovnim običajima i pravilima morala.

Prema mišljenju ovog suda, prijavljenik je u navedenom parničnom i ovršnom postupku poduzeo zakonom dopuštene pravne radnje. U konkretnom slučaju ne može se govoriti o odugovlačenju navedenih postupaka i neisplati neprijepornog dijela štete jer je prijavljeni podnio žalbe i reviziju kojima je u cijelosti pobijao navedene prvostupanjske odluke i drugostupanjsku odluku, sve to u svrhu zaštite svog interesa pred sudom.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća Gordan Zubak

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 44

Potrošački ugovor
Obveze trgovca po članku 5., stavku 3. Zakona o zaštiti potrošača

Po članku 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) sudionik u obveznim odnosima dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje.

Presuda broj P-I-54/10 od 11. veljače 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijaviteljice N.B. iz... protiv prijavljenog A... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane 10. veljače 2011. u prisutnosti prijaviteljice, i u odsutnosti uredno pozvanog prijavljenog, dana 11. veljače 2011.

presudio je*: Prijavljeni A... d.o.o., Z...*

odgovoran je: *što nije ispunio ugovornu obvezu u skladu s ugovorom o uređenju groba na Mirogoju niti je otklonio nedostatke na izvršenom djelu, čime je počinio povredu pravila morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08 – dalje: Pravilnik),*

pa mu se** na temelju čl. 36., t. 1. Pravilnika **izriče mjera

JAVNA OPOMENA UZ OBJAVLJIVANJE NA SJEDNICI SKUPŠTINE HRVATSKE GOSPODARSKE KOMORE

Obrazloženje

Prijaviteljica je u prijavi navela kako je s prijavljenikom zaključila ugovor o uređenju groba na Mirogoju u kojemu su sadržani opis radova i nacrt groba s dogovorenim dimenzijama, kao i cijena radova. Istaknula je kako je nakon završetka radova uočila da neke dimenzije ne odgovaraju mjerama dogovorenim predmetnim ugovorom. Nadalje, prijaviteljica je navela da su između slova istog natpisa (prezimena) različiti razmaci npr. B... (prezime) je jedanput duljine 15,2 cm, a drugi put 17 cm te varira i visina slova od npr. 3,5 – 3,8 cm. Uz navedeno, upozorila je da je pokrovna ploča u odnosu na okvir postavljena lagano ukoso. S obzirom na to da su dogovori od strane zastupnika po zakonu prijavljenog prekinuti prema navodima prijaviteljice, ostalo je otvoreno prije dogovoreno uklesavanje akcenta na slovu *n* prezimena Bielen te montiranje postojeće vaze.

Prijavljeni je u odgovoru na prijavu naveo da su članovi obitelji prija-

viteljice istaknuli kako je dobro ono što je napravljeno te da ne treba ništa mijenjati. Istaknuo je da je tijekom obavljanja radova imao neuobičajeno puno kontakata s prijaviteljicom koja nije konkretizirala svoje zahtjeve te je dodao kako su postojeća odstupanja u okviru građevinsko-klesarskih gabarita.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: ugovor za uređenje groba na Mirogoju, dvije priznanice, odobrenje društva Zagrebački holding d.o.o., Zagreb, Podružnica Gradska groblja za izvođenje klesarskih radova broj: 300-T07/1098-09.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da je prijavljeni odgovoran za povredu pravila morala činjeničnog opisa kao u izreci ove presude.

U ovom predmetu nije sporno da su stranke sklopile ugovor za uređenje groba na Mirogoju. U navedenom ugovoru sadržan je nacrt groba s mjerama koji je sastavni dio spomenutog ugovora.

Prijavljenikov zastupnik po zakonu je na ročištu održanom 26. studenoga 2010. potvrdio prijaviteljičine navode o postojanju odstupanja od ugovorenih mjera predmetnoga groba ali je istaknuo da su ta odstupanja u okviru građevinsko-klesarskih gabarita te je na tom ročištu predložio postavljanje nove pogrebne ploče odgovarajućih dimenzija. Međutim, do zaključenja glavne rasprave prijavljeni nije dostavio dokaze da je postupio po navedenom prijedlogu.

Imajući u vidu navedeno, ovaj sud smatra da prijavljeni nije postupio u skladu s navedenim ugovorom i izradio djelo u ugovorenim dimenzijama niti je naknadno otklonio uočene nedostatke.

Prema odredbi čl. 5., st. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07) trgovac je u slučaju nedostatka kod obavljene usluge dužan, na zahtjev potrošača, vratiti iznos plaćen za tu uslugu, sniziti cijenu usluge ili otkloniti nedostatak obavljene usluge.

Svaka strana u obveznopravnom odnosu dužna je postupati s povjerenjem i obzirima prema osobi i interesima druge strane, pa tako i pri ostvarivanju i ispunjenju ugovorom preuzetih obveza.

U skladu s odredbom čl. 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) sudionik u obveznim odnosima dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje.

Imajući u vidu navedeno, prijavljeni je opisanim postupanjem povrijedio dobre poslovne običaje, zbog čega je ovaj sud utvrdio da postoji njegova odgovornost.

Zbog povrede dobrih poslovnih običaja, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi iz čl. 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o vrsti mjere društvene stege (discipline) sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje

su nastale za prijavitelje, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Naime, pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 45

Usluga čišćenja
Profesionalna pažnja (pažnja dobrog stručnjaka) u obavljanju registrirane djelatnosti
Prijavljenik nije upotrijebio potrebnu profesionalnu pažnju koja se razumno očekuje od pravne osobe – jer je u okviru izvršenja svoje obveze poslao ženu s malim djetetom, koje nije bilo adekvatno zbrinuto, nije smjelo biti na mjestu obavljanja preuzetog posla.

Presuda broj P-I-55/10 od 29. studenoga 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću ... u povodu prijave prijaviteljice A.B. iz... protiv prijavljenog M... d.o.o. Z. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave u prisutnosti prijavitelja i u odsutnosti prijavljenoga, dana 29. studenoga 2010.

presudio je: Prijavljeni M... d.o.o. Z.

odgovoran je: *jer je u izvršenju svoje ugovorne obveze prijaviteljici ... iz... svojim postupanjem prouzročio štetu tako što je dana 29. 7. 2010. godine radi čišćenja madraca poslao radnika - ženu s malodobnim djetetom, zbog čega se srušio i raspao ormarić za cipele te nije izdao račun za obavljenu uslugu,*

čime je postupio protivno *odredbama čl. 5., al. 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se *na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori,* ***izriče***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore, nakon pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

Prijaviteljica je protiv prijavljenika... podnijela prijavu 13. rujna 2010. godine navodeći da je, vidjevši oglas u novinama, dana 28. 7. 2010. angažirala taj servis za čišćenje M... d.o.o.. Razgovarala je s gospodinom A.Ć. i dogovorila da dođe dana 29. 7. 2010. očistiti madrace. Dogovorenog dana na vratima se pojavila gospođa koja se predstavila imenom (R...) zajedno s malenom djevojčicom, a iz razgovora s njom zaključila je da je supruga gospodina A.Ć. Gospođa je rekla da je ona došla očistiti madrace, a da nema gdje ostaviti djevojčicu i da će djevojčica biti mirna dok ona obavlja naručenu uslugu čišćenja madraca. Prijaviteljica se selila te su se upravo toga dana trebali očistiti madraci kako bi ona i njezina obitelj imali gdje spavati. Gospođa R... primila se

čišćenja madraca kada je nešto jako tresnulo i prijaviteljica je našla djevojčicu kako leži na podu pokraj srušenog ormarića. Djevojčica je srušila ormarić za cipele i s njega su od udarca izletjeli vijci i ladice (koje su pri tome popucale). Prijaviteljica je rekla gospođi R... što se dogodilo, a ona se samo nasmiješila. Kasnije je djevojčica nastavila trčati po kući te je prijaviteljica pozvala svog sina od 13 godina da pazi na djevojčicu da se nešto gore ne dogodi. Na kraju posla platila je gospođi 650,00 kn ali nije dobila račun niti pismenu potvrdu o plaćanju. Nakon tjedan dana nazvala je prijavljenoga i objasnila mu što se dogodilo i zamolila da joj nadoknade štetu. Gospodin A.Ć. rekao je da će doći slikati ostatke ormarića i zapisati mjere što je i napravio, a nakon toga se više nije javio i nije odgovarao na pozive i poruku, umjesto toga javila se navedena gospođa koja je prozivala prijaviteljicu zbog njena ponašanja.

Prijaviteljica tvrdi da usluga čišćenja nije izvršena kako treba jer je nečistoća na nekim dijelovima ostala neočišćena. Na ročištu za glavnu raspravu, koja je održana u odsutnosti prijavljenog, prijaviteljica se poziva i na nalaz financijske inspekcije koja je prijavljenom izdala mjeru zabrane obavljanja djelatnosti zato što prijavljeni nije izdao ponudu niti račun. Predlaže izreći javnu opomenu uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Prijavljeni nije podnio odgovor na dostavljenu mu prijavu te nije pristupio na postupak mirenja kao niti na ročište za glavnu raspravu unatoč uredno iskazanim pozivima.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene rezultata cjelokupnog postupka, primjenjujući pravila o teretu dokaza te imajući u vidu okolnost da prijavljeni nije osporio navode iz prijave, sud je ocijenio da činjenično stanje između stranaka ovog postupka nije sporno te je našao da je prijavljeni postupao na način kojim se drugima može prouzročiti šteta.

Naime, svojim je ponašanjem prijavljeni povrijedio pravne propise u vezi s obavljanjem svoje poslovne djelatnosti, odnosno predmetom poslovanja koji je upisan u Sudski registar trgovačkih društava u Republici Hrvatskoj. Prijavljeni nije upotrijebio potrebnu profesionalnu pažnju za koju se razumno očekuje da bi je on kao pravna osoba koja sklapa pravne poslove i djeluje na tržištu u okviru svoje upisane poslovne djelatnosti trebao primijeniti. To se prije svega očituje u okolnosti da je prijavljeni u okviru izvršenja svoje obveze iz ugovornog odnosa s prijaviteljicom poslao radnika - ženu s malim djetetom. Razumno je očekivati da malo dijete bude adekvatno zbrinuto jer dijete nema što raditi na mjestu obavljanja preuzetog posla. Maloljetnik se radi zaštite od opasnosti za njegovu sigurnost, zdravlje, ili razvoj ne smije zaposliti na poslovima teškog fizičkog rada kao što je čišćenje s obzirom na nedostatak iskustva i svijesti o postojećim ili mogućim opasnostima pa stoga i ne smije niti biti prisutan pri obavljanju takvog posla. Okolnost da je dijete srušilo ormarić i uzrokovalo prijaviteljici štetu posljedica je propuštanja traženog stupnja pažnje prijavljenog jer je o zaštiti djeteta prijavljeni morao voditi računa, kao i o pravu prijaviteljice da očekuje potpuno i uredno ispunjenje obveze onako kako ona glasi bez dodatne obveze čuvanja djeteta i bez trpljenja štete u vidu polomljenog ormarića. Stoga ponašanje prijavljenog nije u skladu s poštenom

poslovnom praksom i načelom savjesnosti i poštenja na području njegova poslovnog djelovanja. Osim toga, prijavljeni je povrijedio i odredbe Zakona o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 86/01, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07, 87/09, 94/09), i to čl. 15. st. jer prijavljeni kao porezni obveznik mora ispostaviti račun (ili drugu ispravu) za obavljenu uslugu čišćenja te na računu iskazati porez na dodanu vrijednost.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu dijela koju je počinio, ali i njegov odnos prema prijaviteljici i počinjenom djelu, te je prijavljenom izrekao mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Sud je imao u vidu kontekst da prijavljeni tijekom postupka nije pokazao niti najmanji znak koji bi upućivao na uviđanje eventualne ugovorne ili neke druge odgovornosti ali i kako nije pokazao niti znak uviđanja ovakvog društveno neprihvatljivog ponašanja pri obavljanju gospodarske djelatnosti, Sud smatra opravdanim zbog odnosa i načina na koji se prijavljeni odnosi prema prijaviteljici i počinjenom djelu, kao i zbog okolnosti da se prijavljeni u potpunosti oglušio na pozive ovog suda, izricanje mjere javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Predsjednica vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 46

Osiguratelјska djelatnost
Procjena štete po ovlaštenom procjenitelju – značaj u odnosu osiguratelja i oštećenika, odnosno osiguranika
Osiguravateljsko društvo mora uvažiti procijenjenu štetu po ovlaštenom procjenitelju i uzeti istinitim ono što ovlašteni procjenitelj na temelju svojeg ovlaštenja u ispravi o procjeni utvrđuje, a ako posumnja u istinitost isprave, zatražiti da se o tome izjasni tijelo, odnosno ovlašteni procjenitelj koji je tu ispravu izdao.

Primjena odgovarajućih propisa: Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike, u vezi s čl. 57.-61. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07 i 79/09), čl. 5. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05 i 41/08) jer osiguravateljsko društvo u svojem postupanju mora osigurati ravnopravnost stranaka i jednak odnos prema svim strankama a navedena obveza proizlazi i iz Zakona o osiguranju (Narodne novine 151/05, 87/08, 82/09.) i Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine 151/05, 36/09,75/09).

Presuda broj P-I-63/10 od 24. siječnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću... u povodu prijave prijavitelja H.W. iz .. protiv prijavljenoga E... o... d.d. Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon rasprave održane i zaključene dana 24. siječnja 2011., u prisutnosti punomoćnika stranaka,

presudio je: Prijavljeni E... o... d.d. Z...

odgovoran je, *što je kao društvo za osiguranje u povodu prijaviteljeva odštetnog zahtjeva ... postupao protivno odredbi članka 2.4., 3.2. i 3.4. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike kao strukovnoga kodeksa koji se primjenjuje na njega jer nije postupao na način kako bi stranka što jednostavnije i brže ostvarila svoje pravo, čime je postupio i protivno odredbi iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se *na temelju čl. 36., stav. 1., t. 3.* ***Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, izriče***

JAVNA OPOMENA UZ OBJAVLJIVANJE U TISKU I WEB STRANICI HRVATSKE GOSPODARSDKE KOMORE, nakon pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

H.W. podnio je ovom sudu prijavu 11. listopada 2010. protiv E... o... d.d., Z... u vezi s postupanjem ovog društava za osiguranje pri donošenju odluke o odbijanju odštetnog zahtjeva.

U prijavi se navodi da je dana 14. 4. 2010. kao oštećeni podnio odštetni zahtjev za naknadu štete u iznosu od 1.521,34 eura na temelju procjene ovlaštenog procjenitelja u Republici Austriji za njegovo vozilo koje je oštećeno u prometnoj nezgodi dana 5. 2. 2010. u Republici Hrvatskoj koju je skrivio prijavljenikov osiguranik. Prijavljenik je ocijenio njegov zahtjev osnovanim i ne obrazlažući razloge, podneskom od 25. 5. 2010. predložio izvansudsku nagodbu na iznos od 750,00 eura, a na zahtjev podnositelja prijave ponovno 24. 6. 2010. dostavio novu ponudu na iznos od 808,50 eura s obrazloženjem da je vozilo imalo starija oštećenja, da je umanjena visina na ime satnice popravka i da je šteta umanjena za „uvećanje vrijednosti vozila“ zbog ugradnje novih dijelova i lakiranja. Na zaprimljene ponude prijavitelj ... je izjavio prigovor i dostavio je potvrdu učinjenu dva tjedna prije prometne nezgode da je vozilo tehnički ispravno, a naknadno i odluku pravobranitelja na području osiguranja pri hrvatskom uredu za osiguranje u sličnoj pravnoj stvari, a u vezi s neosnovanim umanjenjima nastale štete prema osobama koje žive i rade u Republici Austriji i imaju austrijske registarske oznake. Dopisom koji je podnositelj prijave zaprimio putem svojeg punomoćnika dana 24. 9. 2010. obaviješten je da je prijavljenikova drugostupanjska komisija utvrdila da nema osnove za korekciju ponude.

Zbog navedenog ponašanja podnositelj prijave smatra da su povrijeđeni dobri poslovni običaji, sudska praksa, Zakon o obveznim osiguranjima u prometu i Zakon o obveznim odnosima, kao i Kodeks poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike te predlaže izricanje mjere javne opomene uz objavljivanje u tisku i časopisu „Osiguranje“, obavijest o tome Direkciji za nadzor društva za osiguranje i Hrvatskom uredu za osiguranje te da se protiv društva poduzmu Zakonom predviđene mjere.

U odgovoru na prijavu, prijavljeni potvrđuje činjenične navode tako što priznaje pasivnu legitimaciju, nastanak štetnog događaja koji se dogodio u Republici Hrvatskoj gdje su sudjelovala dva vozila, od kojih je vozilo podnositelja prijave koji je državljanin Republike Austrije i da je njegovo vozilo registrirano u Austriji a drugo u Republici Hrvatskoj, kao i odgovornost svog osiguranika, te da je na vozilu podnositelja prijave koji je državljanin Republike Austrije nastala materijalna šteta uslijed predmetnog štetnog događaja. Potvrđuje i kronološki tijek u vezi s predmetnim odštetnim zahtjevom.

Osporava da je povrijedio pravila morala i dobre poslovne običaje odbivši isplatiti podnositelju prijave zatraženi iznos prema njegovu odštetnom zahtjevu u iznosu od 1.521,34 eura, kolika je šteta procijenjena po ovlaštenom procjenitelju u Republici Austriji. Ističe da se u pogledu utvrđenja visine štete treba primijeniti satnica, odnosno cijena radnog sata, od 55,00 eura, a ne satnica od 85,00 eura koliko je zaračunao ovlašteni procjenitelj u Republici Austriji. To stoga što je isti ovlašteni procjenitelj pri procjeni štete u sličnoj

pravnoj stvari zaračunao manju satnicu. Ističe da podnositelj prijave nije dostavio račun kao dokaz da je izvršen popravak. Ne prihvaća stajalište izraženo u odluci pravobranitelja osiguranja te navodi da je nesporni iznos od 808,50 eura doznačen podnositelju prijave 1. 10. 2010.

Tijekom postupka poziva se na okolnost da je umanjenje štete osnovano ne samo zbog satnice koju treba primijeniti u konkretnom slučaju nego i na ime uvećane vrijednosti vozila zbog ugradnje novih dijelova i novog lakiranja te da osiguravajuće društvo nije u obvezi naknaditi PDV budući da podnositelj prijave nije dokazao da je taj trošak stvarno nastao, s obzirom na to da je predmetno vozilo prodano bez popravaka.

U dokaznom postupku izvršen je uvid u dokumentaciju koju su stranke dostavile. Podnositelj prijave dostavlja dokumentaciju na koju se poziva u prijavi, i to: odštetni zahtjev od 14. 4. 2010., izvješće o pregledu vozila od 18. 3. 2010. u ovjerenom prijevodu, dopis Euroherc osiguranja d.d., Zagreb od 25. 5. 2010., 24. 6. 2010. i 21. 9. 2010., dopis Helmuta Wollersbergera od 28. 5. 2010., 16. 6. 2010., 6. 7. 2010. i 2. 9. 2010., a tijekom postupka dostavlja i daljnju dokumentaciju: sudsku praksu, kupoprodajni ugovor, satnicu u Republici Austriji po regijama, isječke u novinama u vezi s aktivnosti pravobranitelja osiguranja. Prijavljeni dostavlja dopis od 25. 5. 2010., umanjenje odštetnog zahtjeva, dopis od 16. 7. 2010., 23. 6. 2010., 24. 6. 2010., 6. 7. 2010., 2. 9. 2010., 21. 9. 2010., ponude od 26. 10. 2010. i 27. 10. 2010., sudsku praksu i potvrdu o izvršenom plaćanju u iznosu od 5.886,69 kuna.

Prije svega valja reći da je sud svoju odluku utemeljio na nespornim činjenicama između stranaka i na temelju procesnog materijala u spisu prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene rezultata cjelokupnog postupka, primjenjujući pravila o teretu dokaza a svoju odluku nije utemeljio na dokumentaciji koju je prijavljeni dostavio na njemačkom jeziku bez odgovarajućeg prijevoda ovlaštenog sudskog tumača.

Nesporan je nastanak i okolnosti štetnog događaja a sporno je postojanje pravne osnove za umanjenje iznosa štete koja je procijenjena po ovlaštenom procjenitelju u Republici Austriji koja se odnose na satnicu, povećanje vrijednosti vozila i PDV. Stoga je za utvrđenje odgovornosti Euroherc osiguranja d.d., Zagreb u konkretnom slučaju bilo nužno utvrditi ima li on pravne osnove za umanjenje iznosa štete koja je procijenjena po ovlaštenom procjenitelju u Republici Austriji s obzirom na istaknute prigovore koji su ustvari materijalnopravne prirode.

U pravu je prijavljenik kada tvrdi da pri utvrđivanju mjerodavnog prava treba krenuti od Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima koji upućuje na primjenu Haške konvencije o mjerodavnom pravu za prometne nezgode na cestama, čije su potpisnice obje države, te da se u konkretnom slučaju treba primijeniti hrvatsko zakonodavstvo jer se na njenu teritoriju dogodila prometna nezgoda, a u konkretnom slučaju treba primijeniti Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05 i 41/08, dalje: ZOO).

Na temelju čl. 1085. ZOO-a prijavljeno osiguravajuće društvo dužno je uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala.

Citirana odredba određuje opseg štete a prijavljenik nije u pravu kada tvrdi da ta odredba implicira da je obveza odgovorne osobe nadoknaditi štetu na vozilu u visini popravka u Republici Hrvatskoj jer takvo što iz citirane odredbe ne proizlazi.

U konkretnom slučaju oštećenja na vozilu moguć je samo zahtjev za naknadu stvarne štete u pravom smislu a ne zahtjev za naknadu izmakle dobiti ili punog zadovoljenja jer pravna pravila o odgovornosti za štetu prouzročenu pogonom motornih vozila određuju odgovornost za štetu na temelju činjenice samog štetnog događaja (bez obzira na krivnju).

U spornom pitanju, koje ističe prijavljenik, je li u slučaju naknade štete za oštećenje stvari odlučna vrijednost koju je stvar imala u trenutku oštećenja ili u vrijeme odštetnog zahtjeva ili nakon njena popravka, ovaj sud smatra da je potpuno jasno i u skladu s pravilima struke da je odlučna vrijednost u trenutku oštećenja jer bi se tumačenje koje iznosi prijavljeni protivilo smislu naknade štete da oštećeni, ovdje podnositelj prijave, trpi i posljedice povišene vrijednosti stvari. Takvo stajalište zauzima i Pravobranitelj za osiguranje u svojoj odluci broj PB-75/2010.

Dalje, u skladu s navedenim pravnim pravilom da je osiguravajuće društvo dužno uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala, proizlazi i njegova obveza na plaćanje iznosa poreza na dodanu vrijednost jer je dužan isplatiti oštećeniku onu svotu koja je potrebna za popravak oštećene stvari bez obzira na to što je oštećenik predmetnu stvar prije popravka prodao. Takvo stajalište zauzima i pravobranitelj za osiguranje u svojoj odluci broj PB-75/2010., kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci br.Gzz 6/00.

Kako je nesporno da je podnositelj prijave austrijski državljanin i da je vozilo registrirano u Republici Austriji, proizlazi njegovo pravo da popravak obavi u toj zemlji po cijenama koje vrijede u toj zemlji jer se popravak mora procjenjivati po kriterijima u toj zemlji.

Imajući u vidu da ovaj Sud ne može odlučivati o imovinskopravnim zahtjevima oštećenih osoba, jer odlučivanje o imovinskopravnim zahtjevima stranaka spada u nadležnost redovnih sudova, ovaj Sud je našao da su povrijeđena pravila dobrih poslovnih običaja koja se očituju u činjenici da prijavljeni nije poštivao svoju ugovornu obvezu na temelju ugovora o obveznom osiguranju korisnika, odnosno vlasnika motornih vozila od odgovornosti za štete nanesene trećim osobama, te je našao da je prijavljeni postupao na način kojim se drugima može prouzročiti šteta, jer je protivno pravilima struke u konkretnom slučaju umanjio odštetni zahtjev. Prijavljeni je, kao društvo za osiguranje, svoju odluku bio dužan detaljno obrazložiti i postupiti u skladu s obvezama koje proizlaze iz postojećih zakonskih propisa. Kada je podnositelj prijave dostavio aktualnu sudsku praksu i odluku pravobranitelja za osiguranje u sličnim pravnim pitanjima koja jasno i decidirano pobijaju sve prigovore koje je osiguravajuće društvo istaknulo, onda je ono bilo dužno dati daljnje jasne i potkrepljene argumente zašto ne postupa u skladu s pravnom doktrinom i stajalištima pravobranitelja za osiguranje a sve radi obrazloženja da njegova obveza plaćanja odštete nije stvar proizvoljne odluke osiguravatelja, jer on tu obvezu mora ispuniti ako je odštetni zahtjev opravdan.

Ovaj sud nema namjeru utvrđivati visinu štete i ocjenjivati satnicu rada u Republici Austriji u konkretnoj situaciji, ali smatra da osiguravateljsko društvo u svakoj konkretnoj situaciji mora uvažiti procijenjenu štetu po ovlaštenom procjenitelju i uzeti istinitim ono što ovlašteni procjenitelj na temelju svojeg ovlaštenja u ispravi o procjeni utvrđuje, a ako posumnja u istinitost isprave, zatražiti da se o tome izjasni tijelo, odnosno ovlašteni procjenitelj koji je tu ispravu izdao. Suprotno je poslovnoj etici da osiguravateljsko društvo ne uzima isprave izdane u konkretnom postupku u povodu odštetnog zahtjeva kao temelj za kalkulaciju visine štete već isprave koje je ovlašteni procjenitelj izdao u nekom drugom štetnom događaju koji nije povezan s konkretnim događajem te suprotnoj strani nisu poznate okolnosti i parametri na koje se poziva osiguravateljsko društvo, što je sve suprotno generalnom pravu na pravovremeno, jasno i točno informiranje koje proizlazi iz čl. 3.2. Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike, u vezi s čl. 57.-61. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07 i 79/09), čl. 5. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05 i 41/08) jer osiguravateljsko društvo u svojem postupanju mora osigurati ravnopravnost stranaka i jednak odnos prema svim strankama a navedena obveza proizlazi i iz Zakona o osiguranju (Narodne novine 151/05, 87/08, 82/09.) i Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine 151/05, 36/09, 75/09). Upravo u tome se sastoji povreda pravila morala (dobrih poslovnih običaja) u smislu čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine 66706, 114/06, 129/07).

Kako pri izricanju mjere ovaj Sud nije vezan uz prijedlog prijavitelja, pri odlučivanju o odgovornosti Sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, ali i njegov odnos prema prijavitelju i počinjenom djelu, te je prijavljenom izrekao mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Izricanje javne opomene uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore Sud smatra nužnim zbog odnosa i načina na koji se prijavljeni odnosi prema prijavitelju i počinjenom djelu, što proizlazi iz navedenih povreda pozitivnih propisa. Okolnost da u svojoj poslovnoj praksi prijavljeni nije uzeo u obzir aktualnu sudsku praksu i odluku pravobranitelja za osiguranje, Sud nije cijenio kao posebnu povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) već ju je uzeo kao otegotnu okolnost pri odlučivanju o vrsti kazne koju je izrekao prijavljenom.

Predsjednik vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 47

Dimnjačarske usluge – odnos dimnjačara i korisnika njegovih usluga

Člankom 6. Odluke o organizaciji i radu dimnjačarske službe određeno je, među ostalim, da su vlasnici objekata i poslovnih prostorija, stanari i ostali korisnici stambenih poslovnih prostorija dužni omogućiti redovno čišćenje i kontrolu dimovodnih objekata. Članak 6., stav 5. Odluke određuje da je obavezno jednom godišnje pregledati dimnjak izvan upotrebe. Člankom 20. Odluke predviđeno je da koncesionar - davatelj dimnjačarske usluge, ima pravo na naknadu za izgubljeno vrijeme i stvarne druge troškove, u slučaju kada korisnik dimovodnog objekta odbije dopustiti dimnjačaru čišćenje, odnosno pregled dimovodnog objekta.

Presuda broj P-I-79/10 od 25. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću... u povodu prijave prijavitelja M.P. iz protiv prijavljenog V... d.o.o. V... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) nakon održane i zaključene glavne rasprave, dana 25. ožujka 2011.

presudio je: Prijavljeni V... d.o.o. V...

oslobađa se odgovornosti *da bi naplaćivao naknadu za izgubljeno vrijeme i stvarno učinjene druge troškove, u slučaju kada korisnik dimovodnog objekta odbije dopustiti dimnjačaru čišćenje, odnosno pregled dimovodnog objekta.*

Obrazloženje

Prijavitelj je dana 23. prosinca 2010. godine protiv prijavljenog podnio prijavu navodeći da prijavljeni neosnovano od njega potražuje naknadu za dimnjačarsku uslugu koja nije izvršena i nije je potrebno izvršiti budući da ne koristi dimnjak niti na kruto gorivo niti na plin, iako na kući ima dva dimnjaka. Za grijanje koristi plinske peći koje dim izbacuju na odvode na fasadi, a ne na klasični dimnjak. Prijavitelj nadalje traži da mu prijavljeni isplati 200,00 kn po opomeni (koje mu je prijavitelj dostavljao), kao oštećenje za uznemiravanje i troškove koje je u vezi s tim imao.

Prijavitelja je ovaj Sud, u skladu s čl. 19. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, dana 4. siječnja 2011. godine pozvao na ispravak i dopunu prijave, i to tako da u skladu s čl. 16. navedenog Pravilnika sudu predloži samo izricanje jedne od mjera iz čl. 36. Pravilnika. Također, s obzirom na rokove za podnošenje prijave, predviđene čl. 21. Pravilnika, a budući da se prijavitelj poziva na račune i opomenu iz 2007. i 2009. godine, pozvan je prijavu ispraviti, i to tako da ju podnese samo za povrede koje su u roku za podnošenje prijave.

Prijavitelj je postupio po pozivu suda te je dana 11. siječnja 2011. godine dostavio dopunjenu i ispravljenu prijavu ograničavajući svoj zahtjev na izricanje javne opomene prijavljenom, uz objavljivanje u tisku i na web stranicama i pozivajući se na opomenu izdanu od prijavljenog Vitlo d.o.o., Vinkovci, 25. listopada 2010. godine.

Prijavljeni u odgovoru na prijavu navodi da ju osporava u cijelosti. Kao ovlašteni koncesionar za obavljanje dimnjačarskih usluga, poziva se na Odluku o organizaciji i radu dimnjačarske službe koju je donijelo Gradsko vijeće grada Vinkovaca kojom je određeno da se dimnjaci koji su izvan upotrebe obavezno jednom godišnje pregledavaju. U skladu s čl. 20. iste Odluke prijavljeni ima pravo na izgubljeno vrijeme i stvarno učinjene druge troškove u slučaju kada korisnik dimovodnog objekta odbije dopustiti dimnjačaru čišćenje, odnosno pregled dimovodnog objekta. U tom smislu prijavljeni je prijavitelju i izdao račune, prema svom cjeniku, i slao opomene, budući da prijavitelj nije prijavljenom dopustio pregled i čišćenje dimovodnog objekta. Navedeni računi ispostavljeni su u skladu s cjenikom dimnjačarskih usluga na području grada Vinkovaca.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u prijavu prijavitelja od 23. prosinca 2010. godine te dopunu i ispravak prijave od 11. siječnja 2011. godine, račun izdan od prijavljenog Vitlo d.o.o. 25. listopada 2010. (broj 21010847) na ime prijavitelja i Cjenik dimnjačarskih usluga na području grada Vinkovaca.

Prema svom uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, Sud je utvrdio da među strankama nije sporno da prijavitelj na svojoj kući ima izgrađena dva dimnjaka. Također, nije sporno da dimnjaci nisu u upotrebi, kao i da prijavitelj ne dopušta njihov pregled i čišćenje. Među strankama je sporno je li prijavitelj dužan dopustiti pregled dimnjaka koje ne upotrebljava. Također je sporno je li prijavljeni kao ovlašteni koncesionar za dimnjačarske usluge obvezan pregledati dimnjake, te u slučaju kada korisnik dimovodnog objekta odbije dopustiti čišćenje, odnosno pregled objekta, ovlašten ispostaviti račun za izgubljeno vrijeme i stvarno učinjene troškove, a prijavljeni dužan taj račun i platiti.

Ocjenu osnovanosti podnesene prijave sud je donio na temelju pozitivnih propisa koje reguliraju organizaciju i rad dimnjačarske službe: Zakona o zaštiti od požara, Odluke o organizaciji i radu dimnjačarske službe koju je donijelo Gradsko vijeće Grada Vinkovaca 31. siječnja 1996. godine, nakon što je u dokaznom postupku utvrdio da je prijavljeni ovlašteni koncesionar za obavljanje dimnjačarskih usluga.

Člankom 6. Odluke o organizaciji i radu dimnjačarske službe određeno je, među ostalim, da su vlasnici objekata i poslovnih prostorija, stanari i ostali korisnici stambenih poslovnih prostorija dužni omogućiti redovno čišćenje i kontrolu dimovodnih objekata.

Članak 6., stav 5. Odluke određuje da je obavezno jednom godišnje pregledati dimnjak izvan upotrebe.

Nadalje člankom 20. Odluke predviđeno je da gospodarski subjekt koji obavlja dimnjačarsku uslugu, odnosno Obrtnička dimnjačarska radnja, ima pravo na naknadu za izgubljeno vrijeme i stvarno učinjene druge troškove, u slučaju kada korisnik dimovodnog objekta odbije dopustiti dimnjačaru čišćenje, odnosno pregled dimovodnog objekta.

Zbog navedenog, sud je utvrdio da prijavljeni nije povrijedio pravila morala (dobre poslovne običaje) izdajući račune prijavitelju za izgubljeno vrijeme i stvarno učinjene druge troškove u pokušaju pregleda i čišćenja dimovodnog objekta, koje je korisnik dimovodnog objekta – prijavitelj odbio dopustiti, pa ga je oslobodio odgovornosti.

Predsjednik vijeća Jadranka Herman.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 48

Dostava podneska – osobna dostava

Za podnesak (poziv - nalog) kojim sud nalaže stranci da ispravi odnosno dopuni prijavu (tužbu) nije propisna osobna dostava (članak 109. ZPP-a).

Prijavitelj nije postupio po zahtjevu tajnika Suda jer prijavu nije ispravio, odnosno dopunio.

Rješenje broj P-I-4/11 od 14. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po sucu pojedincu I.V., u povodu prijave prijavitelja M.Ž. iz... protiv prijavljenog V... d.o.o. Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja),

riješio je: *Smatra se da je prijavitelj ... povukao prijavu koju je 12. siječnja 2011. podnio ovome Sudu protiv prijavljenog V... d.o.o. Z...*

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome Sudu 12. siječnja 2011. podnio prijavu protiv prijavljenog kojom osporava račun broj 17647000-2010103, navodeći da je do utrošene količine vode došlo zbog curenja, kao i zbog neprihvatljivog očitovanja prijavljenog prema kojem je stanje na zamijenjenom vodomjeru iznosilo 163 m^3, a mjerilo nije bilo moguće očitati zbog kvara vodomjera te zbog sumnje u upisano stanje na novom vodomjeru.

Tajnik Suda je 19. siječnja 2011. pozvao prijavitelja da u roku od osam dana ispravi, odnosno dopuni prijavu tako da predloži izricanje jedne od mjera društvene stege propisane člankom 36. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik). Poziv na ispravak, odnosno dopunu prijave prijavitelj je primio 21. siječnja 2011. godine.

Prijavitelj je podneskom od 31. siječnja 2011. dopunio prijavu, ali ne tako da je predložio izricanje jedne od mjera društvene stege propisane člankom 36. Pravilnika.

Tajnik Suda je 31. siječnja 2011. ponovno pozvao prijavitelja da u roku od 8 dana ispravi, odnosno dopuni prijavu tako da predloži izricanje jedne od mjera društvene stege propisane člankom 36. Pravilnika.

Ponovni poziv za ispravak, odnosno dopunu prijave na adresi prijavitelja 4. veljače 2011. primila je nepoznata osoba (potpis nedovoljno čitljiv), a 7. veljače 2011. prijaviteljeva supruga.

Odredbom članka 141., stavka 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 35/91, 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08 i 123/08; dalje: ZPP) propisano je da, ako se fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost te fizička osoba koja obavlja registriranu djelatnost u sporovima koji se

ne tiču te djelatnosti ne zatekne u svom stanu, dostava se obavlja predajom pismena nekome od njezinih poslovno sposobnih članova kućanstva, koji je dužan primiti pismeno.

Odredbom članka 142., stavka 1. ZPP-a propisano je da će se fizičkoj osobi koja ne obavlja registriranu djelatnost te fizičkoj osobi koja obavlja registriranu djelatnost u sporovima koji se ne tiču te djelatnosti, tužba, platni nalog, presuda i rješenje protiv kojeg je dopuštena posebna žalba te pravni lijek, dostaviti osobno stranci odnosno njezinu zakonskom zastupniku odnosno opunomoćeniku. Ostala pismena dostavit će se osobno kada je to ovim Zakonom izričito predviđeno ili kada sud smatra da je zbog priloženih isprava u izvorniku ili zbog kojega drugog razloga potrebna veća opreznost.

Za podnesak (poziv - nalog) kojim sud nalaže stranci da ispravi odnosno dopuni prijavu (tužbu) nije propisna osobna dostava (članak 109. ZPP-a).

Odredbe ZPP-a o podnescima (članak 109.) i dostavi (članak 141. 142.) primjenjuju se u ovom postupku na temelju odredbe članka 8. Pravilnika.

Slijedom toga, na temelju navedenih odredbi, dostava poziva za ispravak, odnosno dopunu prijave je uredna.

Prijavitelj nije postupio po zahtjevu tajnika Suda, tj. prijavu nije ispravio, odnosno dopunio.

Odredbom iz članka 20. Pravilnika propisano je da će se, ako prijavitelj ne postupi po zahtjevu tajnika Suda, smatrati da je povukao prijavu, o čemu će sudac pojedinac donijeti rješenje.

Zbog navedenog odlučeno je kao u izreci ovog rješenja, na temelju odredbe iz članka 20. Pravilnika.

Sudac pojedinac I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja prijavitelj ima pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi ovome Sudu u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje drugostupanjsko vijeće Suda u nejavnoj sjednici vijeća.

Slučaj 49

Nepravovremena prijava - odbačaj

Člankom 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori propisano je da se **prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena**.

Rješenje broj P-I-14/10 od 8. travnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po sucu pojedincu G.Z. u povodu prijave prijavitelja V.S. iz... protiv prijavljenoga L... T... d.o.o., J... zbog povrede pravila morala, 8. travnja 2010.,

riješio je: *Odbacuje se kao nepravovremena prijava V.S. Z... protiv prijavljenoga* L... T... d.o.o., J... *u dijelu zahtjeva kojim je tražio da se prijavljeni utvrdi odgovornim zato što kupoprodajni ugovor 02-242 od 14. srpnja 2009. nije bio sklopljen u skladu s odredbama Zakona o zaštiti potrošača.*

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome sudu 4. ožujka 2010. podnio prijavu protiv prijavljenog navodeći da je s njim sklopio kupoprodajni ugovor o kupnji Kashmir de luxe aloe proizvoda te je istaknuo da taj ugovor nije bio u skladu s čl. 33. Zakona o zaštiti potrošača jer je u tom ugovoru naveden rok od 8 dana za raskid tog ugovora, a ne 14 radnih dana kako proizlazi iz navedenog Zakona. Nadalje, prijavitelj je naveo da se prijavljeni nije očitovao po čl. 8. Zakona o zaštiti potrošača na podnesak koji mu je uputio 11. prosinca 2009. godine.

Iz navedenog proizlazi da je predmetna prijava podnesena zbog dva razloga, i to da navedeni ugovor nije bio u skladu s odredbama Zakona o zaštiti potrošača koje uređuju rok za raskid ugovora te da se prijavljeni nije u smislu čl. 8. Zakona o zaštiti potrošača očitovao na pisani prigovor.

Odredbom čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Iz spisa proizlazi da je prijava podnesena 4. ožujka 2010., a predmetni ugovor sklopljen je 14. srpnja 2009. Prema tome, prijavitelj je bio upoznat sa sadržajem navedenog ugovora onog dana kada je sklopio taj ugovor te je od tada odnosno 14. srpnja 2009. počeo teći rok za podnošenje prijave. Imajući u vidu navedeno, posljednji je dan subjektivnog roka za podnošenje prijave u dijelu koji se odnosi na to da spomenuti ugovor nije bio u skladu s čl. 33., st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, bio 14. siječnja 2010. Kako je prijava u ovom predmetu podnesena 4. ožujka 2010., ovaj sud je odlučio kao u izreci ove odluke,

S druge strane, u odnosu na drugi razlog zbog kojeg je prijava podnesena, potrebno je istaknuti da je u tom dijelu prijava pravovremena i ovaj sud će nakon provedenog postupka ocijeniti je li prijava u tom dijelu osnovana.

Sudac G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 8 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-6/10 od 8. srpnja 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u drugostupanjskom vijeću ... u povodu prijave prijavitelja V.S. iz... protiv prijavljenoga L...T... d.o.o. J... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavitelja protiv rješenja Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-14/10 od 8. travnja 2010. godine, na sjednici vijeća održanoj 8. srpnja 2010.

riješio je: *Odbija se prijaviteljeva žalba kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjsko rješenje Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-14/10 od 8. travnja 2010.*

Obrazloženje

Prvostupanjsko vijeće Suda pobijanim je rješenjem odbacilo kao nepravovremenu prijavu prijavitelja V.S. Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je sud zauzeo takvo stajalište jer je utvrdio:

- da je prijavitelj podnio Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori prijavu protiv prijavljenog dana 4. ožujka 2010. godine,
- da je prijavitelj sklopio s prijavljenim kupoprodajni ugovor o kupnji Kashmir de luxe aloe proizvoda dana 14. srpnja 2009. godine,
- da je u trenutku sklapanja ugovora prijavitelj bio upoznat sa sadržajem navedenog ugovora te je od toga dana počeo teći rok za podnošenje prijave,
- da je posljednji dan subjektivnog roka za podnošenje prijave u dijelu koji se odnosi na to da spomenuti ugovor nije bio u skladu s člankom 33., stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača, bio dana 14. siječnja 2010. godine.

Protiv presude prvostupanjskog vijeća Suda prijavitelj je pravodobno podnio žalbu.

Žalitelj u žalbi navodi da prvostupanjsko vijeće Suda nije pri donošenju presude uzelo u obzir sve činjenice koje su navedene u tužbi i poduzetoj radnji prije tužbe. U nastavku žalbe ističe da je prije telefonski i pismeno kontaktirao s prijavljenim da odustaje od kupnje po navedenom ugovoru, na što se prijavljeni oglušio i nikada prijavljeni nije dobio odgovor na svoje pismene pritužbe.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba nije osnovana.

Prvostupanjsko vijeće Suda pravilno je utvrdilo da je prijava prijavitelja podnesena nakon proteka subjektivnog roka od 6 mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu (sadržaj spornog ugovora) i za učinioca (prijavljeni), te je u skladu s time pravilno primijenjeno materijalno pravo – primjena

odredba članka 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, a kada je prijavu odbacio iz navedenih razloga.

Iz navedenih razloga drugostupanjsko vijeće Suda smatra da je žalba neosnovana pa je na temelju odredbe 368. Zakona o parničnom postupku, a u vezi s člankom 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, riješeno kao u izreci.

Predsjednica vijeća B.S.P.

Slučaj 50

Prijava nepravovremena - odbačaj

Odredbom iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Rješenje broj P-I-16/10 od 24. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po sucu pojedincu ... u povodu prijave prijaviteljice N.G. iz... protiv prijavljenog H...- O.D.S. d.o.o., E.Z. Z..., zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), bez održavanja rasprave, dana 24. ožujka 2011.

riješio je: *Odbacuje se prijava N.G. iz... protiv prijavljenog H...- O.D.S. d.o.o., E.Z. Z..., kao prekasno podnesena.*

Obrazloženje

Prijaviteljica je dana 4. veljače 2011. podnijela prijavu zbog povrede dobrih poslovnih običaja protiv prijavljenog Sudu časti Hrvatske obrtničke komore koji ju je 9. veljače 2011. dostavio ovom Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud) kao nadležnom sudu.

Iz predmetne prijave proizlazi da je 31. 3. 2008. prijaviteljica od prijavljenog zatražila iskapčanje električne energije na adresi Samoborska cesta 19, Zagreb, šifra kupca 21320182 koje glasi na M.Z., koja je umrla 18. 1. 1979. godine, a prijaviteljica je jedna od nasljednica predmetne nekretnine te da prijavljeni do danas nije ispunio zahtjev, odnosno nije izvršio iskapčanje električne energije navodeći da je prijaviteljica dužna prepisati mjerni uređaj na svoje ime (dopis od 21. 7. 2008.) te da od 31. 3. 2008. prijavljeni šalje opomene za neplaćeni dug da bi u posljednjem dopisu od 3. 1. 2011. naveo da će se mjerni uređaj „maknuti“ kada se podmire troškovi u iznosu od 660,17 kuna.

Odredbom iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Slijedom toga, s obzirom na to da iz navoda i dokaza koje je prijaviteljica dostavila u spis, proizlazi da je povreda u vezi sa zahtjevom prijaviteljice, kao nasljednice nekretnine, za iskapčanjem električne energije učinjena tijekom 2008. kada je prijaviteljica podnijela predmetni zahtjev. Sud drži da sve radnje

prijavljenog u vezi s regulacijom distribucije električne energije čine jednu cjelinu, te u tom smislu sve te radnje opisane u prijavi, kao i dopise prijavljenog uključujući i dopis od 3. 1. 2011. treba cijeniti tako da saznanje za prvu povredu i počinitelja treba biti početak subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave (a to je najkasnije 31. 3. 2009. godine).

Kako je prijava podnesena 4. veljače 2011., protiv prijavljenog HEP operater distribucijskog sustava d.o.o. Elektra Zagreb, ona je podnesena nakon proteka objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda učinjena zbog čega ju je Sud odbacio na temelju odredbe iz čl. 23., st. 1., t. 4. Pravilnika.

Sutkinja G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja prijavitelj ima pravo žalbe u roku od osam (8) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 3 (tri) primjerka.

Slučaj 51

Neispravna i nepotpuna prijava - odbačaj

U skladu s člankom 20. Pravilnika ako prijavitelj ne ispravi ili ne dopuni prijavu na zahtjev tajnika suda, smatra se da je povukao prijavu, o čemu će sudac pojedinac donijeti rješenje.

Rješenje broj P-I-30/11 od 26. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori po sutkinji... odlučujući o prijavi prijavitelja S.M. iz... protiv prijavljenog S... G... – S.. b... d.d. S... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, izvan glavne rasprave, 26. svibnja 2011.

riješio je: *Smatra se da je prijavitelj S.M. iz... protiv prijavljenog S... G... – S.. b... d.d. S... povukao prijavu zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja.*

Obrazloženje

Prijavitelj je protiv prijavljenog podnio prijavu navodeći da je 2005. sklopio Ugovor o kreditu sa Splitskom bankom koji precizno utvrđuje način i dinamiku obračuna visine kamatne stope po kreditu, međutim Splitska banka ignorira sadržaj Ugovora, svoje obveze i komunikaciju te ne odgovara na zahtjeve prijavitelja da se pridržava Ugovora i istovremeno mu nanosi direktnu materijalnu štetu. Uz prijavu dostavlja kopije Ugovora i dopisa povezanih sa spomenutim predmetom te moli da ovaj sud izvrši uvid u priložene dokumente i pomogne mu u provedbi Ugovora, te da ga zaštitite od samovolje i kriminalnoga ponašanja Splitske banke.

Nakon zaprimanja prijave, Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori na temelju odredbi članka 19. Pravilnika, dopisom od 23. ožujka 2011. obavijestio je prijavitelja o tome da ovaj Sud sudi članicama Komore zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) u obavljanju gospodarskih djelatnosti i prometa robe i usluga na području Komore, o neizvršavanju obveza članica Komore, kao i zbog povrede Statuta i drugih općih akata Komore, bilo da to članice učine u međusobnom poslovanju ili prema trećim osobama, (čl. 4. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (u daljnjem tekstu: Pravilnik, Narodne novine broj 66/06 i 114/06, 129/07 i 8/08.) o povredama Sud odlučuje i u povodu prijava koje protiv članica podnesu potrošači, (potrošački sporovi). Poučio ga je i da se prema odredbi članka 5. Pravilnika povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja) naročito smatra: prodaja proizvoda ili pružanje usluga loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete, svjesno preuzimanje obaveza bez namjere da ih se ispuni, namjerno zaključivanje nejasnih ili nepotpunih ugovora u prometu robe i usluga, neistinita reklama na

štetu drugih trgovačkih društava ili potrošača, postupak ili propust usmjeren na rušenje ugleda drugih članica, svjesno postupanje kojim se drugima može prouzročiti šteta, prekoračenje dopuštene samopomoći u svrhu pribavljanja ili zaštite prava, povrede odredi strukovnih kodeksa u pogledu članica na koje se kodeks primjenjuje, kao i drugi slučajevi za koje Sud ocijeni da predstavljaju povredu pravila morala. Po zaprimanju prijave, ako je prijava potpuna i pravodobna, Sud zakazuje prethodni postupak mirenja koji provodi tajnik Suda u prostorijama Suda časti. To je stadij postupka u kojem prijavitelj može ostvariti svoj imovinskopravni zahtjev ako postigne sporazum - nagodbu s prijavljenim. Nagodbe zaključene pri Sudu časti imaju svojstvo ovršne isprave. Ako stranke ne postignu sporazum, zakazuje se rasprava pred prvostupanjskim vijećem Suda časti koje je sastavljeno od predsjednika vijeća i dva člana vijeća. U svrhu pravilnog i potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja u sporu, stranke mogu uz ostale dokaze, predlagati i izvođenje dokaza vještačenjem. Troškove vještačenja plaća stranka koja je vještačenje predložila. Ako Sud na temelju utvrđenog činjeničnog stanja utvrdi da postoji odgovornost prijavljenog, Sud može izreći jednu od mjera društvene stege predviđenih člankom 36. Pravilnika, i to: opomenu ili javnu opomenu uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore ili javnu opomenu uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore. Iz navedenog slijedi da ovaj Sud ne može donositi kondemnatorne ili konstitutivne presude, dakle presude kojima bi se odgovornoj strani naložilo da nešto učini, propusti ili trpi, odnosno kojom se mijenjaju ili ukidaju pravni odnosi koji su objekt spora, ali može stranke usmjeriti ka mirnom rješenju spora, tj. sklapanju nagodbe, odnosno izreći mjere društvene stege.

Nadalje, upozorio je prijavitelja da u skladu s odredbom članka 16. Pravilnika o Sudu časti prijava treba sadržavati: naziv Suda, podatke o prijavitelju (osobno ime, odnosno naziv prijavitelja, adresa stanovanja, odnosno sjedište), podatke o punomoćniku ako prijavitelj ima punomoćnika, podatke o prijavljenom (naziv i sjedište-mjesto i adresa), činjenice i razloge na kojima prijavitelj temelji tvrdnju da su povrijeđena pravila morala, podatke o vremenu kada se povreda dogodila, prijedlog prijavitelja da se izrekne jedna od mjera iz članka 36. Pravilnika (opomena ili javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore ili javna opomenu uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore), popis isprava ili drugih dokaza koji se prilažu uz prijavu, a kojima se dokazuje da se povreda dogodila od strane prijavljenog, vlastoručni potpis prijavitelja ili ovlaštenog punomoćnika. Uz ispravu sastavljenu na stranom jeziku podnosi se i ovjereni prijevod.

Kako je Uvidom u prijavu utvrđeno da ne sadrži prijedlog za izricanje jedne od mjera iz članka 36. Pravilnika, koji je obavezni element prijave, poučen je prijavitelj da je predmetnu prijavu potrebno ispraviti u roku od 8 dana od dana zaprimanja ovog dopisa, i to tako da u skladu s odredbama članka 16. Pravilnika ona sadržava podatke o prijavljenom (točan naziv i sjedište-mjesto i adresa), činjenice i razloge na kojima se temelji tvrdnja da su povrijeđena pravila morala, podatke o vremenu kada se povreda dogodila te izricanje jedne od mjera iz članka 36. Pravilnika.

Prijavitelj je upozoren na pravne posljedice u smislu odredbe članka 20. Pravilnika, da će se, ako ne postupi po nalogu iz dopisa, smatrati da je prijavitelj povukao prijavu.

Prijavitelj je zaprimio dopis Suda 25. ožujka a u dodijeljenom mu roku nije postupio po izričitoj uputi Suda od 23. ožujka 2011.

U skladu s odredbom čl. 20. Pravilnika ako prijavitelj ne postupi po zahtjevu tajnika suda, smatrat će se da je povukao prijavu, o čemu će sudac pojedinac donijeti rješenje.

Slijedom navedenog, smatra se da je prijava prijavitelja protiv prijavljenog zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja povučena te je na temelju članka 20. Pravilnika valjalo odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 26. svibnja 2011.

Sutkinja G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 8 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 52

Prijava nepravovremena - odbačaj
Zasnivanje internetskog pretplatničkog odnosa i korištenje interneta – rokovi za prijavu

Člankom 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Rješenje broj P-I-48/10 od 27. siječnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po sucu pojedincu G.Z. u povodu prijave prijaviteljice M.O. iz... protiv prijavljenoga H...T... d.d., Z... zbog povrede pravila morala, 27. siječnja 2011.

riješio je: *Odbacuje se prijava kao nepravovremena*.

Obrazloženje

Prijaviteljica je ovome sudu 23. srpnja 2010. podnijela prijavu protiv prijavljenog navodeći da ju je prijavljeni oštetio kao korisnicu mobilnog interneta. U prijavi je opisala kako je podnijela Zahtjev za uslugu mobilnog interneta putem web n walk sticka i da nije nikada dobila pravi ugovor. Nadalje, navela je kako se u međuvremenu preselila u S... (15. rujna 2009.) i tamo je internet funkcionirao do kraja rujna 2009. godine ali je od tog dana internetska veza „nestala". Nadalje, prijaviteljica je istaknula kako je zbog navedenog prijavljenom podnijela pritužbu, a zatim i žalbu na odgovor na njezinu pritužbu, kao i pritužbu HAKOM-u te je dodala kako joj prijavljeni prijeti ovrhom.

Iz navedenog proizlazi da je predmetna prijava podnesena jer od prijavljenog „nije dobila nikakav ugovor", zatim u vezi s uslugom internetskog prometa i nemogućnosti korištenja navedene usluge zbog poteškoća pokrivenosti UMTS signalom.

Odredbom čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Iz spisa proizlazi da je prijava podnesena 23. srpnja 2010. Potrebno je istaknuti kako je pretplatnički odnos u konkretnom slučaju zasnovan na temelju Zahtjeva za zasnivanje pretplatničkog odnosa od 10. studenoga 2008. Iz sadržaja Zahtjeva proizlazi kako je prijaviteljica svojim potpisom potvrdila da taj Zahtjev, prihvaćen od prijavljenog, zajedno s Općim uvjetima predstavlja pisani ugovor o priključenju terminalne opreme i korištenju usluga. Slijedom navedenog, prijaviteljica nije ni trebala „dobiti" od prijavljenog „pravi ugo-

vor“. Međutim, iz prijaviteljičinih je navoda razvidno kako ona nije zadovoljna sa sadržajem spomenutog Zahtjeva. S obzirom na to da je zahtjev potpisala 10. studenoga 2008., a prijavu je podnijela 23. srpnja 2010., jasno je da je u tom pravcu njezin zahtjev da se prijavljeni zbog navedenog razloga proglasi odgovornim podnesen izvan objektivnog jednogodišnjeg roka iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Nadalje, u pogledu usluge internetskog prometa i nemogućnosti korištenja navedene usluge zbog poteškoća pokrivenosti UMTS signalom, potrebno je istaknuti da iz navoda prijave proizlazi kako je prijaviteljica onemogućena u korištenju predmetne usluge od sredine rujna 2009. Imajući u vidu dan podnošenja prijave (23. srpnja 2010.), stoga je i u tom kontekstu prijava nepravovremena jer je podnesena izvan subjektivnog roka od šest mjeseci propisanog odredbom čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Slijedom navedenog, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 23., st. 1., t. 4. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori odbacio prijavu kao nepravovremenu.

Sudac G.Z.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 8 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 53

Nepravovremena prijava – odbačaj zbog prekoračenja subjektivnog roka

Po članku 21. i 22. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori prijava se može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena, a na rokove Sud pazi po službenoj dužnosti.

Rješenje broj P-I-60/10 od 25. listopada 2010.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori po sutkinji ... odlučujući o prijavi prijavitelja T.S. iz... protiv prijavljenog H... T... d.d. Z... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, izvan glavne rasprave, dana 25. listopada 2010.

riješio je: *Prijava prijavitelja T.S. iz... protiv prijavljenog H... T... d.d. Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) odbacuje se kao prekasno podnesena.*

Obrazloženje

Prijavitelj u prijavi podnesenoj 4. listopada 2010. godine navodi da je prijavljeni protiv prijavitelja pokrenuo postupak radi isplate u kojem je prijavljeni povukao tužbu te je stoga obvezan na nadoknadu parničkih troškova prijavitelju u iznosu od 70,00 kuna, sve prema pravomoćnom Rješenju Općinskog suda u Čakovcu broj P-362/07 od 14. siječnja 2009. godine.

Kako prijavljenik nije platio dužni iznos, prijavitelj je izjavio jednostranu kompenzaciju za svoje obveze po telefonskim računima a prijavljeni nije prihvatio kompenzaciju te je isključio prijavitelju telefonsku uslugu krajem listopada 2009. godine.

Prijavitelj traži da mu se prijavljeni ispriča i plati 70,00 kuna.

Uz prijavu dostavlja dopis od 27. 10. 2009., Rješenje Općinskog suda u Čakovcu broj P-362/07 od 14. siječnja 2009. godine, račune za 07/2009., 09/2009., s uplatom, opomenu za neplaćene račune 05/09. i 07/09., dopise prijavitelja i prijavljenog putem elektronske pošte od 15. veljače 2009., 4. studenog 2006. i 6. ožujka 2009. godine.

Prema čl. 21. i 22. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine 66/06., 114/2006.,129/2007. i 8/08) prijava se može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena, a na rokove Sud pazi po službenoj dužnosti.

Uvidom u Rješenje Općinskog suda u Čakovcu broj P-362/07 od 14. siječnja 2009. godine utvrđeno je da je prijavljeni dužan naknaditi prijavitelju

troškove postupka u iznosu od 70,00 kuna u roku od osam dana. Uvidom u dopis prijavitelja prijavljeniku od 15. veljače 2009. godine utvrđeno je da je prijavitelj predložio kompenzaciju u iznosu od 70,00 kuna prema predmetnom Rješenju s računom za siječanj 2009. godine a uvidom u dopis prijavljenog od 6. ožujka 2009. godine utvrđeno je da on odbija predloženu kompenzaciju. Uvidom u dopis od 27. 10. 2009. godine utvrđeno je da je prijavljenik isključio prijavitelju telefon i ADSL toga dana.

Slijedom navedenih utvrđenja, razvidno je da je dana 27. 10. 2009. godine prijavitelj saznao za povredu (isključenje telefona zbog neprihvaćanja izjave o kompenzaciji) i za počinitelja, ovdje prijavljenog.

Stoga, u konkretnom slučaju rok za podnošenje prijave od šest mjeseci teče od toga dana, pa je krajnji rok za podnošenje prijave 27. svibnja 2009. Sud ovdje uzima rok od šest mjeseci kao subjektivni rok.

Kako je prijava podnesena 3. listopada 2010. godine, znači da je podnesena izvan roka, pa ju je na temelju članka 21. i 22. Pravilnika valjalo odbaciti jer na taj rok Sud pazi po službenoj dužnosti.

Valja napomenuti da ovaj Sud nije ovlašten odlučivati o ovrsi pravomoćne sudske odluke (Rješenje Općinskog suda u Čakovcu broj P-362/07 od 14. siječnja 2009. godine), već na temelju čl. 36. citiranog Pravilnika može izreći jednu od predviđenih mjera.

Zbog izloženog, valjalo je riješiti kao u izreci ovog rješenja.

Sutkinja G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 8 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 54

Prijava nepravovremena - odbačaj

Iz navoda i dokaza koje je prijavitelj dostavio u spis proizlazi da je povreda u vezi s povišenjem rente mogla biti učinjena najkasnije kada je prijavljenik pozvao prijavljenog na povišenje rente podnošenjem tužbe nadležnom sudu 4. 3. 2009. (jer prijavitelj povredu zbog koje je podnio predmetnu prijavu nalazi u postupanju prijavljenog pri pokretanju sudskog postupka zbog povišenja rente) budući da u razdoblju od 24 mjeseca prijavljeni nije postupio u skladu sa svojim obvezama iz čl. 12., st. l. i 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, kao niti u skladu s odredbama Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike. Prijava je podnesena 2. svibnja 2011., dakle, nakon proteka objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda učinjena, zbog čega ju je Sud odbacio na temelju odredbe iz čl. 23., st. 1., t. 4. Pravilnika.

Rješenje broj P-I-34/011 od 26. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po sutkinji ... u povodu prijave prijavitelja mldb. I.Z. zastupan po majci i zz S. Z. iz... protiv prijavljenika E...H... d.d. Z... zbog povrede pravila morala i Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike, bez održavanja rasprave, 26. svibnja 2011.

riješio je: *Odbacuje se prijava prijavitelja mldb. I.Z. zastupan po majci i zz.S. Z. iz... protiv prijavljenika E...H... d.d. Z... zbog povrede pravila morala i Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike - kao prekasno podnesena.*

Obrazloženje

Prijavitelj je 2. svibnja 2011. Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud) protiv prijavljenog podnio prijavu iz koje proizlazi da je s prijavljenikom 10. listopada 2005. sklopio sudsku nagodbu, u kojoj je, među ostalim, prijavljenik priznao prijavitelju i pravo na trajnu tuđu pomoć i njegu (renta) u opsegu od 24 sata mjesečno, te da je izvršio isplatu cjelokupne štete, pa tako i s osnova rente, a rentu prijavljenik plaća kontinuirano oštećeniku i danas. S obzirom na to da su od sklapanja sudske nagodbe 10. listopada 2005. troškovi života, odnosno neto zarada NKV radnika, višestruko porasli, oštećenik je, ovdje prijavitelj, 4. 3. 2009. ustao tužbom pred nadležnim sudom radi povišenja rente koju prijavljenik plaća oštećeniku još od 2005. Prijavljenik, od dana podnošenja tužbe 4. 3. 2009., pa sve do pokretanja postupka pred ovim sudom, nije oštećeniku isplatio niti jedan dio povećane rente, već je odgovorom na tužbu od 30. 3. 2009. osporio, da bi kod tužitelja uopće postojao trajni invaliditet u onom obujmu na osnovi kojega je upravo prijavljenik 10. listopada 2005. sklopio sudsku nagodbu tako da prijavljenik puna 24 mjeseca nije

postupio u skladu sa svojim obvezama iz čl. 12., st. l. i 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, kao niti u skladu s odredbama Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike.

Odredbom iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Slijedom toga, iz navoda i dokaza koje je prijavitelj dostavio u spis proizlazi da je povreda u vezi s povišenjem rente mogla biti učinjena najkasnije kada je prijavljenik pozvao prijavljenog na povišenje rente podnošenjem tužbe nadležnom sudu 4. 3. 2009. (jer prijavitelj povredu zbog koje je podnio predmetnu prijavu nalazi u postupanju prijavljenog pri pokretanju sudskog postupka zbog povišenja rente) budući da u razdoblju od 24 mjeseca prijavljeni nije postupio u skladu sa svojim obvezama iz čl. 12., st. l. i 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, kao niti u skladu s odredbama Kodeksa poslovne osiguravateljne i reosiguravateljne etike. Prijava je podnesena 2. svibnja 2011., dakle, nakon proteka objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda učinjena, zbog čega ju je Sud odbacio na temelju odredbe iz čl. 23., st. 1., t. 4. Pravilnika.

Sutkinja G.A.M.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog rješenja prijavitelj ima pravo žalbe u roku od osam (8) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 3 (tri) primjerka.

Slučaj 55

Nedostaci stvari ili usluge – odgovornost trgovca

Trgovac – prodavatelj, proizvođač ili davatelj usluge mora poštivati potrošačka pravo da kupljena stvar ili usluga nema nedostataka i da ima svoja redovna uporabna svojstva, **odnosno mora biti spreman otkloniti (popraviti) nedostatke, tj. poduzeti sve što po je po zakonu dužan napraviti da bi stvar ili usluga koju je isporučio kupcu imala ta svojstva, a nije dužan tumačiti potrošaču po kojim je propisima postupao.**

Prava iz jamstva proizlaze iz zakonskih odredbi i ona nisu dispozitivne pravne prirode...

Prvostupanjski – presuda i rješenje broj P-I-3/10 od 14. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću... u povodu prijave prijavitelja D.P. iz... protiv prijavljenoga L... d.o.o., Z..., zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon rasprave održane i zaključene dana 14. ožujka 2011.,

presudio je: *Prijavljeni L... d.o.o., Z...,*

I. odgovoran je:

1. *što je na proizvodu USB flash drive SHARKOON Flexi Drive EC4, koji je 13. travnja 2010. prodao prijavitelju, kao zemlju podrijetla naveo Njemačku iako je zemlja podrijetla Kina, čime je postupio protivno odredbi članka 17., stavka 3. Zakona o zaštiti potrošača, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

2. *što uz proizvod - monitor LCD ASUS VH232T prijavitelju 31. svibnja 2010. nije predao upute za upotrebu na hrvatskom jeziku, čime je postupio protivno odredbi članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

3. *što je prijavitelju 4. lipnja 2010. prodao prenaponsku zaštitu Belkin conserve BG108000cd2M s jamstvom od 12 mjeseci iako je proizvođačevo jamstvo doživotno, čime je postupio protivno odredbi članka 107., stavka 1., u vezi s člankom 109., stavkom 4. Zakona o zaštiti potrošača, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

4. *što je prijavitelju 12. lipnja 2010. prodao zamjenski toner HP Printeam 12 A Q2612A 2K s jamstvom od 7 dana iako je proizvođačevo jamstvo dvije godine,*

čime je postupio protivno odredbi članka 107., stavka 1., u vezi s člankom 109., stavkom 4. Zakona o zaštiti potrošača, *što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se *za djela pod točkama I.1. do I.4. ove presude, na temelju članka*

*36., stavka 1., točke 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08)**, izriče***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore,

II. oslobađa se odgovornosti za:

1. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog nepoštene poslovne prakse iz članka 107., stavka 1. u vezi s člankom 109., stavkom 4. tog zakona, zbog sustavne primjene zavaravajuće poslovne prakse nakon sklapanja pravnog posla u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES, i to tako da bi prijavljeni negirao zakonom utvrđena potrošačka prava prijavitelja,
2. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog zavaravajuće poslovne prakse iz članka 110., stavka 1. tog zakona, zbog sustavnog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,
3. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavnog odbijanja ispunjenja ugovora u skladu s odredbama Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,
4. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog pozivanja na trgovačke običaje i praksu suprotno odredbama članka 12. Zakona o obveznim odnosima u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,
5. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog formulacije koja se nalazi u odgovoru na prigovor koja glasi: „Budući da ste prijenosno računalo kupili 20. 8. 2008. godine, a do dana Vašeg dolaska u tvrtku Links d.o.o. radi reklamacije istoga (28. 9. 2009.) je prošlo više od navedenog zakonskog roka (6mj.), treba zaključiti da se ne radi o materijalnim nedostacima rečenog računala“,
6. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog protuzakonitog tumačenja članka 400., stavka 3. Zakona o obveznim odnosima, kao zaštitnog mehanizma trgovca/prodavatelja iako je rečeni mehanizam namijenjen zaštiti kupca/potrošača te korištenjem roka iz rečenog stavka u pobijanju rokova propisanih člankom 403., stavkom 4., odnosno člankom 404., stavkom 2. tog zakona,
7. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog negiranja da je obavijest o materijalnim nedostacima poslana u skladu s odredbama članka 403., stavka 4., odnosno članka 404., stavka 2. i članka 406. Zakona o obveznim odnosima,
8. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku

reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog formulacije koja se nalazi u odgovoru na prigovor koja glasi: „a u kojem se pozivate na članak 5., stavak 2. ZZP-a koja se odnosi na materijalne nedostatke proizvoda, dok bi se na konkretan slučaj odnosila odredba članka 5., stavka 5. koja direktno upućuje na gore navedeni članak 423. ZOO-a, budući se ovdje radi o ostvarenju jamstva, a ne materijalnim nedostacima“,

9. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog formulacije koja se nalazi u odgovoru na prigovor koja glasi: „SAŽETAK: Obzirom da se radi o postupku jamstva, a ne o materijalnim nedostacima“ koja je u suprotnosti s odredbama članka 403., stavka 4., odnosno članka 404., stavka 2. i članka 406. ZOO-a negira upozorenje iz prigovora čine prijavljeni niječe svoju odgovornost za materijalne nedostatke i zbog koje je izjavljen raskid ugovora“,

10. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog negiranja da se radi o Zakonom o obveznim odnosima utvrđenim pravima iz odgovornosti o materijalnim nedostacima, iako je prijavitelj stavio zahtjev da mu se na pojedina pitanja iz rečenih prava jasno odgovori, a čime prijavljeni niječe svoju odgovornosti,

11. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog odbijanja izdavanja jamstva u pisanom obliku u skladu s odredbama članka 423., stavka 3. ZOO-a iako je upućen zahtjev da se na pojedina pitanja iz jamstva jasno pismeno odgovori,

12. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog odbijanja jasnog tumačenja članka 425. ZOO-a u odnosu na prijenosno računalo HP 6820s KU225ES,

13. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog formulacije koja se nalazi u odgovoru na prigovor koja glasi: „pod troškove dostave razumijevaju se troškovi donošenja proizvoda u mjesto obavljene kupoprodaje (u konkretnom slučaju poslovnica Split), što je u skladu s trgovačkim običajima“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 427., stavka 1. Zakona o obveznim odnosima,

14. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog formulacije koja se nalazi u odgovoru na prigovor koja glasi: „a u skladu i s našom dosadašnjom praksom, Links d.o.o. snosi sve troškove prijenosa/dostave proizvoda od mjesta obavljene kupoprodaje (u konkretnom slučaju poslovnica Split) do ovlaštenog servisa i povratno“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 427., stavka 1. Zakona o obveznim odnosima,

15. kršenje članka 6., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog razloga kršenja iz točaka II.4. do II.14. ovoga rješenja,

16. kršenje članka 7., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog for-

mulacije koja se nalazi u odgovoru na prigovor koja glasi: „'Formulacija ima pravo naplatiti uslugu otpremanja robe u ovlaštene servise prema cjeniku servisa', odnosi se na određene slučajeve koji zbog ekonomičnosti ne mogu biti navedeni pojedinačno“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača,

17. kršenje članka 7., stavka 2. Zakon o zaštiti potrošača u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES zbog formulacije koja se nalazi u odgovoru na prigovor koja glasi: „U odnosu na postavljeno pitanje glede 'bitnog popravka' valja reći da je to zakonska formulacija te da se pod taj naziv svrstavaju popravci određene vrste koji nisu taksativno navedeni, niti mogu biti, obzirom se do zaključka radi li se o bitnom popravku ili ne može doći isključivo nakon ustanovljavanja kvara“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 13. navedenog zakona jer prijavljeni očito ne razumije da je dužan biti jasan i znati u okviru svoje profesionalne djelatnosti konkretne odgovore na konkretna pitanja za konkretni proizvod koji prodaje,

18. kršenje članka 8., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog odbijanja davanja odgovora na četiri postavljena pitanja u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES te protuzakonitog odgovara na dva pitanja, čime prijavljeni nije odgovorio na 75% pitanja,

19. kršenje članka 8., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog odbijanja davanja ikakvog odgovora o načinu podnošenja pisanih prigovora u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,

20. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog odbijanja davanja jasnog odgovora o pojedinim pitanjima iz jamstva u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,

21. kršenje članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavne primjene zavaravajuće poslovne prakse nakon sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. navedenog zakona, u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES, budući da je prijavljeni negirao zakonom utvrđena potrošačka prava,

22. zavaravajuću praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavnog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. tog zakona u pobijanju prijaviteljevih potrošačkih prava iz članka 403., stavka 4., članka 404., stavka 2. i članka 406. Zakona o obveznim odnosima, a sve zato što je u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES tekst odgovora na prigovor pun netočnih informacija kojima se niječe odgovornost prijavljenog za materijalne nedostatke na prijenosnom računalu HP 6820s KU225ES,

23. zavaravajuću praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog korištenja nepostojeće preporuke javnog tijela iz članka 112., točke 4. tog zakona, odnosno, u konkretnom slučaju Državnog inspektorata, budući da se u tekstu odgovora na prigovor navodi i tvrdi kako odgovorna osoba prijavljenog pri sastavljanju Odgovora na prigovor konzultirala i s državnim inspektoratom, i to prvenstveno radi iscrpnosti, sadržajnosti i zakonske osnovanosti odgovora na prigovor,

24. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustav-

nog odbijanja ispunjenja odgovora u skladu s odredbama Zakona o obveznim odnosima u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,

25. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog odbijanja povrata plaćenog iznosa za proizvod u skladu s odredbama tog članka što je ugovor raskinut u skladu s odredbama članka 410., stavka 1., točke 4. i članka 410. Zakona o obveznim odnosima u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,

26. kršenje članka 6., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog razloga kršenja navedenog u točki II.25. ovoga rješenja,

27. kršenje članka 8., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavnog odbijanja odgovaranja na zahtjev za povrat plaćenog iznosa u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,

28. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača, a sve zbog neodgovaranja na zahtjev u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,

29. nepostupanja po nalogu Državnog inspektorata (obavijest inspektorata od 8. 12. 2009.) u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES,

30. nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog primjena zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. tog zakona, a sve stoga što je prijavljeni prodao nešto za što predstavnik proizvođača kaže da je usluga podrške po isteku jamstva, a ne produljenje jamstva s 12 na 24 mjeseca (Care Pack usluga za prijenosno računalo HP 6820s KU225Es),

31. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. tog zakona a u vezi s Care Pack uslugom za prijenosno računalo HP 6820s KU225Es,

32. kršenje članka 5., stavka 5. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES koja glasi: „budući da ste prijenosno računalo kupili 20. 8. 2008. a da do dana Vašeg dolaska u tvrtku Links d.o.o. radi reklamacije istog (28. 9. 2009.) je prošlo više od navedenog zakonskog roka (6mj.) treba zaključiti da se NE RADi o materijalnim nedostacima rečenog računala, nego se radi o postupku JAMSTVA“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. stavka 6. ZOO-a budući da je prijavljeni izmislio da je prijenosno računalo HP 6820 s KU225ES u jamstvenom roku, a što je predstavnik proizvođača opovrgnuo,

33. kršenje članka 5., stavka 5. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES koja glasi: „a u kojem se pozivate na članak 5. stavak 2. ZZP-a koja se odnosi na materijalne nedostatke proizvoda, dok bi se na konkretni slučaj odnosila odredba članka 5. stavka 5. koja direktno upućuje na gore navedeni članak 423. ZOO-a, budući se ovdje radi o ostvarenju jamstva, a ne o materijalnim nedostacima“, jer da je u suprotnosti s odredbama članaka 423., stavka

6. ZOO-a budući da je prijavljeni izmislio da je računalo HP 6820s KU225ES u jamstvenom roku, a što je predstavnik proizvođača opovrgnuo,

34. kršenje članka 5., stavka 5. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije u postupku reklamacije i prigovora na kupljeni proizvod - HP 6820 s KU225ES koja glasi: „Obzirom da se radi o postupku jamstva, a ne o materijalnim nedostacima“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. stavka 6. ZOO budući da je prijavljeni izmislio da je računalo HP 6820s KU225ES u jamstvenom roku, što je predstavnik proizvođača opovrgnuo,

35. nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog primjene zavaravajuće poslovne prakse nakon sklapanja pravnog posla iz članaka 109., stavka 4., točke 1. Zakona o zaštiti potrošača, a sve zbog kršenja zakona iz točke II.32. do II.34. izreke ove presude,

36. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni lagao da je računalo HP 6820s KU225ES u jamstvenom roku,

37. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu maloprodajnog računa koja glasi: „Jamstvo se ostvaruje isključivo u servisu Links d.o.o. Kupac snosi troškove dostave“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 410., stavka 4., članka 423., stavka 1. i članka 427., stavka 1. Zakona o obveznim odnosima,

38. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu maloprodajnog računa broj 9 od 23. siječnja 2010. koja glasi: „Jamstvo je moguće ostvariti samo ako se uz neispravni artikl priloži sva pripadajuća dokumentacija“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

39. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 9 od 23. siječnja 2010. koja glasi: „Da bi se ostvarilo pravo na jamstvo potrebno je uz neispravnu komponentu priložiti sav potreban pribor koji se s robom prodan“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

40. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 9 od 23. siječnja 2010. koja glasi: „Uz to je potrebno navesti detaljan opis kvara kako bi se olakšala provjera samog proizvoda“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

41. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 9 od 23. siječnja 2010. koja glasi: „Sve reklamacije nepropisno zapakirane ili one kod kojih je došlo do vidljivih mehaničkih oštećenja u transportu neće biti pre-

uzete od strane prodavača već će biti vraćene pošiljatelju o njegovom trošku“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 427. Zakona o obveznim odnosima budući da rizik za propast ili oštećenje stvari po aktivaciji jamstva ne snosi kupac,

42. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 9 od 23. siječnja 2010. koja glasi: „Ukoliko kupac izgubi jamstveni obrazac ovlaštenog servisa postoji mogućnost da se na takvom artiklu neće moći riješiti jamstvo“, jer je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. ZOO-a budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

43. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 9 od 23. siječnja 2010. koja glasi: „U slučaju rješavanja reklamacije proizvoda i zahtjeva za ostvarivanjem jamstva dužnost kupca je dostaviti reklamirani artikl do prodavača“, jer da je u suprotnosti s odredbom članka 427. Zakona o obveznim odnosima budući da je prijavljeni po aktivaciji jamstva dužan prenijeti stvar do mjesta gdje se treba popraviti i popravljenu vratiti,

44. kršenje članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 9 od 23. siječnja 2010. koja glasi: „Jamstvo na proizvod je moguće ostvariti jedino ako je uz proizvod prilože sav pribor koji je s proizvodom dobiven pri kupovini (kablovi, I/O Shield i sl.)“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

45. kršenje članka 6., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog kršenja zakona iz točke II.37. do II.44. izreke ove presude,

46. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao proizvođačev jamstveni list koji nije u skladu s hrvatskim propisima zbog formulacije koja se nalazi na ASUS-ovu jamstvenom listu koja glasi: „Molim držite originalnu ambalažu za zaštitu računa u slučaju otpreme u Servis. Ako će Računalo biti poslano u drugoj ambalaži ASUS može opteretiti kupca troškovima nove sigurne kutije“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 14., stavka 4. Zakona o zaštiti potrošača budući da kupac/potrošač nije dužan zadržati originalnu ambalažu te člankom 427. Zakona o obveznim odnosima budući da je proizvođač po aktivaciji jamstva dužan prenijeti stvar do mjesta gdje je treba popraviti i popravljenu vratiti,

47. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao proizvođačev jamstveni list koji nije u skladu s hrvatskim propisima zbog formulacije koja se nalazi na ASUS-ovu jamstvenom listu koja glasi: „Otprema u ovlašteni servis ASUS-a tijekom jamstvenog roka ne označava da će se svaki popravak biti besplatan“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423., 424. i 427. Zakona o obveznim odnosima budući da je svaki popravak besplatan, tj. proizvođač je dužan o svom trošku vratiti popravljeni proizvod,

48. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao proizvođačev jamstveni list koji nije u skladu s hrvatskim propisima zbog formulacije koja se nalazi na ASUS-ovu jamstvenom listu koja glasi: „Nakon odabira proizvoda ASUS će provjeriti važnost jamstva i će ocijeniti je li podrška u njihovom okviru“, a što uopće nije jasno,

49. nepoštenu ugovornu odredbu iz članka 96. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista koja glasi: „U slučaju reklamacije artikla za koje Links d.o.o. servis ili ovlašteni servis ustanovi da su ispravni, bit će naplaćena usluga administracije, dijagnostike i transporta robe u jednom smjeru prema trenutno važećem cjeniku“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu, a ako je proizvod pod jamstvom, dijagnostika je besplatna neovisno o rezultatu jer pregled je jedini način utvrđivanja nedostataka, a kupac je laik u skladu s odredbama članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača i ne posjeduje stručna znanja kako bi procijenio ima li proizvod prije slanja u servis ili nema nedostatak,

50. nepoštenu ugovornu odredbu iz članka 96. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi na obrascu jamstvenog lista koja glasi: „U slučaju nepotpune jamstvene prijave…, servis Links d.o.o. zaračunava radne sate utrošene na rješavanje zadanog naloga od strane kupca prema važećem cjeniku“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu, a ako je proizvod pod jamstvom administracija je besplatna jer je kupac laik u skladu s odredbama članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača i ne posjeduje stručna znanja da bi morao ispuniti jamstvenu prijavu kako je zamislio prijavljeni,

51. nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavne primjene zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni sustavno negirao zakonom utvrđena potrošačka prava iz točke II.37. do II.50. izreke ove presude,

52. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavnog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača iz točke II.37. do II.50. izreke ove presude,

53. nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog primjene zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. ZZP-a budući da je prijavljeni prodao nešto za što predstavnik proizvođača kaže da nije istina budući da standardno jamstvo za novo prijenosno računalo ASUS K70IJ-TY044L iznosi 12 mjeseci a ne kako ga prijavljeni prodaje 24 mjeseca,

54. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača pri kupnji prijenosnog računala ASUS K70IJ-TY044L,

55. kršenje članka 224., stavka 1. Kaznenog zakona zbog dovođenja u zabludu tijekom sklapanja pravnog posla kod prijenosnog računala ASUS K70IJ-TY044L,

56. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavnog odbijanja ispunjenja ugovora u skladu s odredbama Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti potrošača budući da prijavljeni odbio postupiti po prijaviteljevim zahtjevima iz prigovora od 2. veljače 2010. te budući da se u većini tekstova očituje o slučaju za prijenosno računalo HP 6820 s KU225ES,

57. nepoštene poslovne prakse iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog primjene zavaravajuće poslovne prakse nakon sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni devet puta lagao u odgovoru na prijaviteljev prigovor od 2. veljače 2010.,

58. zavaravajuću poslovnu praksu iz članak 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača u dogovoru na prijaviteljev prigovor od 2. veljače 2010.,

59. zavaravajuću poslovnu praksu iz članak 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog korištenja nepostojeće preporuke javnog tijela iz članka 112., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača u pobijanju potrošačkih prava, konkretno Državnog inspektorata, budući da prijavljeni tvrdi „da smo jamstvene uvjete izmijenili i dopunili i to po naputcima i u suradnji s gospodarskim inspektoratom. Te su kao takvi u skladu sa zakonom“, što nije istina jer prijavljeni nije poslušao gospodarskog inspektora s kojim je surađivao i laže da je u suradnji s gospodarskim inspektorom izmijenio i dopunio jamstvene uvjete jer oni nisu u skladu sa zakonom,

60. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „Da bi se ostvarilo pravo na jamstvo potrebno je uz neispravnu komponentu priložiti sav potreban pribor koji je s robom prodan …“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

61. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „Uz to je potrebno navesti detaljan opis kvara kako bi se olakšala provjera samog proizvoda“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po račun,

62. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „Sve reklamacije nepropisno zapakirane ili one kod kojih je došlo do vidljivih mehaničkih oštećenja u transportu neće biti preuzete od

strane prodavača već će biti vraćene pošiljatelju o njegovom trošku“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 427. Zakona o obveznim odnosima budući da rizik za propast ili oštećenje stvari po aktivaciji jamstva ne snosi kupac,

63. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „Ukoliko kupac izgubi jamstveni obrazac ovlaštenog servisa postoji mogućnost da se na takvom artiklu neće moći riješiti jamstvo“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

64. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „U slučaju rješavanja reklamacije proizvoda i zahtjeva za ostvarivanjem jamstva dužnost kupca je dostaviti reklamirani artikl do proizvođača“, jer da je u suprotnosti s odredbom članka 427. Zakona o obveznim odnosima budući da je prijavljeni po aktivaciji jamstva dužan prenijeti stvar do mjesta gdje se treba popraviti i popravljenu vratiti,

65. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „Jamstvo na proizvod je moguće ostvariti jedino ako je uz proizvod priložen sav pribor koji je s proizvodom dobiven pri kupovini (kablovi, I/O Shield i sl.)“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

66. kršenje članka 6., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog kršenja odredbi iz točke II.60. do II.65. izreke ove presude,

67. nepoštenu ugovornu odredbu iz članka 96. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „U slučaju reklamacije artikla za koje Links d.o.o. servis ili ovlašteni servis ustanovi da su ispravni bit će naplaćena usluga administracije, dijagnostike i transporta u jednome smjeru prema trenutno važećem cjeniku“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po račun, a ako je proizvod pod jamstvom dijagnostika je besplatna neovisno o rezultatu jer pregled je jedini način utvrđivanja nedostataka, a kupac je laik u skladu s odredbom članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača i ne posjeduje stručna znanja kako bi procijenio ima li proizvod prije slanja u servis ili nema nedostataka,

68. nepoštenu ugovornu odredbu iz članka 96. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 3194 od 13. travnja 2010., račun broj 17997 od 31. svibnja 2010. i račun broj 4552 od 4. lipnja 2010. koja glasi: „U slučaju nepotpune jamstvene prijave

…, servis Links d.o.o. zaračunava radne sate utrošene na rješavanju zadanog naloga od strane kupca prema važećem cjeniku usluga", jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu, a ako je proizvod pod jamstvom, administracija je besplatna jer je kupac laik u skladu s odredbom članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača i ne posjeduje stručna znanja da bi morao znati ispuniti jamstvenu prijavu kako je zamislio prijavljeni,

69. nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavne primjene zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. Zakona o zaštiti potrošača budući da prijavljeni sustavno negira zakonom utvrđena potrošačka prava kod kupoprodaje po maloprodajnom računu broj 3194 od 13. travnja 2010., računu broj 17997 od 31. svibnja 2010. i računu broj 4552 od 4. lipnja 2010.,

70. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavnog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača kod kupoprodaje po maloprodajnom računu broj 3194 od 13. travnja 2010., računu broj 17997 od 31. svibnja 2010. i računu broj 4552 od 4. lipnja 2010.,

71. nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog primjene zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prodao USB flash drive SHARKOON Flexi-drive EC4 tvrdeći da je zemlja podrijetla Njemačka, iako je evidentno da je Kina,

72. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača kod kupoprodaje po maloprodajnom računu broj 3194 od 13. travnja 2010.,

73. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao proizvođačev jamstveni list uz maloprodajni račun broj 4552 od 4. lipnja 2010., koji nije u potpunosti u skladu s hrvatskim propisima zbog formulacije na Belkinovu jamstvenom listu koja glasi: „Svi troškovi transporta BELKIN prenaponske zaštite i oštećenih priključenih uređaja dostavljeni Belkinu-u na pregled će početno pasti na teret osnovnog potrošača ili krajnjeg korisnika i Belkin će mu nadoknaditi ako se ustanovi da je Belkin prenaponska zaštita bila oštećena i zahtjev odobren", što je u suprotnosti s odredbama članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača jer je potrošač laik, članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača jer krši odredbe članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima (poglavito odredbu članka 427.) budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu, članka 96. Zakona o zaštiti potrošača budući da je ugovorna odredba krajnje nepoštena jer predstavlja kažnjavanje potrošača samo zato što je laik, a sve skupa predstavlja nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107. Zakona o zaštiti potrošača budući da se u vrijeme sklapanja pravnog posla koristi zavaravajućom poslovnom praksom iz članka 110., stavka 2., točke 7.

Zakona o zaštiti potrošača, a što je izrijekom zabranjeno u članku 108. Zakona o zaštiti potrošača,

74. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao proizvođačev jamstveni list uz maloprodajni račun broj 4552 od 4. lipnja 2010., koji nije u potpunosti u skladu s hrvatskim propisima zbog formulacije na Belkinovu jamstvenom listu koja glasi: „Ako Belkin utvrdi, po svom isključivom nahođenju, da nije praktično poslati oštećene priključene uređaje Belkin-u, on može odrediti, po svom isključivom nahođenju, mjesto za popravak uređaja gdje će se pregledati i procijeniti troškovi popravka takvih priključenih uređaja. Trošak, ako je ikakav, slanja takvom mjestu za popravak i za takvu procjenu će početno pasti na teret osnovnog potrošača ili krajnjeg potrošača i Belkin će mu to naknaditi ako se ustanovi da je Belkin prenaponska zaštita bila oštećena i zahtjev je odobren“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača jer je potrošač laik, članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača jer krši odredbe članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima (poglavito odredbu članka 427.) budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu, članka 96. Zakona o zaštiti potrošača budući da je ugovorna odredba krajnje nepoštena jer predstavlja kažnjavanje potrošača samo zato što je laik, a sve skupa predstavlja nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107. Zakona o zaštiti potrošača budući da se u vrijeme sklapanja pravnog posla koristi zavaravajućom poslovnom praksom iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača, a što je izrijekom zabranjeno u članku 108. Zakona o zaštiti potrošača,

75. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao proizvođačev jamstveni list uz maloprodajni račun broj 4552 od 4. lipnja 2010., koji nije u potpunosti u skladu s hrvatskim propisima zbog formulacije na Belkinovu jamstvenom listu koja glasi: „Svi zahtjevi za odštetu koji proizlaze iz ovog sporazuma o Belkin prenaponskoj zaštiti i priključenim uređajima moraju se podnijeti u roku od 15 dana od datuma 'događaj' i moraju biti popraćeni s računom ili nekim drugim dokazom o kupnji oštećenih priključenih uređaja inače će Belkin sporazum o priključenim uređajima biti ništavan“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 230. i 1080. Zakona o obveznim odnosima

76. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao proizvođačev jamstveni list uz maloprodajni račun broj 4552 od 4. lipnja 2010., koji nije u potpunosti u skladu s hrvatskim propisima zbog formulacije na Belkinovu jamstvenom listu koja glasi: „2. stupite u kontakt sa belkin-ovim predstavnikom za usluge potrošačima na broj +44 (0) 1933352075 u roku od 15 dana od „događaja“i budite spremni da pribavite sljedeće podatke“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 230. i 1080. Zakona o obveznim odnosima,

77. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača pri kupnji prenaponske zaštite Belkin conserve BG108000cd2M,

78. kršenje članka 224. Kaznenog zakona zbog dovođenja u zabludu tijekom sklapanja pravnog posla pri kupnji prenaponske zaštite Belkin conserve BG108000cd2M,

79. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „Da bi se ostvarilo pravo na jamstvo potrebno je uz neispravnu komponentu priložiti sav potreban pribor koji je s robom prodan …“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

80. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „Uz to je potrebno navesti detaljan opis kvara kako bi se olakšala provjera samog proizvoda“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

81. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „Sve reklamacije nepropisno zapakirane ili one kod kojih je došlo do vidljivih mehaničkih oštećenja u transportu neće biti preuzete od strane prodavača već će biti vraćene pošiljatelju o njegovom trošku“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 427. Zakona o obveznim odnosima budući da rizik za propast ili oštećenje stvari po aktivaciji jamstva ne snosi kupac,

82. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „Ukoliko kupac izgubi jamstveni obrazac ovlaštenog servisa postoji mogućnost da se na takvom artiklu neće moći riješiti jamstvo“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

83. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „U slučaju rješavanja reklamacije proizvoda i zahtjeva za ostvarivanjem jamstva dužnost kupca je dostaviti reklamirani artikl do proizvođača“, jer da je u suprotnosti s odredbom članka 427. Zakona o obveznim odnosima budući da prijavljeni po aktivaciji jamstva dužan prenijeti stvar do mjesta gdje se treba popraviti i popravljenu vratiti,

84. kršenje članka 5., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na jamstvenom listu uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „Jamstvo na proizvod je moguće ostvariti jedino ako je uz proizvod priložen sav pribor koji je s proizvodom dobiven pri kupovini (kablovi, I/O Shield i sl.)“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za

ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu,

85. kršenje članka 6., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog kršenja iz točke II.79. do II.84. ove presude.

86. nepoštenu ugovornu odredbu iz članka 96. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „U slučaju reklamacije artikla za koje Links d.o.o. servis ili ovlašteni servis ustanovi da su ispravni bit će naplaćena usluga administracije, dijagnostike i transporta u jednome smjeru prema trenutno važećem cjeniku“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu, a ako je proizvod pod jamstvom, dijagnostika je besplatna neovisno o rezultatu jer pregled je jedini način utvrđivanja nedostataka, a kupac je laik u skladu s odredbom članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača i ne posjeduje stručna znanja kako bi procijenio ima li proizvod prije slanja u servis ili nema nedostataka,

87. nepoštenu ugovornu odredbu iz članka 96. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na obrascu jamstvenog lista uz maloprodajni račun broj 4786 od 14. lipnja 2010. i račun broj 4886 od 17. lipnja 2010. koja glasi: „U slučaju nepotpune jamstvene prijave …, servis Links d.o.o. zaračunava radne sate utrošene na rješavanju zadanog naloga od strane kupca prema važećem cjeniku usluga“, jer da je u suprotnosti s odredbama članka 423. do 429. Zakona o obveznim odnosima budući da je za ostvarenje prava jamstva jedini uvjet utvrditi je li proizvod u jamstvenom roku, što se vidi po računu, a ako je proizvod pod jamstvom, administracija je besplatna jer je kupac laik u skladu s odredbom članka 3., stavka 1., točke 4. Zakona o zaštiti potrošača i ne posjeduje stručna znanja da bi morao znati ispuniti jamstvenu prijavu kako je zamislio prijavljeni,

88. nepoštenu poslovnu praksu iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavne primjene zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. ZZP-a budući da prijavljeni sustavno negira zakonom utvrđena potrošačka prava kod kupoprodaje po maloprodajnom računu broj 4786 od 14. lipnja 2010. i računu broj 4886 od 17. lipnja 2010.,

89. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog sustavnog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača kod kupoprodaje po maloprodajnom računu broj 4786 od 14. lipnja 2010. i računu broj 4886 od 17. lipnja 2010.,

90. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača kod kupoprodaje po maloprodajnom računu broj 4759 od 12. lipnja 2010.,

91. kršenje članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prijavljeni predao Microlineov jamstveni list koji nije u potpunosti u skladu s

hrvatskim propisima zbog formulacije koja se nalazi na Microlineovu jamstvenom listu koja glasi: „Ako u garantnom roku popravak traje dulje od 10 dana od prijave kvara, garantni rok se produljuje za trajanje popravka“, jer da je u suprotnosti s odredbom članka 425. Zakona o obveznim odnosima,

92. nepoštenu poslovnu praksa iz članka 107., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog primjene zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. Zakona o zaštiti potrošača budući da je prodao DVD±RW LG GH22NP20 iako se on ne smije prodavati u maloprodaji budući da u Microlineovim uputama stoji „bulk pakiranje namijenjeno je za ugradnju u PC, nije za prodaju u maloprodaji“,

93. zavaravajuću poslovnu praksu iz članka 110., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog iznošenja netočnih informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. Zakona o zaštiti potrošača kod prodaje DVD±RW LG GH22NP20,

94. kršenje članka 224., stavka 1. Kaznenog zakona zbog dovođenja u zabludu tijekom sklapanja pravnog posla kod prodaje DVD±RW LG GH22NP20.

riješio je

Prijava D.P. iz... protiv prijavljenoga L... d.o.o., Z... odbacuje se kao nepravovremena u dijelu koji je podnesen zbog:

1. kršenja članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije na obrascu maloprodajnog računa broj 3813 od 20. kolovoza 2008. koja glasi: „Jamstvo se ostvaruje isključivo u servisu Links d.o.o. Kupac snosi troškove dostave.“,

2. kršenja članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi u Uputama o jamstvu danim uz proizvod HP 6820 s KU-225ES, koja glasi: „Uz to je potrebno navesti detaljan opis kvara kako bi se olakšala provjera samog proizvoda.“,

3. kršenja članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi u Uputama o jamstvu danim uz proizvod HP 6820 s KU-225ES, koja glasi: „Ukoliko roba ima jamstveni list od ovlaštenog servisera kupac se obvezuje da će u ovlaštenim servisima rješavati jamstvo a ne u servisu Links d.o.o. To je brži i efikasniji način rješavanja jamstva. Ukoliko Kupac izričito traži da Links d.o.o. rješava jamstva na artiklima koji imaju ovlašteni servis u Hrvatskoj Links d.o.o. ima pravo naplatiti uslugu otpremanja robe u ovlaštene servise prema cjeniku servisa.“,

4. kršenja članka 5., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog formulacije koja se nalazi u Uputama o jamstvu danim uz proizvod HP 6820 s KU-225ES, koja glasi: „Eventualne troškove nastale transportom artikala do lokacije servisa tvrtke te povratak istih snosi sam kupac.“,

5. kršenja članka 6., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog kršenja zakona pod točkama 1. do 4. ovog rješenja,

6. kršenja članka 13., stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog neizdavanja isprava koje je proizvođač priredio za proizvod - HP 6820 s KU225ES, i to u prvom redu službenog HP jamstvenog lista,

7. kršenja članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača zbog neizdavanja isprava za proizvod - HP 6820 s KU225ES koje su napisane jasno, vidljivo i čitljivo na hrvatskom jeziku i latiničnim pismom,

8. kršenja članka 9., stavka 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka zbog iznošenja netočnog razloga registracije prijavitelja kao korisnika,

9. kršenja članka 13., stavka 2. Zakona o zaštiti osobnih podataka zbog iznošenja prijaviteljevih osobnih podataka iz Republike Hrvatske bez privole i bez odobrenja Agencije za zaštitu osobnih podataka,

10. kršenja članka 224., stavka 1. Kaznenog zakona zbog dovođenja u zabludu tijekom sklapanja pravnog posla kupoprodaje HP Care Pack usluge uz proizvod - HP 6820 s KU225ES.

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome sudu 8. siječnja 2010. podnio prijavu protiv prijavljenog navodeći da je, u njegovoj poslovnici u Splitu, 20. kolovoza 2008. kupio prijenosno računalo HP 6820s KU225ES, a da je 27. kolovoza 2008. kupio produljenje jamstva sa 12 na 24 mjeseca za to računalo. S navedenim računalom prijavitelj se obratio prijavljenom godinu dana nakon toga (29. rujna 2009.) s upitom kako se podnosi pisani prigovor, na što mu zaposlenici prijavljenog nisu znali dati odgovor pa je 2. listopada 2009. pisani prigovor podnio putem pošte. Odgovor na prigovor prijavitelj je primio 16. listopada 2009., držeći da prijavljeni u odgovoru negira njegova potrošačka prava, zbog čega 29. listopada 2009. sastavlja novi prigovor i zahtjev kojim traži povrat uplaćenih sredstava. Na taj prigovor i zahtjev prijavitelj nije dobio odgovor, slijedom čega protiv prijavljenog podnosi prijavu ovome sudu u kojoj navodi 36 kršenja zakona.

Prijavitelj 29. ožujka 2010. podnosi nadopunu prijave u kojoj tvrdi da ga je prijavljeni prevario jer da produljenje jamstva sa 12 na 24 mjeseca zapravo nije produljenje jamstva već, kako predstavnik proizvođača piše, usluga podrške po isteku jamstva i ne može se niti u kojem slučaju smatrati jamstvom u smislu lokalnih propisa. Tvrdi da ga zbog toga prijavljeni nije ni mogao 22. kolovoza 2008. registrirati kao produljenje jamstva, čime je prekršio odredbe Zakona o zaštiti osobnih podataka (dalje: ZZOP) i o čemu je odlučivala Agencija za zaštitu osobnih podatka, a sve stoga što prijavljeni nije voditelj niti jedne zbirke upisane u središnjem registru iz članka 16. ZZOP-a. Prijavitelj u nadopuni prijave objašnjava da mu prijavljeni nije ništa objasnio, iako ga je to tražio, te da mu je više puta lagao da nije odgovoran za materijalne nedostatke i da je kupljeno računalo pod jamstvom.

U nadopuni prijave prijavitelj navodi i to da je 23. siječnja 2010. kupio novo prijenosno računalo ASUS K70IJ-TY044L za koje je dobio Jamstveni list koji je u suprotnosti sa Zakonom o obveznim odnosima (dalje: ZOO) i Zakonom o zaštiti potrošača (dalje: ZZP). I u tom slučaju je prijavitelj podnio prigovor sa zahtjevima prijavljenom koji je te zahtjeve ignorirao, zbog čega se prijavitelj obratio predstavniku proizvođača od kojeg je saznao da ni novo računalo nema jamstvo od 24 mjeseca. Prijavitelj je nadopunio prijavu s još 33 kršenja zakona.

Prijavitelj je 8. lipnja 2011. po drugi put nadopunio prijavu, koja je kod ovoga suda zaprimljena u predmetu poslovni broj P-I-22/10, a koji je procesnim rješenjem donesenim na ročištu za glavnu raspravu od 20. srpnja 2010. spojen na prvotno započeti predmet radi zajedničkog rješavanja spora.

U drugoj nadopuni prijave prijavitelj navodi da je u međuvremenu otkrio postojanje materijalnog nedostataka na računalu ASUS K70IJ-TY044L budući da navedeno računalo nema hrvatsku tipkovnicu. Nadalje, prijavitelj je 13. travnja 2010. kod prijavljenog kupio USB flash drive SHARKOON Flexi-Drive EC4 za koji je prijavljeni naveo pogrešnu zemlju podrijetla, 31. svibnja 2010. od prijavljenog je kupio monitor LCD ASUS VH232T za koji nije dobio dokumentaciju na hrvatskom jeziku, a 4. lipnja 2010. kupio je prenaponsku zaštitu BELEKIN CONSERVE BG108000cd2m za koji prijavitelj nije naveo točan rok trajanja jamstva predavši mu proizvođačev jamstveni list koji nije u skladu s hrvatskim propisima. Prijavitelj je nadopunio prijavu s još 22 kršenja zakona.

Konačno, prijavitelj je 6. rujna 2010. i treći put nadopunio prijavu u kojoj je naveo da je 12. lipnja 2010. od prijavljenog kupio zamjenski toner HP PRINTEAM 12 A Q2612A 2K za koji je prijavljeni naveo netočan rok jamstva, zatim da je 14. lipnja 2010. kupio od prijavljenog uređaj DVD±RW LG GH22NP20 koji se ne smije prodavati u maloprodaji i za koji proizvođačev jamstveni list nije u skladu s hrvatskim propisima, a da je 17. lipnja 2010. kupio multifunkcijski uređaj HP OfficeJet 4500. Prijavitelj je nadopunio prijavu s još 17 kršenja zakona, tako je u konačnici naveo ukupno 108. kršenja zakona iz svih kupoprodajnih odnosa s prijavljenim.

Prijavljenik se protivio prijavi i njezinim nadopunama. U odgovoru na prijavu od 22. ožujka 2010. prijavljeni navodi da prijavitelj iznosi primjedbe na kupljeni proizvod i na sadržaj njegovih formulacija te uvjetuje ostvarivanje svojih prava na reklamaciju davanjem jasnih odgovora na postavljena pitanja, kao i da nema namjeru dati prijenosno računalo na popravak sve dok se napisane primjedbe ne razjasne. Objašnjava da je u odgovoru na prijaviteljev prvi prigovor iz listopada 2009. naveo razliku između instituta materijalnih nedostataka na proizvodu i instituta jamstva. Za konkretni slučaj tvrdi da nije moglo doći do povrede prijaviteljevih potrošačkih prava jer prijavitelj nije htio predati predmetni proizvod na garanciju te da nikada prijavljeni nije pokušao osujetiti prava iz garancije i da ne isključuje ni mogućnost povrata novaca prijavitelju, ali da je uvjet za ostvarenje bilo kojeg prijaviteljeva prava zaprimanje predmetnog proizvoda. Prijavljeni je tijekom postupka, pa tako i u očitovanju od 3. siječnja 2011. i 10. veljače 2011., postavljao pitanje prijavitelju kojim je to konkretnim postupkom (činom) osujetio njegova potrošačka prava o konkretnom tvrdio da postupka, smatrajući da niti jednim svojim postupkom to nije učinio.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u maloprodajni račun broj 3813 od 20. kolovoza 2008. i pripadajuće Upute o jamstvu društva Links d.o.o., maloprodajni račun broj 3960 od 27. kolovoza 2008., prigovor prijavitelja od 2. listopada 2009. i prijavljenikov odgovor na taj prigovor, prigovor

i zahtjev prijavitelja od 29. listopada 2009., ispis poziva za broj 01/3894275 uz T-com račun za mjesec 10/2009, odgovor Državnog inspektorata klasa: 336-01/09-01/06, urbroj. 556-07-03-10-02/A.T. od 18. siječnja 2010., dopis prijavljenika upućen Ministarstvu gospodarstva, rada i poduzetništva od 13. studenoga 2009., odgovor Ministarstva gospodarstva, rada i poduzetništva klasa: 330-01/09-01-639, urbroj: 526-05-02-02/3-09-2 od 19. studenog 2009., odgovor Državnog inspektorata, područna jedinca Split, klasa: 336-02/09-02/769, urbroj: 556-13-01-01/73-09-3 od 8. prosinca 2009., odgovor Državnog inspektorata, područna jedinca Split, Odsjek za nadzor u prometu roba, obrta i usluga, klasa: 336-02/09-02/769, urbroj: 556-13-01-01/73-09-8 od 21. prosinca 2009., maloprodajni račun br. 770 od 23. siječnja 2010. i pripadajući jamstveni list društva Links d.o.o., prigovor i zahtjev prijavitelja od 1. veljače 2010. i prijavljenikov odgovor na taj prigovor i zahtjev, ponudu broj 1858-508 od 20. kolovoza 2008., dopis društva Hewlwtt-Packard d.o.o. od 12. ožujka 2010., dopis društva Hewlwtt-Packard d.o.o. od 5. ožujka 2010., korespondenciju e-mailom između g. Denisa Šimičića i prijavitelja od 23. i 24. veljače 2010., upit prijavitelja upućen društvu ASBIS Hrvatska d.o.o. od 22. veljače 2010., prigovor i zahtjev prijavitelja broj 4 od 17. ožujka 2010., uvjete ograničene garancije ASUS proizvoda, odredbe i uvjete ugovora za hp-ove usluge podrške („Ugovora“), radni nalog društva MEGATREND d.o.o. br. 18667/2010 od 22. veljače 2010., prijavljenikov odgovor od 25. travnja 2010. na prigovor od 15. travnja 2010., dopis društva Hewlett-Packard d.o.o. od 9. veljače 2010., dopis društva Hewlett-Packard d.o.o. od 17. veljače 2010., obrazloženje društva ASBIS Hrvatska d.o.o. od 28. lipnja 2010., izjava društva ASBIS Hrvatska d.o.o. od 15. travnja 2010., rješenje Agencije za zaštitu osobnih podataka klasa: UP/I-041-02/10-01/137, urbroj: 567-02/04-10-01 od 5. srpnja 2010., izvadak s internetske stranice HP Hrvatska za uslugu HP Care pack, maloprodajni račun br. 4759 od 12. lipnja 2010., maloprodajni račun br. 4786 od 14. lipnja 2010. i pripadajući jamstveni list društva Links d.o.o., maloprodajni račun br. 4886 od 17. lipnja 2010. i pripadajući jamstveni list društva Links d.o.o., e-mail poruku microteama od 15. i 16. lipnja 2010., jamstvo za laserski uložak društva Microteam iz Velike Gorice, upute za bulk pakiranje za proizvod DVD±RW LG GH22NP20, jamstveni list društva Microline, izvadak s internetskih stranica MINGORP-a – Često postavljana pitanja i odgovori u području zaštite prava potrošača, odgovor Ministarstva pravosuđa klasa: 700-01/10-01/3791, urbroj: 514-03-01-01/1-10-2 od 6. listopada 2010., radni nalog društva MEGATREND d.o.o. br. 15223/2010 od 5. ožujka 2010., odgovor Ministarstva pravosuđa klasa: 940-01/10-01/114, urbroj: 514-03-01-01/2-10-2 od 23. lipnja 2010., prijavljenikov odgovor na prigovor od 2. veljače 2010., prijavljenikov odgovor na prigovor od 17. ožujka 2010., prijavljenikov odgovor na prigovor od 11. svibnja 2010., potvrdu o riješenoj reklamaciji od 19. listopada 2010., maloprodajni račun br. 9049 od 19. listopada 2010. i pripadajuće opće jamstvene uvjete društva Links d.o.o., mišljenje Državnog inspektorata klasa: 008-02/10-01/12, urbroj: 556-05-03-10-02 od 9. rujna 2010., izvadak iz internetske baze odobrene RiTT opreme HAKOMA-a od 8. kolovoza 2010., izvadak s prijavljenikovih internetskih

stranica o povijesti i misiji društva, ispravak obrazloženja od 28. lipnja 2010. društva ASBIS Hrvatska, objašnjenje za DVDR uređaj LG društva Microline, maloprodajni račun br. 3194 od 13. travnja 2010. i pripadajući jamstveni list društva Links d.o.o., maloprodajni račun br. 17997 od 31. svibnja 2010. i pripadajući jamstveni list društva Links d.o.o., maloprodajni račun br. 4552 i i pripadajući jamstveni list društva Links d.o.o., kopiju kutije za uređaj Flexi-Drive EC4 USB Storage Device, Belkinovo jamstvo za prenaponsku zaštitu i sporazum za priključene uređaje – potrošaču, doživotno proizvod jamstvo - često postavljana pitanja, te presliku dokumentacije u vezi s doživotnim jamstvom označenu kao Dokaz 9.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud je uzeo kao dokazane i nesporne činjenice da je prijavitelj kupio od prijavljenoga prijenosno računalo HP 6820 s KU225ES i HP Care Pack uslugu, prijenosno računalo ASUS K70IJ-TY044L, USB flash drive SHARKOON Flexi Drive EC4, monitor LCD ASUS VH232T multifunkcijski uređaj HP OfficeJet 4500 i prenaponsku zaštitu Belkin conserve BG108000cd2m.

Zbog opsežnosti prijava i povreda zakona, ovaj sud će obrazložiti svoju odluku prema redoslijedu povreda zakona kako ih je prijavitelj naveo u prijavi i njezinim dopunama kako slijedi:

1. kršenje zakona (točka 1. izreke **rješenja**) - prijava odbačena, zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave.

Naime odredbom članka 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Slijedom toga, a na temelju navoda i dokaza koje je prijavitelj dostavio u spis, proizlazi da je prijava podnesena nakon proteka, i subjektivnog roka od šest mjeseci od saznanja, i objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda zbog koje je prijavitelj podnio prijavu učinjena, zbog čega je sud prijavu odbacio na temelju odredbe iz članka 23., stavka 1., točke 4. Pravilnika.

2. kršenje zakona (točka 2. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

3. kršenje zakona (točka 3. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

4. kršenje zakona (točka 4. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

5. kršenje zakona (točka 5. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

6. kršenje zakona (točka 7. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka su-

bjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

7. kršenje zakona (točka 7. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

8. kršenje zakona (točka II.1. izreke **presude**) - odbijeno kao neosnovano zbog toga što prijavitelj neosnovano drži da je prijavljeni negirao njegova prava time što je u odgovoru na prijaviteljev prigovor od 2. listopada 2009. naveo da će nedostatke na kupljenom računalu otkloniti po osnovi jamstva, a ne po osnovi materijalnih nedostataka. S druge strane, budući da nije posve jasno misli li prijavitelj pod ovom točkom prijave da su negirana njegova potrošačka prava u odgovoru na njegov prigovor od 2. listopada 2009. ili da su ona negirana dokumentacijom koja mu je predana u trenutku kupnje računala u kolovozu 2008., ako prijavitelj pod ovim kršenjem zakona odnosno ovom točkom prijave misli da su njegova potrošačka prava negirana dokumentacijom koja mu je predana u trenutku kupnje računala, onda je i ovu točku prijave trebalo odbaciti kao nepravovremenu.

9. kršenje zakona (točka II.2. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8. kršenje zakona.

10. kršenje zakona (točka II.3. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8. kršenje zakona.

11. kršenje zakona (točka II.4. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer sud iz izvedenih dokaza nije utvrdio da se prijavljeni pozivao ili brano tako da je tvrdio da je sklopljen trgovački ugovor.

12. kršenje zakona (točka II.5. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer iz odgovora na prijaviteljev prigovor od 2. listopada 2009. (v. sažetak odgovora) proizlazi da je prijavljeni spreman uvažiti prijaviteljev prigovor, pri čemu bi za potrošača trebalo biti svejedno čini li to prodavatelj po osnovi materijalnih nedostataka stvari ili po osnovi jamstva. Inzistiranje na tome da se utvrdi koja od te dvije pravne osnove ima prednost nepotrebno je i ne pridonosi rješenju problema već samo stvara još veći problem. U konačnici je bitno samo to da prodavatelj ili proizvođač mora poštivati potrošačka pravo da kupljena stvar ili usluga nema nedostataka i da ima svoja redovna uporabna svojstva, odnosno da je prodavatelj ili proizvođač spreman poduzeti sve što je po zakonu dužan napraviti da bi stvar ili usluga koju je isporučio kupcu imala ta svojstva.

13. kršenje zakona (točka II.6. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 12. kršenje zakona.

14. kršenje zakona (točka II.7. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 12. kršenje zakona.

15. kršenje zakona (točka II.8. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 12. kršenje zakona.

16. kršenje zakona (točka II.9. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 12. kršenje zakona.

17. kršenje zakona (točka II.10. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 12. kršenje zakona.

18. kršenje zakona (točka II.11. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer je prijavljeni izdao pisano jamstvo, a u odgovoru na prigovor od 2. listopada 2009. jasno dao do znanja da će po jamstvu postupiti u skladu sa zakonom. Prava iz jamstva proizlaze iz zakonskih odredbi i ona nisu dispozitivne pravne naravi tako da nema potrebe od prodavatelja ili proizvođača inzistirati na tome da odgovara na pitanja što pojedino od tih prava znači jer se time zapravo traži tumačenje zakonskih odredbi, koje će se razlikovati od osobe do osobe i u konačnici neće biti relevantno za ishod eventualnog spora. U konkretnom je slučaju za ovaj sud bitno to da je prijavljeni priznao svoju obvezu prema prijavitelju.

19. kršenje zakona (točka II.12. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 18. kršenje zakona.

20. kršenje zakona (točka II.13. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 18. kršenje zakona.

21. kršenje zakona (točka II.14. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 18. kršenje zakona.

22. kršenje zakona (točka II.15. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano kao uz obrazloženja kao uz kršenja zakona od broja 11. do 21.

23. kršenje zakona (točka II.16. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer prijavitelj dio prijavljenikova odgovora na njegov prigovor (što se dogodilo nakon više od godine dana od prodaje) vezuje uz obvezu trgovca da pri prodaji proizvoda potrošaču preda, ili ako je riječ o proizvodima u rasutom stanju predoči, isprave koje je proizvođač priredio radi lakše i sigurnije uporabe proizvoda.

24. kršenje zakona (točka II.17. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 23. kršenje zakona.

25. kršenje zakona (točka II.18. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer je sud utvrdio da je prijavljeni dao bitne odgovore na postavljena pitanja. Pitanja na koja prijavljeni nije dao odgovor proizlaze iz zakona.

26. kršenje zakona (točka II.19. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje da je način podnošenja prigovora propisan zakonom.

27. kršenja zakona (točka II.20. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 25. kršenje zakona.

28. kršenje zakona (točka II.21. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8. i 12. kršenje zakona.

29. kršenje zakona (točka II.22. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8. i 12. kršenje zakona.

30. kršenje zakona (točka II.23. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje iz priloženih dokaza da postoji indicija da se prijavljeni konzultirao s Državnim inspektoratom (ispis poziva za broj 01/3894275 uz T-com račun za mjesec 10/2009), dok dokaza da tome nije tako nije bilo.

31. kršenje zakona (točka II.24. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje da sud iz prijavljenikova ponašanja utvrdio da bi on odbijao ispuniti ugovor, a kamoli da je izgradio bilo kakav sustav koji bi mu to omogućio.

32. kršenje zakona (točka II.25. izreke presude) – odbijeno kao neosnova-

no jer prema mišljenju suda nisu ispunjeni uvjetu za raskid ugovora budući da je prijavljeni želio otkloniti i u konačnici otklonio nedostatke, dok je prijavitelj veći naglasak stavio na formulacije i traženje odgovora na postavljena pitanja nego na dogovor oko samog otklanjanja problema, što je rezultiralo pomaknutim rokovima u otklanjanju nedostatka na stvarima te prekobrojnim pisanim materijalom.

33. kršenje zakona (točka II.26. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 32. kršenje zakona.

34. kršenje zakona (točka II.27. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 32. kršenje zakona.

35. kršenje zakona (točka II.28. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8. i 12. kršenje zakona.

36. kršenje zakona (točka II.29. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer prijavitelj nije dokazao da prijavljeni nije odgovorio na zahtjev ni po nalogu Državnog inspektorata (obavijest inspektorata od 8. 12. 2009.), dok je prema utvrđenju ovoga suda prijavljeni dao prihvatljive odgovore na upite i prigovore prijavitelja.

37. kršenje zakona (točka II.30. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer, iako iz dopisa Hewlett-Pacarda d.o.o. od 12. ožujka 2010. (točka 2.) proizlazi da HP Care Pack usluge nisu jamstvo u smislu lokalnih propisa već dodatne usluge, u konačnici nije jasno što bi to bilo a očito je da je po svoj funkcionalnosti vrlo slično jamstvu. U tom smislu, ovaj sud smatra da prodaja HP Care Pack usluge kao svojevrsnog produljenog jamstva ne predstavlja povredu pravila morala (dobrih poslovnih obiučaja).

38. kršenje zakona (točka II.31. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 37. kršenje zakona.

39. kršenje zakona (točka 8. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

40. kršenje zakona (točka 9. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

41. kršenje zakona (točka 10. izreke rješenja) – odbačeno zbog proteka subjektivnog i objektivnog roka za podnošenje prijave, uz obrazloženje kao uz 1. kršenje zakona.

42. kršenje zakona (točka II.32. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8., 12. i 37. kršenje zakona. Naime sve kada bi i HP Care Pack usluga bila nešto potpuno drugačije od produljenog jamstva, prijavljeni je nesporno priznao pravo na jamstvo i po proteku 12 mjeseci od kupnje spornog računala.

43. kršenje zakona (točka II.33. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8., 12., 37. i 42. kršenje zakona.

44. kršenje zakona (točka II.34. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8., 12., 37. i 42. kršenje zakona.

45. kršenje zakona (točka II.35. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz kršenje zakona od broja 42. do 44.

46. kršenje zakona (točka II.36. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 8., 12., 37. i 42. kršenje zakona.

47. kršenje zakona (točka II.37. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer je prijavljeni nesporno priznao prijavitelju sva prava iz jamstava, dok formulacije koje prijavljeni koristi na maloprodajnim računima ili u jamstvenom listu, a koje su u suprotnosti sa zakonom, ne proizvode pravne učinke i u tom smislu ih treba ignorirati.

48. kršenje zakona (točka II.38. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

49. kršenje zakona (točka II.39. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

50. kršenje zakona (točka II.40. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

51. kršenje zakona (točka II.41. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

52. kršenje zakona (točka II.42. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

53. kršenje zakona (točka II.43. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

54. kršenje zakona (točka II.44. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

55. kršenje zakona (točka II.45. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

56. kršenje zakona (točka II.46. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

57. kršenje zakona (točka II.47. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

58. kršenje zakona (točka II.48. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

59. kršenje zakona (točka II.49. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

60. kršenje zakona (točka II.50. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

61. kršenje zakona (točka II.51. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

62. kršenje zakona (točka II.52. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

63. kršenje zakona (točka II.53. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer je proizvođač priznao svoju pogrešku, odnosno proizvođač je naknadno jamstvo s 24 mjeseca smanjio na 12 mjeseci, što je rezultiralo i pogreškom na strani prijavljenog, s time da je u konačnici prijavitelju priznato pravo na jamstvo od 24 mjeseca za prijenosno računalo ASUS K70IJ-TY044L. Pritom treba napomenuti i to da je prijavljeni osnovano naveo u svojem očitovanju od 10. veljače 2010. da je prijavitelju trebalo više od dva mjeseca da primijeti i reklamira njemačku tipkovnicu, odnosno osnovano je implicirao da je riječ o vidljivom nedostatku o kojem bi se trebao obavijestiti prodavatelja u roku od

osam dana, a kod trgovačkog ugovora bez odgađanja, inače se gubi pravo koje kupcu po toj osnovi pripada.

64. kršenje zakona (točka II.54. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer sud smatra da u postupanju prijavljenog u vezi s prodajom prijenosnog računala ASUS K70IJ-TY044L nisu ispunjeni uvjeti da se ono smatra zavaravajućom poslovnom praksom iz članka 110., stavka 1. ZZP-a i da prijavljeni nije iznosio netočne informacija iz članka 110., stavka 2., točke 7. ZZP-a

65. kršenje zakona (točka II.55. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer sud smatra da prijavljeni nije doveo prijavitelja u zabludu tijekom sklapanja pravnog posla, odnosno da ga nije s ciljem da sebi ili drugome pribavi protupravnu imovinsku korist doveo lažnim prikazivanjem ili prikrivanjem činjenica u zabludu ili ga održavao u zabludi i time naveo da na štetu svoje ili tuđe imovine kupi prijenosno računala ASUS K70IJ-TY044L.

66. kršenje zakona (točka II.56. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer sud ne vidi vezu između odbijanja ispunjenja ugovora u skladu s odredbama ZOO-a i ZZP-a (pogotovo ne vidi u tome neki sustav) i prijaviteljevih traženja da se prijavljeni očituje o nekim njegovim upitima. Pritom treba reći i to da je prijavitelj u svojim upitima i zahtjevima (podnescima) ponavljao i naglašavao da prijavljeni laže, što ovaj sud ocjenjuje neprimjerenim ponašanjem.

67. kršenje zakona (točka II.57. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer sud smatra da u postupanju prijavljenog u vezi s prodajom prijenosno računala ASUS K70IJ-TY044L nisu ispunjeni uvjeti da se ono smatra nepoštenom poslovnom praksom iz članka 107., stavka 1. ZZP-a i da nije riječ o primjeni zavaravajuće poslovne prakse nakon sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. ZZP-a. O prijaviteljevoj tvrdnji da je prijavljeni devet puta lagao vidi obrazloženje uz 66. kršenje zakona.

68. kršenje zakona (točka II.58. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 67. kršenje zakona.

69. kršenje zakona (točka II.59. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer nije bitno za ocjenu o prijavljenikovoj povredi pravila morala (dobrih poslovnih običaja) u ovoj pravnoj stvari.

70. kršenje zakona (točka II.60. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

71. kršenje zakona (točka II.61. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

72. kršenje zakona (točka II.62. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

73. kršenje zakona (točka II.63. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

74. kršenje zakona (točka II.64. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

75. kršenje zakona (točka II.65. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

76. kršenje zakona (točka II.66. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

77. kršenje zakona (točka II.67. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

78. kršenje zakona (točka II.68. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

79. kršenje zakona (točka II.69. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 67. kršenje zakona.

80. kršenje zakona (točka II.70. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 67. kršenje zakona.

81. kršenje zakona (točka I.1. izreke presude) – usvojeno s obzirom na to da je prijavljeni protivno članku 17., stavku 3. ZZP-a netočno naveo Njemačku kao zemlju podrijetla za USB flash drive SHARKOON Flexi Drive EC4, iako se iz ambalaže vidi da je zemlja podrijetla Kina.

82. kršenje zakona (točka II.71. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer je ova povreda konzumirana u 81. kršenju zakona.

83. kršenje zakona (točka II.72. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 82. kršenje zakona.

84. kršenje zakona (točka I.2. izreke presude) – usvojeno s obzirom na to da prijavljeni nije predao prijavitelju upute za upotrebu monitora LCD ASUS VH232T na hrvatskom jeziku, čime je postupio protivno odredbi članka 13., stavka 2. ZZP-a.

85. kršenje zakona (točka II.73. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

86. kršenje zakona (točka II.74. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

87. kršenje zakona (točka II.75. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

88. kršenje zakona (točka II.76. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

89. kršenje zakona (točka I.3. izreke presude) – usvojeno s obzirom na to da je prijavljeni prodao prijavitelju prenaponsku zaštitu Belkin conserve BG108000cd2M s jamstvom od 12 mjeseci iako je proizvođačevo jamstvo doživotno, što je nepoštena poslovna praksa iz članka 107., stavka 1. ZZP-a, u smislu primjene zavaravajuće poslovne prakse za vrijeme sklapanja pravnog posla iz članka 109., stavka 4., točke 1. ZZP-a.

90. kršenje zakona (točka II.77. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer je ova povreda konzumirana u 89. kršenju zakona.

91. kršenje zakona (točka II.78. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 65. kršenje zakona.

92. kršenje zakona (točka II.79. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

93. kršenje zakona (točka II.80. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

94. kršenje zakona (točka II.81. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

95. kršenje zakona (točka II.82. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

96. kršenje zakona (točka II.83. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

97. kršenje zakona (točka II.84. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

98. kršenje zakona (točka II.85. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

99. kršenje zakona (točka II.86. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

100. kršenje zakona (točka II.87. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

101. kršenje zakona (točka II.88. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 67. kršenje zakona.

102. kršenje zakona (točka II.89. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 67. kršenje zakona.

103. kršenje zakona (točka I.4. izreke presude) – usvojeno uz obrazloženje kao uz 89. kršenje zakona budući da je prijavljeni prodao prijavitelju zamjenski toner HP Printeam 12 A Q2612A 2K s jamstvom od 7 dana iako je proizvođačevo jamstvo dvije godine.

104. kršenje zakona (točka II.90. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano jer je ova povreda konzumirana u 103. kršenju zakona.

105. kršenje zakona (točka II.91. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 47. kršenje zakona.

106. kršenje zakona (točka II.92. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 67. kršenje zakona uz dodatak da ovaj sud ne smatra da se uređaj DVD±RW LG GH22NP20 ne smije prodavati u maloprodaji pod uvjetom da je kupcu rečeno da se prodaje kao bulk pakiranje, što je slučaj u konkretnom predmetu i što potvrđuje predstavnik Microlinea.

107. kršenje zakona (točka II.93. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 67. kršenje zakona.

108. kršenje zakona (točka II.94. izreke presude) – odbijeno kao neosnovano uz obrazloženje kao uz 65. kršenje zakona.

Zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), u odnosu na osnovani dio prijave, kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi iz članka 36., stavka 1., točke 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o stupnju odgovornosti i vrsti mjere društvene stege (discipline) i sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti posebnih otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mu izrekao težu ili blažu sankciju.

Predsjednik vijeća I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka, a protiv rješenja u roku od 8 dana od njegova primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 56

Dokazivanje činjenica – teret dokaza

Iz obrazloženja druge prvostupanjske presude broj P-I-89/09 od 4. siječnja 2011.: *Prema odredbi čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza (članak 8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. To nadalje znači da prijavitelj mora svoju prijavu potkrijepiti odgovarajućim dokazima jer će u suprotnom prijavljeni biti oslobođen odgovornosti.*

Prva prvostupanjska presuda broj P-I-7/09 od 10. rujna 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću... odlučujući o prijavi prijaviteljice **M.B. iz...** protiv prijavljenog **Z.H. d.o.o.,** Z. ... zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane i zaključene 28. svibnja 2009. godine u prisutnosti punomoćnika prijaviteljice i punomoćnika prijavljenoga, dana 28. svibnja 2009.

presudio je: ***Prijavljeni Z.H. d.o.o.,*** *Z*

oslobađa se odgovornosti: *da je nestručno izveo postupak etažiranja na nekretnini k.č.b.r. 687/12 k.o. Klara, z.k.ul.br.1816 u naravi stambena zgrada TRNSKO 1C, Zagreb,*

čime bi *počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 64/01- u daljnjem tekstu: Pravilnik).*

Obrazloženje

Prijaviteljica u prijavi navodi da ulaže prijavu iz sljedećih osnova:

„cjelovitog postupka izrade, dostave i ovjere Elaborata etažiranja;

iznošenja netočnih podataka da bi se ishodila opravdanost smanjenja vrijednosti površine deset stanova i na taj način izjednačila površina svih 15 stanova;

nerazumna želja prijavljenog da ospori podatke iz vlasničke dokumentacije, a na temelju „neke“ izmjere koju niti je izvršio niti dokumentirao;

tvrdnji da pojedini stanovi nemaju pripadajuće ostave u razizemlju. Ne navodi se međutim koji su to stanovi i da li uopće imaju pravo vlasništva na ostavu u razizemlju.“

U nastavku prijave prijaviteljica navodi činjenice i razloge uz navode prijave. Predlaže da se prijavljenom izrekne javna opomena uz objavu u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

U odgovoru na prijavu prijavljeni u cijelosti osporava navode iz prijave. U bitnome navodi kako su dana 2. siječnja 2009. upravitelju zgrade Trnsko 1c g. Cvetku dostavili radnu verziju elaborata. Radna verzija prikazuje sadašnje

stanje te služi tome da suvlasnici sagledaju sve probleme koji su se eventualno pojavili. U vezi s navodima prijaviteljice o procjeni površina stanova navode kako se, ako su svi stanovi stambene zgrade u vertikali isti, običava izmjeriti jedan stan kako bi se provjerila površina u vlasničkoj dokumentaciji. Pokaže li se da se pojavila razlika veća od zakonom dozvoljenih +/- 2 posto, kao upravitelj zgrade obavještavaju suvlasnike stanova o uočenim odstupanjima, kako bi odlučili hoće li ispravljati vlasničku dokumentaciju prema izmjeri. Dalje navodi kako davatelj usluge etažiranja ne smije odlučivati o raspodjeli pripadajućih dijelova (drvarnica) niti o eventualnoj raspodjeli i načinu korištenja zajedničkih dijelova. Prema tome, ako broj drvarnica ne odgovora broju stanova, problem raspodjele mogu riješiti samo suvlasnici odlukom, na temelju koje će se korigirati navodi iz verzije elaborata. Radna verzija elaborata upućena je 2. siječnja 2009. godine suvlasnicima na pregled i primjedbe. Dana 13. siječnja 2009. zaprimili su usmenu primjedbu prijaviteljice, a 20. siječnja 2009. godine i njenu pismenu primjedbu te 19. siječnja 2009. godine i primjedbu gđe Keran. Uvažavajući primjedbe suvlasnika, da su izvršili promjenu predmetne kvadrature, te radnu verziju elaborata. Predstavnik suvlasnika je taj koji prema međuvlasničkom ugovoru zastupa suvlasnike prema upravitelju i trećima i preuzima radnu verziju elaborata kako bi je predočio suvlasnicima. Zato smatraju da u njihovu postupanju nije bilo povrede pravila struke i dobrih poslovnih običaja, te se protive prijedlogu prijavitelja.

Radi utvrđivanja osnovanosti prijave sud je proveo dokazni postupak čitanjem cjelokupne dokumentacije koja se nalazi u spisu, i to: PRILOGA 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 uz prijavu prijaviteljice, dopis prijavljenoga predstavniku suvlasnika zgrade Trnsko 1c, Zagreb od 2. siječnja 2009. godine, ugovor br. 241/ET-04 o izradi elaborata etažiranja zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f od 26. studenoga 2004. godine, ponudu etažiranja zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f od 17. studenoga 2003. godine, ugovor o upravljanju zgradom u Zagrebu Trnsko 1 A,B,C,D, E,F od 19. svibnja 2004. godine i Elaborat etažiranja br. 241 – Radni primjerak.

Na temelju cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da prijava prijaviteljice nije osnovana.

U skladu s čl. 219., st. 1. u vezi s čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH i 84/08 – u daljnjem tekstu: ZPP), odredbama koje se na odgovarajući način primjenjuju u postupku pred Sudom časti Hrvatske gospodarske komore na temelju čl. 8. Pravilnika, teret dokaza osnovanosti prijave je na prijavitelju. Tako, prema odredbi čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. To nadalje znači da prijavitelj mora svoju prijavu potkrijepiti odgovarajućim dokazima jer će u suprotnom prijavljeni biti oslobođen odgovornosti.

U ovom postupku prijavitelj nije dokazao osnovanost činjeničnih navoda iz prijave o povredi pravila struke i dobrih poslovnih običaja iz čl. 5. Pravilnika.

U ovom predmetu nesporne su sljedeće činjenice:

- da je prijaviteljica suvlasnica stambene zgrade Trnsko 1c i pripadajućeg dijela zemljišta na kojem ta zgrada leži, zajedničkih prostorija u toj zgradi i vlasnica posebnog dijela nekretnine-stana oznake ST C-12,

- da su suvlasnici stambene zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f zastupani po predstavniku zgrade Ivanu Cvetku u svojstvu naručitelja i GSKG d.o.o. Z... (podružnica Z.h. d.o.o. Zagreb) u svojstvu izvršitelja sklopili ugovor br. 241/ ET-04 o izradi elaborata etažiranja zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f 26. studenoga 2004. godine (dalje: Ugovor o etažiranju),

- da je u prosincu 2008. godine prijavljeni dostavio predstavniku suvlasnika zgrade Trnsko 1c radni primjerak Elaborata etažiranja (u daljenjem tekstu: Elaborat o etažiranju);

- da je na primjedbe suvlasnika, među ostalima i prijaviteljice, prijavljeni ispravio podatke u Elaboratu u vezi s korisnom površinom stana (s utvrđenih 49,97 m² na 51,32 m²) te da joj je tijekom ovog postupka dostavio i ponudu o etažiranju, naprijed citirani ugovor o etažiranju i Elaborat o etažiranju.

Sporno je je li prijavitelj u izvršenju posla etažiranja postupao nestručno kako to tvrdi prijaviteljica. Nestručnost posla prijaviteljica u bitnome nalazi u tome što joj prijavljeni nije osobno dostavio ugovor o etažiranju i Elaborat-radni primjerak, što je u prvoj verziji radnog Elaborata pogrešno utvrdio da korisna površina njezina stana iznosi 49,97 m², a prema vlasničkoj dokumentaciji ta površina iznosi 51,32 m² i što nije posebno izvršio izmjeru svakog stana.

U čl. 3. Ugovora o etažiranju ugovoreno je da će u postupku izrade Elabrata gosp. Ivan Cvetko (predstavnik suvlasnika) zastupati interese vlasnika posebnih dijelova zgrade. U skladu s tom odredbom, 2. siječnja 2009. godine prijavitelj je dostavio predstavniku suvlasnika radni primjerak Elaborata na uvid, s napomenom da ga predstavnik suvlasnika preda na uvid svim suvlasnicima kako bi ovi mogli dati eventualne primjedbe. Prijaviteljica ne osporava da joj je predstavnik suvlasnika predočio Elaborat pri prikupljanju parafa na taj Elaborat. Imajući u vidu navedeno, prijavljeni nije ugovorom preuzeo obvezu da svakom pojedinom suvlasniku (vlasniku posebnog dijela) dostavlja primjerak Elaborata, već je tu obvezu eventualno imao predstavnik suvlasnika u skladu s međuvlasničkim ugovorom. Obveza je prijavljenog bila dostaviti radni primjerak Elaborata predstavniku suvlasnika i tu je obvezu prijavljeni ispunio. Međutim, unatoč tome što to nije bila obveza prijavljenog, ipak je tijekom ovog postupka dostavio prijaviteljici i ponudu i ugovor o etažiranju i radni primjerak Elaborata.

Što se tiče načina utvrđivanja korisne površine stanova u zgradi Trnsko 1c, iz Elaborata proizlazi (stranica 2-Uvod) kako su očevid i izmjera obavljeni na licu mjesta po ovlaštenim djelatnicima GSKG-a u lipnju 2005. godine. Prijavljeni ne osporava da u svakom stanu nije posebno izvršena izmjera, a to zato što se radi o takvom tipu zgrada u kojima su u jednoj vertikali svi stanovi isti. Prema pravilima struke, tada je dovoljno izmjeriti površinu samo jednog stana u vertikali, jer površina drugih stanova u toj vertikali odgovora površini izmjerenog stana. Takav postupak se prvenstveno provodi u interesu suvlasnika, budući da bi u suprotnom cijena etažiranja bila daleko viša, a ta se cijena plaća iz zajedničke pričuve, navodi prijavljeni. Na taj su se način dobili podaci da je

stan prijaviteljice prema izmjeri površine 49,97 m². U tu površinu prvotno nije bila uključena i površina pripadajućeg dijela – ostave u razizemlju od 2m², pa je zbog toga postojala razlika u izmjerenoj površini i onoj iz vlasničke dokumentacije prema kojoj je stan prijaviteljice zajedno s nusprostorijama površine 51,32 m².

U vezi s navedenim, ovaj sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi je li tako provedeni postupak etažiranja u skladu s pravilima struke, budući da je za utvrđivanje takve činjenice potrebno stručno znanje kojim ovaj sud ne raspolaže. Prijaviteljica u tom smjeru, iako je na to bila upozorena U IME SUDA, nije predlagala provedbu vještačenja po vještaku koji takvim stručnim znanjem raspolaže i čije je troškove dužna snositi sama stranka, budući da je na njoj dužnost dokazivanja takve činjenice (po čl. 219., st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika). Stoga je ta činjenica, u skladu s pravilom o teretu dokaza (čl. 221. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika) ostala neutvrđena. U vezi s tim sud smatra potrebnim napomenuti da je prijavljeni na primjedbu prijaviteljice u Elaboratu ispravio podatak u korisnoj površini njezina stana tako da je unio onu površinu koja proizlazi i iz vlasničke dokumentacije, a to je 51,32 m². Nakon toga prijaviteljica je tvrdila da ona takvu izmjenu nije niti tražila, što je netočno jer se iz same prijave i daljnjih njezinih podnesaka jasno vidi da je upravo umanjenje korisne površine njezina stana glavni razlog za podnošenje prijave ovom sudu. Osim toga, prijavljeni je ponudio prijaviteljici da posebno izvrši izmjeru njezina stana, međutim, ona je to odbila. Navedeno je priznao punomoćnik prijaviteljice na ročištu pred ovim sudom.

Zbog iznesenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća K.K.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-25/09 od 21. prosinca 2009.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u drugostupanjskom vijeću... u predmetu prijavitelja M.B. iz... protiv Z.H. d.o.o., Z... zbog povrede dobrih poslovnih običaja, odlučujući o žalbi prijavitelja protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-7/09 od 10. rujna 2009. godine, na sjednici vijeća održanoj 21. prosinca 2009.

riješio je: *Usvaja se žalba kao osnovana, ukida se presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-7/09 od 10. rujna 2009. godine i predmet vraća na ponovni postupak.*

Obrazloženje

Presudom broj P-I-7/09 od 10. rujna 2009. godine prvostupanjski je Sud odbio prijavu prijaviteljice Mire Batić iz Zagreba Trnsko 1c te oslobodio od-

govornosti prijavljeni Zagrebački holding d.o.o., Zagreb, Savska cesta 1, zbog povrede pravila morala te u pogledu troškova odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je prijava odbijena zato što je Sud našao da u ponašanju prijavljenog nisu ostvarene povrede pravila morala i odredbi članka 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, zato što prijaviteljica nije dokazala osnovanost činjeničnih navoda da bi prijavljeni u izvršenju posla etažiranja postupao nestručno.

Protiv navedene Presude podnijela je žalbu prijaviteljica navodeći u bitnome da pri izradi elaborata etažiranja, koji prijavljeni nije dostavio prijavitelju, nije izvršio izmjeru i očevid stanova, te ti podaci nedostaju u elaboratu, pa zbog toga ne stoji ni tvrdnja da su zbog načina izgradnje svi stanovi stambene vertikale isti, zbog čega su „procjena“ i „izmjera“ samo izmišljeni pojmovi, koji mogu dati samo izmišljene i nepostojeće podatke. Navodi da prijavljeni, bez posebnog pismenog zahtjeva i odobrenja naručitelja, nije ni smio „izmjeri“, jer ona nije ni ugovorena. Tek bi na temelju odobrenja i suglasnosti naručitelja mogao osigurati dodatna financijska sredstava i sklopiti dodatni ugovor. Navodi da je prijavljeni radio mimo Zakona i struke, obmanuo je suvlasnike te povrijedio pravila morala prodajom usluge loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete odnosno svjesnim preuzimanjem obveze, bez namjere da ih ostvari, odnosno svjesnog postupanja kojim se drugima može prouzročiti šteta.

Prijavljeni je odgovorio na tužbu, u kojem u bitnome navodi da u cijelosti osporava navode prijaviteljice. Ističe da je netočno da prijavljeni nije dostavio elaborat etažiranja na uvid, pa tako ni prijaviteljici, koji nije željela preuzeti. Dostavljeni elaborat dan je u radnoj verziji, upravo zato da bi suvlasnici dali primjedbe, kako bi se u finalnoj verziji isti mogli ispraviti i kako bi se postigla suglasnost svih suvlasnika. U postupku etažiranja, ako su svi stanovi u vertikali zgrade isti, običava se izmjeriti jedan kako bi provjerili površinu navedenu u vlasničkoj dokumentaciji, te tek ako je odstupanje veće od +/- 2 posto, obavještavaju suvlasnike kako bi odlučili hoće li ispravljati vlasničku dokumentaciju prema izmjeri. Skreću pozornost na to da izravnu izmjeru nisu mogli izvršiti zbog protivljenja prijaviteljice, koja nije ni prihvatila građevinsko vještačenje.

Predlažu odbiti žalbu u cijelosti kao neosnovanu i potvrditi Presudu.

Žalba je osnovana.

Ispitujući pobijanu Presudu, ovaj Sud nalazi da su ostvareni žalbeni razlozi.

Ovaj Sud ne prihvaća stav prvostupanjskog Suda, koji je na temelju priložene dokumentacije nedvojbeno utvrdio da nije došlo do povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) od prijavljenog.

Prvostupanjski je sud naime u bitnome odbio prijavu uz obrazloženje da nije mogao sa sigurnošću utvrditi odgovornost, odnosno je li provedeni postupak etažiranja u skladu s pravilima struke, budući da je za utvrđenje takve činjenice potrebno stručno znanje kojim Sud ne raspolaže. Nadalje, u prilog tome navodi da prijaviteljica, iako je na to bila upozorena U IME SUDA, nije predlagala provedbu vještačenja po vještaku koji raspolaže takvim stručnim znanjem, a čije bi troškove bila dužna sama snositi.

U odnosu na navedeno i ovaj Sud prihvaća tvrdnju i smatra da Sud o tome je li postupak etažiranja proveden zakonito nema dovoljno stručnog znanja. Točno je isto tako da Sud, u skladu s odredbama Zakona o parničnom postupku, ne provodi dokazni postupak po službenoj dužnosti. Međutim, valja naglasiti da Sud treba u cijelosti postupiti u skladu s odredbom članka 298. Zakona o parničnom postupku, odnosno usmjeriti provedbu dokaznog postupka u pravcu utvrđivanja odlučnih činjenica.

Naime uvidom u spis, posebno u spisu priležeći Ugovor broj 241/ET-04, utvrđeno je da se Izvršitelj GSKG d.o.o. (ovdje Prijavljeni), obvezao za potrebe Naručitelja izraditi Elaborat etažiranja zgrade, tako da on bude podoban za upis (posebnih dijelova) u zemljišne knjige. S druge strane, Naručitelj, zastupan po predstavniku zgrade, se među ostalim, obvezao da će stručnim osobama Izvršitelja omogućiti nesmetan pristup radi pregleda i mjerenja svih dijelova zgrade te surađivati s Izvršiteljem radi rješenja eventualnih spornih pozicija i sl., kao i organizirati potpis i ovjeru potpisa Sporazuma o uspostavi etažnog vlasništva na posebnom dijelu suvlasničke nekretnine za sve suvlasnike zgrade. U postupku izrade Elaborata interese vlasnika posebnih dijelova zastupa predstavnik zgrade.

Prema spisu priležećem dopisu kl: 371-05/03-02/4452 od 2. 1. 2009., razvidno je da je predstavniku suvlasnika stambene zgrade dostavljen radni primjerak Elaborata etažiranja zgrade, s napomenom da ga u roku od 15 dana svi suvlasnici pregledaju i daju primjedbe. U istom je dopisu navedeno da su uočene razlike u odnosu na vlasničku dokumentaciju te su pobrojeni stanovi, među ostalima i stan prijaviteljice, te je navedena potreba dostave potrebne dokumentacije u odnosu na vlasnike koji nisu upisani u knjigu položenih ugovora. Predloženo je da se postigne dogovor svih suvlasnika oko korištenja pripadajućih ostava u razizemlju.

I u skladu s raspravnim zapisnikom od 5. ožujka 2009. proizlazi da je prijavljeni spreman uvažiti promjenu u radnom elaboratu o etažiranju koja se odnosi i konkretno na stan prijaviteljice i ispraviti površinu u skladu sa zemljišno-knjižnim izvatkom, unatoč tvrdnji prijaviteljice da takvu izmjenu nikad nije ni tražila.

Prema stanju spisa, posebno uvidom u raspravni zapisnik od 28. svibnja 2009., te dopis prijavljenog kl:371-05/09-01/06 od 9. 3. 2009. i kl:371-05/09-02/2008 od 3. 4. 2009., utvrđeno je da je, što je potvrdio i sam prijavljeni, prijavitelj dostavio prijavitelju i radni primjerak elaborata etažiranja br. 241, s napomenom da je ispravljena kvadratura njena stana sa 49,97 m² na 51,32 m². Međutim prijavljenik smatra da je nezadovoljan uređenjem vlasničkopravnih odnosa u odnosu na ostave u razizemlju te da način provedbe etažiranja nije u redu, jer je izmjeru trebala izvršiti posebna komisija.

Unatoč tome, prvostupanjski Sud nije izvršio uvid u elaborat o etažiranju, niti je utvrdio je li do donošenja presude postupak etažiranja u cijelosti proveden.

Radi utvrđenja činjeničnog stanja, trebalo je, prema mišljenju ovog Suda, saslušati kao svjedoka i predstavnika stanara, koji je zaključio Ugovor o etažiranju i koji o odlučnim činjenicama nesumnjivo ima određenih saznanja.

Nadalje, iako se Sud poziva na upozorenje prijaviteljice o provedbi vještačenja, ovaj Sud iz raspravnog zapisnika od 28. 5. 2009. ne nalazi da bi na to od prvostupanjskog Suda prijaviteljica stvarno bila upozorena. Unatoč tome, valja naglasiti da i ovaj Sud smatra svrhovitim provesti vještačenje s obzirom na odlučne okolnosti za izradu elaborata etažiranja i davanja suglasnosti u svrhu provedbe u zemljišnim knjigama.

Zbog toga će, imajući u vidu sve navedeno, izvođenjem opisanih, prema potrebi i drugih dokaza, u ponovljenom postupku prvostupanjski Sud na nesumnjiv način utvrditi ove odlučne činjnenice i na temelju ovih i eventualno drugih pribavljenih dokaza, utvrditi je li postupak etažiranja dovršen, odnosno utvrdit će postoji li i u ovoj fazi već dovoljno elemenata za utvrđivanje odgovornosti za nekvalitetu i nestručnost od prijavljenog u izvršenju ugovorne obveze o izradi elaborata etažiranja zgrade Trnsko 1a – 1f. Prvostupanjski sud će dakle utvrditi je li i kakvu je kvalitetu usluge prijavljeni izvršio, odnosno je li prijavljeni konkretnim postupanjem počinio povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

S obzirom na navedeno, valjalo je na temelju odredbe članka 369. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08 i 123/08), u vezi s člankom 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (NN 66/06 i 114/06), donijeti odluku kao u dispozitivu.

Predsjednica vijeća Branka Stilinović-Petrović

Druga prvostupanjska presuda broj P-I-89/09 od 24. siječnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u vijeću ... odlučujući o prijavi prijaviteljice **M.B. iz...** koju zastupa punomoćnik ... protiv prijavljenog **Z.H. d.o.o.**, Z. .., zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja, nakon glavne rasprave održane i zaključene 24. siječnja 2011. godine u prisutnosti punomoćnika prijaviteljice i punomoćnika prijavljenoga

presudio je: **Prijavljeni Z.H. d.o.o.**, Z

oslobađa se odgovornosti: *da je nestručno izveo postupak etažiranja na nekretnini k.č.b.r. 687/12 k.o. Klara, z.k.ul.br.1816 u naravi stambena zgrada TRNSKO 1C, Zagreb,*

***čime bi** počinio povredu iz čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 64/01- u daljnjem tekstu: Pravilnik).*

Obrazloženje

Prijaviteljica je protiv prijavljenoga zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja ovom sudu podnijela prijavu 26. siječnja 2009. navodeći da je prijavljeni dopisom Klasa 371-05/03-02/4452, Ur.251-319-05/06 od 2. 1. 2009. obavijestio stanare stambenog objekta na adresi Trnsko 1C da je dostavljen radni primjerak Elaborata etažiranja.

Prijavu ulaže iz sljedećih osnova:

„cjelovitog postupka izrade, dostave i ovjere Elaborata etažiranja;

iznošenja netočnih podataka da bi se ishodila opravdanost smanjenja vri-

jednosti površine deset stanova i na taj način izjednačila površina svih 15 stanova;

nerazumna želja prijavljenog da ospori podatke iz vlasničke dokumentacije, a na temelju „neke“ izmjere koju niti je izvršio niti dokumentirao;

tvrdnji da pojedini stanovi nemaju pripadajuće ostave u razizemlju. Ne navodi se koji su to stanovi i da li uopće imaju pravo vlasništva na ostavu u razizemlju.“

U nastavku prijave prijaviteljica navodi činjenice i razloge uz navode prijave. Predlaže da se prijavljenom izrekne javna opomena uz objavu u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore. Tijekom postupka navodi da je nezadovoljna načinom provedbe postupka etažiranja cijele njihove zgrade, odnosno njena ulaza 1c, kao i uređenjem vlasničkopravnih odnosa u pogledu zajedničkih prostorija a posebice ostavama u razizemlju. Smatra da je izmjeru trebala izvršiti posebno sastavljena komisija.

U odgovoru na prijavu prijavljeni u cijelosti osporava navode iz prijave. U bitnome navodi kako su dana 2. siječnja 2009. upravitelju zgrade Trnsko 1c g. Cvetku dostavili radnu verziju elaborata. Radna verzija prikazuje sadašnje stanje te služi tome da suvlasnici sagledaju sve probleme koji su se eventualno pojavili. U vezi s navodima prijaviteljice o procjeni površina stanova navodi kako se, ako su svi stanovi stambene zgrade u vertikali isti, običava izmjeriti jedan stan kako bi se provjerila površina u vlasničkoj dokumentaciji. Pokaže li se da se pojavila razlika veća od zakonom dozvoljenih +/- 2 posto, putem upravitelja zgrade obavještavaju suvlasnike stanova o uočenim odstupanjima kako bi odlučili hoće li ispravljati vlasničku dokumentaciju prema izmjeri. Ističe da davatelj usluge etažiranja ne smije odlučivati o raspodjeli pripadajućih dijelova (drvarnica) niti o eventualnoj raspodjeli i načinu korištenja zajedničkih dijelova. Prema tome, ako broj drvarnica ne odgovora broju stanova, problem raspodjele mogu riješiti samo suvlasnici odlukom na temelju koje će korigirati navode iz verzije elaborata. Radna verzija elaborata upućena je 2. siječnja 2009. godine suvlasnicima na pregled i primjedbe. Dana 13. siječnja 2009. zaprimili su usmenu primjedbu prijaviteljice, a 20. siječnja 2009. godine i pismenu primjedbu te 19. siječnja 2009. godine i primjedbu gđe Keran. Uvažavajući primjedbe suvlasnika izvršili su promjenu predmetne kvadrature te radnu verziju elaborata. Predstavnik suvlasnika je taj koji prema međuvlasničkom ugovoru zastupa suvlasnike prema upravitelju i trećima, te u skladu s time i u konkretnom slučaju na temelju suglasnosti natpolovične većine suvlasnika potpisuje ugovor o izradi elaborata i preuzima radnu verziju elaborata kako bi je predočio suvlasnicima. Ističe da je netočno da prijavljeni nije dostavio elaborat etažiranja na uvid, pa tako ni prijaviteljici. Dostavljeni elaborat dan je u radnoj verziji, upravo zato da bi suvlasnici dali primjedbe, kako bi se u finalnoj verziji isti mogli ispraviti i kako bi se postigla suglasnost svih suvlasnika. Posebno ističu da se u postupku etažiranja, ako su svi stanovi u vertikali zgrade isti, običava izmjeriti jedan kako bi provjerili površinu navedenu u vlasničkoj dokumentaciji, te tek ako je odstupanje veće od +/- 2 posto, obavještavaju suvlasnike kako bi odlučili hoće li ispravljati vlasničku dokumentaciju prema izmjeri. Skreću pozornost da izravnu izmjeru nisu mogli izvršiti zbog protivljenja

prijaviteljice, koja nije ni prihvatila građevinsko vještačenje. Smatra da u postupanju prijavljenog nije bilo povrede pravila struke i dobrih poslovnih običaja jer je radna verzija etažnog elaborata izvršena prema pravilima struke te je ona samo polazište, a o svim promjenama i korekcijama odlučuju isključivo suvlasnici.

Presudom broj P-I-7/09 od 10. rujna 2009. godine prvostupanjski je Sud odbio prijavu prijaviteljice M.B. iz... te oslobodio odgovornosti prijavljenika Z.H. d.o.o...., zbog povrede pravila morala. Tako je prvostupanjski sud odlučio jer je Sud našao da u ponašanju prijavljenog nisu ostvarene povrede pravila morala i odredbi članka 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori jer prijaviteljica nije dokazala osnovanost činjeničnih navoda da bi prijavljeni u izvršenju posla etažiranja postupao nestručno. Prvostupanjski Sud odbio je prijavu uz obrazloženje da nije mogao sa sigurnošću utvrditi činjenicu je li provedeni postupak etažiranja u skladu s pravilima struke, budući da je za utvrđenje takve činjenice potrebno stručno znanje kojim Sud ne raspolaže a prijaviteljica, iako je na to bila upozorena U IME SUDA, nije predlagala provedbu vještačenja po vještaku koji raspolaže takvim stručnim znanjem, a čije bi troškove bila dužna sama snositi.

Protiv navedene Presude, podnijela je žalbu prijaviteljica, navodeći u bitnome isto kao i tijekom postupka, a to je da pri izradi elaborata etažiranja, koji prijavljeni nije dostavio prijavitelju, isti nije izvršio izmjeru i očevid stanova, te ti podaci nedostaju u elaboratu, pa zbog toga ne stoji ni tvrdnja da su zbog načina izgradnje svi stanovi stambene vertikale isti, zbog čega su „procjena" i „izmjera" samo izmišljeni pojmovi, koji mogu dati samo izmišljene i nepostojeće podatke. Tvrdi da prijavljeni, bez posebnog pismenog zahtjeva i odobrenja naručitelja, nije ni smio „izmjeri", jer ona nije ni ugovorena. Tek bi na temelju odobrenja i suglasnosti naručitelja mogao osigurati dodatna financijska sredstava i sklopiti dodatni ugovor. Navodi da je prijavljeni radio mimo Zakona i struke i obmanuo suvlasnike.

Drugostupanjski Sud u postupku u povodu žalbe nije prihvatio stav prvostupanjskog Suda, koji je na temelju priložene dokumentacije ocijenio da nije došlo do povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) od prijavljenog, te je usvojio žalbu, ukinuo presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-7/09 od 10. rujna 2009. godine i predmet vratio na ponovni postupak.

Podneskom od 20. 9. 2010. prijaviteljica iznosi svoj „zaključak" usmjeren na raskid ugovora br. 241/ET-04 o izradi elaborata etažiranja zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f od 26. studenoga 2004. godine.

U ponovljenom je postupku radi utvrđivanja osnovanosti prijave imajući u vidu uputu drugostupanjskog Suda ovaj Sud proveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu, i to: prilog 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 uz prijavu prijaviteljice, dopis prijavljenoga predstavniku suvlasnika zgrade Trnsko 1c, Zagreb od 2. siječnja 2009. godine, ugovor br. 241/ET-04 o izradi elaborata etažiranja zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f od 26. studenoga 2004. godine, ponudu etažiranja zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f od 17. studenoga 2003. godine, ugovor o upravljanju zgradom u Zagrebu Trnsko 1 A,B,C,D, E,F od 19. svibnja 2004. godine i Elaborat etažiranja br. 241 – radni primjerak te je

proveden dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Cvjetka, predstavnika stanara predmetne zgrade.

Valja ponoviti da Sud o tome je li postupak etažiranja proveden zakonito nema dovoljno stručnog znanja te da u skladu s odredbama Zakona o parničnom postupku Sud ne provodi dokazni postupak po službenoj dužnosti. Stoga je Sud postupio u skladu s odredbom članka 298. Zakona o parničnom postupku, odnosno usmjerio je provedbu dokaznog postupka u pravcu utvrđivanja odlučnih činjenica na ročištu održanom 3. svibnja 2010. kada je punomoćnik prijaviteljice odbio predložiti izvođenje dokaza vještačenjem smatrajući da iz same činjenice što je „pravni prednik prijavljenog izvršio izmjeru zgrade 1965“ proizlazi da je moguće utvrditi činjenično stanje i bez provedbe vještačenja.

Na temelju cjelokupno provedenog postupka, sud je utvrdio da prijava prijaviteljice nije osnovana. U ovom, ponovljenom, postupku prijaviteljica nije dokazala osnovanost činjeničnih navoda iz prijave o povredi pravila struke i dobrih poslovnih običaja iz čl. 5. Pravilnika te ovaj sud prvog stupnja u cijelosti ostaje kod ocjena dokaznog supstrata kao i u ranijoj, ukinutoj odluci, budući da prijaviteljica nije postupila u skladu sa stajalištem suda drugog stupnja o potrebi provedbe vještačenja na okolnosti činjenične prirode u vezi s predmetnim elaboratom.

U skladu s čl. 219., st. 1. u vezi s čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH-a i 84/08 – u daljnjem tekstu: ZPP), odredbama koje se na odgovarajući način primjenjuju u postupku pred Sudom časti Hrvatske gospodarske komore na temelju čl. 8. Pravilnika, teret dokaza osnovanosti prijave je na prijavitelju. Tako, prema odredbi čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. To nadalje znači da prijavitelj mora svoju prijavu potkrijepiti odgovarajućim dokazima jer će u suprotnom prijavljeni biti oslobođen odgovornosti.

Sporno je je li prijavljeni u izvršenju posla etažiranja postupao nestručno kako to tvrdi prijaviteljica. Nestručnost posla prijaviteljica, u pokušaju konkretizacije, nalazi u tome što joj prijavljeni nije osobno dostavio ugovor o etažiranju i Elaborat-radni primjerak, što je u prvoj verziji radnog Elaborata pogrešno utvrdio da korisna površina njezina stana iznosi 49,97 m², a prema vlasničkoj dokumentaciji ta površina iznosi 51,32 m² i što nije posebno izvršio izmjeru svakog stana. Tvrdi da uređenje vlasničkopravnih odnosa u odnosu na ostave u razizemlju te način provedbe etažiranja nije u redu jer je izmjeru trebala izvršiti posebna komisija

Između stranaka nesporne su sljedeće činjenice:

- da je prijaviteljica suvlasnica stambene zgrade Trnsko 1c i pripadajućeg dijela zemljišta na kojem ta zgrada leži, zajedničkih prostorija u toj zgradi i vlasnica posebnog dijela nekretnine-stana oznake ST C-12,

- da su suvlasnici stambene zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f zastupani po predstavniku zgrade Ivanu Cvetku u svojstvu naručitelja i GSKG d.o.o. Zagreb, Savksa cesta 1 (podružnica Zagrebačkog holdinga d.o.o. Zagreb) u svojstvu izvršitelja sklopili ugovor br. 241/ET-04 o izradi elaborata etažiranja

zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 1f 26. studenoga 2004. godine (dalje: Ugovor o etažiranju),

- da je u prosincu 2008. godine prijavljeni dostavio predstavniku suvlasnika zgrade Trnsko 1c radni primjerak Elaborata etažiranja (u daljenjem tekstu: Elaborat o etažiranju);

- da je na primjedbe suvlasnika, među ostalima i prijaviteljice, prijavljeni ispravio podatke u Elaboratu u vezi s korisnom površinom stana s utvrđenih 49,97 m² na 51,32 m² te da joj je tijekom ovog postupka dostavio i ponudu o etažiranju zgrade Trnsko 1A,B,C,D,E,F, ugovor o izradi Elaborata etažiranja i Elaborat o etažiranju zajedno s nacrtom.

Nesporne činjenice proizlaze iz navoda stranaka tijekom postupka, kao i iz dokumentacije u spisu.

Uvidom u Ugovor broj 241/ET-04, utvrđeno je da se Izvršitelj GSKG d.o.o. (ovdje Prijavljeni), obvezao za potrebe Naručitelja izraditi Elaborat etažiranja zgrade tako da on bude podoban za upis (posebnih dijelova) u zemljišne knjige. S druge strane, Naručitelj, zastupan po predstavniku zgrade, se među ostalim, obvezao da će stručnim osobama Izvršitelja omogućiti nesmetan pristup radi pregleda i mjerenja svih dijelova zgrade te surađivati s Izvršiteljem radi rješenja eventualnih spornih pozicija i sl., kao i organizirati potpis i ovjeru potpisa Sporazuma o uspostavi etažnog vlasništva na posebnom dijelu suvlasničke nekretnine za sve suvlasnike zgrade. U postupku izrade Elaborata interese vlasnika posebnih dijelova zastupa predstavnik zgrade.

Prema spisu dopisu kl: 371-05/03-02/4452 od 2. 1. 2009. razvidno je da je predstavniku suvlasnika stambene zgrade dostavljen radni primjerak Elaborata etažiranja zgrade, s napomenom da ga u roku od 15 dana svi suvlasnici pregledaju i daju primjedbe. U istom dopisu navedeno je da su uočene razlike u odnosu na vlasničku dokumentaciju te su pobrojeni stanovi, među ostalima i stan prijaviteljice, te je navedena potreba dostave potrebne dokumentacije u odnosu na vlasnike koji nisu upisani u knjigu položenih ugovora. Predloženo je da se postigne dogovor svih suvlasnika oko korištenja pripadajućih ostava u razizemlju.

Prema stanju spisa, posebno uvidom u raspravni zapisnik od 28. svibnja 2009. te dopis prijavljenog kl:371-05/09-01/06 od 9. 3. 2009. i kl:3 71-05/09-02/2008 od 3. 4. 2009., utvrđeno je da je, a što je potvrdio i sam prijavljeni, dostavio prijaviteljici putem njena punomoćnika i radni primjerak elaborata etažiranja br. 241, s napomenom da je ispravljena kvadratura njena stana sa 49,97 m² na 51,32 m².

U čl. 3. Ugovora o etažiranju ugovoreno je da će u postupku izrade Elabrata gosp. Ivan Cvetko (predstavnik suvlasnika) zastupati interese vlasnika posebnih dijelova zgrade. U skladu s tom odredbom 2. siječnja 2009. godine prijavljeni je dostavio predstavniku suvlasnika radni primjerak Elaborata na uvid, s napomenom da ga predstavnik suvlasnika preda na uvid svim suvlasnicima kako bi ovi mogli dati eventualne primjedbe. Prijaviteljica ne osporava da joj je predstavnik suvlasnika predočio Elaborat pri prikupljanju potpisa na taj Elaborat. Imajući u vidu navedeno, prijavljeni nije ugovorom preuzeo obvezu da svakom pojedinom suvlasniku (vlasniku posebnog dijela) dostavlja primjerak Elaborata, već je tu obvezu eventualno imao predstavnik suvlasnika u skladu s međuvlasničkim ugovorom. Obveza je prijavljenog bila dostaviti

radni primjerak Elaborata predstavniku suvlasnika i tu je obvezu prijavljeni ispunio. Međutim, unatoč tome što to nije bila obveza prijavljenog, on je ipak tijekom ovog postupka dostavio prijaviteljici i ponudu i ugovor o etažiranju i radni primjerak Elaborata.

Što se tiče načina utvrđivanja korisne površine stanova u zgradi Trnsko 1c, iz Elaborata proizlazi (stranica 2-Uvod) kako su očevid i izmjera obavljeni na licu mjesta po ovlaštenim djelatnicima GSKG-a u lipnju 2005. godine. Prijavljeni ne osporava da u svakom stanu nije posebno izvršena izmjera, a to zato što se radi o takvom tipu zgrada u kojima su u jednoj vertikali svi stanovi isti. Prema pravilima struke, tada je dovoljno izmjeriti površinu samo jednog stana u vertikali, jer površina drugih stanova u toj vertikali odgovora površini izmjerenog stana jer se takav postupak prvenstveno provodi u interesu suvlasnika, budući da bi u suprotnom cijena etažiranja bila daleko viša, a ta se cijena plaća iz zajedničke pričuve. Ove navode ovaj sud prihvaća jer tijekom postupka nije iznesen objektivni razlog koji bi ih osporavao. Logično je da je radi smanjivanja troškova moguće izvršiti izmjeru samo jednog stana u vertikali ako su svi stanovi u vertikali isti. Na opisani način prijavljeni je došao do podatka da je stan prijaviteljice prema izmjeri površine 49,97 m². U tu površinu prvotno nije bila uključena i površina pripadajućeg dijela – ostave u razizemlju od 2 m², pa je zbog toga postojala razlika u izmjerenoj površini i onoj iz vlasničke dokumentacije prema kojoj je stan prijaviteljice zajedno s nusprostorijama površine 51,32 m².

Predstavnik stanara Ivan Cvjetko, saslušan kao svjedok, iskazao je da je on kao predstavnik stanara zaključio ugovor s prijavljenim koji je napravio elaborat etažitranja i većina je stanova upisana, dok neki od stanova nisu upisani. Osobno je razgovarao s prijaviteljicom u vezi s unošenjem 2 metra kvadratna predmetnog stana u elaborat ali stanovi u zgradi iznad i ispod predmetnog stana (5 stanova u vertikali po 6 ulaza, što ukupno iznosi 60 stanova) imaju 49,97 m² kako je u elaboratu utvrđeno a nitko od vlasnika tih stanova nije prigovarao osim prijaviteljice. Kako mu je poznat kupoprodajni ugovor prijaviteljice iz 1965. u kojem je navedeno da je predmet kupoprodaje stan od više kvadrata, pretpostavlja da je u taj ugovor ušao i dio koji se odnosi na 2 četvorna metra podrumske prostorije. Iskazao je da je dva puta bio u stanu prijaviteljice, prvi put radi predočenja elaborata i upita o primjedbama a drugi put zbog prikupljanja potpisa na predmetni elaborat ali je prijaviteljica odbila potpisati. Jedan primjerak elaborata nalazi se kod njega kao predstavnika stanara a drugi kod prijavljenog, a niti jedan od stanara nije dobio primjerak ugovora.

Iskazu ovog svjedoka sud u cijelosti poklanja vjeru jer je dan životno logično a i u suglasju je s dokumentacijom u spisu i nespornim činjenicama između stranaka.

Slijedom navedenog, ovaj sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi je li ranije opisani provedeni postupak etažiranja u skladu s pravilima struke, budući da je za utvrđivanje takve činjenice potrebno stručno znanje kojim ovaj sud ne raspolaže. Prijaviteljica u tom smjeru, iako je na to bila upozorena U IME SUDA više puta i u prvostupanjskom i u drugostupanjskom postupku, nije predlagala provedbu vještačenja po vještaku koji takvim stručnim znanjem raspolaže i

čije je troškove dužna snositi sama stranka, budući da je na njoj dužnost dokazivanja takve činjenice (po čl. 219., st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika). Stoga je ta činjenica, u skladu s pravilom o teretu dokaza (čl. 221. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika) ostala neutvrđena. Sud nije mogao prihvatiti tvrdnju prijaviteljice da ta činjenica sama po sebi proizlazi iz okolnosti da je „pravni prednik prijavljenog izvršio izmjeru zgrade 1965.“. Isto tako sud nije mogao prihvatiti tvrdnju da je ugovor o etažiranju potpisan od suvlasnika na prijevaru jer takvo što ne proizlazi iz rezultata dokaznog postupka.

Osim toga, prijavljeni je na primjedbu prijaviteljice u Elaboratu ispravio podatak u korisnoj površini njezina stana tako da je unio onu površinu koja proizlazi i iz vlasničke dokumentacije, a to je 51,32 m² jer tako proizlazi iz dokumentacije u spisu. Nakon toga prijaviteljica je tvrdila da ona takvu izmjenu nije niti tražila, što je netočno jer se iz same prijave i daljnjih njezinih podnesaka jedino jasno vidi da je umanjenje korisne površine njezina stana racionalni razlog za podnošenje prijave ovom sudu te nezadovoljstvo postupkom provedbe etažiranja, ali o tim okolnostima ne predlaže adekvatne dokaze. Prijaviteljica nije osporila tvrdnju da je prijavljeni ponudio prijaviteljici da posebno izvrši izmjeru njezina stana, što je ona odbila, već je dapače tu činjenicu i potvrdila u svojoj žalbi od 5. listopada 2009.

Zbog navedenih razloga ovaj sud smatra da prijavljeni nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja predviđenih u odredbi čl. 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, pa ga je u cijelosti oslobodio odgovornosti kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća Gorana Aralica Martinović.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka putem ovog Suda za sud u drugom stupnju, a žalba se podnosi u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-7/11 od 5. rujna 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u drugostupanjskom vijeću ... u predmetu **prijaviteljice M.B. iz... protiv prijavljenika Z.H. d.o.o., Z...** zbog povrede dobrih poslovnih običaja, odlučujući o prijaviteljičinoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-89/09 od 24. siječnja 2011. godine, na sjednici vijeća održanoj 15. srpnja 2011.

presudio je: *Odbija se žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-89/09 od 24. siječnja 2011.*

Obrazloženje

Presudom broj P-I-89/09 od 24. siječnja 2011. prvostupanjski je Sud odbio prijavu prijaviteljice M.B. iz... te oslobodio odgovornosti prijavljenika Z.H. d.o.o., Z... da je nestručno izveo postupak etažiranja na nekretnini kč.br. 687/12 k.o. Klara zk.ul. 1816, u naravi stambena zgrada Trnsko 1c, čime bi počinio povredu pravila morala iz članka 5. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je prijava odbijena zato što je Sud našao da u ponašanju prijavljenika nisu ostvarene povrede pravila morala iz odredbi članka 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, zato što prijaviteljica nije dokazala osnovanost činjeničnih navoda da bi prijavljenik u izvršenju posla etažiranja postupao nestručno. Naime ista presuda donesena je na temelju i u provedbi presude drugostupanjskog Suda kojim je ukinuta presuda Suda časti broj P-I-7/09. od 10. 9. 2009., uz uputu da je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku dužan utvrditi kakvu je kvalitetu usluge prijavljenik izvršio, odnosno postoji li u ovoj fazi postupka dovoljno elemenata za utvrđenje odgovornosti za nekvalitetu i nestručnost od prijavljenika, te da u istu svrhu, kako Sud nema potrebna stručna znanja, smatra svrhovitim provesti vještačenje s obzirom na odlučne okolnosti. Svakako bi bilo potrebno saslušati u svojstvu svjedoka predstavnika skupa stanara, koji o relevantnim činjenicama ima najviše saznanja.

Protiv navedene presude podnijela je žalbu prijaviteljica. U žalbi u bitnom navodi da pri izradi elaborata etažiranja, koji prijavljenik nije dostavio prijaviteljici, on nije izvršio izmjeru i očevid stanova, te ti podaci nedostaju u elaboratu, pa zbog toga ne stoji ni tvrdnja da su zbog načina izgradnje svi stanovi stambene vertikale isti, zbog čega su „procjena“ i „izmjera“ samo izmišljeni pojmovi, kako bi se naplatilo nešto što nije učinjeno. Navodi da je prijavljenik počinio čitav niz nepravilnosti, analizirajući način računskog izračuna površine stanova (tablicu) i dovodeći ga u vezu s elaboratom utvrđenim površinama s kojima se povezuje odgovarajući suvlasnički dio nekretnine, koje smatra dubioznim. Ne vidi na osnovi kojih dokumenata bi se ovaj slučaj mogao vještačiti, ali ako to sud izričito traži, prijaviteljica odustaje od navedenog. Ističe da je na temelju sklopljenog ugovora i naplate faktura s te osnove počinjeno niz nepravilnosti. Navodi nadalje da prelazi mjeru učestalo ponavljanje kako je prijavljenik na njenu primjedbu ispravio površinu stana prijaviteljice te da to nikad nije ni tražila, već da je samo dala primjedbe na elaborat etažiranja iz prosinca 2008., a izmjeru joj nitko nije ponudio, niti je to odbila. Navodi da je prijavljenik radio mimo zakona i struke, obmanuo je suvlasnike, načelno je uspio ishoditi ugovor o etažiranju, koje nije ni danas završeno. Predlaže elaborat etažiranja br. 241 povući iz opticaja, raskinuti ugovor uz povrat sredstava, izreći mjeru javne opomene uz objavu, te proslijediti predmet USKOK-u na daljnji postupak.

Prijavljenik nije odgovorio na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Nakon što je pobijanu presudu ispitao na osnovi odredbe članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11, dalje: ZPP), u vezi s člankom 8. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (NN 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik), ovaj sud smatra da je pravilna i zakonita.

Pri donošenju pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od bitnih povreda postupovnih odredaba iz članka 354., stavka 2. ZPP-a na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Neosnovan je žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Naime, za zakonito rješavanje ove pravne stvari odlučno je pitanje je li prijavljenik u izvršenju ugovorne obveze, usluge etažiranja, u konkretnom slučaju postupio na način propisan pozitivnim propisima i pravilima struke koji uređuju materiju i postupak etažiranja, tj. je li prijavljenik u izradi elaborata postupio lege artis (posebno i glede izračuna korisne površine stanova i izračuna odgovarajućih pripadajućih suvlasničkih dijelova povezanih s vlasništvom), odnosno je li postupio nestručno te time povrijedio dobre poslovne običaje – pravila morala.

Iz cjelokupnog stanja spisa proizlazi da je sud prvog stupnja, postupajući po uputi iz ukidnog rješenja, u ponovljenom postupku proveo usmenu raspravu uz sudjelovanje stranaka na ročištima održanim 3. svibnja 2010., 30. lipnja 2010., 29. rujna 2010. i 24. siječnja 2011., te je saslušan svjedok Ivan Cvetko.

U provedenom postupku, uvidom u spisu priležeću dokumentaciju, izjave saslušanih stranaka i svjedoka, u tijeku postupka je utvrđeno da su suvlasnici stambene zgrade Trnsko 1a, 1b, 1c, 1d, 1e i 1f, zastupani po predstavniku suvlasnika zgrade, sklopili Ugovor o etažiranju opisanih zgrada s prijavljenikom 26. studenoga 2004., da je u prosincu 2008. godine prijavljenik u skladu s obvezom iz članka 3. Ugovora dostavio predstavniku suvlasnika zgrade radni primjerak elaborata o etažiranju, koji je u svrhu pregleda i mogućih primjedbi od suvlasnika i dostave potrebne dokumentacije u odnosu na suvlasnike koji nisu upisani u knjigu položenih ugovora bio u obvezi i dostavio suvlasnicima. Isto tako je utvrđeno da prijavljenik na temelju opisanog Ugovora nije bio u obvezi izvršiti izmjeru svakog pojedinačnog stana, da se naručitelj zastupan po predstavniku suvlasnika zgrade obvezao stručnim osobama izvršitelja omogućiti pristup radi pregleda i mjerenja svih dijelova zgrade, kao i organizirati potpis i ovjeru Sporazuma o uspostavi etažnog vlasništva, da je predmetni radni primjerak Elaborata dostavljen i prijaviteljici te da je prema njenim primjedbama (iako je kasnije opovrgnula da bi to bio razlog njene prijave), prijavljenik i ispravio podatke prijaviteljice u elaboratu utvrđene izmjerom stana u vertikali s 49,97 m² na 51,31 m², (uvećanih za ostavu u razizemlju), u skladu s vlasničkom dokumentacijom. Isto tako u tijeku postupka prijavljenik je prijaviteljici dostavio, iako nije bio u obvezi, i Ugovor o izradi elaborata etažiranja br. 241/ET-04 i radni primjerak Elaborata etažiranja br. 241.

Iz odredbi Ugovora o etažiranju i izjave prijavljenika ne proizlazi da bi prijavljenik bio u obvezi niti je u svakom stanu izvršio posebnu izmjeru budući da se radi o tipu zgrada u kojima su u vertikali svi stanovi isti. U tom slučaju je, prema pravilima struke, dovoljno izvršiti izmjeru samo jednog stana u vertikali. Međutim, prijavljenik je ponudio prijaviteljici izmjeru, koju prema vlastitim navodima punomoćnik „niti je prihvatio, niti je odbio ponudu".

U ponovljenom postupku izveden je i dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Cvjetka, koji je izjavio da je osobno bio dva puta u prijaviteljičinu stanu te da je razgovarao s prijaviteljicom u vezi s unošenjem 2 m² predmetnog stana u elaborat, da svi stanovi u vertikali imaju po 49,97 m² (ukupno 60 stanova), da nitko od vlasnika tih stanova nije prigovarao te da mu je poznat kupoprodajni ugovor prijateljice iz 1965., a pretpostavlja da je u površinu iz ugovora (stan od više kvadrata) uračunata i površina od 2 m² podrumske prostorije.

Nije sporno da je za utvrđenje činjenice je li prijavljenik izradio elaborat i izvršio postupak etažiranja u skladu s pravilima struke potrebno posebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže, te je sud, budući da prema odredbama ZPP-a ne provodi dokazni postupak po službenoj dužnosti, u skladu s odredbom članka 298. istog Zakona, usmjerio provedbu dokaznog postupka radi utvrđivanja odlučnih činjenica, odnosno na provedbu vještačenja na odlučne okolnosti koje bi provela ovlaštena stručna osoba. Međutim, unatoč činjenici da je na tu okolnost bila upozorena U IME SUDA više puta, prijaviteljica nije predložila vještačenje, navevši izrijekom (raspravni zapisnici od 3. svibnja i 30. lipnja 2010., podnesak od 20. rujna 2010. i raspravni zapisnik od 24. siječnja 2011.) da to nije potrebno, budući da se odlučne činjenice mogu utvrditi, jer je pravni prednik prijavljenika izvršio izmjeru zgrade 1965.

Zbog svega navedenog, ovaj je sud u cijelosti prihvatio stajalište suda prvog stupnja izloženo u obrazloženju pobijanog rješenja u odnosu na odlučnu činjenicu je li postupak etažiranja proveden u skladu s pravilima struke te da sud ne raspolaže stručnim znanjem za utvrđivanje takve činjenice. Kako prijaviteljica, unatoč činjenici da je na njoj dužnost dokazivanja tvrdnji na kojima zasniva svoj zahtjev u skladu s pravilom o teretu dokaza iz odredbe članka 221. ZPP-a, nije dokazala suprotno, i ovaj sud smatra da prijavljenik nije počinio povredu morala i dobrih poslovnih običaja iz članka 5. Pravilnika.

Imajući u vidu sve navedeno, valjalo je na osnovi odredbe članka 368., stavka 1. ZPP-a u vezi s člankom 8. Pravilnika odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu.

Predsjednik vijeća I.P.

Slučaj 57

Potrošački ugovor - primjena Zakona o zaštiti potrošača (ZZP)

Poslovna praksa - nepoštena poslovna praksa

Članak 3., stavak 3. ZZP-a glasi: – *»poslovna praksa trgovca prema potrošaču«* (u daljnjem tekstu: »poslovna praksa«) **je svaka radnja, propuštanje, način ponašanja ili predstavljanja, poslovna komunikacija, uključujući oglašavanje i stavljanje proizvoda na tržište, koju je poduzeo trgovac, a izravno je povezana s promidžbom, prodajom ili isporukom proizvoda potrošaču.**

Članak 107. ZZP-a upućuje na odredbe ZZP-a o nepoštenoj poslovnoj praksi. On glasi: ... *Područje primjene* *Članak 107. (1) Odredbe ovog dijela Zakona primjenjuju se na nepoštenu poslovnu praksu trgovca u odnosu prema potrošaču, kako je ona određena člancima 109. do 115. ovoga Zakona, a koju trgovac koristi prije, u vrijeme i nakon sklapanja pravnog posla u vezi s određenim proizvodom.*

Prijavljenik je koristio nedopuštenu poslovnu praksu radi znatnog umanjenja sposobnosti potrošača, ovdje prijavitelja, da donese odluku utemeljenu na potpunoj obavijesti pri isporuci proizvoda iz njihova pravnog posla.

Informiranje potrošača

Zavaravajućim se propuštanjem isto tako smatra ako trgovac skriva obavijesti iz navedenog stavka 1. istog članka.

Presuda broj P-I-77/10 od 25. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja **S.Ć. iz...** protiv prijavljenog **A.B. d.o.o.**, Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave 25. ožujka 2011.,

presudio je: *Prijavljeni A.B. d.o.o., Z...*

odgovoran je: *što je potrošaču **S.Ć. iz...** dana 12. listopada 2010. godine isporučio vozilo tipa NISSAN QASHQAI 1.5 DCI VISIA PLUS pod brojem šasije: SJNFCAJ10U2113392, različito od vozila istog tipa ali pod drugim brojem šasije: SJNFCAJ10U2111682, koje su odredili Ugovorom o prodaji motornog vozila broj 14122/2010 od 30. rujna 2010. godine, a da ga o takvoj promjeni vozila prethodno nije obavijestio,*

čime je postupio protivno odredbama čl. 5., al. 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori*, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se** na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori**, izriče

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je protiv prijavljenog zatražio zaštitu kod ovog suda zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) navodeći da mu je 30. rujna 2010. prijavljeni izdao ponudu broj 14122/210 za kupnju osobnog vozila NISSAN QASHQAI 1.5 DCI VISIA PLUS, broj šasije SJNFCAJ10U2111682, boja C30G cafe latte metalic, god. proizvodnje 2010., obujam 1461 ccm, snaga 78 kw/106 KS. Toga dana uplatio je i dogovoreni avans u iznosu od 5.000,00 kuna, čime je sklopljen Ugovor o prodaji broj 14122/2010 od 30. rujna 2010. godine. Dana 12. listopada 2010. godine prijavljeni mu je isporučio vozilo marke NISSAN QASHQAI 1.5 D VISI PL cafe latte metalic. Nakon nekoliko dana vožnje primijetio je da se brzine teže mijenjaju, posebice kada se mijenja iz prve u drugu brzinu. Dana 19. studenoga 2010. putno računalo je počelo pokazivati čudne i netočne podatke pa je auto odvezao na servis prijavljenom. Tada je primijetio da mu je prijavitelj isporučio vozilo čiji je broj šasije SJNFCAJ10U2113392, dakle vozilo različito od onoga koje su dogovorili i identificirali Ugovorom od 30. rujna 2010. godine. Uočenu razliku odmah je reklamirao prijavljenom.

Nadalje, 24. studenoga 2010. sporno vozilo pregledao je Nissanov stručnjak (ekspert) koji prema prijavljenikovim tvrdnjama nije našao nedostatke na vozilu. Od prijavljenog je zatražio da mu izda pisanu potvrdu o tome da vozilo nema nedostataka, na što je prijavljeni rekao da oni ne izdaju takvu potvrdu. Tek na njegovo inzistiranje prijavljeni je pristao izdati potvrdu da vozilo nema nedostataka, ali mu je rečeno da pričeka 45 minuta kako bi prijavljeni napisao tu potvrdu. Međutim, kako potvrdu nije dobio ni nakon 2 sata čekanja, a s obzirom na zdravstveno stanje, nije više mogao čekati te je voditeljici prodaje prijavljenog rekao da vozilo ne želi preuzeti te da im ga ostavlja i da mu je svejedno što će s njim učiniti. Voditeljica prodaje ga je podsjetila kako je potpisao zapisnik o primopredaji vozila od 12. listopada 2010., implicirajući da je prodavatelj time ispunio sve svoje obveze prema prijavitelju.

U međuvremenu je dobio presliku potvrde Nissanova stručnjaka iz koje proizlazi da je s mjenjačem vozila sve u redu, ali da s putnim računalom nije, budući da postoje problemi s vanjskim senzorom i kontaktima. Prijavitelj je od jednog djelatnika dobio informaciju da mu je isporučeno drugo vozilo a ne ono koje je dogovoreno jer je na ugovornom vozilu bila oštećena felga, dok je od drugog djelatnika dobio informaciju da je na ugovorenom vozilu bio oštećen blatobran. Ponovno je pregledao sporno vozilo i uočio još jedan nedostatak na vozilu. Naime, oplata prednjeg lijevog blatobrana se ne uklapa u liniju vozila budući da izgleda kao da je naknadno izmijenjena ili popravljana. Osim toga, ni plastika uz vjetrobransko staklo nije na svojem mjestu, odnosno postavljena je tako da je kopča koja se nalazi na njezinu kraju nekoliko centimetara udaljena od mjesta za koje bi se trebala pričvrsti. Slijedom svega navedenog, a s

obzirom na sve uočene nedostatke, kao i na nedostatke koji bi se tek mogli pokazati, opravdano sumnja da do zamijene vozila nije došlo zato što je prijavitelj želio da baš on što prije dobije ispravno vozilo bez nedostataka. Zatražio je od prijavljenog da ispuni ugovor i isporuči mu ugovoreno vozilo. Međutim, prijavljeni ne želi isporučiti vozilo koje se obvezao isporučiti ugovorom od 30. rujna 2010. niti želi vratiti novac koji mu je po tom ugovoru uplatio.

Zbog navedenog, a bez namjere da Sud raspravlja o nedostatku na vozilu koje mu je isporučeno, podnosi prijavu držeći da prijavljeni nije ispunio svoju ugovornu obvezu, odnosno da ako tu obvezu više ne može ispuniti (jer je vozilo iz ugovora isporučio nekom trećemu), neosnovano odbija vratiti primljeni novac. Drži da mu prijavljeni nije mogao isporučiti vozilo mimo ugovora koji su sklopili, a da ga o tome prethodno nije barem obavijestio. Predlaže da Sud provede postupak zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) te da se prijavljenom izrekne javna opomena uz objavljivanje u tisku i web stranici HGK.

Prijavljeni u odgovoru na prijavu potvrđuje činjenične navode iz prijave ali smatra da nije povrijedio pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

Između strana ovog postupka činjenično stanje nije sporno. Nije sporno da su stranke zaključile Ugovor o prodaji novog vozila broj 14122/2010 od 30. rujna 2010. godine kojim su definirale predmet prodaje kao - NISSAN QASHQAI 1.5 DCI VISIA PLUS, broj šasije SJNFCAJ10U2111682, boja C30G cafe latte metalic, god. proizvodnje 2010., obujam 1461 ccm, snaga 78 kw/106 KS. Nije sporno da je prijavitelju isporučen isti tip vozila ali ne onaj koji su ugovorom identificirali jer je kupcu predano vozilo koje ima drugi broj šasije.

Prijavljeni čini nespornim (ročište od 11. veljače 2011.) da o zamjeni vozila nije obavijestio potrošača, ovdje prijavitelja. Objašnjava da je u trenutku isporuke predmetnog vozila s lagera na centralnom skladištu vozila (među carinske zone) javljeno da je na predmetnom vozilu oštećena felga pa da je voditeljica prodaje, da bi „izašla u susret kupcu“, da ne čeka popravak felge i da se ne kasni s isporukom vozila, s istog skladišta povukla vozilo druge koncesije koje u svemu odgovara karakteristikama predmetnog vozila. O tome nije obavijestila kupca niti o tome ishodila odobrenje kupca. Nije sporno da je prijavljeni potpisao zapisnik o primopredaji vozila istog tipa ali drugog broja šasije od onog navedenog u zaključenom ugovoru a da ga prije toga nitko od djelatnika prijavljenog o toj zamjeni nije informirao.

Nije sporno da je između strana ovog postupka zaključen potrošački ugovor jer je kupac fizička osoba koja je sklopila pravni posao s prodavateljem koji djeluje na tržištu u okviru svoje poslovne djelatnosti te ima svojstvo trgovca, pa se na ovaj pravni odnos ima primijeniti Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09 dalje: ZZP).

Prema ocjeni ovog suda, na činjenično opisani način prijavljeni je koristio nedopuštenu poslovnu praksu radi znatnog umanjenja sposobnosti potrošača, ovdje prijavitelja, da donese odluku utemeljenu na potpunoj obavijesti pri isporuci proizvoda iz njihova pravnog posla. O poslovnoj praksi se radi uvijek ako se promiče prodaja proizvoda ali su obuhvaćene i radnje nakon zaklju-

čivanja ugovora ako se time može utjecati na odluku o poslu. U to spadaju prvenstveno slučajevi kada trgovac osporava prava potrošača.

Jedno je od osnovnih načela zaštite potrošača određeno člankom 1., stavkom 1., točkom 4. Zakona o zaštiti potrošača a sastoji se u pravu na informiranje. Povredu ovog prava čini trgovac svojom zavaravajućom poslovnom praksom koja je povezana s promidžbom, prodajom ili isporukom proizvoda potrošaču. Zavaravanje ne mora biti nužno aktivna činidba, nego može biti i propuštanje na što upućuje opća odredba čl. 111. ZZP-a.

Članak 111., st. 1. Zakona o zaštiti potrošača određuje da se poslovna praksa trgovca smatra zavaravajućom ako u konkretnom slučaju, uzimajući u obzir sva obilježja i okolnosti slučaja, ne sadrži važne obavijesti koje su, ovisno o kontekstu, potrebne prosječnom potrošaču kako bi mogao donijeti odluku o poslu utemeljenu na potpunoj obavijesti i time ga navede, ili je vjerojatno da će ga navesti, da donese odluku o poslu koju inače ne bi donio. Zavaravajućim se propuštanjem isto tako smatra ako trgovac skriva obavijesti iz navedenog stavka 1. istog članka.

U konkretnom slučaju, propuštanje davanja obavijesti o promjeni vozila koje je ugovorom identificirano ne samo tipom nego i brojem šasije, predstavlja zavaravajuće propuštanje kojim je povrijeđeno pravo potrošača na informiranje. Skrivena informacija o tome da je na ugovorom određenom vozilu oštećena felga, pa da je voditeljica prodaje, da bi „izašla u susret kupcu" da ne čeka popravak felge i da se ne kasni s isporukom vozila, s istog skladišta povukla drugo vozilo predstavlja informaciju koja je moglo utjecati na ekonomsko ponašanje potrošača. Prema mišljenu ovog suda, promjena vozila predstavlja bitnu informaciju pa postoji obveza prijavljenog kao trgovca da o tome informira potrošača pri isporuci vozila. Pri tome treba reći da je motorno vozilo proizvod znatne materijalne vrijednosti i da stoga potrošač očekuje više informacija od onih kada kupuje proizvode za svakodnevnu i opću upotrebu u trgovačkoj kući sa samoposluživanjem. Potrošač će pri nabavi proizvoda za svakodnevnu uporabu koji je od manje vrijednosti sigurno očekivati manje informacija nego u slučaju skupih proizvoda. Zbog toga su uvjeti postavljeni trgovcu automobila viši od onih postavljenih voditelju supermarketa.

Za donošenje odluke u ovom postupku nije potrebno utvrditi činjenicu nedostataka na isporučenom vozilu pa je stoga i odbijen prijedlog prijavljenog da se na tu okolnost provede vještačenje. Naime, povredom morala u smislu odredbe članka 5., stavka 1., alineje 6. smatra se, među ostalim, i svjesno postupanje kojim se drugima može prouzročiti šteta, pa je stoga jasno da se šteta ne treba niti dogoditi (pa tako niti utvrditi) već je dovoljno da postoji mogućnost da se ona može dogoditi. Kako nije sporno da su se na preuzetom vozilu pojavili skriveni nedostaci, proizlazi vjerojatnost nastanka štete u propisanom stupnju.

Odlučujući o prijavljenikovu stupnju odgovornosti te vrsti propisane mjere društvene stege (discipline) Sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu povrede koju je počinio u okviru svoje registrirane djelatnosti, kao i štetne posljedice, pa mu je zato izrekao mjeru društvene stege smatrajući da će s obzirom na sve ranije navedeno takva mjera djelovati na prijavljenog da ne čini ovakve ili slične povrede pravila morala u obavljanju prometa robe i usluga. Pri odlučivanju

o mjeri koju će izreći prijavljenom, ovaj sud je našao posebnu otegotnu okolnosti koja se sastoji u načinu na koji je povreda počinjena jer je trgovac iskoristio svoju poziciju moći prema potrošaču. Zbog toga što prijavljeni tvrdnjom da je uskraćivanjem bitnih informacija pri isporuci robe kupcu, što predstavlja izvršenje njegove obveze prema zaključenom ugovoru, – „izašao u susret" potrošaču, ima za posljedicu ograničavanje slobode odlučivanja potrošača koji po takvom stavu trgovca ne može samostalno procijeniti koja bi odluka za njega bila ekonomski povoljna, pa mu je zbog toga izrekao najtežu sankciju.

Predsjednica vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-9/11 od 15. srpnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću, u predmetu prijavitelja **S.Ć. iz...** protiv prijavljenog **A.B. d.o.o**. Z..... zbog povrede pravila morala, odlučujući o prijavljenikovoj žalbi protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-77/10 od 25. ožujka 2011., na sjednici vijeća održanoj 15. srpnja 2011.

presudio je: *Odbija se prijavljenikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori broj P-I-77/10 od 25. ožujka 2011.*

Obrazloženje

Prvostupanjsko vijeće Suda je pobijanom presudom presudilo da je prijavljeni odgovoran što je potrošaču S.Ć. 12. listopada 2010. isporučio vozilo tipa Nissan Qashqai 1.5 DCI Visia Plus pod brojem šasije: SJNFCAJ10U2113392, različito od vozila istog tipa ali pod drugim brojem šasije: SJNFCAJ10U2111682, koje su odredili Ugovorom o prodaji motornog vozila broj 14122/2010 od 30. rujna 2010., a da ga o takvoj promjeni vozila prethodno nije obavijestio, čime je postupio protivno odredbi čl. 5., alineje 6. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06-ispr., 129/07, 8/08-ispr., u daljnjem tekstu: Pravilnik), što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja) pa mu je na temelju čl. 36., st. 1., t. 3. Pravilnika izrečena javna opomena uz objavljivanje u tisku i web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Protiv ove presude žalbu je podnio prijavljeni. U žalbi, u bitnom, navodi da identifikacija vozila s pomoću broja šasije ne predstavlja identifikaciju vozila u pogledu njegovih karakteristika i osobnih svojstava. Prijavitelj je ugovorio kupoprodaju motornog vozila s točno određenim karakteristikama i upravo je takvo vozilo isporučeno prijavitelju, s time da je prijavitelj bio upoznat s promjenom broja šasije budući da je potpisao primopredajni zapisnik 12. listopada 2010. na kojemu je naznačen broj šasije pa nije mogao ostati nepoznat prijavitelju. Navodi da je prijavljeni sve utvrđene nedostatke otklonio, a da je jedina utvrđena greška na putnom računalu kod senzora za mjerenje vanjske temperature.

U odgovoru na žalbu prijavitelj osporava navode prijavitelja, u bitnom ističe da stranke nisu dogovorile kupnju vozila s točno određenim specifikacijama već su ugovorile kupnju točno određenog vozila te da svako vozilo mora biti određeno brojem šasije pa se određeno vozilo upravo po broju šasije razlikuje od drugog automobila, slijedom čega je stavljanjem broja šasije u ugovor predmet kupoprodaje identificiran u cijelosti te nema govora o kupnji po specifikaciji. U odnosu na nedostatke na isporučenom vozilu ističe da oni nisu ni bili predmet ove prijave, nego je prijava podnesena zbog nepoštivanja ugovora.

Žalba nije osnovana.

Presuda je ispitana po čl. 365., st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, dalje u tekstu: ZPP) u vezi s čl. 8. Pravilnika u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava te je utvrđeno da je presuda pravilna i zakonita.

Iz rezultata prvostupanjskog postupka proizlaze utvrđenima sljedeće činjenice:

stranke su sklopile ugovor o kupoprodaji broj 14122/2010 od 30. rujna 2010. kojim je prijavitelj kupio osobno vozilo marke Nissan Qashqai, model 1.5 DCI Visia Plus, broj šasije SJNFCAJ10U2111682, boja C30G cafe latte metallic, godina proizvodnje 2010., obujam 1461 ccm, snaga 78 KW/106 KS.

prijavitelju je 12. listopada 2010. isporučeno vozilo istog tipa, modela i boje, ali s različitim brojem šasije od ugovorenog.

prijavljeni nije obavijestio prijavitelja da će mu isporučiti drugo vozilo od ugovorenog niti je o tome tražio njegovu suglasnost.

Za ocjenu postupanja prijavljenoga odlučno je jesu li stranke ugovorile kupoprodaju točno određenog automobila ili automobila s određenim karakteristikama. Budući da je u predmetnom ugovoru o prodaji osim osnovnih svojstava automobila koji je predmet prodaje (marka, tip, model, boja, obujam, snaga, broj vrata) naveden i broj šasije, prema mišljenju drugostupanjskog vijeća riječ je o prodaji individualno određene stvari, a ne o stvari određenih svojstava. Naime, jedan proizvođač automobila u jednoj godini proizvede određeni broj automobila iste vrste, tipa, modela, snage i obujma motora, boje, broja vrata, i jedino svojstvo po kojemu se svaki od tih automobila razlikuje jedan od drugoga je broj šasije. Upravo je broj šasije različit na svakom od automobila kojima su sva druga svojstva ista. Zato kad su stranke u kupoprodajnom ugovoru, uz sva ostala svojstva automobila koji je predmet kupoprodaje, naznačile i broj šasije radi se o kupoprodaji individualiziranog automobila koji se upravo po toj osobini razlikuje od istovrsnih automobila.

Posljedično tome, u situaciji kad je prijavljeni isporučio prijavitelju automobil istih ostalih osobina, ali s različitim brojem šasije, isporučio mu je automobil koji nije bio predmet kupoprodaje. Kako je nesporno da prijavljeni, prije isporuke automobila prijavitelju, nije obavijestio prijavitelja da mu je isporučuje drugi automobil a ne onaj koji je bio predmet kupoprodaje, propustio je postupiti u skladu s dobrim poslovnim običajima. Pritom je neodlučno to

što je u primopredajnom zapisniku bio naznačen broj šasije automobila koji je predan prijavitelju jer se samom naznakom broja šasije u primopredajnom zapisniku, a bez istovremenog upozorenja prijavitelja o toj promjeni, ne može smatrati da je prijavljeni ispunio svoju dužnost na davanje obavijesti suugovaratelju o promjeni u isporuci predmeta kupoprodaje. Razlozi koji su naveli prijavljenoga na isporuku drugog automobila (oštećenje felge na ugovorenom automobilu) nemaju utjecaja na njegovu obvezu obavještavanja o tome suugovaratelja, kojemu je morao ostaviti pravo izbora o prihvaćanju isporuke drugog automobila. Izbor o tome hoće li kupac prihvatiti isporuku druge stvari a ne one čija je kupoprodaja ugovorena je na kupcu a ne na prodavatelju, i prodavatelj si ne može uzeti za pravo odlučivati što je za kupca povoljnije. Postupajući na opisani način prijavljeni je postupio izvan moralnih okvira u kojima se trebaju kretati postupci sudionika pa ovo drugostupanjsko vijeće ocjenjuje pravilnim zaključak prvostupanjskog vijeća da je prijavljeni povrijedio pravila morala iz čl. 5. Pravilnika.

Neodlučni su žalbeni navodi o nedostacima na isporučenom automobilu budući da je predmet ovog postupka određen prijavom prijavitelja, a to nisu bili nedostaci na isporučenom automobilu nego isporuka automobila mimo ugovorenog bez prethodne obavijesti o tome prijavitelja.

Ovo drugostupanjsko vijeće smatra da je izrečena mjera primjerena učinjenoj povredi, posebno imajući u vidu vrstu, značaj, težinu djela, štetne posljedice, kao i ponašanje prijavljenoga. Stoga će se, po ocjeni ovoga vijeća, izrečenom mjerom iz čl. 36., st. 1., t. 3. Pravilnika postići svrha da prijavljeni ubuduće ne čini ovakve povrede, kao i generalna prevencija u odnosu na druge sudionike u obveznim odnosima.

Zbog navedenih razloga valjalo je na temelju čl. 368. ZPP-a u vezi s čl. 8. Pravilnika odbiti žalbu prijavljenoga kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Predsjednik vijeća I.P.

Slučaj 58

Načelo savjesnosti i poštenja – primjena u trgovačkim i potrošačkim odnosima (Primjena ZOO-a i ZZP-a)

Pod načelom savjesnosti i poštenja razumijeva se otvorenost, iskrenost i pouzdanost jedne ugovorne strane u vrijeme zasnivanja određenog obveznopravnog odnosa i njena spremnost na valjano i potpuno ispunjenje ugovorom preuzetih obveza, uz istovremeno očekivanje istog ponašanja i od sukontrahenta.

Prodaja robe s popustom ili greškom

Činjenica da se određena roba prodaje s popustom ne znači ujedno i kupčev pristanak na kupnju robe s oštećenjem.

Prvostupanjska presuda broj P-I-76/10 od 14. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja D.O. iz... protiv prijavljenoga P...-P... d.o.o., Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), 14. ožujka 2011.

presudio je: *Prijavljeni P...-P... d.o.o., Z...*

oslobađa se odgovornosti: *da bi 21. listopada 2010. prodao prijavitelju izložbeni primjerak hladnjaka s oštećenjima za koja je znao da postoje, a koja mu je zatajio, i da bi odbio naknaditi ili na drugi način kompenzirati štetu koju je time prijavitelj pretrpio.*

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome sudu 17. prosinca 2010. podnio prijavu protiv prijavljenog navodeći da je 21. listopada 2010. kupio izložbeni primjerak hladnjaka za koji mu je komercijalistica zaposlena kod prijavljenog rekla da nema oštećenja, a da bi kod otpakiranja i montaže hladnjaka utvrdio oštećenja na vratima i ručki hladnjaka. Nakon izvršene reklamacije prijavitelj nije naišao na razumijevanje glede odštete ili druge vrste kompenzacije štete.

Prijavljeni se protivio prijavi osporivši činjenične navode i zahtjev za odštetu navodeći da je prijavitelj dva puta pregledao hladnjak prije kupovine, da mu je djelatnica pokazala hladnjak i da je s obzirom na sniženu cijenu i na to da je riječ o izložbenom primjerku hladnjaka prijavitelj mogao znati ili očekivati neku sitnu ogrebotinu. Prijavitelju je ponuđeno vraćanje novca uz povrat hladnjaka, i to o trošku prijavljenog.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u račun RN-86-2010-860270 od 21. listopada 2010., prijaviteljev e-mail adresiran na gđu Mirnu Mirković od 26. listopada 2010. i e-mail gđe Mirne Mirković upućen prijavitelju od 12. studenoga 2010.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud je uzeo kao dokazane i nesporne činjenice da je prijavitelj kupio od prijavljenoga hladnjak GE side by side PSG 025, i to kao izložbeni primjerak po sniženoj cijeni od 8.390,00 kuna, koja je prije sniženja iznosila 13.990,00 kuna (bez PDV-a). Također, prijavljeni nije osporavao tvrdnju da na hladnjaku postoje neka oštećenja koja je objasnio time da je riječ o izložbenom primjerku koji je bio u komisijskoj prodaji pa je pri seljenju zadobio neku ogrebotinu.

Iz navoda prijavitelja iznesenih na ročištu za glavnu raspravu od 14. veljače 2010., kao i iz prijaviteljevog e-maila adresiranog na gđu Mirnu Mirković od 26. listopada 2010. proizlazi da je riječ o četiri udubine na desnoj strani i jednoj zarezotini na ručki hladnjaka, koji su zbog teksture hladnjaka teško vidljivi, odnosno vidljivi su samo pod određenim kutom.

Iz e-maila gđe Mirne Mirković upućenog prijavitelju 12. studenoga 2010. utvrđeno je da se navedena djelatnica prijavljenog ne sjeća svojeg odgovora na pitanje ima li hladnjak oštećenja, što joj ga je postavio prijavitelj u trenutku kupnje hladnjaka.

Imajući u vidu navedene dokaze, ovaj sud je stekao uvjerenje da prijavljeni nije prodao prijavitelju izložbeni primjerak hladnjaka s oštećenjima za koja je znao da postoje a koja mu je zatajio.

Naime, iz iskaza prijavitelja proizlazi da je riječ o oštećenjima koja su vidljiva samo pod određenim kutom, dok iz činjenice da je riječ o izložbenom primjerku proizvoda iz komisijske prodaje, koji je pri prodaji prijavitelju bio fizički odvojen od ostale robe i čija cijena je zbog toga umanjenja za 40 posto, ovaj sud drži da sve i kada bi bilo točno da je komercijalistica zaposlena kod prijavljenog ustvrdila da na hladnjaku nema oštećenja prijavitelj time nije namjerno doveden u zabludu, kao i da je prijavitelj kupnjom tako izloženog hladnjaka preuzeo na sebe rizik za neko manje vidljivo oštećenje.

Pritom je važno napomenuti i to da tužitelj nije dokazao ni predložio izvođenje dokaza iz kojeg bi sud mogao sa sigurnošću utvrditi da je komercijalistica zaposlena kod prijavljenog znala za oštećenja. Štoviše, iz okolnosti da je riječ o izložbenom primjerku hladnjaka, navod gđe Mirne Mirković u e-mailu od 12. studenoga 2011. da je prijavitelja najvjerojatnije uputila da pregleda hladnjak, koji se nalazio pred njim, ovaj sud ocjenjuje logičnim, profesionalnim i životnim.

Konačno, ponudu prijavljenog da nakon četiri mjeseca od isporuke hladnjaka, koji je prodan pod posebnim uvjetima, prijavitelju vrati novca uz povrat hladnjaka, i to o svojem trošku, ovaj sud ocjenjuje poštenom i korektnom.

Zbog navedenog, ovaj sud je odlučio kao u izreci i oslobodio prijavljenog odgovornosti.

Predsjednik vijeća I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka, a protiv rješenja u roku od 8 dana od njegova primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-14/11 od 7. listopada 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću... u predmetu prijavitelja **D.O. iz...** protiv prijavljenog **P...-P... d.o.o.** Z... zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavitelja protiv presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj P-I-76/10 od 14. ožujka 2011., na sjednici vijeća održanoj 7. listopada 2011.

presudio je: ***Preinačuje se*** *presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj P-I-76/10 od 14. ožujka 2011***.**

i sudi: Prijavljeni P...-P... d.o.o. *Z...*

odgovoran je *što je 21. listopada 2010. prodao prijavitelju izložbeni primjerak hladnjaka s oštećenjima za koja je znao da postoje, a koja mu je zatajio,*

čime je povrijedio pravila morala *(dobrih poslovnih običaja) prema odredbama čl. 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori*

pa mu se *na temelju čl. 36., st. 1., t. 1. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori* ***izriče OPOMENA.***

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je prijavljenog oslobodio odgovornosti da bi počinio povredu morala (dobrih poslovnih običaja) predviđenu odredbom članka 5. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) time što je prodao prijavitelju izložbeni primjerak hladnjaka s oštećenjima za koja je znao da postoje, a koja mu je zatajio, i da bi odbio naknaditi ili na drugi način kompenzirati štetu koju je time prijavitelj pretrpio.

Prvostupanjski sud u obrazloženju presude navodi da iz iskaza prijavitelja proizlazi da je riječ o oštećenjima koja su vidljiva samo pod određenim kutom te iz činjenice da je riječ o izložbenom primjerku proizvoda iz komisijske prodaje koji je pri prodaji bio fizički odvojen od ostale robe i čija je cijena zbog toga umanjena za 40 posto, sve i kada bi bilo točno da je komercijalistica zaposlena kod prijavljenog ustvrdila da na hladnjaku nema oštećenja, prijavitelj time nije namjerno doveden u zabludu te treba reći da je prijavitelj kupnjom izloženog hladnjaka preuzeo na sebe rizik za neko manje vidljivo oštećenje.

Protiv takve presude žalbu je podnio prijavitelj. Ističe da je istina kako je predmetni hladnjak pregledao dva puta, ali moli sud da se uzme u obzir nekoliko čimbenika: specifična tekstura i boja hladnjaka, hladnjak je bio izložen na kraju neadekvatnog (slabo osvijetljenog) *showrooma*. Tvrdi da nije istina da je bio upoznat s činjenicom da je riječ o primjeru iz komisijske prodaje te da je jedini razlog sniženja bio taj što je hladnjak posljednji iz serije.

Prijavljeni nije podnio odgovor na žalbu.

Žalba je osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe članka 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03,

88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11, dalje: ZPP) u vezi s člankom 8. Pravilnika, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2., t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, drugostupanjsko vijeće nalazi da je donošenjem pobijane prvostupanjske presude pogrešno primijenjeno materijalno pravo.

Podnesenom prijavom u ovom postupku prijavitelj navodi da je 21. listopada 2010. kupio izložbeni primjerak hladnjaka za koji mu je komercijalistica prijavljenog rekla da nema oštećenja, a da bi pri otpakiranju i montaži hladnjaka utvrdio oštećenja na vratima i ručki hladnjaka. Nakon izvršene reklamacije, prijavitelj nije naišao na razumijevanje glede odštete ili druge vrste kompenzacije štete.

U odgovoru na zahtjev za obeštećenjem prijavljeni navodi da je hladnjak bio izložen u *showroomu* u dijelu u kojem se nalaze hladnjaci na akciji budući da su hladnjaci prethodno bili izloženi na komisijskoj prodaji. Prijavitelj je u *showroomu* bio dva puta te da ga je mogao pobliže pogledati. Komercijalistica zaposlena kod prijavljenog naglasila je prijavitelju da će mu biti dostavljen upravo taj hladnjak te da se njegovog pitanja ima li hladnjak oštećenja ne sjeća.

U postupku pred prvostupanjskim sudom utvrđeno je da je prijavitelj kupio od prijavljenog hladnjak GE side by side PSG 025 kao izložbeni primjerak po sniženoj cijeni od 8.390,00 kn, (bez PDV-a), koja je prije sniženja iznosila 13.990,00 kn. Prijavljenik nije osporavao tvrdnju da na hladnjaku postoje oštećenja, a prema riječima prijavitelja radi se o četiri udubine na desnoj strani i jednoj zarezotini na ručki hladnjaka koji su zbog teksture hladnjaka vidljivi samo pod određenim kutom.

Sud prvog stupnja nije u pravu kada zaključuje da prijavljeni nije prodao prijavitelju primjerak hladnjaka s oštećenjima za koja je znao da postoje, a koja mu je zatajio. Naime, sam prijavljenik ističe da nije sporno da je hladnjak bio oštećen budući da se radilo o primjerku koji je bio u komisijskoj prodaji pa je mogao zadobiti ogrebotinu pri seljenju te da je to razlog zašto je bio odvojen od ostalih proizvoda. Nadalje, činjenica da je prijavitelj bio u prodajnom prostoru prijavljenog dva puta kako bi pogledao hladnjak te se kod djelatnice interesirao ima li hladnjak oštećenja, pokazuje da je prijavitelj postupao s pažnjom dobrog domaćina.

Ovdje je važno skrenuti pozornost na jedno od osnovnih načela obveznog prava prema kojemu su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Pod načelom savjesnosti i poštenja razumijeva se otvorenost, iskrenost i pouzdanost jedne ugovorne strane u vrijeme zasnivanja određenog obveznopravnog odnosa i njena spremnost na valjano i potpuno ispunjenje ugovorom preuzetih obveza, uz istovremeno očekivanje istog ponašanja i od sukontrahenta. Stranka koja je u obveznom odnosu pretrpjela štetu zbog nesavjesnog i/ili nepoštenog ponašanja, upravo u ovom načelu treba tražiti zaštitu, naročito u pravnim stvarima koje se odnose na obvezne odnose u kojima ipak nije pretrpjela veliku štetu.

Nadalje, prema čl. 23. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09), ako trgovac prodaje proizvod koji ima grešku, mora takav proi-

zvod fizički odvojiti od ostalih proizvoda i jasno, vidljivo i čitljivo obilježiti na proizvodu ili na prodajnome mjestu da je riječ o prodaji proizvoda s greškom te upoznati potrošača u čemu se sastoji greška na proizvodu. Nesumnjivo, prijavljeni je postupio protivno navedenoj odredbi i ovo drugostupanjsko vijeće nikako ne može prihvatiti navod prijavljenog i stajalište prvostupanjskog suda da je prijavitelj, s obzirom na sniženje cijene, kao i na činjenicu da se radi o izložbenom primjerku, mogao znati ili očekivati neko manje vidljivo oštećenje. Činjenica da se određena roba kupuje s popustom ne znači ujedno i pristanak na kupnju robe s oštećenjem. Propust prijavljenog ogleda se u činjenici da nije jasno, vidljivo i svakom potencijalnom kupcu čitljivo obilježio predmetni proizvod s obzirom na to da je znao ili mogao znati da prodaje proizvod koji ima oštećenja.

Potrebno je istaknuti i ponudu prijavljenog da prijavitelju vrati novac uz povrat hladnjaka, sve o trošku prijavljenog. Tu činjenicu drugostupanjsko vijeće uzima kao olakotnu okolnost pri izricanju mjere društvene stege te se utvrđuje da je prijavljeni svojim ponašanjem i ponudom pokušao naknaditi štetu prijavitelju.

U skladu sa svim navedenim, valjalo je, na temelju odredbe članka 373., točke 3. Zakona o parničnom postupku, u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, preinačiti presudu prvostupanjskog suda i proglasiti prijavljenog odgovornim za povredu pravila morala (dobrih poslovnih običaja) i izreći mu mjeru iz čl. 36., st. t. 1. Pravilnika, kojom će se prema mišljenju drugostupanjskog vijeća postići svrha da prijavljeni ubuduće ne čini ovakve povrede.

Predsjednica vijeća B.Ć.

Slučaj 59

Prijava nepravovremena prijava podnesena nakon proteka i subjektivnog roka od šest mjeseci od saznanja i objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda zbog koje je prijavitelj podnio prijavu učinjena

Prvostupanjsko rješenje broj G-I-12/11 **od** 3. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, po sucu ... u povodu prijave prijavitelja T.B. vlasnika **obrta T...** iz... protiv prijavljenoga **E... & S... B... d.d.**, R. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), bez održavanja rasprave,

riješio je: *Odbacuje se prijava T.B. iz... vlasnika obrta T... iz... protiv prijavljenoga **E... & S... B... d.d.**, R. kao nepravovremena.*

Obrazloženje

Prijavitelj je 27. travnja 2011. Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori podnio prijavu protiv prijavljenoga u kojoj je naveo da je na temelju ugovora o građenju sklopljenog između prijavitelja i društva ST L... d.o.o. prijavljenik, po nalogu tog društva, a u njegovu korist izdao bankarsko jamstvo broj 5401318053. Navedeno društvo nije postupilo u skladu s obvezama iz sklopljenog ugovora pa se prijavitelj obratio prijavljenom radi naplate jamstva. Prijavljeni je odbio prijavitelja uz obrazloženje da je rok za upućivanje poziva za naplatu jamstva istekao 30. lipnja 2008. a da je poziv zaprimio 2. srpnja 2008., unatoč tome što je znao da je prijavitelj jamstvo uputio putem pošte 30. lipnja 2008. godine.

O odluci prijavljenog da ne postupi po izdanom jamstvu prijavitelj je obaviješten dopisom prijavljenog od 3. srpnja 2007. godine.

Odredbom članka 21. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik) propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Slijedom toga, a na temelju navoda i dokaza koje je prijavitelj dostavio u spis, proizlazi da je prijava podnesena nakon proteka i subjektivnog roka od šest mjeseci od saznanja i objektivnog roka od godine dana od dana kada je povreda zbog koje je prijavitelj podnio prijavu učinjena, zbog čega je sud prijavu odbacio na temelju odredbe iz članka 23., stavka 1., točke 4. Pravilnika.

Sudac I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja prijavitelj ima pravo žalbe u

roku od 8 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 3 (tri) primjerka.

Drugostupanjsko rješenje broj GŽ-II-4/11 od 7. listopada 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću... u postupku prijavitelja T.B. vlasnika **obrta T...** iz... protiv prijavljenoga **E... & S... B... d.d.**, R. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o prijaviteljevoj žalbi protiv rješenja Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj G-I-12/11 od 3. svibnja 2011., u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 7. listopada 2011.

riješio je: *Odbija se prijaviteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj G-I-12/11 od 3. svibnja 2011.*

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem prvostupanjsko vijeće Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori odbacilo je prijavu prijavitelja kao nepravovremenu. U obrazloženju prvostupanjsko vijeće navodi da je prijavitelj dopisom prijavljenoga od 3. srpnja 2007. (ispravno: 2008.), obaviješten o odluci prijavljenoga da neće postupiti po izdanom jamstvu. Prijavitelj je prijavu ovome sudu podnio 27. travnja 2011., po proteku i subjektivnog i objektivnog roka. Odluka se temelji na odredbi članka 21. i članka 23., stavka 1., točke 4. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08, dalje: Pravilnik).

Prijavitelj pobija ovo rješenje tvrdeći da prvostupanjsko vijeće nije utvrdilo sve relevantne činjenice budući da je prijava podnesena zbog niza povreda dobrih poslovnih običaja, od kojih pojedine datiraju i u posljednjih šest mjeseci prije podnošenja prijave. Prilaže istražni zahtjev i kaznenu prijavu. Predlaže uvažiti žalbu, pobijano rješenje staviti izvan snage i naložiti provedbu postupka zbog povrede dobrih poslovnih običaja.

U odgovoru na žalbu prijavljeni navodi da su žalbeni razlozi neosnovani i predlaže žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je u skladu s odredbama članka 365., stavka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11, dalje: ZPP) u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika.

Iz prijave prijavitelja razvidno je da je prijavu podnio radi nenaplate bankarskog jamstva broj 5401318053 u iznosu od 610.232,65 kn, o čemu ga je prijavljeni obavijestio dopisom od 3. srpnja 2008. U prijavi prijavitelj ne navodi eventualne druge povrede koje bi počinio prijavljeni.

Prijava je podnesena sudu 27. travnja 2011.

Odredbom članka 21. Pravilnika propisano je da se prijava može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena.

Prvostupanjsko vijeće pravilno je utvrdilo da je eventualna povreda počinjena 3. srpnja 2008., da je prijava podnesena 27. travnja 2011. te da su prekoračeni rokovi iz članka 21. Pravilnika.

Na pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostupanjsko vijeće pravilno je primijenilo odredbu članka 23., točke 4. Pravilnika i odbacilo prijavu zbog proteka roka za njezino podnošenje.

U skladu s navedenim, nisu ostvareni žalbeni razlozi na koje se poziva prijavitelj, pa je na temelju odredbe članka 380., točke 2. ZPP-a i članka 41., alineje 2. Pravilnika žalbu valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje.

Predsjednik vijeća B.Ć.

Slučaj 60

Prijava – odbačaj zbog nepravovremenosti ili zbog nenadležnosti

U ovome slučaju da prijava nije odbačena zbog nepravodobnosti, valjalo bi ju odbaciti zbog nenadležnosti. Stoga što ovaj Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori nije nadležan izricati predloženu mjeru (izmještanje kapaciteta prijavljenog), već samo mjere društvene stege predviđene odredbom iz čl. 36. Pravilnika, niti je nadležan dosuđivati naknade štete, a te je zahtjeve podnositeljica podnijela ovom sudu u svojoj prijavi. Za odlučivanje o zahtjevima koje je predlagateljica uputila ovom Sudu časti nadležan je redovni sud u skladu s odgovarajućim propisima Republike Hrvatske.

Prvostupanjsko rješenje broj P-I-68/10 od 18. veljače 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori po sucu pojedincu G.A.M., odlučujući o prijavi prijaviteljice **D.B. iz...** protiv prijavljenog **H.T. d.d.** Z. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), izvan glavne rasprave, 18. veljače 2011**.**

riješio je: *Prijava prijaviteljice D.B .iz...protiv prijavljenog* H.T. d.d. Z. *zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) odbacuje se kao prekasno podnesena.*

Obrazloženje

Prijaviteljica je protiv prijavljenog podnijela prijavu 28. listopada 2010. godine zbog povrede vlasništva na nekretnini i naknade štete navodeći da već tri godine bez uspjeha pokušava ostvariti svoje pravo.

Uz prijavu dostavlja dopis prijaviteljice od 10. 9. 2007. godine kojim stavlja prigovor na rad operatera, dopis prijavljenog od 19. 9. 2007. kojim odgovara na navedeni prigovor te dopise prijaviteljice od 28. 9. 2007., 15. 1. 2009., 18. 5. 2009., 14. 7. 2009., 25. 11. 2009. i 24. 3. 2010. zajedno s odgovorima prijavljenog od 1. 12. 2008., 1. 10. 2009. i 22. 4. 2010. Dostavlja i dopis Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije od 22. svibnja 2009. godine.

S obzirom na to da je prijava ocijenjena kao nejasna i nepotpuna jer nije sadržavala sve podatke propisane člankom 16. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine 66/06., 114/2006.,129/2007. i 8/08, dalje. Pravilnik), a pogotovo nije sadržavala činjenice i razloge na kojima prijavitelj temelji tvrdnju da su povrijeđena pravila morala, podatke o vremenu kada se povreda dogodila i prijedlog prijavitelja da se izrekne jedna od mjera iz članka 36. ovog Pravilnika, Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori

po tajniku Suda poučio je podnositeljicu u smislu članka 19. Pravilnika te ju pozvao da prijavu ispravi, odnosno dopuni.

Prijaviteljica je dopunila prijavu podneskom od 23. studenoga 2010. te navela da je za povredu saznala u kolovozu 2007. a od 10. 9. 2007. pokreće postupke za ostvarivanje svojih prava te je predložila izricanje mjere - izmještanje kapaciteta prijavljenog s njezine kuće. Poziva se i na okolnost da prijavljeni nije ishodio potvrdu od Hrvatske agencije za poštu i elektroničke telekomunikacije o pravu puta na njenoj nekretnini.

Uvidom u prijavu i dokumentaciju dostavljenu uz prijavu utvrđeno je da se prijava temelji na činjenici da su operateri prijavljenog početkom kolovoza 2007. otklanjali kvar u Petrinjcima, kao i kvar na telefonskom broju prijaviteljice, zbog čega su ušli u njenu kuću, a da prije toga nisu ishodili potrebnu dozvolu o pravu puta na njenoj nekretnini. Dok su bili na tavanu kuće, srušili su bocu sumporne kiseline u kutiji u kojoj je bila zimska odjeća prijaviteljice i njene kćeri te je u potpunosti uništili i tako joj uzrokovali štetu koju ona pokušava ostvariti, među ostalim, i ovim postupkom.

Prema članku 21. u vezi s člankom 22. Pravilnika, prijava se može podnijeti u roku od šest mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca, a najkasnije u roku od godine dana od dana kada je povreda učinjena, a na te rokove Sud pazi po službenoj dužnosti.

Slijedom navedenog, prijava prijaviteljice protiv prijavljenog zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja prekasno je podnesena jer je povreda učinjena u kolovozu 2007. godine te je u konkretnom slučaju protekao subjektivni i objektivni rok od godine dana za podnošenje povrede, pa je na temelju članka 22., stavka 2. Pravilnika valjalo odlučiti kao u izreci.

Sutkinja G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjsko rješenje broj PŽ-II-6/11 od 20. svibnja 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću...u predmetu podnositeljice **D.B. iz...** protiv prijavljenog **H.T. d.d.** Z. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o prijaviteljičinoj žalbi protiv prvostupanjskog rješenja Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori od 18. veljače 2011. poslovni broj P-I-68/10, na sjednici vijeća održanoj dana 20. svibnja 2011.

riješio je: *Odbija se žalba podnositeljice prijave kao neosnovana i potvrđuje rješenje Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori od 20. svibnja 2011. poslovni broj P-I-68/10.*

Obrazloženje

Odlukom navedenom u izreci prvostupanjski sud je odbacio prijavu kao nepravovremenu.

Iz spisa i obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi kako je 28. listopada 2010. podnositeljica prijave podnijela prijavu Sudu časti zbog povrede vlasništva na nekretnini i naknade štete te je istaknula da svoje pravo bez uspjeha pokušava ostvariti u posljednje tri godine.

S obzirom na to da je prvostupanjski sud predmetnu prijavu ocijenio kao nejasnu i nepotpunu, u smislu odredbe iz čl. 19. Pravilnika prvostupanjski je sud, po tajniku Suda, poučio podnositeljicu te je pozvao prijavu ispraviti odnosno dopuniti.

Podneskom od 23. studenoga 2010. podnositeljica prijave je prijavu dopunila.

Podnositeljica prijave je u dopuni istaknula kako je za povredu saznala u kolovozu 2007., a da od 10. rujna 2009. pokreće postupke za ostvarivanje svojih prava te je prvostupanjskom sudu predložila izricanje mjere – premještanje kapaciteta prijavljenog s njezine kuće.

Istaknula je da se povreda dogodila početkom kolovoza 2007. kad je prijavljeni otklanjao kvar u Petrinjcima, kao i kvar na telefonskom broju podnositeljice prijave, zbog čega su ušli u njezinu kuću, a bez prethodno ishođene dozvole o pravu puta na nekretnini. Navela je da su na tavanu njezine kuće srušili bocu sumporne kiseline u kutiji u kojoj je bila zimska odjeća podnositeljice prijave i njezine kćeri koju su pritom u potpunosti uništili, čime su joj uzrokovali štetu.

Prvostupanjski sud je po sucu pojedincu, bez održavanja rasprave, donio rješenje kojim je podnositeljičina prijava odbačena kao nepravovremena.

Podnositeljica prijave je stoga podnijela žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi je navela kratki tijek prvostupanjskog postupka te je istaknula kako prijavitelj nema pravo stavljati uređaje na njezinu kuću i time sebi pribavljati dobit te je napomenula kako je pravo vlasništva zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i da vršenje vlasničkih prava ne zastarijeva te da uvijek ima pravo zahtijevati prestanak uznemiravanja.

Slijedom navedenog, podnositeljica prijave žalbom je zatražila ukidanje pobijanog rješenja i vraćanje predmeta na ponovni postupak u kojem traži donošenje odluke o premještanju kapaciteta prijavitelja s njezine kuće i povrat u prijašnje stanje.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje na temelju odredbe iz čl. 365. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., Ispravak 123/08.; u daljnjem tekstu: ZPP), u vezi s odredbom iz čl. 8. i 40. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj: 66/06., 114/06. ispravak, 129/07. i 8/08. ispravak, u daljnjem tekstu: Pravilnik), u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da prvostupanjski sud pri donošenju pobijanog rješenja nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba

parničnog postupka te da je pravilno primijenio materijalno pravo, a žalbeni razlozi na koje se poziva žalitelj ne dovode u pitanje zakonitost pobijanog rješenja, slijedom čega je ono pravilno i zakonito.

Iz spisa proizlazi kako je podnositeljica prijave tijekom prvostupanjskog postupka tvrdila da su joj djelatnici prijavljenog u kolovozu 2007. učinili štetu na stvarima u njezinoj obiteljskoj kući pri izvođenju radova pa traži izricanje mjere – izmještanje kapaciteta prijavljenog sa svoje kuće te popravljanje štete „povratom u prijašnje stanje".

Mišljenje je ovog suda kako je prvostupanjski sud pri donošenju pobijanog rješenja pravilno primijenio odredbu iz čl. 21. Pravilnika o Sudu časti pri HGK kojom je propisano da se prijava može podnijeti u roku od 6 (šest) mjeseci od dana saznanja prijavitelja za učinjenu povredu i učinioca (subjektivni rok), a najkasnije u roku od godine dana od dana kad je povreda učinjena (objektivni rok). Dakle, pravilno je zaključio sud prvog stupnja kada je utvrdio da je, u konkretnom slučaju, prijava zbog povrede pravila morala i dobrih poslovnih običaja prekasno podnesena, obrazlažući to činjenicom da je protekao subjektivni i objektivni rok za njeno podnošenje.

Naime, i ovaj sud drži kako je podnositeljica prijave znala za štetni događaj već u kolovozu 2007. (što proizlazi i iz samih navoda podnositeljice prijave iz dopune prijave od 23. studenog 2010.), a prijavu je podnijela tek 10. rujna 2009. zbog čega je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da je u ovome predmetu protekao i subjektivni i objektivni rok za podnošenje prijave.

Mišljenje je ovog suda drugog stupanja da je prvostupanjski sud utvrdio sve okolnosti koje su odlučne za donošenje odluke te nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba postupka pa da je odluka prvostupanjskog suda pravilna i na zakonu zasnovana.

Skreće se pozornost podnositeljici prijave da u slučaju da njezina prijava nije odbačena zbog nepravodobnosti, valjalo bi ju odbaciti zbog nenadležnosti. Stoga što ovaj Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori nije nadležan izricati predloženu mjeru (izmještanje kapaciteta prijavljenog), već samo mjere društvene stege predviđene odredbom iz čl. 36. Pravilnika, niti je nadležan dosuđivati naknade štete, a te je zahtjeve podnositeljica podnijela ovom sudu u svojoj prijavi. Ovaj sud napominje da je za odlučivanje o zahtjevima koje je predlagateljica uputila ovom Sudu časti nadležan redovni sud u skladu s odgovarajućim pozitivnim propisima Republike Hrvatske.

Slijedom navedenog, a na temelju odredbe iz čl. 380., toč. 2. ZPP-a i odredbe iz čl. 40. Pravilnika, a u vezi s njegovim čl. 8., odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

Predsjednik vijeća B.S.P.

Slučaj 61

Potrošački ugovor - ugovor o kreditu

Ugovor o kreditu sa zakonskom presumpcijom po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno (posebno) pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81. ZZP-a Narodne novine broj 96/03).

U razdoblju od 31. kolovoza 2007. do 31. listopada 2010. prijavljena banka je mijenjala šest puta ugovorenu kamatnu stopu, što prosječno iznosi 36,04 posto u odnosu na početnu ugovorenu kamatnu stopu od 4,60 posto, odnosno unatoč činjenici što je tečaj CHF u odnosu na dan odobravanja kredita porastao za više od 19 posto, prijavljenica je u istom razdoblju jednostrano povećala ugovorenu kamatnu stopu za više od 36 posto, što dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu prijavitelja.

Dakle, posljedica je takva ponašanja ta - da je prijavljena sve tržišne (opravdane i moguće neopravdane) rizike (zbog nepostojanja ugovorene referentne kamatne stope) prevalila na prijavitelja, a da ga o tome pri zaključenju ugovora nije obavijestila.

Prvostupanjska presuda broj P-I-50/10 od 25. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja A.D. iz... protiv prijavljene banke sa sjedištem u Z. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave 25. ožujka 2011.

presudio je: *Prijavljena banka iz Z..,*

odgovorna je *jer je s potrošačem A.D. iz... sklopila nejasan i nepotpun ugovor o stambenom kreditu od 1. listopada 2005. tako da u vrijeme zaključenja ugovara prijavitelj kao potrošač i prijavljenica kao trgovac nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na Odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo posljedicu u neravnoteži u pravima i obvezama utemeljenoj na jednostranom povećanju ugovorene kamatne stope na dan 31. 10. 2010. od 32,61 posto u odnosu na početnu kamatnu stopu od 4,60 posto,*

čime je postupila protivno odredbama čl. 5., al. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori*, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa joj se *na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori,* ***izriče***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijavitelj je protiv prijavljene zatražio zaštitu kod ovog suda zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) zbog povećanja kreditnog anuiteta sa 790 na 866 CHF mjesečno na temelju ugovorenog stambenog kredita u iznosu od 92.700 CHF ugovorenog 1. listopada 2005. na rok od trinaest (13) godina s promjenjivom kamatnom stopom od 4,6 posto, (ili ukupno u iznosu od 30.000 CHF), budući da je banka počevši od 1. kolovoza 2007. počela povećavati kamatnu stopu na 5,5 posto a 2008. na 5,45 posto. Radi se o povećanju od 40 posto kamata, i to sa 790 na 866 CHF i ukupnu kamatu sa ugovorenih 30.000 CHF na 40.000 CHF do kraja otplate 2018. Tvrdi da je na opisani način u zadnje tri (3) godine prijavljena nečasno ostvarila dobit od kamata u iznosu od 2.550 CHF ili oko 13.500 kn. Predlaže da Sud provede postupak zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) te da se prijavljenoj izrekne javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Prijavljena u odgovoru na prijavu potvrđuje činjenične navode iz prijave ali smatra da nije povrijedila pravila morala (dobrih poslovnih običaja) te da se povećanje stope ugovorene kamate temelji na zaključenom ugovoru. Prijavljena obrazlaže da cijenu kredita, odnosno visinu kamatne stope na kredit određuju, kao tri osnovna faktora, cijena izvora sredstava, rizičnost plasmana i bankovna marža a svaki je od ta tri faktora uvjetovan nizom parametara. Tako je cijena izvora sredstava uvjetovana, u prvom redu, strukturom izvora sredstava (je li riječ o sredstvima pribavljenim na inozemnim bankovnim tržištima ili pak sredstvima iz depozita), a potom, ovisno o strukturi - rizicima zemlje zaduženja, visini kamatnih stopa na depozite na domaćem tržištu i visini referentnih kamatnih stopa na inozemnim tržištima, valutnoj strukturi plasmana i obveza koju je banka dužna usklađivati. Rizičnost plasmana određuje uprosječeni kreditni rizik na razini bankarskog sektora u RH, rizičnost pojedine vrste plasmana te rizik individualnih klijenata. Kao treći osnovni faktor ističe i tzv. regulatorne troškove HNB-a (troškovi izdvajanja obvezne rezerve, minimalno potrebna devizna potraživanja i dr.) i operativne troškove banke. Vrijednost tečaja valute ne utječe na kamatnu stopu, nego na iznos kamate koji je klijent dužan platiti, (npr. ako je iznos kamate 100 CHF, klijent će platiti iznos u kunama prema ugovorenom tečaju na dan dospijeća kamate). Također, vrijednost tečaja neke valute nema neposredne veze čak niti s cijenom izvora sredstava kao jednim od navedena osnovna tri faktora koja utječu na cijenu plasmana. Banke su se naime obvezne, u skladu s regulativom HNB-a, zaštititi od valutnog rizika tako da održavaju ravnotežu obveza i potraživanja po valutama. Tako, ako tečaj određene valute poraste, na strani potraživanja u bilanci banka ima veće prihode, ali na strani obveza po istoj valuti ima veći trošak uslijed promjene tečaja. Dakle, porast vrijednosti tečaja određene valute, može stvo-

riti dojam o povećanju prihoda, ali dobit koju banka u konačnici ostvari bit će određena utjecajem tog istog tečaja na pasivnoj strani bilance. Prijavljena objašnjava da su stranke ugovorile administrativnu kamatu koja se mijenja u skladu s odlukama prijavljene i odlukama nadležnih tijela te da kamatna stopa iz predmetnog Ugovora o kreditu nije povezana s referentnom kamatnom stopom jer takva obveza u Republici Hrvatskoj ne postoji.

Između strana ovog postupka činjenično stanje nije sporno.

Nije sporno da je između strana ovog postupka zaključen potrošački ugovor jer je kupac fizička osoba koja je sklopila pravni posao s prodavateljem koji djeluje na tržištu u okviru svoje poslovne djelatnosti te ima svojstvo trgovca, pa se na ovaj pravni odnos s obzirom na vrijeme zaključenja predmetnog ugovora ima primijeniti Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03. dalje: ZOZP).

Nije sporno da su prijavitelj i prijavljena sklopili 7. rujna 2005. Ugovor o stambenom kreditu na iznos od 92.700,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju PBZ d.d., na rok otplate od 156 mjeseci, uz promjenjivu kamatnu stopu. Dakle, Ugovor o kreditu sklopljen je za određeni iznos sredstava zaštićen valutnom klauzulom u valuti CHF i predstavlja dugoročnu obvezu. Prijavljena tvrdi da je svoje klijente upoznavala s činjenicom moguće izraženije promjenjivosti tečaja za valutu CHF, kao i kamatne stope (odredba čl. 12.9. predmetnog Ugovora o kreditu) te da je prijavitelj bio upoznat sa svim odredbama Ugovora koji je ovjerio javni bilježnik.

Odredba čl. 4., st. 1.,2. Ugovora glasi:

„Na kredit u otplati Korisnik kredita obvezuje se platiti Banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4.60 % (slovima: četiri cijelih šezdeset posto) godišnje.

Visinu kamatne stope Banka može promijeniti sukladno broju grupa proizvoda te urednosti poslovanja. Korisnika kredita, i to na dan: prvi siječnja a primjenjuje se za razdoblje od 01.01. (slovima: prvi siječnja) do 30.6. (slovima: tridesetoglipnja) tekuće godine, i na dan 01.07. (slovima: prvog .srpnja) a primjenjuje se za razdoblje od 01.07. (slovima: prvogsrpnja) do 31.12. (,slovi ma:tridesetprvogprosinca) tekuće godine, s time da kamatna stopa iz toč. 4.1. ne može biti viša od važeće kamatne stope propisane odlukom Banke o kreditiranju građana za stambene kredite bez umanjenja kamatne stope sukladno broju grupa proizvoda i urednosti poslovanja korisnika kredita u trenutku promjene.

Kamata se obračunava u CHF (mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom) sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima.“

Odredba čl. 12.9. Ugovora o kreditu glasi.

"Potpisom ovog Ugovora Korisnik kredita, Solidarni dužnik i Založni dužnik izjavljuju da su upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF."

Između stranaka nije sporno da je predmetni ugovor zaključen na ranije pripremljenom formularnom obrascu koji je sastavila prijavljena.

Članak 81., st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP-a) određuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. istog članka određena je zakonska presumpcija po kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

Između stranaka nije sporno, a isto proizlazi iz navoda samih stranaka i dokumentacije u spis (Plan otplate na strani 10/3 spisa), da je prijavljena mijenjala ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu od 4,6 posto kako slijedi:

31. 8. 2007. sa 4,60 posto na 5,60 posto, što je povećanje od 1,00 p.p. ili 21,73 posto

31. 1. 2008. sa 5,60 posto na 6,65 posto, što je povećanje od 2,05 p.p. ili 44,56 posto

29. 2. 2008. sa 6,65 posto na 6,40 posto, što je povećanje od 1,80 p.p. ili 39,13 posto

31. 7. 2008. sa 6,40 posto na 6,35 posto, što je povećanje od 1,75 p.p. ili 38,04 posto

31. 1. 2009. sa 6,35 posto na 6,45 posto, što je povećanje od 1,85 p.p. ili 40,22 posto

31. 10. 2010. sa 6,45 posto na 6,10 posto, što je povećanje od 1,50 p.p. ili 32,61 posto, sve u odnosu na početnu kamatnu stopu od 4,60 posto.

Dakle, u razdoblju od 31. kolovoza 2007. do 31. listopada 2010. prijavljena je mijenjala šest puta ugovorenu kamatnu stopu, što prosječno iznosi 36,04 posto u odnosu na početnu ugovorenu kamatnu stopu od 4,60 posto.

U navedenom razdoblju tečaj švicarskog franka (CHF) neprestano je rastao u odnosu na kunu, tako da je srednji tečaj za 1,00 CHF prema tečajnici HNB-a na dan odobravanja kredita (notorna činjenica) iznosio:

• dan 7. 9. 2005. iznosio 4,817070 kn

• dan 31. 8. 2007. iznosio 4,475956 kn, što iznosi smanjenje od 0,3414744 kn

• dan 31. 10. 2010. iznosio 5,374394 kn, što iznosi povećanje od 0,557324 ili 11,57 posto

• dan 25. 3. 2011. iznosio 5,739248 kn, što iznosi povećanje od 0,922178 ili 19,14 posto, sve u odnosu na tečaj na dan odobravanja kredita 7. 9. 2005. godine.

Iz navedenih utvrđenja činjenica vidljivo je da je prijavljena na temelju prosječnog povećanja kamatne stope za skoro 36,05 posto u razdoblju od 31. kolovoza 2007. do 31. listopada 2010. osigurala povećanje prihoda, koji se temelje na jednostranim odlukama prijavljene, s pozivom na odredbu čl. 4.1.,2. predmetnog ugovora zaključenog s prijaviteljem.

Nesporno je (prijavitelj to navodi, a prijavljena ne osporava) da je prijavitelj kao korisnik kredita u vrijeme zaključenja kredita, kao i u vrijeme povećanja stope ugovorene kamate koristio isti „paket“ usluga, tako da se nisu

ostvarile ugovorene pretpostavke o promjeni visine kamatne stope u skladu s promijenjenim brojem grupa proizvoda te (ne)urednosti poslovanja iz čl. 4., st. 2. Ugovora.

Na temelju sadržaja citirane odredbe čl. 4., st. 1. Ugovora, Sud zaključuje da prijavitelj nije bio upoznat u vrijeme zaključenja Ugovora (ni nakon sklapanja Ugovora) po kojim uvjetima će prijavljena jednostrano mijenjati ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu, a to iz unaprijed (nesporno) formulirane citirane odredbe ugovora (bez referentne kamatne stope ili nekog drugog fiksnog i unaprijed utvrđenog načina izračuna) nije moguće utvrditi**.**

Prijavljena je kod sklapanja ugovora propustila vezati promjenu ugovorene kamatne stope uz neku tržišnu referentnu kamatnu stopu, primjerice eskontnu kamatnu stopu HNB-a ili tromjesečne ili šestomjesečne zapise Ministarstva financija ili neku drugu domaću i/ili stranu tržišnu referentnu kamatnu stopu, na temelju koje bi bilo moguće provjeravati njenu promjenu od prijavitelja. To je imalo za posljedicu da je prijavljena sve tržišne (opravdane i moguće neopravdane) rizike (zbog nepostojanja ugovorene referentne kamatne stope) prevalila na prijavitelja, a da ga o tome pri zaključenju ugovora nije obavijestila. Bez obzira na činjenicu da u RH ne postoji izričita zakonom utvrđena obveza banaka da promjenu kamatne stope čine ovisnom o bilo kakvoj referentnoj stopi, polazeći od načela jednake vrijednosti činidaba kao općeg načela obveznog prava i prava potrošača na informiranost, kao općeg načela zaštite potrošača, stav je ovog Suda da promjena kamatnih stopa ne može biti prepuštena jednostranoj odluci poduzetnika pa tako i banaka a da nisu utvrđeni razumljivi i provjerljivi parametri, kao i egzaktna metodologija tog izračuna.

Prijavljena je u svoju ponudu potrošačima, pa tako i ovdje prijavitelju, uvrstila ugovore vezane uz valutnu klauzulu u švicarskim francima, iako joj je očito kao profesionalcu bilo poznato da HNB neće intervencijama na tržištu štititi tečaj CHF u odnosu na kune, kao što je slučaj kod eura u odnosu na kune zbog smanjenja rizika od devalvacije kune (tako proizlazi iz u spis dostavljenih izjava guvernera HNB-a iz novinskih članaka nakon povećanja tečaja švicarskih franaka), dok potrošač zasigurno nije mogao biti upoznat s tom činjenicom jer nema potvrde da je prijavljena upozorila prijavitelja u zaključenom ugovoru (ili u pregovorima koji su mu prethodili ili nakon zaključenja ugovora u vrijeme povećanja kamatne stope) s činjenicom da korisnik kredita sam preuzima sve promjene tečaja CHF i da sam snosi sve tečajne i tržišne rizike i da neće „zaštitna valutna klauzula" u CHF biti predmetom intervencije od HNB-a, jednako kao zaštitna valutna klauzula u eurima jer takvo što (zbog svoje općenitosti i neodređenosti) ne proizlazi niti iz citirane odredbe čl. 12.9. Ugovora o kreditu, a ni prijavljena ne tvrdi da je o tome posebno pregovarala s prijaviteljem ili ga o tome obavijestila.

Naposljetku, unatoč činjenici da je tečaj CHF u odnosu na dan odobravanja kredita porastao za više od 19 posto, prijavljena je u istom razdoblju jednostrano povećala ugovorenu kamatnu stopu za više od 36 posto, što dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu prijavitelja. Jasno je da o načinu i metodologiji povećanja i parametrima koji utječu na povećanje nije pregovarala s prijaviteljem jer takvo što ne proizlazi iz

odredaba zaključenog ugovora. Prijavljena niti na zahtjev suda nije dostavila egzaktne i matematički provjerljive parametre koji utječu na jednostranu odluku o povećanju ili smanjenju upravo konkretne kamatne stope već se iz njena obrazloženja iz podneska od 22. veljače 2011. može zaključiti da je na cijenu izvora sredstava (CHF) utjecao rizik zemlje zaduženja. Taj rizik, ako jest parametar, u ugovornim odredbama nije obrazložen, a u odnosu na promatrano razdoblje nije jasno je li se taj rizik povećao ili smanjio i koliko iznosi to povećanje ili smanjenje rizika. Prijavljena tijekom postupka nije dostavila „odluku Banke o kreditiranju građana za stambene kredite" iz čl. 4., st. 1. Ugovora o kreditu. Stoga, ako nema odgovarajuće odluke, proizlazi da je promjena stope proizvoljna i suprotna citiranoj odredbi ugovora.

Slijedom svega navedenog, ovaj Sud je utvrdio da u vrijeme zaključenja ugovara prijavitelj i prijavljena nisu pojedinačno pregovarali o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na Odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate. Upravo je ta okolnost imala izravan utjecaj na uočenu neravnotežu u pravima i obvezama u međusobno sklopljenom ugovoru na temelju kojeg je prijavljena mijenjala visinu ugovorene promjenjive kamatne stope u skladu sa svojim internim odlukama, a da tu visinu promjene (na više ili niže) prijavitelj nije mogao niti je može kontrolirati.

Da je prijavljena ugovorila tržišno referentnu kamatnu stopu, u svojem unaprijed formuliranom standardnom ugovoru o kreditu, zadovoljila bi traženi stupanj informiranosti korisnika kredita.

Radi toga je Prijavljena u skladu sa st. 3. članka 5. Pravilnika o sudu časti pri HGK „zaključila nejasan ili nepotpun ugovor u prometu roba i usluga" na štetu druge ugovorne strane u svojem unaprijed formuliranom ugovoru o kreditu na čije odredbe prijavitelj prije sklapanja ugovora nije mogao utjecati, što je sve suprotno načelima savjesnosti i poštenja i pravilima morala (dobrim poslovnim običajima).

Jedno od osnovnih načela zaštite potrošača određeno je člankom 1., stavkom 1., točkom 4. ZOZP-a a sastoji se od prava na informiranje.

Stoga Sud zaključuje da prijavljena nije pružila prijavitelju kao potrošaču, koji je kupio „robu" za svoju neprofesionalnu svrhu, sve informacije o kalkulaciji koja utječe na promjenjivost ugovorene stope.

Prema ocjeni ovog suda na ranije činjenično opisani način prijavljeni je koristio i nedopuštenu poslovnu praksu radi znatnog umanjenja sposobnosti potrošača, ovdje prijavitelja, da donese odluku utemeljenu na potpunoj obavijesti pri isporuci (kredita u švicarskim francima) iz njihova pravnog posla. U konkretnom slučaju, propuštanje davanja obavijesti o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate predstavlja propuštanje kojim je povrijeđeno pravo potrošača na informiranje.

S tim u vezi valja upozoriti i na odgovornost banke za prezaduženost klijenta jer ona može i odbiti kreditiranje budući da raspolaže stručnim i materijalnim kapacitetima u vezi s procjenom kreditne sposobnosti klijenta. Proizlazi da je prijavljena bila svjesna okolnosti da prijavitelj ima traženu kreditnu sposobnost da preuzme sve rizike jednostranog povećanja kamatne stope, a da mu

nije pružila informaciju kojom bi on sam mogao provjeriti opseg preuzetog rizika za ugovorom preuzetu dugoročnu obvezu.

Odlučujući o odgovornosti prijavljenog Sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu povrede koju je počinio u okviru svoje registrirane djelatnosti, kao i štetne posljedice, kao i prijedlog prijavitelja pa mu je zato izrekao mjeru društvene stege smatrajući da će s obzirom na sve ranije navedeno takva mjera djelovati na prijavljenog da ne čini ovakve ili slične povrede pravila morala u obavljanju prometa robe i usluga.

Predsjednica vijeća Gorana Aralica Martinović.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Drugostupanjska presuda broj PŽ-II-13/11 od 7. listopada 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u drugostupanjskom vijeću..., u postupku prijavitelja **A.D. iz...** protiv prijavljene ...banke iz Z. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), odlučujući o žalbi prijavljenika protiv presude prvostupanjskog vijeća Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, poslovni broj G-I-50/10 od 25. ožujka 2011., na nejavnoj sjednici vijeća održanoj 7. listopada 2011.

presudio je: *Odbija se prijavljenikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj G-I-50/10 od 25. ožujka 2011.*

Obrazloženje

Pobijanom presudom, prvostupanjsko vijeće pri Hrvatskoj gospodarskoj komori presudilo je da je prijavljenica odgovorna jer je s prijaviteljem kao potrošačem sklopila nejasan i nepotpun ugovor o stambenom kreditu od 1. listopada 2005. tako da u vrijeme zaključenja ugovora prijavitelj, kao potrošač, i prijavljena, kao trgovac, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara, koji utječu na Odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama utemeljenoj na jednostranom povećanju ugovorene kamatne stope na dan 31. listopada 2010. od 32,61 posto u odnosu na početnu kamatnu stopu od 4,60 posto, čime je postupila protivno odredbama čl. 5., al. 3. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06 – ispr., 129/07, 8/08 – ispr., u daljnjem tekstu: Pravilnik), što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja), pa joj je, na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika, izrečena mjera društvene stege: javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Prvostupanjsko vijeće je tako odlučilo nakon provedenog dokaznog postupka u kojem je utvrdilo da činjenično stanje između stranaka nije sporno: prijavitelj i prijavljeni sklopili su 1. listopada 2005. Ugovor o stambenom kreditu na iznos od 92.700,00 CHF, u kunskoj protuvrijednosti, prema srednjem

tečaju PBZ d.d. na rok otplate od 156 mjeseci, uz promjenljivu kamatnu stopu, koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,60 posto godišnje.

Nesporno je da je Ugovor zaključen na ranije pripremljenom formularnom obrascu koji je sastavio prijavljeni. Prvostupanjsko vijeće nalazi da se radi o potrošačkom ugovoru, na koji se primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje: ZOZP), s obzirom na vrijeme zaključenja predmetnog ugovora.

Iz plana otplate PBZ d.d. Zagreb za prijavitelja utvrđeno je da je prijavljeni u razdoblju od 31. kolovoza 2007. do 31. listopada 2010. mijenjao šest puta ugovorenu kamatnu stopu, što prosječno iznosi povećanje od 36,04 posto u odnosu na početnu kamatnu stopu od 4,60 posto godišnje.

U navedenom razdoblju tečaj švicarskog franka neprestano je rastao u odnosu na kunu, tako da je srednji tečaj za 1,00 CHF prema tečaju HNB-a na dan 25. ožujka 2011. (5,739248 kn) u odnosu na dan odobravanja kredita 7. rujna 2005. (4,817070 kn), iznosio 19,14 posto više.

Tijekom postupka pred prvostupanjskim vijećem nije bilo sporno da je prijavitelj kao korisnik kredita, u vrijeme zaključenja kredita, kao i u vrijeme povećanja ugovorenih kamata koristio isti „paket“ usluga, tako da se nisu ostvarile ugovorene pretpostavke o promjeni visine kamatne stope u skladu s promijenjenim brojem grupa proizvoda i neurednosti poslovanja iz članka 4., stavka 2. Ugovora.

Prvostupanjsko vijeće je utvrdilo da prijavitelj u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora nije bio upoznat po kojim će uvjetima prijavljeni jednostrano mijenjati ugovorenu promjenljivu kamatnu stopu, a koje bi prijavitelj bio u mogućnosti provjeravati. Prvostupanjsko vijeće smatra da promjena kamatnih stopa ne može biti prepuštena jednostranoj odluci banaka, a da nisu utvrđeni razumljivi i provjerljivi parametri kao i egzaktna metodologija tog izračuna. Tijekom prvostupanjskog postupka prijavljeni nije dostavio Odluku banke o kreditiranju građana za stambene kredite. Propuštanje davanja obavijesti o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate predstavlja propuštanje kojim je povrijeđeno pravo potrošača na informiranje. To je dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama budući da je prijavljeni mijenjao visinu ugovorene promjenljive kamatne stope u skladu sa svojim internim odlukama, a da prijavitelj visinu te promjene nije mogao niti može kontrolirati. Prema stajalištu prvostupanjskog vijeća, prijavljeni je zaključio nejasan i nepotpun ugovor u prometu robe i usluga, na štetu druge ugovorne strane, u svojem unaprijed formuliranom ugovoru o kreditu, na čije odredbe prijavitelj prije sklapanja ugovora nije mogao utjecati, što je suprotno načelima savjesnosti i poštenja i pravilima morala (dobrim poslovnim običajima). Odluka se temelji na odredbi članka 5., stavka 3. Pravilnika. Mjera društvene stege određena je u skladu s odredbom članka 36., stavka 1., točke 2. Pravilnika uzimajući u obzir vrstu, značaj i težinu povrede.

Prijavljeni pobija ovu presudu iz svih žalbenih razloga.

Bitna povreda odredaba postupka, prema shvaćanju prijavljenog, ogleda se u činjenici da je pobijana presuda nejasna, a izreka presude protivna njezinu

obrazloženju i ispravama priloženim spisu. Navodi da iz presude nije jasno što je bio predmet raspravljanja: povreda pravila morala odredbom ugovora ili postupanje prijavljene glede promjena kamatne stope nakon sklapanja ugovora o kreditu. Navodi da je u presudi naveden pregled promjena kamatnih stopa neistinit, zato što iz Otplatnog plana na koji se presuda poziva, proizlazi da je kamatna stopa na dan 31. siječnja 2008. iznosila 5,56 posto, a ne 6,65 posto kako stoji u presudi, uslijed čega je cijela kalkulacija na kojoj se temelji pobijana presuda pogrešna. Navodi da je na promjenu kamatne stope prijavitelju utjecala i promjena korištenja broja grupe proizvoda zato što je prijavitelj u vrijeme sklapanja ugovora koristio pet grupa proizvoda, a 2009. godine samo tri.

Prema shvaćanju prijavljenog, materijalno pravo pogrešno je primijenjeno zato što je primijenjen Zakon o zaštiti potrošača iz 2003., a ne iz 2007. godine. Isto tako nije utvrđeno da bi prijavljeni namjerno zaključio nejasan i nepotpun ugovor u prometu robe i usluga. Navodi da niti jednim zakonom u Republici Hrvatskoj nije propisana obveza isključivog vezivanja kamatne stope uz određenu referentnu stopu, a stav je prvostupanjskog vijeća da se jedino tako može udovoljiti načelu zaštite potrošača. Prijavljeni smatra da je u pogledu uvjeta i načina promjenljivosti redovne i zatezne kamate u cijelosti udovoljio zakonskim propisima, budući da su informacije o načinu promjene kamatnih stopa po kreditima građana, promjenljivih na temelju odluka nadležnih tijela Banke, sastavni dio Općih uvjeta poslovanja Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb s fizičkim osobama. Nadalje, prijavljeni ističe da je kredit odobravao na isti način kao i druge kreditne institucije na domaćem tržištu, pa se radi o uobičajenom načinu postupanja i uvriježenoj poslovnoj praksi. Navodi i da HNB nije poduzimala odgovarajuće mjere, a Vlada RH ne bi s bankama sklapala memorandum o mjerama za prevladavanje poteškoća proizašlih iz ugovora o kreditu sklopljenih uz valutnu klauzulu CHF. Predlaže preinačiti pobijanu presudu tako da se utvrdi da prijavljeni nije odgovoran za povredu dobrih poslovnih običaja, podredno da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje prvostupanjskom vijeću.

U odgovoru na žalbu prijavitelj ostaje kod navoda koje je isticao tijekom prvostupanjskog postupka, ističući da je prijavljeni jednostrano i proizvoljno podigao kamatne stope stambenog kredita. Predlaže žalbu prijavljenog odbiti kao neosnovanu.

Žalba nije osnovana.

Pobijana presuda ispitana je u skladu s odredbama članka 365., stavka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11, dalje: ZPP) u vezi s odredbom članka 8. Pravilnika.

Tijekom postupka pred prvostupanjskim vijećem i u pobijanoj presudi nisu počinjene bitne povrede odredaba postupka iz članka 354., stavka 2. ZPP-a.

Prijavljeni u žalbi ističe da je pobijana presuda nejasna zato što je izreka protivna obrazloženju i ispravama koje su priložene spisu, čime upućuje na povredu postupka iz članka 354., stavka 2., točke 11. ZPP-a, na koju drugostupanjsko vijeće pazi po službenoj dužnosti. Prijavljeni tvrdi da je ova povreda ostvarena zato što iz presude nije jasno što je bilo predmet raspravljanja: po-

vreda pravila morala odredbom ugovora ili postupanjem prijavljenoga glede promjena kamatnih stopa nakon sklapanja ugovora o kreditu.

Iz izreke i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je povreda dobrih poslovnih običaja ostvarena zaključenjem nejasnog i nepotpunog Ugovora o stambenom kreditu od 1. listopada 2005. Taj je ugovor nejasan i nepotpun zato što stranke u njemu nisu utvrdile jasne parametre koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate i metode izračuna tih parametara. Posljedica su takvog ugovora jednostrana povećanja ugovorene kamatne stope od prijavljene banke, u nekoliko njezinih odluka, da bi na dan 31. listopada 2010. ugovorena kamatna stopa bila 32,61 posto viša u odnosu na početnu ugovorenu kamatnu stopu. Druga ugovorna strana, prema odredbama Ugovora, nema mogućnosti sudjelovanja u pregovorima oko donošenja tih odluka ili provjere razloga za donošenje takvih odluka. Takav ugovor ima za posljedicu neravnopravnost sudionika u obveznom odnosu i neravnotežu u odnosima prava i obveza stranaka. Prvostupanjsko vijeće je u obrazloženju pobijane odluke detaljno obrazložilo razloge zašto je predmetni ugovor nejasan i nepotpun i koje su posljedice proizašle iz takvog ugovora. Stoga nije osnovan žalbeni navod da je izreka pobijane presude protivna obrazloženju presude.

Točno je da je u obrazloženju pobijane presude navedeno da je prijavljena mijenjala ugovorenu promjenljivu kamatnu stopu od 4,6 posto te da iz Plana otplate kredita proizlazi da je 31. kolovoza 2008. kamatna stopa sa 5,60 posto povećana na 6,65 posto, umjesto 5,65 posto kako stoji u Planu otplate. Međutim, drugostupanjsko vijeće smatra da se radi o očitoj omašci u pisanju brojeva, što nije utjecalo na pravilnost i zakonitost pobijane odluke. Ova omaška u pisanju brojeva nema za posljedicu nerazumljivost pobijane presude, budući da je postotak povećanja ugovorene kamatne stope od 32,61 posto utvrđen na dan 31. listopada 2010. u odnosu na početnu kamatnu stopu od 4,60 posto na dan zaključenja ugovora 1. listopada 2005.

Prijavljeni tek u žalbi navodi da je na promjenu kamatne stope prijavitelju utjecala i promjena korištenja broja grupe proizvoda, i to stoga što je prijavitelj u vrijeme sklapanja ugovora koristio pet grupa proizvoda, a 2009. godine samo tri. Odredbom članka 352., stavka 1. ZPP-a propisano je da se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice ni predlagati novi dokazi. Iz priloženog Plana otplate predmetnog kredita ne vidi se otkad je, kako i koliko utjecala činjenica promjene broja korištenja grupa proizvoda od prijavitelja na odluke prijavljenog o kamatnoj stopi, niti je to navedeno u predmetnom ugovoru.

Slijedom iznesenog, ovo drugostupanjsko vijeće je ocijenilo da pobijana presuda nije zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz članka 354., stavka 2., točke 11. ZPP-a. Pobijana presuda može se ispitati, izreka presude je razumljiva i u presudi su navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

Prvostupanjsko vijeće je utvrdilo odlučne činjenice na temelju priloženih isprava. Tijekom prvostupanjskog postupka činjenično stanje nije bilo sporno: iz priloženog ugovora utvrđene su odredbe ugovora, a iz priloženog Plana otplate predmetnog kredita, koji je sastavio prijavljeni, vidljive su kamatne stope i datumi otkad se pojedine kamatne stope primjenjuju.

Prvostupanjsko vijeće je na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenilo materijalno pravo.

Premetni ugovor o kreditu sklopljen je 1. listopada 2005. pa se na njega primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03). Prijavljeni u žalbi navodi da je predmetni ugovor sklopljen u skladu s odredbama Zakona o obveznim odnosima i Zakona o kreditnim institucijama te da tim zakonima nije propisana obveza isključivog vezivanja kamatne stope uz određenu referentnu stopu pa da je pogrešan stav prvostupanjskog vijeća da se jedino tako može udovoljiti načelu zaštite potrošača.

Prvostupanjsko vijeće je pri donošenju prvostupanjske odluke pošlo od načela jednake vrijednosti činidaba, kao općeg načela obveznog prava i prava potrošača na informiranost, kao općeg načela zaštite potrošača, i utvrdilo da promjena kamatnih stopa ne može biti prepuštena jednostranoj odluci poduzetnika, a da nisu utvrđeni razumljivi i provjerljivi parametri i egzaktna metodologija tog izračuna.

Prijavljeni u žalbi navodi da prvostupanjsko vijeće u tijeku postupka nije utvrđivalo namjeru u smislu stupnja krivnje prijavljenog, a poziva se na odredbu članka 5., al. 3. Pravilnika. Prvostupanjsko vijeće u obrazloženju pobijane odluke ne govori o namjeri, ali se iz obrazloženja presude može zaključiti da se namjera podrazumijeva na temelju sljedećih činjenica: ugovor je zaključen na ranije pripremljenom formularnom obrascu koji je sastavio prijavljeni, pa su odredbe ugovora bile unaprijed formulirane od prijavljenog, a prijavitelj, kao potrošač, nije imao utjecaja na njihov sadržaj. Kako u ugovoru nije navedeno po kojim će uvjetima prijavljeni jednostrano mijenjati ugovorenu promjenljivu kamatnu stopu, niti svi parametri za izračun kamatne stope, prijavitelj je, kao druga ugovorna strana, doveden u neravnopravan položaj, budući da nije mogao znati niti provjeriti poštuje li prijavljeni ugovorne odredbe pri promjeni kamatne stope.

Ovo vijeće je ocijenilo da je pravilan zaključak prvostupanjskog vijeća da je prijavljena namjerno zaključila predmetni nejasan i nepotpun ugovor u prometu robe i usluga iz članka 5., alineje 3. Pravilnika, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

Ovo drugostupanjsko vijeće smatra da je izrečena mjera primjerena učinjenoj povredi, posebno imajući u vidu vrstu, značaj, težinu djela, štetne posljedice, kao i ponašanje prijavljenoga. Stoga će se, po ocjeni ovoga vijeća, izrečenom mjerom iz čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika postići svrha izricanja mjere društvene stege.

Stoga ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija kao ni razlozi na koje ovo vijeće pazi po službenoj dužnosti, pa je žalbu prijavljenog valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u skladu s odredbom članka 368., stavka 1. ZPP-a i članka 41., stavka 1., alineje 2. Pravilnika.

Predsjednik vijeća Branka Ćiraković.

Slučaj 62

Obveze trgovca u povodu prigovora kvaliteti proizvoda ili usluge
Prigovor zbog nedostatka kupljene stvari ili obavljene usluge – obveze trgovca

Presuda broj P-I-9/11 od 25. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (dalje: Sud), u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja dr. M.L.Š. iz... protiv prijavljenog J... d.o.o. iz S.N. zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), nakon održane i zaključene glavne rasprave 25. ožujka 2011.,

presudio je: *Prijavljeni J... d.o.o. iz S.N.*

odgovoran je *jer je u studenome 2010. godine odbio udovoljiti osnovanoj reklamaciji nedostatka na robi – muškim cipelama oznake OOYCO4 Diesel Wormate II T2267 D. Mahosany, kupljenima po cijeni od 1.450,00 kn,*

čime je postupio protivno *odredbama čl. 5., al. 1. i 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se *na temelju čl. 36., st. 1., t. 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori,* ***izriče***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Obrazloženje

Prijaviteljica je protiv prijavljenog zatražila zaštitu kod ovog suda zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) navodeći da je kupila sinu cipele (muške gležnjače), u prodavaonici u Boškovićevoj ulici br. 4 u Zagrebu, oznake OOYCO4 Diesel Wormate II T2267 D. Mahosany, po cijeni od 1.450,00 kn, te da ih je njezin sin zbog vremenskih prilika počeo nositi početkom studenoga ali je nakon šestog, sedmog nošenja pukao čvrsti umetak između vanjske i unutarnje kože u području pete. Njezin je sin cipele zajedno s računom odnio u prodavaonicu gdje su prodane i tamo ih reklamirao i ostavio a prodavačice su mu rekle da će biti zamijenjene novima. Nakon nekoliko dana prodavačice su mu rekle da je reklamacija odbijena jer smatraju da ih je sam oštetio, ali su prodavačice „na svoju ruku" dale popraviti cipelu kod svog obućara koji ju je djelomično i popravio ali je ostala rupa s unutarnje strane. O odbijanju reklamacije prijavljeni nije izdao pisani dokument a kada je prijaviteljica nazvala odjel za reklamacije s njom je gospodin Jeger razgovarao neugodno, odbojno i drsko navodeći da je tročlana komisija zaključila da je vlasnik sam oštetio cipelu. Smatra da se prodavatelj ponašao neprofesionalno te izražava sumnju da prodane cipele nisu originalne jer se radi o proizvo-

du priznate robne marke koja je poznata po svojoj kvaliteti te predlaže da se prijavljenom izrekne javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore.

Prijavljenik nije podnio odgovor na dostavljenu mu prijavu i nije pristupio na prethodni postupak mirenja, niti na glavnu raspravu, tako da se smatra da je pristao na posljedice neodazivanja o čemu je bio obaviješten u uredno zaprimljenim pozivima. Kako nije osporio činjenične navode iz prijave i ispravu (račun) dostavljenu uz prijavu, sud cijeni da su navodi nesporni a isprava vjerodostojna.

U dokaznom postupku pročitana je prijava te je izvršen uvid u račun broj 90-0219-022 od 22. 9. 2010. godine, pa nakon što je Sud ocijenio priloženi dokazi i navode iz prijave, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, proizlazi da je nesporno da su strane ovog postupka zaključile ugovor o kupoprodaji cipela oznake OOYCO4 Diesel Wormate II T2267 D. Mahosany, 46, Muška obuća, Gležnjača, po cijeni od 1.450,00 kn koje su reklamirane zbog skrivenog materijalnog nedostatka uz predočenje računa, pa je prijavljeni svojim ponašanjem, i to odbijanjem osnovane reklamacije i neprofesionalnim odnosom prema kupcu izvršio povredu pravila morala u obavljanju prometa robe i usluga prema članku 4. Pravilnika o sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori te ga je ovaj Sud, u skladu s člankom 35., t. 2. u vezi s člankom 36., st. 1., t. 2. istog Pravilnika proglasio odgovornim i izrekao mu mjeru društvene stege kao u izreci ove presude.

Naime, iako je kupac postupio u skladu s napomenom u izdanom računu gdje je navedeno da „*reklamacije uvažavamo uz predočenje računa*“ prijavljeni nije uvažio osnovanu reklamaciju iako se mora pridržavati uvjeta prodaje (čl. 12., st. 3. Zakona o zaštiti potrošača). Sud ocjenjuje da je reklamacija učinjena u roku u skladu s odredbom članka 404., st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05 i 41/08) budući da je kupac o nedostatku, koji nije mogao otkriti uobičajenim pregledom pri preuzimanju stvari, obavijesti prodavatelja, ovdje prijavljenog, u roku od dva mjeseca računajući kada je nedostatak otkrio. Da je predmetna cipala imala takav kvalitativni nedostatak proizlazi iz činjenice da su prodavačice prijavljenog same, „na svoju ruku“, dakle izvan redovnog postupka, pokušale riješiti nastali problem, očito svjesne samog nedostatka na prodanoj robi.

O sumnji prijaviteljice u autentičnost prodanog proizvoda sud nije zauzeo stajalište budući da ta okolnost nije ničim dokazana, a autentičnost proizvoda bi se u konkretnom slučaju trebala vještačiti.

Neovisno o navedenom, sud smatra da se u konkretnoj situaciji radi o svjesnom izbjegavanju ispunjenja preuzetih obveza po osnovi odgovornosti za skrivene mane proizvoda te prodaji proizvoda loše kvalitete pod vidom dobre kvalitete pa je očigledno da se ovdje radi o težoj povredi pravila morala u obavljanju prometa robe i usluga.

Odlučujući o stupnju odgovornosti prijavljenog Sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu povrede koju je počinio u okviru svoje registrirane djelatnosti, kao i štetu koja je nastupila kod prijaviteljice pa mu je zato izrekao mjeru društvene stege smatrajući da će s obzirom na sve ranije navedeno takva mjera

djelovati na prijavljenog da ne čini ovakve ili slične povrede pravila morala u obavljanju prometa robe i usluga.

U Zagrebu 25. ožujka 2011. Predsjednica vijeća G.A.M.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15(petnaest) dana od njezina primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

Slučaj 63

Tekući račun – obveze banke prema nasljedniku vlasnika računa (ostavitelja)
Banka je dužna nasljedniku podnijeti izviješće o stanju tekućeg računa ako on to zatraži

Odvjetnička opomena zbog nečinidbe – nije povreda pravila morala

Presuda broj P-I-15/11 od 14. ožujka 2011.

Sud časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u vijeću ... u povodu prijave prijavitelja I.B. iz ... protiv prijavljenoga R... A... d.d., Z. koju zastupa punomoćnik Dražen Bilić, odvjetnik u Zagrebu, Ul. Zaharova 3, zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), 14. ožujka 2011.

presudio je: Prijavljeni R... A... d.d., Z.

I. odgovoran je *što na zahtjev prijavitelja nije podnio izvješće o stanju poslova i položio račun sa specificiranim osnovama i iznosima svojeg potraživanja prema prijavitelju, koje je nastalo iz Ugovora o tekućem računu koji su sklopili prijavljenik i pok. J... B..., otac prijavitelja,*

čime je postupio protivno *odredbi članka 769., u vezi s člancima 1007. do 1015. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08), što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja),*

pa mu se *na temelju članka 36., stavka 1., točke 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine broj 66/06, 114/06, 129/07 i 8/08)* ***izriče***

JAVNA OPOMENA uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore

II. oslobađa se odgovornosti *da bi pismom odvjetničkog ureda B..., kao prijavljenikova punomoćnika, prijavitelju prijetio sudskim troškovima, neprofesionalno se odnosio prema njemu, izbjegao mogućnost sporazumnog rješenja spora, upotrijebio demonstraciju moći i onemogućio mu podnošenje kaznene prijave zbog zloupotrebe kartice, odnosno da bi svjesno postupao na način kojim se drugima može prouzročiti šteta, odnosno da je prekoračio dopuštenu samopomoć u svrhu pribavljanja ili zaštite svoga prava.*

Obrazloženje

Prijavitelj je ovome sudu 7. veljače 2011. podnio prijavu protiv prijavljenog navodeći da je 26. srpnja 2010. primio uznemirujuće pismo od odvjetničkog ureda B... kao prijavljenikova punomoćnika, u kojem mu se prijeti sud-

skim troškovima u slučaju neplaćanja svote koja je u pismu navedena. Zbog toga prijavitelj smatra da je na taj način prekršeno osnovno pravilo obavještavanja dužnika te da, osim neprofesionalnog odnosa, prijavljeni nije uvažio mogućnost sporazumnog rješenja spora, zatim da je upotrijebio demonstraciju moći koju je pojačao s odvjetničkom prijetnjom sudom, kao i da je time onemogućen u podnošenju kaznene prijave zbog zloupotrebe kartice te da su stvoreni nepotrebni troškovi.

Od činjenica prijavitelj u prijavi navodi:

tekući račun otvoren je 21. svibnja 2004. u udomiteljstvu u K...,

vlasnik računa umro je u Krašiću 8. lipnja 2004.,

prema njegovu saznanju, dugovanje je nastalo nakon smrti vlasnika računa,

u rješenju o nasljeđivanju ne spominje se dugovanje.

Osim navedenog, prijavitelj u prijavi navodi da je nakon primitka sporne opomene pred utuženje uputio prigovor 28. srpnja 2010. i u više navrata kontaktirao s prijavljenikom. Od prijavljenog je dobio pisani odgovor od 12. kolovoza 2010. o iznosu dugovanja i načinu uplate, na koje je ponovno uputio prigovor od 16. kolovoza 2010. Dana 1. prosinca 2010. prijavitelj je uplatio traženi iznos, nakon čega mu je prijavljeni 4. prosinca 2010. izdao potvrdu o izmirenju cjelokupnog dugovanja.

Prijavljenik je osporio prijavu u cijelosti navodeći da je prvu opomenu pred utuženje poslao 12. ožujka 2007., a drugu 15. lipnja 2010. Prva opomena poslana je na pok. Josipa Benkovića i na nju nitko nije odgovorio. Nadalje, prijavljeni je objasnio da nikada ne pokreće postupak protiv dužnika bez prethodne opomene, a da je u konkretnom slučaju dio potraživanja otpisan, a dio odvjetničkih troškova umanjen. Za spornu opomenu navodi da je riječ o tipiziranoj opomeni u kojoj se navodi činjenično stanje i telefoni na koje se dužnik može javiti radi dogovora. Razliku u iznosima iz opomene iz lipnja 2010. u kojoj se navodi da je dug prijavitelja 1.618,65 kuna i obavijesti od 10. kolovoza 2010. u kojoj se navodi da je dug prijavitelja 4.185,47 kuna, prijavljeni objašnjava obračunom troškova uslijed podnošenja tužbe koja je povućena te troškova opomena koje su upućene svim nasljednicima pok. Josipa Benkovića.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi uvidom u presliku odvjetničke opomene od 15. lipnja 2010., prijaviteljev podnesak od 28. srpnja 2010., obavijest prijavljenog od 10. kolovoza 2010., prijaviteljev prigovor od 16. kolovoza 2010., potvrdu o izvršenoj uplati i podmirenju dugovanja od 2. prosinca 2010. te prijavljenikovu odluku od 1. prosinca 2010. kojom se predlaže otpis dijela potraživanja i prestanak obračuna zateznih kamata uz pripadajući obračun.

Prema svom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud je uzeo kao dokazane i nesporne činjenicu da je prijavitelj bio dužnik prijavljenika, i to kao nasljednik svojeg oca pok. Josipa Benkovića. Vrijeme nastanka prijaviteljeva potraživanja i osnovu po kojoj je ono nastalo ovaj sud nije mogao utvrditi jer stranke nisu predložili izvođenje dokaza na te okolnosti.

Osim navedenog, ovaj sud je utvrdio sljedeće:

- iz sporne opomene pred utuženje od 15. lipnja 2010., koju je prijavljeni po svojem punomoćniku odvjetniku B... uputio prijavitelju, proizlazi da je prijavljeni imao nepodmirenu tražbinu u ukupnom iznosu od 1.618,65 kuna zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 1. ožujka 2007.,

- prijavitelj u svojem podnesku od 28. srpnja 2010. navodi „trebao bi dobiti popis troškova" (pretposljednja rečenica),

- iz prijavljenikove obavijesti od 10. kolovoza 2010. proizlazi da prijavljenik ima nepodmirenu tražbinu u ukupnom iznosu od 4.185,47 kuna, bez specifikacije osnova i iznosa po kojima je taj iznos izračunat.

Imajući u vidu navedeno, ovaj sud je utvrdio da je prijavitelj od prijavljenog tražio objašnjenje za iznose koje prijavljeni od njega potražuje, a da takvo obrazloženje nije dobio.

Stoga, a kako je među strankama nesporno da je prijavitelj nasljednik svojeg pokojnog oca koji je sklopio ugovor o tekućem računu s prijavljenim, ovaj sud smatra da je prijavljeni na zahtjev prijavitelja bio dužan podnijeti izvješće o stanju poslova i položiti račun sa specificiranim osnovama i iznosima svojeg potraživanja prema prijavitelju. S obzirom na to da prijavljeni nije postupio na opisni način, odnosno da kao banka koja je otvorila tekući račun (dakle kao nalogoprimac) nije podnio traženo izvješće, prijavljeni je postupio protivno odredbi članka 769., u vezi s člancima 1007. do 1015. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08), što se smatra povredom pravila morala (dobrih poslovnih običaja).

Zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja), kao mjeru društvene stege, ovaj sud je prijavljenom izrekao javnu opomenu koja će se objaviti na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore. Odluka o izricanju navedene mjere društvene stege temelji se na odredbi iz članka 36., stavka 1., točke 2. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori.

Pri odlučivanju o odgovornosti sud je uzeo u obzir vrstu, značaj i težinu djela koje je počinio, kao i štetne posljedice koje su nastale za prijavitelja, pa je prijavljenom izrekao ovakvu mjeru društvene stege (discipline) za koju smatra da će u cijelosti ostvariti svoju svrhu i utjecati na prijavljenoga da ne čini više ovakve ili slične povrede dobrih poslovnih običaja. Pri odlučivanju o mjeri koju će izreći prijavljenom ovaj sud nije našao niti posebnih otegotnih niti olakotnih okolnosti zbog kojih bi mi izrekao težu ili blažu sankciju.

S druge strane, uvidom u spornu opomenu pred utuženje od 15. lipnja 2010., koju je prijavljeni po svojem punomoćniku odvjetniku Biliću uputio prijavitelju, ovaj sud je utvrdio da njome prijavljeni nije prijavitelju prijetio sudskim troškovima već da ga je samo upozorio na moguće posljedice. Također, ovaj sud je utvrdio da se prijavljeni nije neprofesionalno odnosio prema prijavitelju, kao i da nije izbjegao mogućnost sporazumnog rješenja spora, upotrijebio demonstraciju moći i onemogućio mu podnošenje kaznene prijave zbog zloupotrebe kartice, odnosno da nije svjesno postupao na način kojim se drugima može prouzročiti šteta, odnosno da je prekoračio dopuštenu samopomoć u svrhu pribavljanja ili zaštite svoga prava.

Štoviše, spornu opomenu pred utuženje ovaj sud ocjenjuje kao tipski

podnesak kojim se prijavitelj upozorava na posljedice neplaćanja i poziva na dogovor u vezi s podmirenjem duga. Pitanje visine duga, odnosno osnovanosti troškova i naknada koje je prijavljeni zaračunao prijavitelju jest pitanje na kojem je prijavitelj trebao inzistirati prije nego što je odlučio podmiriti dug u cijelosti, dok je za nepodnošenje izvješća o stanju poslova i polaganje račun sa specificiranim osnovama i iznosima svojeg potraživanja prijavljeni utvrđen odgovornim u točki I. izreke ove presude.

Zbog navedenog, ovaj sud je odlučio kao pod točkom II. izreke.

Predsjednik vijeća I.V.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 15 dana od njezina primitka, a protiv rješenja u roku od 8 dana od njegova primitka. Žalba se podnosi putem ovog Suda za sud u drugom stupnju u 5 (pet) primjeraka.

4

Nagodbe

Napomena autora Zbirke o pravnim temeljima nagodbe u postupku pred sudovima časti u Republici Hrvatskoj:

A) Pravilnik o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, dalje: Pravilnik

- pročišćeni tekst - koji sadrži temeljni tekst Pravilnika objavljen u *Narodnim novinama* br. 66/06. od 12. lipnja 2006. te tekstove ispravka i izmjena i dopuna Pravilnika objavljene u *Narodnim novinama* br. 114/06. od 23. listopada 2006. i br. 129/07. od 17. prosinca 2007.

Bitne odredbe Pravilnika o prethodnom postupku mirenja i o nagodbi (citati):

Članak 23.a

Ako prijavitelj nakon podnošenja prijave ili tijekom postupka mirenja u roku određenom za daljnje pregovore, odustane od prijave, sudac pojedinac o tome donosi rješenje.

b) Prethodni postupak mirenja

Članak 24.

U povodu prijave tajnik Suda zakazuje prethodni postupak mirenja. Uz poziv na postupak mirenja prijavljenom se na odgovor dostavlja prijava prijavitelja.

Dostava odgovora na prijavu nije uvjet za nastavak postupka pred Sudom.

Članak 25., st. 1.

Postupak mirenja provodi tajnik Suda. U slučaju njegove spriječenosti ili odsutnosti tajnik Suda može za izmiritelja odrediti jednog od sudaca s liste sudaca za prvostupanjsko vijeće.

Članak 26.

U slučaju postizanja rješenja spora stranke sklapaju nagodbu. Tekst nagodbe unosi se u zapisnik.

Nagodba je zaključena kad stranke, pošto pročitaju zapisnik o nagodbi, potpišu taj zapisnik.

Nagodba ima svojstvo ovršne isprave.

Zaključenjem nagodbe postupak pokrenut po prijavi prijavitelja smatra se okončanim.

Članak 27.

Kada u postupku pred Sudom sudjeluju prijavitelj i prijavljeni čije je prebivalište, odnosno sjedište na području koje pokriva neka od županijskih komora, tajnik Suda može, radi ekonomičnosti postupka, odrediti da se postupak mirenja provede u sjedištu županijske komore koja pokriva područje na kojem stranke imaju prebivalište, odnosno sjedište. U tom slučaju postupak mirenja provodi stručni radnik kojeg za to odredi predsjednik ili tajnik dotične županijske komore.

Stručni radnik Komore provest će postupak mirenja u roku od 30 dana od dana dostave spisa županijskoj komori.

B) Pojam nagodbe

Pojam nagodbe **(**koja je u stvarnosti *ugovor o nagodbi)* i druga pitanja u vezi s nagodbom uređeni su odredbama članaka 150. do 159. Zakona o obveznim odnosima - ZOO (*Narodne novine* br. 35/05. od 17. ožujka 2005. i 41/08. od 9. travnja 2008.) **ZOO člankom 150. definira nagodbu kako slijedi** (citat): *Članak 150. (1) Ugovorom o nagodbi osobe između kojih postoji spor ili neizvjesnost o nekom pravnom odnosu, uzajamnim popuštanjima, prekidaju spor, odnosno otklanjaju neizvjesnost i određuju svoja uzajamna prava i obveze. (2) Postoji neizvjesnost i kad je ostvarenje određenog prava nesigurno.*

C) Ovršnost nagodbe

Po odgovarajućim odredbama **Ovršnog zakona** (Narodne novine br. 57/96., 29/99., 42/00. - USRH, 173/03., 194/03., 151/04. i 88/05. i br. **67/08. od 9. lipnja 2008**.) – **OZ - nagodba** - sklopljena *pred sudovima časti pri komorama u Republici Hrvatskoj* - ovršna je isprava. Ona postaje podobna za podnošenje prijedloga za prisilnu ovrhu u momentu kada je dospjela tražbina iz dotične nagodbe koja je sadržana u zapisniku o nagodbi. Od momenta dospijeća, ako dužnik dobrovoljno ne ispuni obvezu, vjerovnik iz nagodbe može zahtijevati ovrhu po OZ-u.

D) Izvor i dokaz za nagodbu kao ovršnu ispravu i moment kada nagodba postaje ovršna (citati): OVRŠNI ZAKON - OZ

• **Nagodba je ovršna isprava**: Članak 21. točka 5. OZ-a glasi (citat):***Ovršne isprave jesu:...*** 5. ***nagodba*** *sklopljena u postupku pred sudovima časti pri komorama u Republici Hrvatskoj....***.**

• **Pretpostavka za ovršnost nagodbe i dokaz za to:** *Članak 24.* (2) *Dospijeće tražbine dokazuje se zapisnikom o nagodbi ili javnom ispravom ili po zakonu ovjerovljenom ispravom.*

E) Autorovo obrazloženje: Dakle, ako stranke pred sudom časti - bilo koje komore u Republici Hrvatskoj – u zapisnik unesu nagodbu, koju su sklopile o svojim zahtjevima s kojima slobodno raspolažu i kada odrede dospijeće obveze iz nagodbe - vjerovnik iz takve nagodbe, na temelju nagodbe, može zahtijevati ovrhu radi ostvarenja svoje tražbine ako dužnik dobrovoljno ne ispuni svoju obvezu u paricijskom roku. Taj paricijski rok (rok za dobrovoljno ispunjenje obveze iz nagodbe) istječe s danom dospijeća obveze koji je naveden u zapisniku o nagodbi kao rok u kojem se dužnik obvezao ispuniti dotičnu obvezu.

Međutim, sud časti nije nadležan za **suđenje** o takvim zahtjevima, tj. ne može donositi presude o imovinskopravnim zahtjevima (na plaćanje, činidbu ili trpljenje) jer je on ovlašten samo za utvrđivanje prijavljenikove odgovornosti zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) učinjene na štetu prijavitelja i za izricanje Pravilnikom propisanih mjera društvene stege.

Dakle, ako stranke ne sklope nagodbu (o prethodno navedenim međusobnim zahtjevima) u prethodnom postupku mirenja pred sudom časti, onda taj sud nastavlja postupak i presudom odlučuje o prijavljenikovoj odgovornosti i izriče mu mjeru društvene stege ili ga oslobađa odgovornosti. U tom slučaju vjerovnik imovinskopravnog zahtjeva (na plaćanje, činidbu ili trpljenje) može taj svoj zahtjev ostvarivati pred redovnim sudom...

Drugim riječima, sud časti ne može suditi o imovinskopravnim zahtjevima, ali stranke mogu pred njim sklopiti nagodbu i o takvim zahtjevima, bilo da se radi o zahtjevu jedne stranke prema drugoj ili pak o međusobnim imovinskopravnim zahtjevima. To sve znači da je velika hrvatska civilizacijska zakonodavna stečevina i zakonska povlastica to što stranke mogu, pred sudom časti, svoje zahtjeve riješiti

nagodbom i što takva nagodba ima pravnu snagu i učinak ovršne isprave po samome zakonu (ex lege).

U postupcima pred Sudom časti pri HGK (u razdoblju od 2000. do 2007. godine) oko 30 posto od 945 pravovaljanih prijava riješeno je sporazumom stranaka, tj. pristankom prijavljenika da dobrovoljno izvrši obvezu zbog koje je prijavljen (dakle, bez formalno sklopljene nagodbe) ili pak nagodbom kojom su prijavitelj i prijavljenik riješili spor.

Dakle, ako se npr. radi o tome da prodavatelj automobila nije htio kupcu zamijeniti neispravan automobil ispravnim (pod pretpostavkama iz Zakona o obveznim odnosima ili Zakona o zaštiti potrošača) pa kupac prijavi prodavatelja zbog povrede pravila morala (dobrih poslovnih običaja) stranke mogu riješiti spor mirnim putem tako da prodavatelj preda kupcu ispravan automobil bez ikakvih formalnosti i kupac povuče prijavu ili se ona smatra povućenom ili pak stranke sklope pred Sudom časti pri HGK nagodbu u obliku zapisnika u kojom se prodavatelj obveže kupcu zamijeniti automobil u određenome roku, s time da se sve to unese u zapisnik o nagodbi.

Sklapanje nagodbi - između stranaka u postupcima pred sudovima časti ili pred institucijama za mirenje u Republici Hrvatskoj – najjeftiniji je, najbrži i najciviliziraniji način rješavanja sporova između stranaka, a moglo bi biti najuspješniji način smanjivanja broja sporova pred redovitim državnim sudovima. Zato je zagonetno zašto stranke ne koriste pogodnosti sklapanja takvih nagodbi radi rješavanja svojih sporova.

No još je zagonetnije zašto državna i politička tijela šute o iznesenim mogućnostima izvansudskog rješavanja sporova i govore o sporosti i neefikasnosti državnih sudova i tako teret krivnje prebacuju na sudsku vlast. Sudovi pak postaju sve opterećeniji sve većim i većim brojem predmeta.

Primjeri nagodbi sklopljenih pred Sudom časti pri HGK:

5

Slučaj 64

Nagodba u predmetu P-I-5710 od 11. studenoga 2010.

ZAPISNIK

Sastavljen 11. studenoga 2010. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 9 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: Ž... H... adresa...
PRIJAVLJENI: Z... b... d.d., adresa...

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnik Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničar: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: Ž... H..., osobno
ZA PRIJAVLJENIKA: D... S..., po punomoći

Tajnik Suda ukratko upoznaje prisutne stranke sa svrhom postupka mirenja, kao i daljnjim tijekom postupka ako postupak mirenja ne uspije. Jednako tako upoznaje prisutne s mjerama koje Sud može izreći u slučaju da se utvrdi odgovornost prijavljenog. Tako su stranke upoznate da Sud može izreći mjeru opomene, javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore te javnu opomenu uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore.

Konstatirano je da uz ovaj postupak stranke mogu pokrenuti postupak i pri redovnom, odnosno specijaliziranom sudu. Stranke su upoznate da su nagodbe zaključene pri ovom Sudu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o ovrsi ovršne isprave.

Stranke su upozorene da troškove postupka (osobni troškovi stranaka i zastupnika u vezi s njihovim dolaskom na Sud, nagrade odvjetnika, troškovi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka i izvođenje dokaza vještačenjem) snose same.

Nakon kraćih pregovora stranke su sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-57/10, između prijavitelja Ž.H. iz... i prijavljenog Z.B. d.d., Z... zastupanog po punomoćniku D.S., dipl.prav., djelatniku prijavljenog.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj

gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) nagodbene stranke radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem iskazuju sljedeće:

Prijavljeni Z.B. d.d., Z... zastupan po punomoćniku D.S. dipl.prav., dipl. prav**.** i **prijavitelj Ž.H. iz... suglasni su da će prijavitelj uplatiti iznos od 76,26 kn**, na ime dugovanja po tekućem računu broj 3214656333, dok će preostalo dugovanje koje prijavljenik potražuje od prijavitelja na temelju Opomene pred tužbu od 3. rujna 2010. godine, prijavljenik otpisati do 31. prosinca 2010. godine.

Prijavitelj će iznos od 76,26 kn uplatiti na tekući račun kod Z...b... d.d., broj računa 3214656333 **u roku od osam dana od dana održavanja postupka mirenja.**

Svaka stranka snosi svoje troškove.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik je sastavljen u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 9.35 sati

ZAPISNIČAR: *TAJNIK SUDA:* *STRANKE:*

Slučaj 65

Nagodba u predmetu broj P-I-4910 od 20. listopada 2010.

ZAPISNIK

Sastavljen 20. listopada 2010. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 14 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: I.V. – adresa
PRIJAVLJENI: S. M. d.o.o., - adresa

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnik Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničar. Blanša Ažić Manevski
PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: I.V. - osobno
ZA PRIJAVLJENOG: G.K.S. član d.o.o.-a i S.S., direktor

Tajnik Suda ukratko upoznaje prisutne stranke sa svrhom postupka mirenja, kao i daljnjim tijekom postupka ako postupak mirenja ne uspije. Jednako tako upoznaje prisutne s mjerama koje Sud može izreći u slučaju da se utvrdi odgovornost prijavljenog. Tako su stranke upoznate da Sud može izreći mjeru opomene, javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore te javnu opomenu uz objavljivanje u tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore. Konstatirano je da uz ovaj postupak stranke mogu pokrenuti postupak i pri redovnom, odnosno specijaliziranom sudu.

Stranke su upoznate da su nagodbe zaključene pri ovom Sudu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o ovrsi ovršne isprave. Stranke su upozorene da troškove postupka (osobni troškovi stranaka i zastupnika u vezi s njihovim dolaskom na Sud, nagrade odvjetnika, troškovi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka i izvođenje dokaza vještačenjem) snosi sama.

Utvrđuje se da su nastavku postupka mirenja pristupile obje stranke te su nakon kraćih pregovora stranke postigle sporazum i sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-49/10 između prijavitelja I.V. iz Z... i prijavljenog S.M. d.o.o. iz Z... zastupano po G.K.S. direktoru i S.S. članu uprave i zastupniku.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) prijavljeno trgovačko društvo radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem suglasno iskazuje sljedeće:

„Prijavljeni S... M... d.o.o., Z..., ul. I. K... 7, javno se ispričava gosp. I.V., njegovoj supruzi S... V... i unuci M... Č... za sve neugodnosti koje su u komunikaciji sa djelatnikom prijavljenog imali u svezi servisiranja vanbrodskog motora Parsun 9,8 kao i neugodnosti koje su imali u svezi neispravnosti vanbrodskog motora".

Prijavitelj prihvaća u cijelosti ovu ispriku prijavljenog te ovom prilikom izjavljuje da nema nikakvih daljnjih potraživanja u odnosu na prijavljenog.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude. Ovaj zapisnik je sastavljen u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

ZAPISNIČAR: *TAJNIK SUDA:* *STRANKE:*

Slučaj 66

a) SLUŽBENA BILJEŠKA u predmetu broj P-I-66/10

Dana 25. studenoga 2010. godine po pozivu na prethodni postupak mirenja pristupile su prijaviteljica M.N. i djelatnica prijavljenika I.J. bez punomoći. Nakon kraćih pregovora stranke su postigle mirno rješenje spora te je dogovoreno da će na zaključenje nagodbe pristupiti 29. studenoga 2010. godine u 15.30 kada će djelatnica prijavljenog podnijeti punomoć ovom sudu kojom je prijavljenik opunomoćuje na zastupanje u postupku mirenja i za sklapanje nagodbe.

Tajnica suda: Zdravka Kezele-Kokorić, dipl. prav.

b) Nagodba u predmetu broj P-I-66/10 od 29. studenoga 2010.

ZAPISNIK

Sastavljen 29. studenoga 2010. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 15.30, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: M.N. (adresa)
PRIJAVLJENI: I... I... d.o.o. (adresa)

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnik Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničar: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: M.N. osobno
ZA PRIJAVLJENOG: I.J., pravna savjetnica kod prijavljenika, po punomoći

Utvrđuje se da su na postupak mirenja pristupile obje stranke te su nakon kraćih pregovora postigle sporazum i sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-66/10, između prijaviteljice M.N. iz... i prijavljenog I...I... d.o.o. Z..., zastupanog po djelatnici I.J., pravnoj savjetnici.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) **prijaviteljica i prijavljeni su radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem suglasni da se Ugovor** zaključen 13. svibnja 2010. godine, između ovdje

prisutnih stranka, a za uslugu Iskon.TRIO Start **raskine s danom zaključenja nagodbe (29. studenoga 2010.**).

Prijavljenik ne potražuje od prijaviteljice ugovornu kaznu na ime ugovorenog obveznog trajanja ugovora, niti će ispostaviti račun za listopad i studeni 2010. godine. Prijavljenik se ujedno obvezuje omogućiti prijaviteljici prijenos parice na Hrvatski telekom d.d., i to o svom trošku, a u roku ne dužem od 30 dana od dana sklapanja ove nagodbe.

Prijaviteljica se obvezuje prijavljenom vratiti modem i STB uređaj, koji će preuzeti instalater prijavljenog, **u roku od 30 dana od dana sklapanja ove nagodbe.**

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Zapisnik o nagodbi sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 16 sati.

ZAPISNIČAR: TAJNIK SUDA: STRANKE:

Slučaj 67

Nagodba u predmetu broj P-I-18/11 od 21. ožujka 2011

ZAPISNIK

Sastavljen 21. ožujka 2011. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 12 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: H.A. (adresa)
PRIJAVLJENI: B...H... d.o.o. (adresa)

PRISUTNI U IME SUDA:
Izmiritelj: mr. sc. Josipa Jurinić
Zapisničar: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: M.P., odvjetnik po punomoći
ZA PRIJAVLJENIKA: Ž.Š., direktor Korisničke podrške, djelatnik po punomoći

Mr. sc. J.J. ukratko upoznaje prisutne stranke sa svrhom prethodnog postupka mirenja pred Sudom časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, kao i daljnjim tijekom postupka ako prethodni postupak mirenja ne uspije. Jednako tako upoznaje prisutne s mjerama koje Sud može izreći u slučaju da se utvrdi odgovornost prijavljenika. Tako su stranke upoznate da Sud može izreći mjeru opomene, javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore te javnu opomenu uz objavljivanje u dnevnom tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore. Konstatirano je da uz ovaj postupak stranke mogu pokrenuti postupak i pri redovnom, odnosno specijaliziranom sudu. Stranke su upoznate da su nagodbe zaključene pri ovom Sudu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o ovrsi ovršne isprave. Stranke su upozorene da troškove postupka (osobni troškovi stranaka i zastupnika u vezi s njihovim dolaskom na Sud, nagrade odvjetnika, troškovi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka i izvođenje dokaza vještačenjem) snose same. ...

Nakon kraćih pregovora stranke su sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-18/11 između prijavitelja H.A. iz... zastupanog po punomoćniku Marijanu Perica, odvjetniku u Zagrebu, Jurišićeva 7, i prijavljenog B...H... d.o.o. Z... zastupanog po direktoru Korisničke podrške, Ž.Š. djelatniku prijavljenog po punomoći.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) **nagodbene stranke** radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem **suglasno iskazuju sljedeće**: **Prijavljeni** B...H... d.o.o. Z..., zastupan po direktoru Korisničke podrške, Ž. Š. **obvezuje se stornirati račune izdane na ime prijavitelja počevši od 13. kolovoza 2010. godine pa nadalje i rasteretiti prijavitelja s osnova pretplatničkog odnosa**, a prijavitelj H.A. iz... zastupan po punomoćniku M.P. odvjetniku u Zagrebu **podnosi zahtjev za razvrgnuće pretplatničkog odnosa** te će se ova nagodba tretirati kao pisani zahtjev za raskid pretplatničkog odnosa, **što** ovdje prisutni **punomoćnik prijavljenog prihvaća te se ujedno obvezuje u daljnjem tijeku poslovanja pridržavati se pravila morala i dobrih poslovnih običaja.**

Svaka stranka snosi svoje troškove.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 12.30 sati.

Slučaj 68

Nagodba u predmetu broj G-I-5/11

ZAPISNIK

Sastavljen 17. ožujka 2011. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 14 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: Obrt S... P... vlasnik R.P. (adresa)
PRIJAVLJENI: I... d.o.o. (adresa)

PRISUTNI U IME SUDA:
Po ovlasti tajnice Suda: Olgica Mikinac
Zapisničar: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:

ZA PRIJAVITELJA: Robert Ptiček, vl. obrta, osobno
ZA PRIJAVLJENOG: Anica Mulig, voditeljica servisa, djelatnica po punomoći

O.M., u ime Suda, ukratko upoznaje prisutne stranke sa svrhom prethodnog postupka mirenja pred Sudom, kao i s daljnjim tijekom postupka ako prethodni postupak mirenja ne uspije. Jednako tako upoznaje prisutne s mjerama koje Sud može izreći u slučaju da se utvrdi prijavljenikova odgovornost. Tako su stranke upoznate da Sud može izreći mjeru opomene, javne opomene uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore te javnu opomenu uz objavljivanje u dnevnom tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore. Konstatirano je da uz ovaj postupak stranke mogu pokrenuti postupak i pri redovnom, odnosno specijaliziranom sudu. Stranke su upoznate da su nagodbe zaključene pri ovom Sudu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o ovrsi ovršne isprave. Stranke su upozorene da troškove postupka (osobni troškovi stranaka i zastupnika u vezi s njihovim dolaskom na Sud, nagrade odvjetnika, troškovi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka i izvođenje dokaza vještačenjem) snose same.

Nakon kraćih pregovora stranke su sklopile sljedeću
NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj G-I-5/11 između prijavitelja obrt S...P... vl. R.P. iz... zastupano po vlasniku R.P. i prijavljenog I... d.o.o. Z... zastupano po djelatnici A.M. voditeljici servisa.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) **nagodbene stranke radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem suglasno iskazuju sljedeće**:

Prijavljeni I... d.o.o. Z... zastupan po djelatnici A.M., voditeljici servisa **obvezuje se bez plaćanja troškova servisa i troškova ležarine predati ovdje prisutnom prijavitelju** gosp. R.P. **predmetni televizor** TT22GX10, **a R.P. se obvezuje podići ga u roku od osam dana od dana sklapanja ove nagodbe.**

Svaka stranka snosi svoje troškove.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 14.30 sati

Slučaj 69

Nagodba u predmetu broj G-I-18/10 od 14. rujna 2010.

ZAPISNIK

Sastavljen 14. rujna 2010. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 14 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: K i K E... d.o.o. (adresa)
PRIJAVLJENI: F... d.o.o. (adresa)

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnica Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničarka: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:

ZA PRIJAVITELJA: D.M., odvjetnik po punomoći, i M.I., direktor
ZA PRIJAVLJENIKA: S.Š., direktor

Tajnica Suda ukratko upoznaje prisutne stranke sa svrhom postupka mirenja, kao i daljnjim tijekom postupka ako postupak mirenja ne uspije. Jednako tako upoznaje prisutne s mjerama koje Sud može izreći u slučaju da se utvrdi odgovornost prijavljenog. Tako su stranke upoznate da Sud može izreći mjeru opomene, javne opomene uz objavljivanje na Skupštini Hrvatske gospodarske komore te javnu opomenu uz objavljivanje u dnevnom tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore. Konstatirano je da uz ovaj postupak stranke mogu pokrenuti postupak i pri redovnom, odnosno specijaliziranom sudu. Stranke su upoznate da su nagodbe zaključene pri ovom Sudu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o ovrsi ovršne isprave. Stranke su upozorene da troškove postupka (osobni troškovi stranaka i zastupnika u svezi njihovim dolaskom na Sud, nagrade odvjetnika, troškovi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka i izvođenje dokaza vještačenjem) snose same.

Nakon kraćih pregovora stranke su sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj G-I-18/10 između prijavitelja K i K E... d.o.o. iz... zastupanog po direktoru M.I. i punomoćniku D.M., odvjetniku iz Zagreba, Pavla Hatza 10, i prijavljenog F... d.o.o. iz... zastupanog po direktoru S.Š.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) **nagodbene stranke** radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem **suglasno iskazuju sljedeće: Prijavljeni** F... d.o.o. iz... zastupanog po direktoru S.Š. **obvezuje se u daljnjem poslovanju poštivati dobre poslovne običaje u Trgovačkom centru Kaštela i Trgovačkom centru Osijek.**

Svaka stranka snosi svoje troškove.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 14.25 sati

ZAPISNIČAR: TAJNICA SUDA: STRANKE:

Slučaj 70

Nagodba u predmetu broj P-I-73/10 od 25. ožujka 2011.

Prijavitelj: M.V. (adresa)
Prijavljeni: P... C... d.o.o. (adresa)

ZAPISNIK
sastavljen kod Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori, u Zagrebu, Heinzelova 69/II, dana 25. ožujka 2011. godine, s početkom u 9.45.

PRISUTNI U IME SUDA:
G.A.M., predsjednica vijeća, te J.P. i N.Š., članovi vijeća
Zapisničarka: B.A.M.

Na raspravu koja počinje u 9 sati pristupili su:

ZA PRIJAVITELJA: M.V., osobno
ZA PRIJAVLJENOG: V.Š., zastupnik po zakonu

Sud donosi
RJEŠENJE
Otvara se glavna rasprava.

Utvrđuje se da prije početka raspravljanja prijaviteljica predaje u spis nalaz i mišljenje sudskog vještaka za graditeljstvo i procjenu nekretnina Petek Branka, od 22. 3. 2011. godine te se utvrđuje da zastupnik prijavljenika potvrđuje primitak predmetnog nalaza i mišljenja.

Prijaviteljica u cijelosti ostaje kod prijave te izlaže kao u prijavi. U odnosu na pojedine stavke računa koje je prijavljeni izdao u vezi s hitnim intervencijama poziva se na nalaz i mišljenje vještaka gdje je utvrđeno da je prijaviteljica preplatila cijenu izvršenih radova za iznos od 6.101,26 kn, navodi da se osjeća prevarenom i da je htjela mirnom putem riješiti nastalu situaciju ali da prijavljenik za to nije imao sluha. Predlaže da joj se vrati pretplaćeni iznos novca od 6.101,26 kn i račun sudskog vještaka koji iznosi 4.970,00 kn.

Prijavljenik navodi da prihvaća nagodbene uvjete te da je spreman isplatiti prijaviteljici ukupni iznos od 11.071,26 kn.

Nakon kraćih pregovora stranke su sklopile sljedeću
NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-73/10 između prijaviteljice M.V. iz... i prijavljenoga P...C... d.o.o. iz... zastupanog po zakonskom zastupniku V.Š.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) nagodbene stranke radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem suglasno iskazuju sljedeće: **Prijavljeni** P...C... d.o.o. iz... zastupan po zakonskom zastupniku V.Š. **obvezuje se u roku od 24 sata isplatiti prijaviteljici M.V. iz... iznos od 11.071,26 kn, a prijaviteljica se obvezuje povući prijavu nakon zaprimljene uplate.**

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene strane odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Nakon zaključene nagodbe prijaviteljica izjavljuje da povlači prijavu.

Dovršeno u 10.30.

STRANKE: ...

ZAPISNIČARKA: PREDSJEDNICA VIJEĆA: ČLANOVI VIJEĆA:

Slučaj 71

Nagodba u predmetu broj P-I-94/08 od 5. prosinca 2008.

ZAPISNIK

Sastavljen 5. prosinca 2008. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 9 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: D.S. iz...
PRIJAVLJENI: H...-O... d.s. d.o.o. (adresa)

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnica Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničarka: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: S.S., po punomoći
ZA PRIJAVLJENOG: I.K., po punomoći

Nakon kraćih pregovora stranke su sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-94/08 između prijavitelja D.S. iz... zastupanog po punomoćniku S.S. iz... i prijavljenog H...-O... d.s. d.o.o. zastupanog po punomoćniku I.K., prijavljenikovoj djelatnici.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) **nagodbene stranke** radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem **suglasno iskazuju sljedeće: Prijavljeni** H...-O... d.s. d.o.o. zastupan po punomoćniku I.K., prijavljenikovoj djelatnici, **obvezuje se prijavitelju D.S. stornirati obračun br. 098288 za neovlaštenu potrošnju električne energije i račun br. 0139748340-080620-3 za neovlaštenu potrošnju električne energije, razdoblje 6/2008 od 10. lipnja 2008. godine, a sve u roku od 10 dana od dana potpisivanja ove nagodbe**. **Prijavljenik se ujedno obvezuje prijavitelja pismeno obavijestiti o tome je li predmetni obračun odnosno račun storniran.**

Prijavitelj prihvaća u cijelosti ovaj prijedlog prijavljenog te ovom prilikom **izjavljuje da povlači svoju prijavu**.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Stranke.....

ZAPISNIČAR: *TAJNIK SUDA:* *STRANKE:*

Slučaj 72

Nagodba u predmetu broj P-I-21/10 od 6. svibnja 2010.

ZAPISNIK

Sastavljen 6. svibnja 2010. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 13 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: Z.P. (adresa)
PRIJAVLJENI: A... W... d.o.o. (adresa)

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnica Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničarka: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: Z.P., osobno
ZA PRIJAVLJENOG: I.S., djelatnik, po punomoći
...
Stranke su nakon kraćih pregovora sklopile sljedeću
NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-21/10 između prijavitelja ... i prijavljenog ... zastupanog po punomoćniku I.S., djelatniku prijavljenog.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) nagodbene stranke radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem suglasno iskazuju sljedeće: Prijavljeni A... d.o.o.... zastupan po punomoćniku I.S. obvezuje se prijavitelju Z.P. izvršiti besplatni servis na 30.000 km ili godinu dana, što prije nastupi, na vozilu marke Opel Corsa ESSENTIA Z12XEP, br. šasije W0L0SDL6894291898. Prijavljeni se isto tako obvezuje prijavitelju pri kupnji rezervnih dijelova i opreme za navedeno vozilo dati popust od 20 posto na gotovinu. Ovaj popust se odnosi za sve vrijeme za koje će prijavitelj biti vlasnik navedenog vozila.

Prijavitelj prihvaća u cijelosti ovaj prijedlog prijavljenog te izjavljuje da nema drugih potraživanja.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja te se postupak pokrenut o prijavi prijavitelja smatra okončanim.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene strane odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 13.50.

STRANKE: ZAPISNIČAR: TAJNIK SUDA:

Slučaj 73

Nagodba u predmetu broj P-I-26/10 od 7. svibnja 2010.

ZAPISNIK

Sastavljen 7. svibnja 2010. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 9 sati, radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: M.K. (adresa)...
PRIJAVLJENI: P... d.o.o. (adresa sjedišta)

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnica Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničarka: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: M.K. osobno
ZA PRIJAVLJENOG: S.P., djelatnik, po punomoći
...
Stranke su nakon kraćih pregovora sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj P-I-26/10 između prijavitelja ... iz... i prijavljenog ... zastupanog po punomoćniku S.P., djelatniku prijavljenog.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 1114/06., 129/07. i 8/08.) **nagodbene stranke** radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem **suglasno iskazuju sljedeće: Prijavljeni** P... d.o.o. iz... zastupan po punomoćniku S. P., svojem djelatniku, **obvezuje se prijavitelju M.K.... isplatiti iznos od 6.560,00 kn na tekući račun br. 2484008-3218551490 u Raiffeisen BANK u roku od 8 dana od dana zaključenja ove nagodbe.**

Prijavitelj prihvaća u cijelosti ovaj prijedlog prijavljenog te izjavljuje da prema njemu nema drugih potraživanja.

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja te se postupak pokrenut o prijavi prijavitelja smatra okončanim.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene strane odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 12.28.

STRANKE: *ZAPISNIČAR:* *TAJNIK SUDA:*

Slučaj 74

Nagodba u predmetu broj G-I-2/10 25. ožujka 2010.

ZAPISNIK

Sastavljen 25. ožujka 2010. godine, u vezi s prethodnim postupkom mirenja započetim u prostorijama Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u Zagrebu, Heinzelova 69/II u 12.30 radi pokušaja mirnog rješenja spora u pravnoj stvari povrede pravila morala.

PRIJAVITELJ: D... i... d.o.o. (adresa sjedišta)
PRIJAVLJENI: T... –G... d.o.o. (adresa sjedišta)

PRISUTNI U IME SUDA:
Tajnica Suda: Zdravka Kezele-Kokorić
Zapisničarka: Blanša Ažić Manevski

PRISUTNI U IME STRANAKA:
ZA PRIJAVITELJA: T.P., član društva (vlasnik) i direktor
ZA PRIJAVLJENOG: K.V., voditelj poslovnice, D.G., član društva (vlasnik), bez punomoći

Tajnik Suda ukratko upoznaje prisutne stranke sa svrhom postupka mirenja, kao i daljnjim tijekom postupka ako postupak mirenja ne uspije. Jednako tako upoznaje prisutne s mjerama koje Sud može izreći u slučaju da se utvrdi odgovornost prijavljenog. Tako su stranke upoznate da Sud može izreći mjeru opomene, javne opomene uz objavljivanje na Skupštini Hrvatske gospodarske komore te javnu opomenu uz objavljivanje u dnevnom tisku i na web stranici Hrvatske gospodarske komore. Konstatirano je da uz ovaj postupak stranke mogu pokrenuti postupak i pri redovnom, odnosno specijaliziranom sudu. Stranke su upoznate da su nagodbe zaključene pri ovom Sudu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o ovrsi ovršne isprave. Stranke su upozorene da troškove postupka (osobni troškovi stranaka i zastupnika u svezi njihovim dolaskom na Sud, nagrade odvjetnika, troškovi izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka i izvođenje dokaza vještačenjem) snose same.

...

Utvrđuje se da na postupak mirenja pristupa gosp. D.G. bez punomoći pa se obvezuju u roku od osam dana od dana održavanja postupak mirenja podnijeti punomoć ovom sudu.

Stranke su nakon kraćih pregovora sklopile sljedeću

NAGODBU

Među nagodbenim stranama je neprijeporno da se pri Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori vodi postupak poslovni broj G-I-2/10 između

prijavitelja D.... i... d.o.o. iz ... zastupanog po T.P., direktoru, protiv prijavljenog T...-G.d.o.o. ... zastupanog po punomoćniku D. G., vlasniku trgovačkog društva.

U skladu s odredbom članka 26. Pravilnika o Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori (Narodne novine br. 6/06., 114/06., 129/07. i 8/08.) **nagodbene stranke** radi rješavanja predmetnog spora mirnim putem **suglasno iskazuju sljedeće**:

Prijavljeni T...-G.d.o.o. ... zastupan po punomoćniku D. G. **obvezuje se prijavitelju** D. i... d.o.o. iz ... **zamijeniti AKU bušilicu 6281 DWAE koja je sada u posjedu prijavitelja istim takvim novim proizvodom, i to u roku od 3 dana od dana potpisivanja ove nagodbe te uručiti svu popratnu dokumentaciju, kao i jamstveni list. Prijavitelj se obvezuje AKU bušilicu 6281 DWAE koja je sad u njegovu posjedu pri preuzimanju nove bušilice vratiti prijavljenom sa svom popratnom dokumentacijom i jamstvenim listom.**

Ova nagodba stupa na snagu s danom njena potpisivanja.

Ova nagodba je ovršna isprava.

Nagodbene stranke odriču se pobijati ovu nagodbu iz bilo kojeg razloga, a naročito prinude ili zablude.

Ovaj zapisnik sastavljen je u tri istovjetna primjerka, od kojih dva za potrebe stranaka, a jedan za arhivu Suda.

Strankama je zapisnik pročitan, na njega nemaju primjedbi, što potvrđuju svojim potpisom.

Dovršeno u 13.52.

STRANKE: ZAPISNIČARKA: TAJNICA SUDA: